O noapte cu ducele
DIANA QUINCY

DIANA QUINCY
O NOAPTE CU DUCELE
SERIA ÎNTÂLNIRI CLANDESTINE 1

Her Night With the Duke by Diana Quincy

Traducere din limba engleză Liliana Dănescu
LITERA
Bucureşti

Pentru tatăl meu, un *scriitor înnăscut, care a ales o meserie practică, devenind inginer în construcţii civile*. *În timp ce tu ai construit poduri adevărate, eu am ridicat poduri de altă natură.*

Capitolul 1

Septembrie 1814
Anglia Centrală

Elliot Townsend, ducele de Huntington, ducea o existenţă atât de monotonă şi de conformă cu normele societăţii încât nu a reuşit să presimtă dezastrul.

Până când a fost mult prea târziu ca să se poată salva. Nenorocirea i s-a înfăţişat sub chipul unei femei ude până la piele, care purta o rochie albă, simplă. Ţesătura fină punea în evidenţă fiecare curbă feminină a corpului ei. Apăruse în acel han mizerabil din aceeaşi furtună, care se dezlănţuise peste ei ca o pedeapsă.

O porţiune inundată a drumului Watling, de la marginea oraşului Coventry, îl obligase să caute adăpost la hanul Black Swan. Era o clădire şubredă, cu un acoperiş care atârna într-o parte. Interiorul se dovedise chiar mai puţin primitor decât exteriorul neatrăgător. Amestecul de mirosuri de corpuri nespălate, transpiraţie şi alcool învăluia camera mucegăită şi plină de fum a hanului. Sorbindu-şi berea un pic cam dulce, Hunt s-a blestemat că nu-şi amânase călătoria încă de la primul semn de furtună.

Ar fi putut fi la Londra chiar acum, găsindu-şi alinarea între coapsele delicioase şi voluptuoase ale Georginei. Cu siguranţă ar fi preferat să inspire parfumul ei floral delicat decât pe cel al unei camere cu mucegai, plină de străini nespălaţi. Îşi vizita amanta exact de trei ori pe săptămână, făcându-şi apariţia la locuinţa ei de pe Half Moon Street, pe care el o plătea, în fiecare marţi, joi şi sâmbătă. Hunt se abătuse rareori de la programul pe care îl stabilise încă de la începutul înţelegerii dintre ei, ceea ce era valabil pentru oricare altă înţelegere pe care ar fi încheiat-o.

Curând, el şi Georgie se vor despărţi. Hunt intenţiona să se căsătorească înainte ca parlamentul să se reunească la începutul lunii noiembrie, moment în care sezonul ar fi început cu adevărat. Era decis să înceapă să îi facă curte

viitoarei sale soţii. Era neliniştit, dar îşi reprimase acest sentiment. Cu siguranţă toţi bărbaţii aveau aceleaşi frământări înainte de a se lega pe viaţă de o singură femeie.

Nu avea motive să fie îngrijorat. Alegerea lui fusese corectă. Lady Victoria era o bijuterie ascunsă, un diamant neşlefuit pe care tinerii superficiali ai înaltei societăţi nu ştiuseră să-l aprecieze. Hunt s-a felicitat pentru recunoaşterea acelor calităţi fine, ascunse adânc sub atitudinea studioasă a tinerei timide şi a evidentei lipse de eleganţă în conversaţie.

Avea toate calităţile necesare pentru a-i fi soţie. Timiditatea ei, exacerbată în prezenţa lui, avea să dispară în cele din urmă. Ceea ce conta cu adevărat era că fata era plăcută, de familie bună şi suficient de inteligentă încât Hunt să nu se plictisească de moarte. Cel mai important, comportamentul lui Lady Victoria i-a dat de înţeles că nu ar face niciodată nimic care să compromită blazonul familiei Huntington. Dumnezeu ştie cât avusese de suferit renumele familiei din cauza comportamentului imoral al fratelui său mai mare.

Phillip Townsend, cel de-ai şaptelea duce de Huntington, se înecase în timpul unei plimbări cu barca, beat fiind, în urmă cu patru ani. Lăsase în urmă numeroase datorii neplătite, inimi frânte şi scandaluri, pentru care Hunt îşi petrecuse ultimii patru ani de viaţă plătind, reparând şi aplanând conflicte.

De la masa lui şubredă, aflată într-un colţ al salonului aglomerat de la han, îşi bea berea, fiind foarte atent la ultimul naufragiat care se alăturase grupului pestriţ din tavernă. Stătea cu spatele la el. Privirea lui îi urmări coada împletită, lungă şi întunecată, care aproape îi curgea pe spate, ajungând peste fundul curbat. Ochii i s-au mărit când privirea i-a poposit pe tivul rochiei.

Ceea ce zărise acolo era abia perceptibil. Bănuia că intenţia femeii era să-i ţină ascunşi de ochii iscoditori, însă Hunt a putut distinge sub croiul drept al rochiei ceva ce părea tivul unor pantaloni bufanţi.

— Vreau o cameră, i-a spus hangiului.

Sprâncenele stufoase ale bărbatului s-au ridicat până când au format o linie pe mijlocul frunţii lui mari. I-a aruncat o privire admirativă femeii, privirea lui interesată zăbovind mult peste limita politeţii mai jos de chipul acesteia.

— Serios?

— Da, şi chiar acum, dacă eşti amabil.

Hangiul a ridicat din sprâncene. Părea că nu e sigur cum să-i răspundă unei femei îmbrăcate ca un negustor, dar care îi poruncea ca o regină. Înainte de putea răspunde, uşa hanului s-a deschis şi ploaia a mai adus încă un nou-venit, un bărbat cu pielea maronie, cu chipul brăzdat de vreme, aplecat peste o valiză de piele uzată. Femeia i s-a adresat nou-venitului într-o limbă necunoscută.

A vorbit atât de repede încât i s-a părut că toate cuvintele se contopesc. Companionul femeii a dat din cap, a aşezat bagajul lângă ea şi s-a retras, vântul şi ploaia suflând frunze pe podeaua pietruită în timp ce ieşea.

— Ce eşti? Hangiul s-a înroşit în timp ce se holba după bărbat. O africancă?

— Este persană, a strigat unul dintre soldaţii bătrâni.

— Nu, e arăboaică, asta e.

Unul dintre tovarăşii săi a hohotit.

— De parcă ai şti care e diferenţa, beţivan bătrân.

— Am auzit un astfel de grai plin de sunete guturale în Egipt, a insistat bătrânul soldat, când am luptat împotriva francezilor, în Alexandria, în 1801.

— Au cămile, nu-i aşa? a întrebat un alt tovarăş de-al lui.

Hangiul s-a încruntat spre femeie.

— Noi nu găzduim păgâni.

— Am nevoie de o cameră. Drumurile sunt impracticabile, a spus femeia, fără să dea înapoi.

Dimpotrivă, Hunt a admirat felul în care devenea din ce în ce mai sigură pe ea. A pus o pungă mică plină de bani pe tejgheaua tocită:

— Plătesc bine.

Tăcerea s-a lăsat peste încăpere. Adunătura de

soldaţi şi muncitori, plină de viaţă cu un moment în urmă, era acum redusă la tăcere, toţi fiind cu ochii fixaţi asupra femeii. Chiar şi grupul de ticăloşi care cânta cântece obscene se potolise. Hangiul şi-a dat seama că avea parte de audienţă.

— Ai nevoie de un loc unde să dormi? Şi-a încrucişat braţele peste burta masivă. Poate că unul dintre aceşti domni va avea grijă de tine. Sunt sigur că o prostituată ca tine ştie să se folosească de nurii ei pentru a obţine cea mai bună cazare.

— Poate că a învăţat câteva trucuri în haremul stăpânului ei, a strigat un bărbat dintr-un cor de voci care-l aprobau.

Hunt şi-a aşezat halba de bere pe masă. Nu-i păsa de tensiunea care învăluia atmosfera. Nici de faptul că femeia era singura persoană de sex feminin aflată într-o mulţime de bărbaţi, care erau beţi deja şi agitaţi pentru că fuseseră nevoiţi să stea închişi în acel han. Chiar şi fetele care serveau dispăruseră.

— Vreau să-mi dai cameră acum, a spus ea hotărâtă de parcă ar fi comandat gablonzuri în Mayfair.

Nu le-a acordat nici o atenţie ticăloşilor care se holbau la ea şi care se apropiau din ce în ce mai mult. Hunt s-a ridicat încet de pe scaun, strecurându-şi mâna pe sub frac. Degetele i-au atins ţeava rece a pistolului cu silex, pe care îl scosese din valiză şi îl ascunsese în pantaloni. Nu călătorea niciodată neînarmat. Drumurile de ţară puteau fi pline de primejdii pentru un om fără un însoţitor, în special pentru un duce.

Cei care se ocupau de protecţia lui erau disperaţi ori câte ori se aventura în aceste călătorii solitare. Ieşirile erau o evadare absolut necesară de la rigorile pe care i le impunea titlul pe care nu se aşteptase niciodată să-l moştenească. Un duce burlac, sub şaptezeci de ani, cu o avere de cincisprezece mii de lire sterline pe an nu avea cum să nu atragă atenţia.

— Am o cameră şi-o împart cu tine, iubire. Un bărbat aşezat lângă bătrânul soldat, s-a desprins din mulţime şi s-a

apropiat de femeie. O cicatrice imensă îi brăzda partea stângă a feţei, ca o linie zimţată pe obrazul roşu. Ce-ai zice dacă am urca acum şi m-ai călări ’mneata cum călăriţi cămilele acolo-n deşert?

— Am o… cameră şi mai mare. Un alt bărbat, mic şi zdrenţuros, s-a ridicat, rotindu-şi şoldurile osoase într-o mişcare vulgară. Hai mătăluţă cu mine să-ţi arăt distracţie!

— Nu văz de ce nu ne-ar face pe amândoi japiţa asta.

Omul cu cicatricea a rânjit în mijlocul hohotelor de încurajare şi şi-a lăsat să alunece o mână cărnoasă pe fundul femeii.

Hunt a sărit de-a curmezişul camerei.

— Ia-ţi mâinile de pe ea! a strigat el.

A urmat o rumoare bruscă. Hunt abia a observat-o pe femeia care s-a întors spre el. Ceva sclipea în mâna ei. Înainte ca Hunt, sau omul cu cicatricea, în cazul acesta, să îşi dea seama despre ce era vorba, femeia îi răsucise la spate braţul celui din urmă, punându-i un pumnal curbat şi strălucitor sub bărbie.

S-a uitat fix la cel care făcuse mişcarea din şolduri, care s-a dat înapoi cu ochii mari, şocat.

— Mai insişti să urmezi la rând? Cuvintele fuseseră spuse pe un ton calm, dar Hunt a remarcat că respiraţia îi devenise mai rapidă şi mai intensă. Sunt mai mult decât fericită să îţi îndeplinesc dorinţa.

— Am glumit şi io. Ridicând mâinile, ca un gest de renunţare, acesta s-a retras. Fii atentă, domniţă. S-ar putea să răneşti ’mneata pe cineva.

— Da, a fost ea de acord, aş putea s-o fac.

Omul cu cicatricea s-a albit.

— Dă-mi drumul. Mă doare.

— Ai reuşit să înveţi câteva maniere?

Bărbatul a scuipat, arătându-şi dispreţul, deşi nu prea avea cum să-şi atingă ţinta, având în vedere poziţia în care se afla ea.

— Te învăţ io maniere, căţea nebună! A încercat să se zbată pentru a se elibera, dar apoi a tresărit şi a gemut când ea nu a slăbit strânsoarea. Uită-te în jur. Eşti singură.

Crezi că o curvă nebună ne poate dovedi pe toţi?

Din mulţime s-au auzit murmure de susţinere.

— S-o facem să plătească pentru asta, a strigat cineva.

Hunt a păşit înainte, cu toţi muşchii corpului încordaţi.

— Doamna nu este singură. Şi-a scos pistolul, ţinându-l lipit de el, dar la vedere. Este cu mine. Eu şi pistolul meu o vom lua destul de personal dacă cineva încearcă să pună mâna pe ceea ce este al meu.

Femeia i-a dat drumul omului cu cicatrice, împingându-l la o parte. Furia îi strălucea în ochi când s-a întors spre Hunt, oferindu-i o primă imagine mai clară.

Hunt aproape că a scăpat pistolul. Era extraordinară. Nişte ochi migdalaţi, imenşi, de culoarea ceaiului negru îl priveau cu un dispreţ neţărmurit. Pielea ei de culoarea mierii îi acoperea fruntea mândră şi pometii ascuţiţi. Apariţia ei era atât de răvăşitoare încât aproape că nu observase lama curbată îndreptată acum direct spre el.

— De ce n-ai spus asta de la început, şefu’? a dat înapoi omul cu cicatrice. Ai o bucăţică bună acolo şi io nu mă dau la târfa unui gentleman.

— De parcă ai putea, a răspuns femeia.

Nu era o fată tânără. Hunt a apreciat că avea mai mult de douăzeci de ani. Emana siguranţă, o anumită maturitate feminină. În jurul lor, ceilalţi tâlhari se lansaseră în comentarii ironice.

— Ai grijă să nu folosească lama pe mădularul tău, şefu’! Pare în stare de asta. Da’ şefu’ pare destul de puternic ca s-o-mblânzească.

Au urmat hohote de râs. Tensiunea s-a stins în barul de la han la fel de repede pe cât se aprinsese cu câteva minute înainte. Oamenii din tavernă s-au împrăştiat înapoi la mesele lor, lăsându-l pe Hunt în faţa femeii şi a vârfului ascuţit al cuţitului ei. În ciuda unei senzaţii uşoare de pericol, Hunt nu credea că avea de gând să-l atace. Cu excepţia cazului în care, desigur, ar fi făcut ceva ca să o merite.

— Aşa îmi mulţumeşti că am intervenit să te salvez?

— Cu siguranţă nu vreau să îţi dovedesc recunoştinţa mea însoţindu-te în dormitor.

Vocea ei senzuală i-a mângâiat nervii cu o atingere de mătase. Hunt nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Admira înverşunarea, felul în care mânuia acel pumnal ciudat, ca o amazoană războinică.

— În plus, a adăugat ea, nu am nevoie de ajutor. Am avut situaţia sub control.

— Serios? Era cu adevărat magnifică. Planul tău era să-i înjunghii pe toţi bărbaţii din încăpere?

— Poţi să fii sigur că, dacă aş fi intenţionat să te ucid pe tine, sau pe oricine altcineva, cu *janbiya* mea, nu ai fi ştiut decât după ce pumnalul meu ar fi fost înfipt adânc în pieptul tău.

— O femeie însetată de sânge. Admir asta.

— Oare? Mă inviţi să te fac să sângerezi?

— Aş fi mult mai fericit dacă nu mi-ai găuri trupul. Mi-aş dori extrem de tare să nu-mi risipesc nici o picătură de sânge.

El a privit-o cum se străduia să nu râdă în timp ce învelea pumnalul. I-a trecut prin minte că şi-ar fi dorit foarte mult să vadă cum arată când zâmbeşte. Deşi a rămas extrem de atent, nefiind încă pe deplin convins că muşteriii agitaţi ai cârciumii îşi pierduseră total interesul faţă de ea, vigilenţa lui nu i-a împiedicat trupul să fie extrem de conştient de apropierea ei.

— Cine eşti? îl privi ea cu o curiozitate nedisimulată. Puţini oameni care se află în prezenţa unui pumnal reuşesc să-şi păstreze sângele-rece. Cu excepţia cazului în care, desigur, sunt foarte proşti.

— Sau foarte curajoşi. Numele meu este Elliot Townsend. Şi sunt doar o persoană aflată în trecere.

Dacă netrebnicii care îi înconjurau îşi dădeau seama că aveau un duce printre ei, în special unul care călătorea singur, Hunt ar fi fost deja capturat şi ucis înainte de ivirea zorilor. De aceea purta o ţinută mai potrivită secretarului său decât unui duce. Paltonul său vechi şi jilav era mai vechi de un deceniu şi era destul de uzat, încât să nu

atragă atenţia în mod nejustificat. Îşi trimisese personalul şi trăsura înainte, pentru a ajunge la timp la petrecerea găzduită de fratele lui Lady Victoria. Avea nevoie de puţină solitudine pentru a se obişnui cu schimbările din viaţa lui, care aveau să vină odată cu căsătoria.

— Ţi-am spus cine sunt, i-a spus femeii. Dar tu cine eşti?

— La fel ca şi tine. Doar o femeie aflată în trecere.

— Salonul dumneavoastră privat este pregătit, domnule. Hangiul s-a oprit în drum, să ducă bere la o masă apropiată. Este convenabil că târfa dumitale va împărţi cu dumneata salonul privat, pentru că nu mai am camere sau saloane libere.

Femeia i-a aruncat o privire mânioasă hangiului care se îndepărta. A oftat. Hunt a compătimit-o. Părea să-i fie frig, era udă şi atât de obosită încât ar fi putut să adoarmă în picioare, totuşi, lama ei de oţel indica faptul că era destul de conştientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei.

— Eşti bine-venită să împărţi camera cu mine, s-a oferit el. Îţi dau cuvântul meu că mă voi comporta ca un domn.

Ceea ce ar fi fost o dezamăgire. Nu l-ar fi deranjat să vadă cum ar arăta corpul acela înalt şi suplu fără haine. Hunt îşi imagina că nu ar fi deloc plictisitor să o ducă în patul lui. Ar fi fost o diversiune bine-venită în această seară jalnică.

Femeia s-a uitat în jur.

— Poate că ar fi mai bine să plec.

— Pe vremea asta? Nu ai fi în siguranţă.

— Şi să împart o cameră cu un străin ar fi, nu-i aşa?

Nu mai putea să rămână singură în cârciuma de la han.

— Cu siguranţă şansele tale de a te bucura de singurătate şi de o masă liniştită sunt mult mai mari dacă vei fi cât mai departe de gloata asta.

— Voi mânca ceva şi apoi îmi voi vedea de drum.

El a oftat.

— Nu te pot lăsa să pleci pe furtuna asta. Ar trebui să

iei salonul. Este singura cameră rămasă liberă.

— Nu ţi-aş putea cere să renunţi la salonul tău.

— Nu mi-ai cerut tu asta – eu ţi-am oferit-o. Nu îi plăcea ideea de a-şi petrece seara în încăperea zgomotoasă, plină de fum, dar era un domn.

Două linii delicate au apărut între sprâncenele ei negre, îndrăzneţe.

— Dar unde îţi vei trece noaptea?

— Voi găsi pe cineva cu care să dorm. Un bănuţ în plus poate fi foarte convingător. În afară de asta, a minţit el, sunt obişnuit să dorm în diverse locuri mai puţin agreabile în timp ce călătoresc.

Ea a ezitat.

— Foarte bine.

— Atunci aşa rămâne.

— Presupun, a spus ea cu evidentă reticenţă, că ar trebui să te invit să iei masa în salon, astfel încât nu vei fi obligat să cinezi în condiţii mai puţin confortabile.

— Accept, a spus el prompt. Ignorând dezamăgirea de pe chipul ei, s-a întins spre valiza ei. Pe aici. Mergem?

Capitolul 2

Delilah Chambers a strâns mânerul pumnalului.

Fiind conştientă de prezenţa străinului de lângă ea, s-a străduit să-şi ţină respiraţia sub control. Era agitată. Muşchii îi zvâcneau, încă pregătiţi pentru luptă, neştiind că pericolul trecuse. Cel puţin pentru moment.

Ala'ana. A blestemat în tăcere. La naiba!

Ultimul loc în care ar fi vrut să rămână peste noapte ar fi fost un han plin de bărbaţi agresivi. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi rupt o roată de la trăsura ei. Ea şi tovarăşul ei, Nashem, călăriseră trei ore în furtună pentru a ajunge în acest loc mizerabil. Sperase să ajungă măcar la Coventry, un oraş mare, unde puteau căuta o cazare decentă, fără a atrage atenţia. Dar drumul se dovedise impracticabil.

Nu mai aveau alte opţiuni acum decât să aştepte până dimineaţa pentru a-şi continua călătoria spre Lambert Hall. Conacul, construit în stilul dinastiei Tudor, fusese cândva casa ei, dar moşia îi aparţinea acum lui Edgar, fiul el vitreg, un bărbat care o detesta. Nu o iertase niciodată pentru că se căsătorise cu tatăl lui.

Ar fi fost mai mult decât fericită să stea cât mai departe atât de Edgar, cât şi de Lambert Hall, dacă nu ar fi fost fost Tori. Sora mai mică a lui Edgar o implorase pe Leela să participe la petrecerea organizată pe moşia familiei, din Warwickshire. Leela fusese cuprinsă de nostalgie la gândul de a-şi revedea fiica vitregă după aceşti doi ani în care nu se întâlniseră.

Ea şi fetiţa de nouă ani, orfană de mamă, se legaseră una de cealaltă atunci când răposatul soţ al Leelei, Douglas, îşi adusese mireasa de şaptesprezece ani acasă la Lambert Hall.

Mama lui Tori, prima soţie a lui Douglas, murise dând naştere fetei. Edgar, în vârstă de nouăsprezece ani, nu primise prea bine vestea de a avea o mamă vitregă, cu doi ani mai mică decât el. Cei doi se certaseră încă de la început, aşa cum se ceartă nişte fraţi – dar fără afecţiunea care există între rude. Atunci când Edgar moştenise titlul şi terenurile tatălui său, lăsase să se înţeleagă destul de dar că Leela nu mai era bine-venită la Lambert Hall.

— A, am ajuns. Oprindu-se, Townsend a împins uşa şi s-a oprit pentru a-i permite să intre ea mai întâi. După tine.

Trecând prin faţa lui, Leela deveni conştientă pentru prima dată de silueta bărbatului. Acum, că pericolul imediat trecuse, a observat cât de puternic era. Nu era înfricoşător, dar era destul de solid şi cu câţiva centimetri buni mai înalt ca ea. Leela nu era o femeie minionă şi deseori era nevoită să-i privească pe bărbaţi de la aceeaşi înălţime. Nu era cazul cu acest bărbat. Statura lui impresionantă o făcea să se simtă stingheră.

Privirea i-a alunecat peste pantalonii lui uzaţi, făcuţi din piele de căprior. Erau strânşi pe trup, punându-i în evidenţă coapsele musculoase, care nu aveau nevoie de

nici un retuş pentru a-i îmbrăca perfect. Aceştia erau vârâţi într-o pereche de cizme tocite, pline de noroi.

Camera era mai puţin jalnică decât anticipase şi relativ curată, având în vedere locul unde se aflau. Era parţial mobilată, cu o canapea acoperită de catifea decolorată, o comodă zgâriată şi o masă cu patru scaune, aflate undeva în spate.

Mirosul lemnului care ardea în vatră acoperea un uşor miros de mucegai. Şiroaie de ploaie se izbeau de fereastră. Era un adăpost primitor în comparaţie cu barul hanului.

Leela s-a îndreptat direct spre foc. Starea de agitaţie i se răspândise în tot corpul sub forma unor miri artificii de gheaţă, care acum se stingeau. Acum, că îngrozitoarea întâlnire din barul hanului luase sfârşit, începuse să tremure. Rochia ei subţire era udă leoarcă. Simţea că frigul şi umezeala îi invadaseră fiecare celulă a corpului.

Townsend i-a lăsat jos geanta uzată.

— Mă duc să comand ceva de mâncare pentru cină. Tonul cald şi profund al vocii lui i-a mângâiat nervii ca un balsam. Există un zăvor la uşă. Poate că ai vrea să-l foloseşti până mă întorc.

Ea a închis bine uşa în urma lui, înainte de a-şi scoate hainele ude. Spre uşurarea ei, lavoarul de porţelan de pe comodă era plin cu apă curată.

I s-a făcut pielea de găină în timp ce şi-a curăţat şi şi-a uscat cu repeziciune corpul, înainte de a se schimba într-o rochie din muselină englezească, albă, cu dungi şterse şi destul de modestă, cu mânecile lungi. Dar, neavând nimic uscat pe dedesubt, frigul părea că totuşi îi intrase în oase. A scos din valiză şalul brodat, pe care îl cumpărase de la magazinul lui Abu Talal din bazarul Al-Bireh, şi l-a înfăşurat în jurul umerilor.

Încărcată de o energic nervoasă care îi străbătea tot corpul, Leela s-a întors spre foc şi şi-a desfăcut părul ud. Îngenuncheată în faţa căldurii îmbietoare a vetrei, şi-a aşezat pumnalul jos, lângă ea. Ţinându-şi arma la îndemână, şi-a trecut mâinile printre buclele rebele. Când era mică, îşi blestema de multe ori părul neascultător, care

se încreţea şi mai mult în condiţii de umezeală. Dar, în timpul călătoriilor, încetase să se mai gândească atât de mult la el. Acum, îşi strângea pur şi simplu buclele de păr nărăvaşe într-o împletitură şi uita de ele.

Ceva se mişcă uşor în spatele ei. Aerul din cameră se schimbă. Nu mai era singură. Leela a simţit cum i se zbate inima în piept. Înşfăcându-şi pumnalul, s-a ridicat brusc în picioare, cu şalul alunecându-i de pe umeri. S-a răsucit şi a dat de Townsend, care o privea cu admiraţie.

Surpriza i-a luminat chipul frumos când a zărit arma din mâna ei.

— Iar mă înţepi cu pumnalul? A ridicat mâinile. Am crezut că am ajuns la o înţelegere că nu-mi vei găuri trupul.

— Cum ai intrat? Ea şi-a ridicat *janbiya* mai sus, îndreptându-l spre pieptul lui, unde ar fi putut lovi cel mai bine.

Chipul său, care se întunecase, i-a sugerat că-i înţelesese intenţia.

— Pe uşă.

Mincinosul. Şi-a îndepărtat o buclă mare de pe faţă.

— Am încuiat-o.

— Am împins uşa, pur şi simplu, a răspuns el iritat. Este posibil ca zăvorul să fie defect.

— Ar fi trebuit să-ţi anunţi prezenţa. Şi-a coborât pumnalul şi s-a îndepărtat de el. Forţându-se să respire adânc pentru a se calma, Leela a pus pumnalul deoparte. Şi-a pus mâinile la ceafă pentru a-şi aranja părul scăpat din strânsoare. Şi este nepoliticos să te holbezi aşa.

— Îmi cer scuze. Avea o voce atât de profundă, încât cuvintele lui păreau să reverbereze prin ea. Însă nu am mai văzut niciodată un păr ca al tău.

Iritarea i-a cuprins nervii încordaţi. Soarta făcea ca majoritatea englezoaicelor pe care le ştia Leela să fi fost binecuvântate cu un păr moale, care putea fi uşor de coafat. Nu-i păsa ce gândea acest străin, dar, cu toate acestea, comentariile lui o dureau. Faţa i s-a înroşit şi a preferat să nu-şi mai împletească părul, pe care l-a prins rapid într-o coadă la spate.

— Nu te-am invitat să luăm cina împreună ca să-ţi suport insultele, a spus ea tăios. Am auzit destul de multe pentru o singură seară.

— Dar cu ce te-am insultat? Nu am avut nici o intenţie.

— Aş prefera să nu mai vorbesc despre asta.

Nu avea de gând să-şi irosească energia pe un străin pe care s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

— Mă tem că este inacceptabil. Era foarte tensionat. Dacă te-am insultat, aş vrea să ştiu şi care a fost motivul.

— Nu are nici o importanţă.

— Are pentru mine. Vreau să ştiu pentru ce îmi cer scuze.

— Un adevărat gentleman nu ar face nici o remarcă cu privire la cât de… rebel îmi este părul.

— Dacă prin *rebel* vrei să spui *superb,* atunci aş fi de acord.

Pometii lui ascuţiţi s-au colorat uşor.

Privirea i-a fost atrasă de mişcarea bruscă a maxilarului său. Barba începuse să-i crească, mult mai închisă la culoare decât părul ciufulit, de culoarea grâului.

— Nu am nici o intenţie să mă holbez la tine, dar, ca să fiu sincer, nu m-aş putea abţine pentru că tu eşti… ăăă, părul tău este atât de frumos.

În ciuda frigului care o cuprinsese, transpiraţia începuse să i se prelingă pe spate.

— Frumos?

— Acele bucle splendide te fac să arăţi ca Venus a lui Boticelli.

Leela a inspirat adânc. Admiraţia evidentă din ochii lui a făcut-o să simtă un val de căldură. Nu era o inocentă şi înţelesese perfect ce însemnase reacţia corpului ei. Atracţia puternică pe care o simţea pentru acest bărbat o uimea. Nu mai avusese relaţii intime cu nimeni de la moartea soţului ei. Deşi tânjea să fie atinsă de un bărbat în acest fel şi, uneori, se gândea la căldura plăcută a trupului unui bărbat în pat lângă ea, Leela nu mai fusese tentată serios în cei

doi ani de văduvie. Până acum.

— Deci, Venus, te rog spune-mi că sunt iertat. Tonul lui Townsend era calm, dar în ochii aceia albaştri adânci se ascundea o privire plină de intensitate. Nu mă trimite să stau cu ticăloşii aceia.

— Cu siguranţă aşa ar trebui să fac.

Buzele lui s-au strâns, subliniind tăietura delicioasă a gurii.

— Cu siguranţă nu poţi fi atât de crudă încât să mă trimiţi singur în bârlogul leului – fără ca tu să fii alături de mine, să mă protejezi cu pumnalul tău.

— S-ar putea să fiu încă tentată să folosesc pumnalul pe tine.

— Nu pari o femeie care ar putea fi uşor tentată de orice bărbat.

— N-ai idee ce aş putea fi tentată să fac.

Scena din bar o făcuse să fie încă nervoasă. Corpul ei avea un exces de energie care trebuia consumat.

Townsend a râs uşor, puţin surprins.

— Trebuie să mărturisesc că nu am flirtat niciodată cu o femeie care mânuieşte atât de bine un pumnal.

Flirta? *Oare ea flirta?* Leela nu flirtase niciodată, nu ştiuse niciodată cu adevărat cum şi nici nu fusese interesată de perfecţionarea acestei arte. Dar se pare că flirta… Dacă stârnise acest gen de reacţie în Townsend.

Ea s-a uitat fascinată cum ochii lui de un albastru indigo se întunecau, amintindu-i de Marea Mediterană într-o seară cu lună.

— De asemenea, a adăugat el, nu am întâlnit niciodată o femeie care se descurcă mai bine decât un bărbat într-o luptă corp la corp, aşa cum ai făcut-o tu.

Townsend s-a apropiat, mişcându-se atât de încet, de parcă ea ar fi fost un cal arab, pursânge, care se putea speria în orice moment.

Sângele îi clocotea în vene, însă Leela rămase fermă pe poziţie. Nu fusese niciodată o persoană care să se sperie uşor.

— Poate că ar trebui să păstrezi distanţa.

— Unora dintre bărbaţi le place să cocheteze cu pericolul.

— Eşti unul dintre acei bărbaţi?

— Căruia îi place să cocheteze cu pericolul? Nu, în mod normal, nu. A venit mai aproape. Părea că o forţă puternică îi împinge unul spre celălalt. Adevărul este că evit situaţiile neaşteptate. Urăsc haosul şi neprevăzutul. Îmi planific meticulos zilele şi viaţa. Nu îmi plac surprizele.

Mirosul său masculin, un melanj de miros de piele, ploaie, cal şi piele caldă, îi umplea nările. I-a inspirat parfumul, ca şi când ar fi vrut să preia esenţa acestui bărbat în sufletul ei, umplând-o de plăcere şi de dorinţă.

— Cine este surpriza aici? Tu sau eu?

— N-am idee. Nu pot să gândesc clar în acest moment.

Aerul dintre ei devenise irespirabil. Parcă amândoi băuseră aceeaşi poţiune. Leela se simţea ciudat de puternică, de parcă ar fi putut cuceri lumea… Sau pe acest bărbat. Zgomotele făcute de vreascurile care trosneau în vatră păreau anormal de puternice în timp ce se uitau unul la celălalt. Ploaia bătea în ferestre atât de insistent, de parcă forţele naturii ar fi încercat să-i avertizeze să nu urmeze acel drum periculos.

Cu toate acestea, ea a făcut un pas spre Townsend. Agitaţia din han şi singurătatea o împinseseră spre acest străin. În acest moment, acest bărbat puternic şi frumos, pe care, într-o oarecare măsură, nu îl simţea ca pe un străin, părea singurul lucru real într-o lume a haosului. Intensitatea privirii lui a făcut-o să se înfioare.

— Mă gândesc să te sărut, a spus el.

Aceasta era în aceeaşi măsură atât o întrebare, dar şi un avertisment. Spre surprinderea ei, asta voia şi ea, ceea ce nu era prea bine.

— Şi cât de des îţi pui gândurile în acţiune?

Ea voia să-i simtă pielea pe pielea ei. Voia să-i simtă gustul.

— Nu destul de des, cred. Dar intenţionez să repar asta imediat.

Hunt şi-a coborât faţa spre a ei şi a scos un mormăit de aprobare când şi-a ridicat buzele pentru a le întâlni pe ale lui.

Sărutul a fost uluitor – flămând, viu şi plin de energie. A fost ca un fulger, dacă un fulger ar putea fi dulce, fraged şi minunat. El şi-a adâncit sărutul, iar ea şi-a deschis gura pentru a-şi împleti limba cu a lui. Avea gust de bere, de bărbat şi de promisiune. Şi de balsam pentru singurătatea ei, chiar dacă doar pentru o seară.

A sărutat-o pe gât cu buze calde şi lacome. Braţele ei s-au strecurat în jurul umerilor lui. S-a lipit de el, respirând parfumul de cedru al săpunului său de ras, incredibil de conştientă de contururile ferme ale corpului său.

Undeva adânc în mintea ei, raţiunea încerca să se facă auzită. *Stop. Este un străin. Acest lucru ar putea* distruge *tot ce ai construit până acum.*

— Ce facem? a respirat ea, savurând senzaţia gurii lui pe pielea ei sensibilă. Parcă aş avea febră.

— Orice ar fi, a tras-o el mai aproape, se pare că suferim de aceeaşi boală.

Partea aceea din ea care îl dorea, care tânjea după acest act fizic pentru a calma agitaţia ciudată care îi cuprinsese corpul, care se săturase de prea multe seri petrecute în singurătate, a respins orice gând negativ. Era văduvă, fără a fi legată de vreun bărbat, până la urmă, fără a fi nevoită să răspundă nimănui în afară de propria ei persoană. Era doar o noapte în mijlocul unei pustietăţi. Nimeni nu va şti vreodată.

— Chiar facem asta?

El îi muşca uşor lobul urechii.

— Sper că da.

— Doar în seara asta, a spus ea, dornică să calmeze nebunia care îi cuprindea pe amândoi, şi apoi ne despărţim. Trebuie să fii de acord.

L-a simţit cum zâmbea când i-a atins gâtul.

— Ar trebui să mă simt groaznic că mă vrei doar pentru corpul meu?

— Cine m-ar putea învinovăţi? El avea o siluetă

atletică superbă. Ea şi-a trecut mâinile peste braţele lui, simţind rotunjimea fermă a bicepsului prin cămaşa de in şi l-a întrebat: Eşti de acord?

— Cum vrei tu. Buzele lui s-au lipit rapid de ale ei. Mâini mari şi puternice i-au cuprins fundul şi mintea ei s-a golit de orice gând.

El a ridicat-o, trăgând-o spre el până când ea i-a simţit erecţia considerabilă între coapse, prin haine.

— Fără promisiuni. Fără aşteptări. Ea s-a frecat de erecţia lui, provocându-i un geamăt de satisfacţie. Mâine-dimineaţă vom uita că acest lucru s-a întâmplat vreodată.

— De parcă vreun bărbat ar putea uita o femeie atât de minunată ca tine.

A sărutat-o pătimaş de-a lungul gâtului.

Ea şi-a ridicat bărbia, oferindu-i-se mai mult.

— Nici măcar nu mă cunoşti.

— Cu toate astea mă simt de parcă te-aş cunoaşte. Foarte ciudat, îi simţea respiraţia umedă pe gât. Mi se pare că te-am aşteptat dintotdeauna.

La rândul ei, nu înţelegea conexiunea ciudată care se stabilise între ei. Cu toate acestea, a înţeles exact la ce se referea el.

— Trebuie să îmi promiţi. Doar o noapte.

— Îţi promit. S-a oprit. Dacă eşti sigură că vrei asta. *Te rog, Doamne*, spune-mi că vrei asta la fel de mult ca mine.

— Şi mai mult decât tine, şi-a împins ea sânii spre pieptul lui, pentru a-şi alina duritatea dureroasă a sfârcurilor. Venise de mult timpul să facă ce-şi dorea. Iar eu sunt stearpă, deci nu trebuie să ne facem griji… pentru consecinţe.

Măcar de data asta lucrul acesta era o binecuvântare. Măcar acum faptul că nu putea avea copii nu mai reprezenta un motiv paralizant de nemulţumire. Această seară de amor ar fi fost prima din viaţa ei în care nu ar mai fi trebuit să aştepte plină de speranţă să rămână însărcinată.

Townsend a gemut la atingerea delicată a sânilor ei

pe pieptul lui.

— Atunci avem o înţelegere.

— Da.

Ea i-a cuprins faţa cu ambele mâini. Pielea îi era caldă, umbra uşoară a bărbii, crescută după bărbieritul de dimineaţă, era aspră la atingere.

— Acum nu mai vorbi. Cu excepţia cazului în care, desigur, vorbitul este punctul tău forte.

Amuzamentul sclipi în privirea lui fierbinte.

— O, voi fi extrem de fericit să îţi demonstrez care este punctul meu forte.

Ea a scos un sunet de surpriză când el a ridicat-o brusc, cuprinzându-i fesele cu mâinile, în timp ce o sprijinea de corpul său. Avea destulă experienţă de viaţă pentru a-şi da seama că atracţia puternică pe care o simţea pentru acest bărbat, legătura fizică intensă care exista între ei era una preţioasă şi rară. S-ar putea să nu o mai regăsească vreodată. Nu avea de gând să o risipească.

Purtând-o prin cameră, Townsend şi-a îngropat faţa în sânii ei, prinzând cu gura sferele delicate, sugându-i febril sfârcurile prin rochie.

Leela a strigat, arcuindu-se pe spate, bucurându-se de senzaţie.

— Grăbeşte-te.

— O fată atât de nerăbdătoare, a tachinat-o el, clar încântat de entuziasmul ei.

S-a prăbuşit cu ea peste masă. Fundul ei a căzut pe tăblie cu o bufnitură dură şi greoaie. El i-a supt pielea fragedă, insistând acolo unde gâtul se contopea cu umărul ei. Pielea lui aspră îi mângâia gâtul.

— Sper că ai lăsat deoparte pumnalul

Nerăbdătoare, ea a tras de şliţul pantalonilor lui.

— Aceasta este singura sabie care mă interesează în acest moment

— La naiba, femeie! Un murmur surprins, de aprobare, a ieşit din adâncul gâtului său. Îmi place o doamnă care ştie ce vrea.

Şi-a făcut loc, împingându-şi mădularul în mâinile ei

febrile. Era dur şi bombat, împungând ţesătura. El a ajutat-o să deschidă butonierele, degetele lor încurcându-se în timp ce se grăbeau să-l elibereze.

Erecţia lui a ţâşnit, ascuţită şi dornică, iar ea a mângâiat căldura lungă şi lină cu un fel de veneraţie necunoscută.

— O, da.

Respira, unduindu-şi şoldurile în mâna ei, cu o expresie de satisfacţie pe chip. S-a retras şi a întins mâna spre tivul rochiei. Ea şi-a ridicat şoldurile pentru a-i permite să-i tragă haina subţire deasupra capului şi să o arunce deoparte. Aerul rece i-a înfiorat pielea goală.

El a aşezat-o cu blândeţe pe spate. Dar ea a rămas sprijinită pe coate, astfel încât să-i poată vedea gura care-i urmărea linia gâtului, până când a ajuns la sânul ei şi i-a cuprins un sfârc. A urmat o senzaţie uimitoare. Dar a fost distrasă apoi de mâna lui, care i-a alunecat spre locul dintre picioare. S-a oprit, şi ea i-a simţit surpriza la atingerea pielii fără păr pe care o găsise în vârful coapselor ei.

— Aşa de fină, s-a minunat el în timp ce o mângâia.

Leela s-a înroşit şi trupul întreg îi era fierbinte. În frenezia ei, uitase că el va descoperi că era diferită acolo. Că-şi îngrijea zona intimă, fără să se aştepte să o descopere cineva vreodată.

— În tradiţia poporului din care vine mama mea, femeile îşi îndepărtează tot părul de pe corp.

— Foarte interesant.

Degetele lui au pătruns printre faldurile netede dintre picioarele ei.

Acum o să creadă despre ea că este o păgână. Englezoaicele nu îşi îndepărtau părul din zonele intime. Sfioşenia nu le-ar fi permis acest lucru. A revenit dintr-odată cu picioarele pe pământ. O senzaţie de rău i-a apărut în stomac. Această întâlnire era indecentă. Dezgustătoare chiar. *Ce căuta ea aici?*

Leela a încercat să se ridice cu stângăcie.

— Dacă nu îţi place… a zis ea.

Lui i s-a aprins dorinţa în ochi. Îngenunchind în faţa ei,

şi-a pus blând mâna pe pântecul ei pentru a o menţine în aceeaşi poziţie şi şi-a aplecat capul ca să-şi treacă buzele peste crăpătura ei netedă.

— O, cu siguranţă îmi place. Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult.

Capitolul 3

Hunt era uimit de senzaţia plină de exotism a limbii sale pe pliurile mătăsoase, lipsite de păr.

Până în acel moment, el nu găsise nimic mai ademenitor decât acel mic smoc de păr dintre coapsele unei femei; vederea părului pubian adăugase întotdeauna un element de mister şi atracţie pentru orice scenă de sex. Dar acum, penisul lui era foarte nerăbdător să pătrundă în acest teritoriu nou, neexplorat.

Totul îi era dezvăluit, frumoasele pliuri roz, deschise ostentativ pentru el, catifelate pe obrazul lui. El a gustat-o, savurând esenţa ei pământească, trecându-şi limba peste punctul ei cel mai sensibil, dornic să o facă să-şi piardă minţile. Niciodată nu dorise atât de mult să-i ofere plăcere unei femei. Ea a icnit şi a gemut sub limba lui, făcându-i mădularul să i se umfle şi să se întărească, lacom să fie înăuntrul ei.

A scos un sunet gutural şi s-a împins spre limba lui Hunt. El i-a răspuns şi a supt-o mai pătimaş, dar rămânând blând, folosindu-şi degetele pentru a se juca cu ea, pentru a o împinge peste limite. Nu a durat mult.

Venus s-a tensionat, s-a convulsionat şi a strigat. A pus un ultim sărut umed pe pubisul ei strălucitor şi a zâmbit. O satisfacţie sălbatică i-a invadat venele.

Hunt s-a ridicat în picioare, disperat să fie înăuntrul ei. Dorinţa şi nevoia s-au amestecat în mintea lui. El i-a tras fundul voluptuos spre marginea mesei, unde lumina blândă a focului i-a luminat trupul gol, ca al unei Iunone – o siluetă

puternică cu sâni luxurianţi, o talie curbată şi şolduri feminine. Nu era nimic delicat la ea şi asta îl ademenea. Cu toate acestea, nu exista nici un dubiu că era extrem de feminină. Părul i se desfăcuse, buclele bogate încadrându-i faţa şi sânii frumoşi ca un halo satinat. S-a uitat la el cu o privire tulbure, cu pometii înalţi înroşiţi, cu buzele umede şi întredeschise uşor.

Vederea trupului ei gol, cald şi deschis în faţa lui, i-a luat minţile. Pielea ei avea aceeaşi desfătare netedă de bronz, mătăsoasă şi complet lipsită de păr. Ţinându-i şoldurile pentru a-l primi, el s-a avântat în interiorul ei, sălbatic şi lipsit de orice fineţe, izbindu-se de ea cu patimă. Senzaţia mângâietoare din interiorul ei nu se compara deloc cu ceea ce experimentase cu Georgie. Sau cu oricare altă femeie.

Se mişca în ritmul lui, strigând încet. El şi-a folosit degetele pentru a o satisface şi mai mult. În interiorul lui, presiunea a crescut, contracţiile i-au zguduit vintrele. Nu avea să dureze. Când a simţit-o cum se tensionează, şi-a dat drumul, strigând ceva incoerent, satisfăcut în timp ce se elibera în ea. Aruncându-şi sămânţa în această femeie, Hunt a simţit o uşurare şi o plăcere pe care nu le credea posibile.

Îi luă câteva clipe ca să-şi recapete răsuflarea, înainte de a se apleca şi a o săruta pe pântecul moale, savurând parfumul dulce-sărat al pielii şi al feminităţii ei. Mâinile tinerei l-au mângâiat pe creştet şi l-au tras în sus spre ea. În timp ce s-a aşezat între sânii ei, un val neaşteptat de tandreţe l-a cuprins.

Hunt se lăsa rareori condus de impulsuri fizice. Ştia ce pagube putea provoca o asemenea lipsă de raţiune. Răposatul său frate îşi urmase îndemnurile distructive cât pentru amândoi. Dar în această seară, Hunt se pierduse în faţa acestei femei seducătoare, care apăruse brusc în viaţa lui, ca un dar ceresc. De parcă destinul i-ar fi reunit special pentru această noapte.

Pielea ei era ca o atingere mătăsoasă pe obrazul lui. Incapabil să distingă bătăile inegale ale inimii ei de ale lui,

Hunt şi-a reexaminat nevoia de ordine şi aversiunea faţă de neprevăzut. Şi-a trecut degetele peste vârful sânului ei frumos şi a privit cum se ridică excitat pentru el.

Acceptarea neprevăzutului avea cu siguranţă avantajele sale.

*

Străduindu-se să-şi recapete răsuflarea, Leela privea tavanul de lemn şi se gândea la ceea ce simţise.

Studia căldura corpului lui aşezat peste al ei – zvâcnirile de satisfacţie dintre picioare, valul de sânge care-i pulsa prin vene, bătăile asurzitoare din urechi. Părul răvăşit al lui Townsend era surprinzător de moale între degetele ei. S-a bucurat de apăsarea dulce a greutăţii lui pe corpul ei, fără să-i pese de suprafaţa dură de sub cap, spate şi şolduri. Limba lui umedă se mişca înainte şi înapoi peste sfârcul ei, jucându-se cu el. Putea simţi între picioare efectul mişcărilor lui.

Călătorise de pe plajele din Gaza, de la Marea Mediterană până la Ierihon, în Valea Iordanului, unde dormise pe dealuri stâncoase sub stele, alături de familiile de beduini. Dar nu făcuse niciodată ceva atât de ciudat, precum amorul cu un străin, pe o masă şubredă, dintr-un han de ţară. Leela înţelegea de ce făcuse asta. Nu fusese niciodată mai fericită.

— Eşti tăcută, a auzit îngrijorarea din vocea Townsend. Eşti… A fost bine?

O uimea că o întreba asta.

— Sunt atât de proastă, a râs ea. Nu mi-a trecut niciodată prin cap aşa ceva.

S-a ridicat pe o parte, privind-o cu atenţie.

— Ce vrei să spui?

— Nu mi-a trecut prin minte că o soţie ar putea, sau chiar ar trebui, să fie o prezenţă activă în patul conjugal.

Şi-a lipit buzele de umărul ei.

— Nici nu mi-aş putea închipui altfel.

— Cred că am fost o mare dezamăgire pentru

Douglas.

— Douglas?

— Răposatul meu soţ.

— Să înţeleg că ce s-a întâmplat în patul conjugal a fost… lipsit de satisfacţie?

Ea i-a studiat chipul frumos.

— Nu a fost nimic comparabil.

El a chicotit, mâna lui mare încă jucându-se cu sânul ei. De data aceasta se desfăta de atingerea dintre ei.

— Şi avem toată noaptea la dispoziţie.

— Există o continuare?

Habar nu avea că un bărbat ar putea fi atât de dornic de a face dragoste. Dar apoi şi-a amintit de tinereţea acestui bărbat.

S-a mişcat peste ea şi a început să o sărute din nou.

— Mai mult decât o simplă continuare.

— Asta este bine. Pentru că îţi voi cere cu siguranţă o altă partidă pentru a putea face o evaluare credibilă a talentelor tale.

El a chicotit, scoţând un sunet baritonal, intim.

— N-ai idee cât de fericit voi fi să mă ridic la înălţimea aşteptărilor. Ea a simţit cum se elibera treptat de tensiune în timp ce se ridica de pe ea. Dar poate că ar trebui să încercăm canapeaua de data aceasta.

A prins-o de ambele mâini pentru a o ajuta să se ridice. S-a simţit intimidată stând goală deasupra mesei, expusă privirii sale curioase. Dar înainte să se poată gândi prea mult la nuditatea ei, el a luat-o pe sus şi a dus-o pe canapea.

Nu s-a putut abţine să nu-şi acopere sânii. Nu se arătase niciodată unui bărbat într-un mod atât de ostentativ. Nici măcar soţul ei, Douglas, nu o văzuse aşa.

Townsend i-a observat jena.

— Ţi-e frig?

— Da, a minţit ea.

S-a dus imediat la foc, unde îşi atârnase haina să se usuce şi s-a întors să o acopere.

— E mai bine?

— Mult mai bine. Acoperindu-se cu haina din lână, a inhalat parfumul masculin care persista în căptuşeala ei de mătase, îmbrăţişând-o ca un iubit tandru. Se aştepta să fie măcinată de regrete. Spre surprinderea ei, nu a fost deloc aşa. Adevărul era că nu avea nici o remuşcare. Cu ploaia bătând în continuare în ferestre în această noapte întunecată, în mijlocul pustietăţii, în cămăruţa confortabilă a hanului s-a simţit izolată de lume. Se va întoarce la realitate mâine-dimineaţă, chiar dacă nu îşi dorea asta.

— Pot să mă aşez lângă tine? Ochii lui Townsend au sclipit în timp ce s-a aplecat asupra ei. Sau ai pumnalul ascuns pe undeva pe acolo?

— S-ar putea să fii nevoit să mă percheziţionezi dacă vrei să fii sigur.

— Cu plăcere. A zâmbit, arătându-şi rândurile de dinţi albi, deşi uşor înghesuiţi. Şi căutarea mea va fi extrem de minuţioasă.

— Sper să fie aşa. Leela decisese să se bucure de această seară. Era puţin probabil să se mai afle într-o situaţie similară, cu un alt bărbat, pentru mult timp de acum înainte. Un nou mariaj nu ar fi fost nimic altceva decât o piedică în faţa planurilor ambiţioase pe care le gândise pentru viitorul ei. După ce fusese nevoită să se supună mai întâi tatălui ei şi apoi soţului ei, Leela era în cele din urmă liberă să facă ce-i plăcea. Nu era loc pentru un bărbat şi, cu siguranţă, nici pentru un soţ, în viziunea ei despre viitor.

Primul ei jurnal de călătorie, publicat anonim, despre perioada petrecută în ţările arabe, fusese un succes surprinzător. Toată Londra ceruse următorul volum din *Călătorii în Arabia*, programat pentru publicare peste câteva săptămâni. Editorul ei aştepta cu nerăbdare cel de-al treilea volum al Leelei, la care lucra în prezent. Ulterior, intenţiona să continue să călătorească în diverse locuri şi să-şi documenteze aventurile pentru a le publica.

Nu-i păsa că înalta societate credea că un astfel de comportament era scandalos pentru o femeie, în special pentru o reprezentantă a nobilimii. De aceea avea nevoie

să devină independentă din punct de vedere financiar, astfel încât nimeni să nu o poată împiedica să-şi urmeze visu. În timpul căsătoriei, îşi neglijase visurile din copilărie, dar nu le uitase niciodată. Şi nu şi-ar fi abandonat niciodată aspiraţiile. Cu siguranţă nu pentru un bărbat.

Townsend şi-a scos cămaşa şi Leela a uitat instantaneu cu totul despre obiectivele ei de viitor. Nu se putea abţine să nu se holbeze. Pieptul lui era o operă de artă, un peisaj cu creste ferme şi curbe dure. Privirea ei flămândă urmărea firele fine de păr care trasau o linie fină peste stomacul ferm, înainte de a dispărea în interiorul pantalonilor săi.

A oftat cu admiraţie. Singurul bărbat pe care îl mai văzuse astfel fusese răposatul ei soţ. Se simţea vinovată de gândurile care i se amestecau acum în minte, dar nu putea exista o comparaţie reală între cei doi bărbaţi pe care îi cunoscuse atât de intim.

Nu se punea problema că Douglas nu fusese atrăgător. Într-adevăr, în tinereţe, regretatul ei soţ fusese unul dintre cei mai râvniţi burlaci, având o faimă de cuceritor. Însă bărbatul cu care se căsătorise imediat după ce împlinise şaptesprezece ani nu mai era de mult în floarea vârstei. La finalul celor patruzeci de ani pe care îi avea, vârsta şi nopţile pierdute îi afectaseră trupul şi fermitatea muşchilor.

Spre deosebire de Townsend. Bărbatul nu era un specimen perfect. Avea aspectul unui pugilist, iar nasul lui uşor strâmb indica faptul că odată fusese rupt, dar avea ochi frumoşi şi un maxilar puternic. Şi trupul lui... Ei bine, Townsend era în mod evident un om activ. Poate că activitatea lui era de natură fizică, poate că era într-adevăr un pugilist. Aceasta ar explica cu siguranţă musculatura splendidă a braţelor sale şi arhitectura sculptată a abdomenului său.

O bătaie rapidă în uşă a făcut-o pe Leela să revină cu picioarele pe pământ.

— Cina dumitale, domnule, s-a auzit vocea înăbuşită a hangiului prin uşa închisă.

Amintindu-şi că încuietoarea nu era funcţională, Leela s-a acoperit cu mantia lui Townsend, ascunzându-se sub ea. Aruncând o privire printr-o mică deschizătură, l-a zărit pe Townsend aplecat peste uşă exact când bărbatul o deschidea.

— Voi lua eu asta. Ducele s-a folosit de statura lui masivă pentru a o proteja pe Leela de privirea hangiului. Poţi pleca.

Hangiul şi-a întins gâtul pentru a arunca o privire înăuntru.

— Aş fi fericit să vă servesc chiar eu, domnule.

— Nu este nevoie.

Townsend a luat tava cu mâncare adusă de hangiu.

Hangiul a observat că Townsend era dezbrăcat, cu pieptul gol şi cu pantalonii parţial închişi la nasturi.

Un zâmbet obraznic i-a trecut pe chip.

— Te-am întrerupt, nu-i aşa?

Townsend şi-a folosit spatele pentru a închide uşa.

— Ieşi, a poruncit el într-o manieră îngheţată, superioară, care l-a făcut să pară mai mult un duce decât un domn oarecare.

Leela s-a ridicat, strângând haina la piept, bucurându-se de senzaţia intimă a ţesăturii pe pielea ei goală. Haina avea o croială fină, ţesătura fiind, fără îndoială, una scumpă, dar un pic uzată. Poate că îi fusese oferită lui Townsend de către stăpânul său. Sau poate că o cumpărase dintr-un magazin de vechituri, de pe Holywell Street, din Londra, unde era plin de astfel de buticuri.

Townsend a aşezat tava pe masă, mişcarea făcând ca muşchii braţelor şi ai spatelui să se contracte şi să se mişte pe sub pielea de fildeş.

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnită.

Stomacul ei a scos un zgomot insistent. Leela nu mai mâncase de dimineaţă. A alunecat de pe canapea, luând şi haina după ea pentru a se acoperi. Şi-a aranjat părul pe spate. Acesta era liber şi habar nu avea ce se întâmplase cu panglica pe care o folosise ca să-l strângă.

A ridicat rochia de pe podea. Amintirea lui Townsend aruncând-o, intensitatea şi pasiunea cu care făcuse dragoste cu ea i-au invadat gândurile. Stomacul i s-a strâns din cauza dorinţei. Îndepărtându-se uşor de el, s-a străduit să-şi tragă rochia simplă peste cap, fără a-şi da haina jos.

Townsend s-a întors spre uşă şi a umblat la zăvor.

— Acum ar trebui să stea închis. Dar, pentru orice eventualitate… El a tras un scaun de lângă masă şi l-a fixat sub mecanismul de fier. Nu mai vrem să avem parte şi de alte întreruperi în această seară.

Cu coada ochiului, Leela l-a urmărit pe Townsend în timp ce se învârtea în jurul mesei, aşezând mâncarea înainte de a se îndrepta spre canapea şi de a-şi lua cămaşa. Stând cu spatele la Leela şi, în consecinţă, oferindu-i puţină intimitate, şi-a trecut cămaşa albă de in peste cap.

A simţit un val de recunoştinţa pentru delicateţea lui şi o urmă de regret că nu mai era fără cămaşă.

Capitolul 4

Hunt stătea vizavi de Venus, care servea carne de vită fiartă şi varză, alături de o halbă de bere. Înfometat, şi-a tăiat carnea şi şi-a aruncat o bucată generoasă în gură, mestecând apreciativ. Simplitatea mesei nu i-a diminuat apetitul. Înghiţind bucata pe care o mestecase, a întins mâna după bere.

— După cum poţi vedea, şi eu sunt mort de foame.

— Ţi-ai făcut poftă de mâncare, a confirmat ea cu un zâmbet răutăcios.

A muşcat cu plăcere din bucata de carne. Minunata ei piele, ca bronzul, se înroşise, iar părul acela spectaculos îi căzuse în jurul umerilor în valuri superbe, ciufulite. Nu putea să-şi ia ochii de la ea.

— Trebuie să-mi menajez puterile pentru următoarea rundă.

Hunt era nerăbdător să se culce din nou cu ea. Data

viitoare o va aborda diferit, luându-şi timp să exploreze fiecare parte a acelui corp agil. Era înaltă, deloc fragilă şi cu rotunjimi savuroase în toate locurile pe care orice bărbat spera să le descopere când se culca o femeie. Braţele şi picioarele ei tonifiate i-au sugerat că făcea în mod frecvent o activitate fizică.

— Nu aş vrea să te dezamăgesc, de data aceasta.

Ochii ei întunecaţi au scânteiat.

— Dacă prima rundă a fost etalonul, nu trebuie să îţi faci griji.

S-a pierdut privind-o, complet fermecat. Ea şi-a ridicat ochii de la mâncare şi l-a surprins urmărind-o. Sprâncenele ei îndrăzneţe s-au ridicat.

— S-a întâmplat ceva?

— Îmi dau seama că e puţin cam târziu, dar crezi că aş putea avea onoarea de a şti cum te cheamă?

A râs cu ochi scânteietori. Văzând ce efect avea umorul asupra feţei aceleia minunate, Hunt s-a simţit de parcă tocmai câştigase un premiu.

— Iartă-mă. Doar că nu pot să înţeleg cum de m-am culcat cu un om care nu ştie cum mă cheamă.

Hunt ştia exact ce simţea ea. Toată această întâlnire fusese ieşită din comun şi, cu siguranţă, ieşită din ordinea firească a lucrurilor. Nu se culcase niciodată cu o femeie fără ca ambii parteneri să ştie dar care erau aşteptările. Şi cu siguranţă nu s-ar fi culcat niciodată cu o femeie după ce o cunoscuse de mai puţin de o oră. El îşi satisfăcute întotdeauna poftele după un plan bine gândit. Dar cu această femeie, totul era diferit. Nu putea să gândească raţional în prezenţa ei.

— Mă cheamă Leela.

— Leela. I-a rostogolit numele pe limbă, bucurându-se de sunetul acestuia. Îmi place numele tău. El a întins halba de bere. Iar eu sunt Elliot, după cum ai aflat deja.

Ea şi-a ciocnit halba de bere de a lui.

— Sunt încântată să te cunosc, Elliot.

— Plăcerea este de partea mea.

— Cu siguranţă nu este aşa, dar nu am de gând să te contrazic în această privinţă.

Ducele nu întâlnise niciodată o femeie atât de directă. El i-a apreciat sinceritatea.

— Totul este atât de neaşteptat, a continuat ea clătinând din cap, de parcă nu ar fi crezut cu adevărat că fuseseră împreună. Nu ai nici un motiv să mă crezi, dar nu obişnuiesc să mă culc cu străinii. Nu am fost cu nici un alt bărbat în afară de regretatul meu soţ.

El a crezut-o. I-a admirat chipul neted şi expresiv, tăietura fermă a pometţilor. O femeie frumoasă ca ea nu ar avea probleme să-şi găsească un al doilea soţ pe măsură.

— Ai de gând să te căsătoreşti din nou?

— Nu. Am alte planuri de viitor.

— Cum ar fi?

— Vreau să-mi construiesc singură propriul destin şi asta nu mai include o legătură cu un alt bărbat. Dar tu eşti căsătorit? Ea s-a înroşit, înspăimântată. Nici măcar nu m-am gândit să pun o astfel de întrebare.

— Nu sunt căsătorit, a liniştit-o cu blândeţe. Cel puţin, nu încă.

— Dar ai pe cineva cu care plănuieşti să te căsătoreşti?

El a dat din cap.

— Cu toate acestea, încă nu suntem logodiţi

Nu vedea nici un motiv să nu fie sincer. Leela îi arătase destul de clar că ultimul lucru pe care îl dorea era să-şi găsească un soţ. Tot ea fusese cea care insistase să limiteze această relaţie amoroasă la o singură noapte.

— Am de gând să fiu credincios odată ce mă voi căsători.

Voia ca ea să ştie că nu era un desfrânat care se culca în mod frecvent cu alte femei, în ciuda a ceea ce tocmai se întâmplase între ei – şi, spera el, că avea să se mai repete înainte de sfârşitul nopţii.

— Asta este lăudabil. Ea l-a studiat. Mă întreb ce fel de femeie ţi-a atras atenţia?

— Este o fată foarte plăcută. Cred că este destul de

timidă, dar deşteaptă.

— *Crezi?*

— Nu ne cunoaştem prea bine, a răspuns el, uimit de cât de uşor curgea conversaţia dintre el şi o femeie pe care o întâlnise cu doar o oră în urmă. Nu vorbise niciodată atât de deschis cu nici o altă femeie. Nu am petrecut mult timp cu domnişoara, dar sunt încrezător că va fi o soţie şi o mamă bună.

— Pasiunea ta pentru viitoarea ta mireasă nu este tocmai una răvăşitoare.

— Nu este o atracţie bazată pe dragoste. O respect, ceea ce este mult mai important. Pare destul de drăguţă. Şi nu mă aştept să fim prea apropiaţi. În plus, nu sunt un tip pasional.

— Ultimele treizeci de minute mi-au sugerat altceva.

El a zâmbit. Nu ar fi acţionat niciodată atât de impulsiv. Cu toate acestea se simţise extraordinar de bine.

— Cam aşa ai zice, nu? Este destul de neobişnuit, te asigur. În mod normal, nu sunt condus de impulsuri carnale.

— Ar trebui să mă simt măgulită că te-ai lăsat condus de ele de data asta?

— Tu m-ai făcut să-mi pierd minţile şi să devin pătimaş, a spus el fericit.

— Nu vrei să ai parte de puţină pasiune şi cu soţia ta? Mai ales că intenţionezi şi îi rămâi credincios.

S-a strâmbat gândindu-se la fratele său, un bărbat a cărui viaţă scurtă fusese condusă de astfel de impulsuri.

Istoricul familiei indica faptul că firea impulsivă a lui Phillip nu era în întregime vina lui. Cei din familia Townsend erau un neam aprig. Era ceva în sângele lor. Din fericire, gena rea se repeta la fiecare a doua generaţie. Timp de aproape un secol, generaţiile decente salvaseră ducatul de la impulsurile distructive ale predecesorilor.

Temperamentul lui Phillip urmase tradiţia familiei, dar Hunt era hotărât să nu-i calce pe urme. Nu avea de gând să fie la fel de nesăbuit ca fratele său.

Şi-a pus jos halba.

— Pasiunea îi face pe oameni să facă prostii. Prefer o

abordare mai cumpătată. Această decizie va avea impact asupra vieţii mele de aici încolo. S-a lăsat pe spate, încrucişându-şi braţele mari peste piept. Destul despre mine. Sunt interesat să aflu mai multe despre tine.

— Ce ai vrea să ştii?

Tot.

— De unde ai luat pumnalul?

— A fost un cadou. A aparţinut străbunicii mele, şi înainte a fost al mamei ei.

— Atunci e vorba despre o moştenire de familie.

Ea a dat din cap.

— Tatăl străbunicii mele i l-a oferit cadou de nuntă. El a învăţat-o cum să îl folosească astfel încât să se poată proteja mereu.

— Bietul ei soţ trebuie să fi simţit o presiune enormă în noaptea nunţii, de teamă că nu s-ar fi ridicat la înălţimea aşteptărilor.

— Se pare că a supravieţuit fără nici o zgârietură.

— Mă bucur să aud asta. Ai avut ocazia să foloseşti pumnalul? Înainte de această seară vreau să spun.

Ea a ridicat din umeri.

— Oriunde ar fi, femeile întâlnesc mereu bărbaţi care cred că au dreptul să le atingă. De fiecare dată, sting din faşă această pornire.

— Pariez că aşa faci.

Hunt a fost trecut de un fior. În loc să-l sperie, imaginea Leelei fluturând ciudatul el cuţit şi faptul că ştia să-l mânuiască îl excitase.

— Cine te-a învăţat să foloseşti pumnalul?

— Vărul meu Jamal. Dar Hashem, dragomanul meu, m-a ajutat să-mi perfecţionez abilităţile.

— Dragoman?

Un dragoman era un ghid şi un interpret. Hunt şi-a amintit de slujitorul mai în vârstă, adus puţin de spate, care i-a adus valiza Leelei în han.

— Călătoreşti?

— Da. Foarte mult

— Şi sunteţi doar voi doi? Călătoreşti întotdeauna fără

servitoare?

— Fiica lui Hashem ne însoţeşte de obicei. Dar Hasna nu s-a simţit prea bine în timpul călătoriei în Anglia. Îi este rău de la mersul cu trăsura. Leela a sorbit din bere. Am lăsat-o acasă la fratele meu, în oraş.

— Pe unde ai călătorit?

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului vizitând rudele din partea mamei, într-un oraş numit Al-Bireh, care se află la câţiva kilometri în afara Ierusalimului.

— Ierusalim? a întrebat el. Asta explica tonul extraordinar de închis al pielii ei. Mama ta este din Levant?

— A fost arăboaică, da. Dar a venit în Anglia la vârsta de treisprezece ani şi a crescut în Manchester, unde m-am născut. Bunicul meu era negustor de bumbac. Verii mei încă se mai ocupă de această *afacere,* deşi nu îi cunosc prea bine.

Hunt nu vizitase niciodată oraşul Manchester, dar ştia că exporturile de bumbac de Lancashire se expediau pe piaţa internaţională prin acest oraş portuar.

— Şi tatăl tău?

— Un englez cu sânge albastru, de neam. Şi unul cu titlul nobiliar. Căsătoria lor a provocat un scandal destul de mare.

Hunt aproape că şi-a scuipat berea.

— S-a *căsătorit* cu ea?

Ea i-a aruncat o privire plină de dispreţ.

— Nu e nevoie să pari atât de surprins.

— Este atât de neobişnuit.

Având în vedere originile ei levantine, Hunt presupusese în mod firesc că mama Leelei nu putea fi altceva decât amanta ei.

— Te şochează faptul că un marchiz s-ar căsători cu fiica unul comerciant, născută în străinătate?

Era năucit. Titlul tatălui ei era al doilea ca rang nobiliar, după al lui.

— Tatăl tău este *marchiz?*

— A fost, a spus ea cu răceală. După moartea lui,

fratele meu a moştenit titlul

O simţea închizându-se în ea, îndepărtându-se de el, ceea ce era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Hunt era disperat să se culce din nou cu ea. Corpul lui, dornic şi tensionat în apropierea ei, vibra de nevoia de a-i simţi măcar încă o dată căldura. Să mai simtă atingerea minunată de piele pe piele şi muşchii vaginului ei strângându-se în jurul penisului său, invitându-l să se afunde mai mult.

Aşa că a schimbat subiectul, sperând să o distragă pentru a-i reintra în graţii. Şi în patul ei, desigur.

— Având în vedere călătoriile tale recente, tocmai am citit un jurnal de călătorie fascinant, pe care s-ar putea să îţi facă plăcere să-l citeşti. În prezent, este în vogă în toată metropola. Poate ai auzit de el. Primul volum se numeşte *Călătorii în Arabia.*

O expresie ciudată i s-a aşternut pe chip.

— Da, parcă îmi sună cunoscut. Ţi-a plăcut?

— Foarte mult. Scrierea autorului este foarte descriptivă, relatând în detaliu despre nişte săpături arheologice din Gaza. Aproape că mă face să îmi doresc să călătoresc şi eu acolo.

Buzele ei roz s-au mişcat în sus.

— Chiar aşa?

— Da, într-adevăr.

Nu că s-ar aventura vreodată în ţări străine atât de îndepărtate. Responsabilităţile sale de duce îl împiedicau să poată călători oriunde în lume, după bunul-plac. Aşa ar fi procedat fratele său, fără şi se gândească prea mult.

— Cum ai ajuns să călătoreşti în străinătate?

— Nu mi-am găsit liniştea după moartea soţului meu. În copilărie, mama ne vorbea rar despre ţara ei. A păstrat pentru ea acel fragment din viaţă care făcea referire la originile ei arabe. Era hotărâtă să ne crească pe mine şi pe fratele meu ca pe nişte englezi autentici. Însă ne-a vorbit de câteva ori cu nostalgie despre ţara sa natală, despre adierea dulce şi curată care învăluia veranda şi despre smochinele proaspete şi suculente pe care le culegeau din

livezi. A părăsit Al-Bireh când avea treisprezece ani. Nu voi uita niciodată dorul din vocea ei. Am fost copleşită de dorinţa de a-mi cunoaşte mai bine mama, de a înţelege de unde provenea.

S-a încruntat.

— Nu a fost periculos să faci o călătorie într-un ţinut atât de îndepărtat?

— Nimic mai periculos decât să rămân peste noapte la un han dărăpănat de provincie din Anglia.

— *Touché,* a sorbit el din bere. Nu pot spune că sunt cu adevărat surprins că tatăl tău a făcut parte din înalta aristocraţie.

— De ce spui asta?

— Se vede din modul în care vorbeşti şi din manierele tale stilate, în ciuda obiceiului tău de a folosi pumnalul, a zâmbit el.

Ea a râs în hohote.

— Am presupus că te întrebi cum a ajuns un aristocrat fin, cum era tata, să o cunoască pe umila fiică a unui comerciant, născută în altă ţară.

Aşa era, pentru că la Londra, cei din clase sociale diferite nu se prea amestecau.

— *Unde* a întâlnit-o tatăl tău pe mama ta?

— La Manchester. Tata şi prietenul său au început să lucreze pe ascuns cu bunicul, care exporta bumbac englezesc în Levant, a continuat ea. Tata şi prietenul lui aveau nevoie de fonduri, deoarece proprietăţile lor nu mai erau la fel de prospere ca odinioară, aşa că au devenit parteneri de afaceri cu *Cidi*... ăăă... bunicul meu.

— *Si-di*? a rostit Hunt cuvântul cu voce tare.

— Înseamnă *bunic* în arabă. În orice caz, a continuat ea, tata s-a îndrăgostit nebuneşte de mama, fiica partenerului său de afaceri şi s-a căsătorit cu ea, în ciuda obiecţiilor celor din jur.

Părea o poveste destul de încâlcită pentru Hunt.

— Cum s-au înţeles?

— Părinţii mei? Erau foarte devotaţi unul altuia. Mama a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a face faţă noului ei

statut de marchiză. Nu a mai vorbit niciodată în arabă din acel moment şi chiar şi-a scurtat numele din Maryam în Mary.

— Tu cum ai învăţat limba?

O auzise vorbind în arabă cu acel servitor al ei.

— În călătoriile mele.

— Părinţii tăi au avut o căsnicie fericită?

— O, da. Se adorau reciproc. Nu cred că vreunul dintre ei a regretat vreodată alegerea făcută.

— Aceasta este o surpriză. Din experienţa mea, când încalci regulile impuse de societate nu prea ai parte de un final fericit.

— Respectarea regulilor societăţii poate fi uneori atât de plictisitoare.

— Există un motiv pentru care s-au făcut aceste reguli. Ele păstrează ordinea necesară pentru ca o societate să se poată dezvolta. A observat că farfuria ei era goală. Ai terminat de mâncat?

— Da.

— Bine.

S-a ridicat în picioare atât de brusc, încât scaunul său s-a răsturnat şi a lovit podeaua de piatră cu un zgomot.

— De ce?

— Mi-ar plăcea să te caut de pumnal acum.

*

Au făcut din nou dragoste, chiar înainte de ivirea zorilor.

A fost lent şi dulce, dar la fel de intens ca şi episoadele anterioare. Cu Hunt deasupra ei şi cu faţa spre el, cu sânii plini săltând în timp ce îl primea înăuntru şi îşi unduia bazinul sub al lui. Părul ei superb, un amestec dezordonat de valuri groase şi bucle capricioase, îi curgea peste umeri, pe spatele neted.

Acest mod de a face dragoste era nou pentru ea; îi luase timp să prindă ritmul mişcărilor. În mod dar, soţul ei fusese la fel de inert precum o bucată de lemn. Cu toate

acestea, în ciuda unei lipse evidente de experienţă, Leela era o iubită plină de dorinţă şi senzuală. Cea mai bună pe care Hunt o avusese vreodată.

Ceea ce l-a nedumerit. Nu era cea mai pricepută femeie cu care se culcase. Nici cea mai frumoasă, potrivit canoanelor vremii. Cu toate acestea, exista ceva pur între ei când făceau dragoste, o chimie unică.

Era în poala lui, cuibărită la pieptul lui. La un moment dat, în timpul serii, mantia îi alunecase pe podea. Ea tremura, aşa că el s-a ridicat să o culeagă de pe jos. L-a privit fără nici o reţinere, ceea ce nu-l deranja. Ba chiar şi-a supt pe ascuns stomacul şi şi-a umflat muşchii pentru a face o impresie mai bună. Cu toate acestea, nu s-a putut abţine şi a tachinat-o.

— Iar te holbezi la mine.

— Nu mă pot abţine. Nu am mai văzut niciodată un bărbat dezbrăcat.

El s-a apropiat din nou de ea, strângând-o în braţe şi acoperind cu haina pe amândoi.

— Adevărat?

— Douglas era foarte strict. Nici el nu m-a văzut pe mine dezbrăcată.

— Nu voi înţelege niciodată cum ar putea un bărbat să te aibă în patul lui şi să nu profite din plin de asta.

— Te rog să nu vorbeşti urât despre Douglas, a spus ea cu fermitate. A fost bun cu mine. Nu i-am putut oferi copii şi el nu mi-a reproşat niciodată asta.

— Asta îmi convine de minune. El a ciupit-o uşor de sân. Răposatul tău soţ este ultimul subiect pe care vreau să-l discut în timp ce te ţin în braţe dezbrăcată.

Ea a scos un sunet de satisfacţie. Aşa că a ciupit şi celălalt sân. Culoarea sfârcurile ei se deosebea de nuanţa roz a sânilor femeilor cu care se culcase în trecut. Aceste sfârcuri obraznice erau de culoarea unui caramel pal. Diferenţa i s-a părut interesantă… Şi excitantă. S-a delectat cu gustul dulce al sfârcurilor ei pe limbă.

Însă epuizat după ce făcuse dragoste de trei ori pe parcursul serii, Hunt s-a mulţumit doar să o atingă – sânii

rotunzi, care aproape îi umpleau mâna, frumoasa talie curbată şi şoldurile moi ca de pluş.

O rază de lumină aurie se ivea din spatele draperiei. Zorii începeau să se ivească. A simţit un gol în stomac. În curând acest episod se va încheia. Dar nu era pregătit să o lase. Şi-a trecut mâna peste braţul ei catifelat; era femeia cu cea mai fină piele dintre câte atinsese vreodată.

Acum, când timpul lor împreună se apropia de sfârşit, inima lui era pustiită. Această întâlnire întâmplătoare părea ca o oportunitate ratată.

Hunt şi-a reprimat gândurile, scoţându-şi din minte impulsurile sentimentale. A înjurat în tăcere pentru că acum gândea cu penisul, la fel cum făcuse şi Phillip. Fratele său îşi făcuse poftele cele mai desfrânate, punându-şi interesele egoiste înainte de datoria faţă de părinţi sau de ducat. Şi asta condusese la dezastru. Toată viaţa sa de adult, Hunt jurase să nu fie niciodată ca fratele său, şi această întâlnire nu trebuia să-l deturneze de la calea lui.

Leela i-a simţit agitaţia. S-a răsucit în braţele lui pentru a-i privi faţa.

— Ceva în neregulă?

A sărutat-o pe frunte.

— Nimic.

Ea s-a aşeză pe pieptul lui.

— Elliot? a spus ea încet. *Ya umar.*

— Ce înseamnă asta?

— *Ya umar*? Este un alint de dragoste. La propriu, înseamnă „luna mea”, dar traducerea ar fi „cel mai frumos”.

A fost surprins. Şi mişcat. I s-a uscat gâtul.

— Eu ar trebui să fiu cel care îţi omagiază frumuseţea.

— Meriţi o soţie care să-ţi mişte inima. Viaţa este prea scurtă pentru a trăi fără dragoste.

A simţit cum gelozia îi macină stomacul.

— Ai avut parte de o astfel de dragoste cu soţul tău?

— Nu. Şi s-ar putea să nu o găsesc niciodată. Dar părinţii mei au ştiut ce înseamnă să iubeşti cu adevărat şi să fii iubit. Mama a lăsat aproape totul pentru tatăl meu.

Tata obişnuia să se uite la mama de parcă nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Datorită lor, am ştiut întotdeauna ce-i lipsea căsătoriei mele. M-a întristat. Nu vreau să simţi acelaşi sentiment de pierdere. Tu ai şansa de a alege. Eu nu am avut-o.

— Poate că nu sunt făcut să iubesc aşa.

— O, cred că eşti. Ea şi-a lipit buzele de pieptul lui. Ar trebui să te căsătoreşti cu o femeie care să se uite la tine ca şi când tu ai fi luna de pe cer. Promite-mi că cel puţin te vei gândi la ceea ce ţi-am spus.

Hunt ştia că nu va uita niciodată noaptea asta. Se întreba dacă va mai trăi vreodată un sentiment atât de minunat cu o altă femeie.

— Îţi promit. Mă voi gândi la ceea ce ai spus. Ai cuvântul meu.

— Mulţumesc, a spus ea şi s-a oprit. E o nebunie. Nu te cunosc, dar cred că îmi va fi dor de tine, domnule Elliot Townsend.

— Şi mie îmi va fi dor de tine, Leela. Vocea lui era răguşită. Mai mult decât pot să exprim în cuvinte.

A căscat şi s-a ghemuit la pieptul lui.

— M-ai obosit destul de mult.

— Atunci odihneşte-te, a spus el încet, strângând-o şi mai tare în braţe.

Pe măsură ce respiraţia îi devenea din ce în ce mai profundă, Hunt continua să o ţină în braţe, savurând senzaţia căldurii ei feminine în braţele lui. Dar gândurile i s-au amestecat în minte.

Oricât ar fi regretat că era nevoit să o părăsească pe această femeie remarcabilă, venise momentul să se întoarcă la viaţa sa de duce de Huntington şi la toate angajamentele şi responsabilităţile pe care le presupunea.

Odată ce Leela a adormit, s-a furişat afară din încăpere.

Capitolul 5

— Delilah? Trezeşte-te, Doamnă Leneşă. Vocea veselă a lui Tori a risipit starea de somnolenţă care o cuprinsese pe Leela. Ai dormit toată după-amiaza.

Pentru o clipă, Leela s-a întors cu gândul la Black Swan. Dar apoi s-a întins şi a căscat, simţind atingerea cearşafurilor fine pe pielea ei. Lenjeria curată s-a strâns în jurul ei mirosind a amidon şi a lavandă, în locul mirosului de piele caldă, de bărbat. Sau de arome de piele masculină, săpun de bărbierit şi transpiraţie de armăsar, după o tură intensă de călărie, pe care ea le simţise prin ţesătura unei mantii uzate.

Pleoapele i s-au deschis, Leela s-a uitat printre gene la baldachinul din mătase Pomona, de culoare verde. Pe măsură ce starea de somnolenţă se risipea, gândurile ei amestecate căpătau o formă mai distinctă şi evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, dintre care pe unele prefera să nu şi le amintească, au început să capete noimă.

Se trezise singură la han în dimineaţa aceea, încă înfăşurată în mantia lui Elliot, dându-şi seama că acesta plecase fără un cuvânt de rămas-bun. O năpădiseră dezamăgirea şi un sentiment de pierdere. Nu s-ar fi aşteptat de la Elliot la declaraţii de dragoste pe vecie, dar să dispară fără nici un cuvânt?

La lumina zilei, hanul sărăcăcios îşi pierduse tot farmecul din seara precedentă. În realitate, era pur şi simplu un spaţiu mizer, golaş, cu mobilier uzat. Dornică să plece cât mai repede de acolo, Leela se ridicase din pat, în ciuda stării de epuizare fizică. Îmbrăcându-se repede, îl chemase pe Hashem şi se pregătise să plece imediat. În momentul în care ajunsese la Lambert Hall, târziu în dimineaţa următoare, se retrăsese în dormitorul care-i fusese pregătit şi căzuse într-un somn profund.

Tori a sosit cu tava în momentul în care Leela se ridica în fund.

— Ţi-am adus nişte biscuiţi *rout*[1] şi ceai. Iar dacă nu le mănânci, o să le mănânc eu, aşa că ar fi bine să te apuci de treabă. Sau în curând nu voi putea să mai încap în rochii.

Leela a privit silueta subţire a fiicei sale vitrege.

— De parcă aşa ceva s-ar putea întâmpla.

Se simţise întotdeauna ca un uriaş în vecinătatea prezenţei eterice a lui Tori.

— Acum bea, i-a poruncit Tori. Presupun că încă eşti înnebunită după ceai. L-am pus pe bucătar să adauge mentă, aşa cum îţi place ţie.

Leela a acceptat cu recunoştinţă ofranda.

— Nu o să mă satur niciodată de ceai. A luat o înghiţitură ca să se întărească, lichidul fierbinte şi dulce calmându-i gâtul uscat. Are o cantitate ideală de mentă.

Rudele sale arabe îşi beau de obicei ceaiul fie asezonat cu mentă proaspătă, fie cu salvie. Răsfăţându-se cu un gust delicios, aromat, *shay* era unul dintre puţinele ritualuri din trecutul ei pe care mama ei nu le abandonase odată ajunsă Lady Brandon, iar fiica ei continuase tradiţia.

Una dintre primele directive ale Leelei în calitate de stăpână la Lambert Hall fusese aceea de a-şi instrui grădinarul să cultive mentă şi salvie în grădina de plante din bucătărie.

— Am cules chiar eu menta proaspătă, din grădină, a informat-o Tori cu un zâmbet cochet, atât de proaspătă încât va face ceaiul şi mai delicios.

— Asta explică de ce este atât de bun.

Un sentiment de mulţumire afectuoasă a invadat chipul Leelei. Legătura ei puternică cu Tori, în care ea avea rolul de soră mai mare, combinat cu cel de cea mai bună prietenă rămăsese la fel de profundă ca întotdeauna, în ciuda timpului petrecut la distanţă.

Totul era mai bine când Tori era prin preajmă. Era o prezenţă solară, radiind căldură ori de câte ori zâmbea. Leela avea doar şaptesprezece ani când ajunsese la Lambert Hall ca tânără mireasă. Doar opt ani le despărţeau pe cele două. Ea şi Tori crescuseră practic împreună.

---

1 Biscuiţi care se serveau în Anglia la petreceri în perioada Regenţei

Tori a scuturat şervetul de in, care s-a deschis şi l-a aşezat în poala Leelei.

— Ai dormit toată ziua, iar eu ardeam de nerăbdare să aud fiecare detaliu al călătoriei tale. Şi, ca totul să fie şi mai groaznic pentru mine, ai întârziat o zi.

— Furtuna m-a obligat să mă adăpostesc la un han seara trecută. Faţa Leelei s-a încălzit la amintirea buzelor lui Elliot care pătrundeau în cele mai intime părţi ale corpului ei. Nu m-am odihnit prea bine.

— Biata de tine! Tori a pus o mână rece pe obrazul Leelei. Eşti bolnavă? Arăţi îmbujorată.

— Sunt bine. Chiar sunt, a întins ea mâna după o prăjitură, evitând privirea cercetătoare a lui Tori. Este doar de la fierbinţeala ceaiului.

— Nu-mi place că dormitorul tău este atât de departe de al meu.

Tori s-a dus să tragă perdelele. Lumina soarelui s-a prelins peste părul auriu al tinerei. Leela îşi imagina că dacă îngerii ar fi fost oameni, ar fi trebuit să aibă chipul lui Tori, cu părul ei strălucitor şi deschis la culoare şi privirea albastră, plină de blândeţe.

— Voi insista ca Edgar să te mute înapoi în aripa cu apartamentele familiei, acolo unde îţi este locul.

Leela a studiat camera care îi fusese dată, una în mod evident destinată femeilor, pictată manual, cu un mobilier verde şi mătăsuri florale complementare. Două ferestre generoase dădeau spre grădinile din spatele holului. Era o cameră absolut respectabilă, deşi nu era cea mai bună cameră de oaspeţi de la Lambert Hall.

— Nu este nevoie. Sincer, mă simt bine. Ştia că moştenitorul soţului ei o pusese în mod deliberat în aripa destinată oaspeţilor pentru a-i sugera că, în opinia lui, nu mai făcea parte din familie.

Bineînţeles, nu dormise acolo în calitate de contesă şi stăpână la Lambert Hall. Ca soţie a contelui de Devon, Leela ocupase camera imensă, care era legată de camerele generoase ale lui Douglas, din aripa destinată familiei. Dar acum, când fiul ei vitreg devenise conte, fusese exilată într-

o cameră pentru oaspeţi.

— Nu contează unde dorm. Sunt mulţumită atâta timp cât suntem împreună.

Tori s-a suit pe pat ca să fie cât mai aproape de Leela.

— Cel puţin nu stai în casa văduvelor. Ar fi fost mult prea departe.

— Edgar ar fi făcut un atac de apoplexie dacă aş fi îndrăznit să-mi stabilesc reşedinţa la Parkwood. În calitate de văduvă a lui Douglas, Leela avea dreptul să locuiască la Parkwood, o casă confortabilă, rezervată prin tradiţie văduvelor foştilor stăpâni ai moşiei. Însă ea se retrăsese la Highfield, casa copilăriei sale, după moartea lui Douglas şi înainte de a începe să călătorească.

— Ultimul lucru pe care Edgar şi-l doreşte este să locuiesc permanent aici.

— Cred că-l judeci prea aspru pe fratele meu. Ultima dată când am trecut pe lângă Parkwood, muncitorii reparau acoperişul. Poate că Edgar îţi pregăteşte casa văduvelor.

— Mă îndoiesc foarte tare.

— Ar fi minunat să stai la moşie. Aş putea să trec pe acolo în fiecare dimineaţă şi să iau micul dejun cu tine.

Leela a decis să lase subiectul Edgar deoparte. Tori îşi adora fratele mai mare şi, în măsura în care Leela şi-a putut da seama, Edgar ţinea foarte mult la sora lui şi avea grijă de ea. El îşi revărsase întreaga furie pe a doua soţie a tatălui său.

Tori a prins-o de mână pe Leela.

— Mi-a fost atât de dor de tine.

— Şi mie de tine. Leela i-a strâns mâna lui Tori, degetele fetei arătând şi mai palide, spre deosebire de cele întunecate ale Leelei.

— Ai fost plecată atât de mult încât m-am temut că ai întâlnit un arab frumos şi ai uitat de mine şi de Anglia.

Chipul bine conturat al lui Elliot a apărut în mintea Leelei. Într-adevăr, cunoscuse un bărbat, dar el fugise în momentul în care ea adormise.

— Trebuie să-mi spui despre călătoriile tale, continuă Tori. Le-ai cunoscut pe rudele mamei tale?

— Pe multe dintre ele, da. Am făcut cunoştinţă cu veri pe care nici nu ştiam că-i am. Să fie înconjurată de familia mamei sale fusese o experienţă nouă. Faptul că Lady Brandon renunţase la tot în faţa lumii nobile a lui papa făcuse ca Leela şi fratele ei, Alexander, să nu vadă pe nimeni din familia mamei lor în timpul copilăriei. Cu excepţia lui *Citi,* mama lui Lady Brandon, care-şi petrecuse verile cu ei, la Highfield. Dar *Citi* nu se alăturase niciodată oaspeţilor când părinţii Leelei organizau petreceri.

— A fost ciudat? a întrebat Tori. Ai putut comunica cu ei?

— La început a fost o provocare. Am angajat un dragoman, un interpret, să traducă pentru mine, dar după primul an am reuşit să comunic în arabă, cel puţin la nivel elementar.

Mama ei ar fi fost îngrozită dacă ar fi ştiut. Lady Brandon le reamintise în permanenţă Leelei şi lui Alexander că erau englezi pur-sânge. Mai degrabă decât să-i înveţe araba, ea insistase să vorbească franceza, limba celor din înalta societate.

— Vreau să ştiu totul, s-a aplecat Tori mai aproape. Cum a fost? Este un deşert mare?

— Deloc. Există tot felul de copaci. Smochini cu frunze late şi măslini argintii. Piersici, pruni şi meri. Iar pământul este cultivat cu porumb, pepeni, linte, fasole şi seminţe de susan. Aş putea continua.

— Deci, există iarbă?

— Am văzut o iarbă foarte înaltă şi viguroasă. Se numeşte sorg şi e folosită pentru mături. Iar arabii produc ulei de măsline proaspăt, care nu se aseamănă cu nimic din tot ce am gustat vreodată. Mai ales atunci când se înmoaie pâinea caldă în uleiul de măsline şi apoi în *za'atar.*

— Ce este asta?

— Nu are importanţă. Promit să îţi povestesc totul, dar mai întâi trebuie să mă pui la curent cu noutăţile tale.

Leela a muşcat din prăjitură, savurând gustul dulce de unt, intensificat de note de apă de trandafiri şi floare de portocal.

— Mm, mi-a fost dor de prăjituri.

Tori a zâmbit timid.

— Am noutăţi.

— Nu mă ţine în suspans.

— Ai plecat de atâta vreme încât nu ai de unde să ştii că nu prea am avut succes în acest sezon. Am trecut prin două sezoane nereuşite.

Leela a simţit cum se umple de indignare.

— Oare toţi tinerii au orbit subit? Sau sunt pur şi simplu nişte idioţi care nu reuşesc să recunoască un diamant adevărat atunci când îl văd?

— Nu sunt nici orbi, nici proşti. Tori s-a uitat la ea. Ştii că habar nu am cum să mă comport în prezenţa unor străini.

Era conştientă de făptui că Tori nu-şi depăşise niciodată timiditatea din copilărie.

— Asta nu schimbă faptul că eşti o fată drăguţă. Era adevărat, mai ales în acel moment. Rochia de primăvară a lui Tori punea în evidenţă silueta subţire a fetei, ochii ei albaştri strălucitori şi părul blond-auriu.

— Ştiu că sunt destul de drăguţă, dar nu mă pricep deloc să flirtez. La baluri, când dansez cu domnii de vârsta mea, nu sunt capabilă să leg două idei. Arta conversaţiei nu este atuul meu. Mă poticnesc ca o proastă. Sunt sigură că ei au impresia că sunt bătută-n cap.

Leela înţelegea dilema fetei Tori prefera compania persoanelor pe care le cunoştea destul de bine. Ori de câte ori Douglas dădea petreceri la reşedinţă, fata se retrăgea în dormitorul ei cu o carte, mai degrabă decât să se alăture oaspeţilor.

Leela ronţăia un fursec.

— Nu-ţi pot fi de mare ajutor în ceea ce priveşte arta flirtului. Vom încerca doar să îţi găseşti perechea potrivită, un bărbat blând, suficient de inteligent încât să te aprecieze aşa cum eşti.

Tori s-a înroşit.

— L-am găsit

— Poftim? Leela a înghiţit şi ultima bucăţică din

fursecul ei L-ai găsit deja?

Faţa lui Tori strălucea.

— Mă voi logodi cu ducele de Huntington.

— Un duce? Leela nu ştia nimic despre acest bărbat, dar era dispusă să iubească orice persoană responsabilă de expresia strălucitoare de pe chipul dragei ei Tori. Dar e minunat!

— Poţi să crezi că voi fi ducesă?

— Bineînţeles că pot. Ea şi-a aşezat ceaşca cu *shay* pe noptieră. Dintotdeauna ai fost impunătoare.

Tori a aruncat cu o pernă în direcţia ei.

— Ba nu.

Leela a prins-o şi şi a pus-o la spate.

— Orice bărbat ar fi norocos să te ia de nevastă. Acest duce a câştigat potul cel mare.

Tori şi-a dat ochii peste cap.

— O, cu siguranţă. La urma urmei, ce are de oferit Huntington, cu excepţia unui titlu, mult prea mulţi bani ca să-i poţi număra şi o biblioteci pentru care merită şi îţi dai viaţa? A făcut o pauză, expresia devenindu-i din ce în ce mai serioasă. Este destul de copleşitor gândul de a face faţă rolului de ducesă, dar Excelenţa Sa spune că mă voi descurca de minune. El preferă firea mea mai retrasă şi nu-i plac cochetele.

— Excelenţa Sa pare a fi un bărbat inteligent. Îl iubeşti?

Tori a ezitat.

— Îl plac destul de mult. Ştiu că ţi-ai dori să am parte de o relaţie izvorâtă din dragoste. Îmi imaginez că voi ajunge să-l iubesc. În acest moment, mă simt destul de stingheră în prezenţa lui. Abia reuşesc să leg două cuvinte fără să mă bâlbâi ca o idioată, dar el m-a liniştit că toate acestea vor dispărea odată ce ne vom căsători.

— Abia aştept să îl întâlnesc pe acest om, care este suficient de inteligent pentru a şti ce comoară se ascunde sub chipul tău.

— Nu va trebui să aştepţi mult. Ochii lui Tori scânteiau de entuziasm. A venit azi-dimineaţă.

— Va trebui să mă asigur că te merită, a declarat Leela. Şi, între timp, ar trebui să profiţi de acest răgaz pentru a-l cunoaşte mai bine pe duce şi pentru a te convinge că este un bărbat de care te-ai putea îndrăgosti.

— Ei bine, nu te vei putea convinge că Excelenţa Să mă *merită,* aşa cum ai sugerat, dacă o să stai în pat toată ziua. Ne întâlnim cu toţii pe terasă într-o oră, când domnii se întorc de la vânătoare.

Leela şi-a lăsat cana de ceai.

— Presupun că asta înseamnă că trebuie să mă dau jos din pat şi să mă pregătesc pentru a fi prezentabilă.

Tori s-a ridicat din pat.

— Excelent. Ne întâlnim acolo. Între timp, o voi trimite pe servitoarea mea să te ajute.

Douăzeci de minute mai târziu, Leela se îmbăia în apă fierbinte, gândindu-se la ducele lui Tori şi sperând că acesta se va dovedi un partener demn de ea. Cu siguranţă, omul era un adevărat gentleman, nu ca Elliot Townsend. Ce *hamar*[2] fusese. Doar un măgar ar fi dat dovadă de lipsă de maniere, dar bădăranul nici nu ştia ce înseamnă asta. Leela nu avea experienţă în acest domeniu, dar, cu siguranţă, bunul-simţ ar fi impus o despărţire într-o manieră respectuoasă şi civilizată, sau, cel puţin, un bilet de rămas-bun.

A oftat lung şi intens, închizând ochii, a încercat să-l alunge pe Elliot din minte, dar nu şi iubirea lui pătimaşă, corpul lui atrăgător şi ferm sau modul în care o atinsese în toate locurile intime, pe care apa caldă din cadă le invada acum.

Elliot aparţinea trecutului – o relaţie pasageră, destul de plăcută, care acum se terminase. În afară de cărţile sale şi de ducele lui Tori, Leela aven de rezolvat probleme mult mai importante.

*

— Eşti neobişnuit de tăcut în această după-amiază, i-a

2 Ya Hmar sau hamar - măgar (în limba arabă în original)

spus Thomas Ellis, vicontele de Griffin, lui Hunt. Cei doi bărbaţi aleseseră să meargă pe poteca înnoroiată de la marginea lanului de porumb. Ploaia se oprise, dar aerul rămânea foarte umed, iar terenul era într-o stare deplorabilă. Să fie oare acea tensiune dinainte de căsătorie?

Înainte ca Hunt să poată răspunde, cockerul spaniel care alerga în faţa lor s-a oprit, avertizându-i că găsise un fazan sălbatic ascuns în tufişul stufos. Păsările s-au ridicat în zbor şi Griff şi-a ridicat puşca de vânătoare şi a ţintit.

Hunt nu se gândea la logodna lui iminentă, însă se *gândea* la o anumită doamnă. Nu reuşea să-şi scoată din minte amintirea buclelor negre strălucitoare care acopereau pielea fină şi goală de culoarea mierii.

Pierdut în gânduri, a evitat în ultimul moment să păşească într-o balegă şi i-a luat ceva timp să-şi cureţe cizmele pline de noroi, frecându-le pe iarbă. Cizmele lui negre, cu ciucuri maro în partea de sus, erau într-o stare mizerabilă. Înainte de a se alătura lui Lady Victoria şi a celorlalţi oaspeţi de pe terasă, ar fi trebuit să se schimbe în cizmele noi şi fine, recent achiziţionate de la magazinul Hoby’s, de la intersecţia dintre St. James şi Piccadilly.

— De ce ai întârziat?

Făcând o grimasă de durere, Griff a coborât puşca fără să tragă. Deşi vicontele se plângea rar, Hunt ştia că prietenul său suferea aproape permanent din cauza unei vechi răni la umăr, căpătată în timpul războiului. Devon a spus că ar fi trebuit să ajungi aseară. Contele de Devon, gazda lor, era fratele celei cu care Hunt avea să se logodească în curând.

Cei doi bărbaţi şi-au reluat drumul înapoi spre reşedinţă.

— Am fost nevoit să mă adăpostesc de ploaie, a spus Hunt. Am stat la un ban mizerabil.

— Sună groaznic.

— Aşa pare, dar a fost cea mai plăcută seară pe care mi-o amintesc din ultimii ani.

Griff s-a uitat fix la prietenul său.

— Şi care a fost motivul?

— Am avut parte de companie.

— Tu? a întrebat Griff impasibil. Flirtezi cu o femeie fără să semnezi mai întâi un contract?

— Şocant, ştiu.

— Nu pot să cred.

Cei doi bărbaţi erau prieteni vechi şi fuseseră împreună la Harrow. Această prietenie de durată îi oferise lui Griff o perspectivă diferită asupra modului calculat în care Hunt îşi organiza viaţa.

— A fost remarcabilă. Şi se pare că nu pot şi mi-o scot din minte.

O notă nostalgică i-a însoţit lui Hunt cuvintele.

Privirea îngheţată, de safir, a lui Griff s-a fixat pe chipul lui Hunt.

— Eşti sigur că nu ai de gând să renunţi la Lady Victoria?

— Bineînţeles că nu. Văduva cu care mi-am petrecut seara nu este genul de femeie care ar putea fi vreodată ducesă. El a zâmbit la amintirea Leelei mânuind pumnalul curbat, pregătită să ia cu asalt cârciuma plină de ticăloşi. Mă îndoiesc că ar fi măcar interesată de asta.

— Nu cred că există o femeie în viaţă care nu ar profita de şansa de a deveni ducesă.

— Sunt sigur că nu este şi cazul ei. Este o femeie unică.

— Presupun că asta înseamnă că ai făcut deja aranjamentele să o vezi din nou.

— Nu chiar.

Remuşcările l-au năpădit pe Hunt gândindu-se la modul în care el şi Leela se despărţiseră. Se gândise să îşi ia o pauză bine-venită după o relaţie încântătoare. Dar acum regreta că o părăsise de parcă ar fi fost o prostituată oarecare pe care o plătise pentru o noapte de plăcere. Dacă i-ar fi aflat măcar numele complet sau cel puţin unde să o găsească.

— Presupun că mandatul minunatei Georgina este pe cale să se încheie, a comentat Griff.

— Odată căsătorit, se va încheia în mod firesc.

Hunt uitase aproape cu totul de amantă. Intenţionase să se despartă de Georgie cu puţin timp înainte să o ia de soţie pe Lady Victoria. Dar acum se gândea să renunţe la ea chiar mai repede. Nu mai voia să o viziteze pe Georgie.

— Este evident că acum eşti prins în mrejele acestei femei cu care ai petrecut noaptea, a spus Griff. Presupun că te-ai gândit să ţi-o faci amantă.

— Ai uitat că urmează să mă căsătoresc în câteva săptămâni?

Acum, că luase decizia de a se căsători, Hunt nu mai vedea nici un motiv să întârzie lucrurile. În două săptămâni, Devon va găzdui un bal în care avea să anunţe oficial logodna surorii sale cu ducele de Huntington. Exact la o lună după aceea, Hunt avea să se căsătorească cu Lady Victoria în piaţa Sf. George Hanovra. Servitorii săi erau deja foarte implicaţi în planificarea nunţii, aşa cum îi cerea statutul său de duce.

— Încă nu te-ai căsătorit, a subliniat Griff în timp ce urcau dealul spre reşedinţă, nici măcar nu te-ai logodit oficial. Te-ai mai putea desfăta cu Georgina până la căsătorie.

Perspectiva de a mai fura câteva nopţi pline de plăcere alături de Leela a făcut să-i bată inima din ce în ce mai tare. Doar gândindu-se la râsul ei senzual şi la pielea mătăsoasă, se umplea de dorinţă. Speranţa a îndepărtat tristeţea care îl învăluise de când o părăsise.

Griff avea dreptate. Până când Lady Victoria va deveni în mod oficial ducesa lui, Hunt era liber, din punct de vedere etic, să facă după cum îl îndemna sufletul. Şi nimic nu-l încânta mai mult în momentul de faţă decât perspectiva de a o găsi pe Leela şi de a o ademeni înapoi în patul lui.

— Nici măcar nu-i ştiu numele întreg sau cum să dau de ea.

— Eşti duce, prietene. De ce nu te foloseşti de resursele nelimitate pe care le ai la dispoziţie pentru a-ţi găsi ispita?

Hunt s-a luminat la faţă.

— Chiar aşa, de ce nu? Dar de unde să înceapă? Avea să îi trimită vorba omului care se ocupa de afacerile sale din Londra să înceapă imediat căutarea iubitei sale misterioase.

Hunt ar fi putut apela şi la serviciile unui Bow Street Runner[3] dacă ar fi fost cazul. Odată ce ar fi găsit-o pe Leela, şi-ar fi putut relua relaţia suficient de mult timp pentru ca el să se delecteze cu ochii ei uimitori strălucind de satisfacţie când ar fi adus-o pe culmile plăcerii. Din momentul în care se căsătorea cu Lady Victoria, el şi Leela s-ar fi despărţit şi aventuriera fascinantă ar fi ieşit definitiv din viaţa lui.

*

Proaspăt îmbăiată şi odihnită, Leela s-a apropiat de uşile care dădeau către terasă, unde mulţi dintre oaspeţi se adunaseră deja.

Şi-a trecut uşor o mână peste păr. Slujnica lui Tori făcuse o treabă admirabilă îmblânzind coama rebelă a Leelei într-o serie de bucle frumoase, aşezate deasupra capului ei. Ea şi-a scuturat fustele. Trecuse mult timp de când nu mai purtase o rochie atât de fină. Cu siguranţă nu avusese nevoie de rochii de mătase roz cu mâneci bufante în timpul călătoriei prin Wadi Rum[4] în Valea Iordanului.

Leela a ieşit pe terasa pietruită, care se întindea pe toată lungimea din spate a casei. Fusese întotdeauna unul dintre locurile el preferate la Lambert Hall. Când vremea era frumoasă, ea şi Douglas obişnuiau să ia aici micul dejun, admirând grădina. Leela s-a oprit, căutând-o pe Tori în mulţime şi a zâmbit când fiica vitregă i-a apărut hi faţa ochilor.

Chipul lui Tori s-a luminat.

— Ei, uite că a sosit.

Bărbatul îmbrăcat elegant, cu părul castaniu-închis,

3 Bow Street Runners sunt consideraţi prima forţă de poliţie britanică.

4 Vale în nisipul şi granitul din sudul Iordaniei, cunoscută şi sub numele de Valea Lunii

care stătea lângă Victoria s-a întors pentru a o saluta pe nou-venită.

Leela l-a analizat, privirea trecându-i de la cizmele curate spre coapsele musculoase, până la talia zveltă. Umerii largi erau îmbrăcaţi într-un frac bleumarin, cu nasturi aurii. O vestă crem, acoperită de o lavalieră imaculată, îi acoperea pieptul lat.

Privirea ei s-a ridicat până când Leela a întâlnit-o pe cea a bărbatului care, într-un fel, i s-a părut la fel de cunoscut, ca un vechi şi drag prieten. Stomacul i s-a strâns când a întâlnit expresia îngrozită a lui Elliot.

Se uitau fix unul la celălalt peste mulţimea de pe terasă, restul oamenilor diluându-se în forme tăcute şi înceţoşate, de parcă ar fi fost un vis. Sau un coşmar. Singurul sunet pe care Leela îl putea auzi era bătaia surdă care-i pulsa în urechi.

Cu siguranţă aşa ceva nu era posibil. Parcă cineva ar fi pus la cale o farsă groaznică. Nimic din toate acestea nu avea nici un sens. Victoria era logodită cu un duce. Elliot nu era un duce, deşi, momentan, era cu siguranţă îmbrăcat ca unul.

Leela nu-şi putea da seama cât stătuse acolo, neclintită, ca statuile din grădinile imense de la Lambert Hall, înainte ca Tori să se apropie şi să o cuprindă cu braţul, trăgând-o uşor în direcţia lui Elliot.

— Hai, draga mea Delilah. Vino să-l cunoşti pe duce.

Tot ce a mai fost în stare să facă Leela a fost să-şi forţeze picioarele să se mişte alături de cele ale lui Tori, luptându-se cu dorinţa de a se desprinde şi de a alerga în direcţia opusă cât de repede şi de departe putea. Pe măsură ce se apropiau, transpiraţia i se prelingea pe spate, Şi-a reprimat impulsul de a-şi şterge broboanele de transpiraţie care apăruseră pe buza superioară.

— Excelenţa Voastră… aceasta este mama mea vitregă… Lady Devon. Vocea lui Tori era plină de mândrie, în timp ce îşi căuta timidă cuvintele de introducere. Dar, după cum vezi… nu este deloc bătrână. Este mai degrabă ca o soră şi cea mai dragă prietenă… din toată lumea

pentru mine. Totul sub înfăţişarea unei persoane extrem de frumoase.

Elliot a rămas nemişcat, fixat pe locul său. Evadarea era imposibilă pentru oricare dintre ei. Ea se simţea de parcă ar fi privit o trăsură care se îndrepta direct spre ea, fiind conştientă că nu putea să se dea la o parte din drum. Tot ce putea face era să stea nemişcată şi să facă faţă dezastrului.

— Delilah… Acesta este domnul… despre care ţi-am vorbit, s-a bâlbâit Tori odată ce s-au oprit în faţa lui. Fă cunoştinţă cu Excelenţa Sa… ducele de Huntington.

Leela a transpirat abundent. Nu se simţea bine. O rafală uşoară de vânt a măturat veranda, ameninţând că va răsturna tot ce îi stătea în cale. Ea a privit îngrozită cum Elliot şi-a revenit suficient pentru a-i face o plecăciune.

Ochii săi de un albastru intens erau precauţi, iar trăsăturile sale erau schimonosite într-o expresie implacabilă.

— Lady Devon.

Leela a deschis gura, dar nu a putut rosti nici un cuvânt. Un val violent a făcut-o să tremure din tot corpul. Apoi s-a aplecat şi a vomitat peste cizmele noi şi strălucitoare ale ducelui de Huntington.

Capitolul 6

— Te simţi mai bine? Perna aşezată peste capul Leelei nu reuşea să ascundă îngrijorarea din vocea lui Tori. Zaci în camera ta de ieri după-amiază.

Leela a înghiţit, având gura uscată şi un gust amar, oribil, şi s-a forţat să se răsucească în pat pentru a da ochii cu fiica ei vitregă.

— Mă simt mult mai bine, a minţit ea, incapabilă să se uite în ochii fetei. Inima îi bătea frenetic. O simţea de parcă ar fi fost un iepure nebun, care i se agita în piept. Probabil că am mâncat ceva pe drum, care nu mi-a căzut bine.

Leelei îi era rău de la stomac. A cuprins-o din nou un sentiment de dezgust faţă de propria persoană. *Se culcase cu bărbatul cu care Tori dorea să se căsătorească.* O durere cruntă porni la goană după iepurele din pieptul ei.

S-a luptat să tragă o gură de aer. Ce dezastru! Leela nu ştia nici măcar să descrie în cuvinte cât de îngrozitoare era situaţia în care se afla. *Citi*, bunica ei arăboaică, ar numi-o *fatheeha* – o combinaţie umilitoare de scandal, ruşine şi indignare amestecate într-un singur cuvânt. Uneori puteai găsi cuvântul perfect în arabă, fără ca acesta să aibă vreun echivalent în engleză. Iar *Citi* ar fi avut dreptate.

Leela nu-şi putea imagina cât de devastată ar fi fost Tori dacă ar fi aflat vreodată adevărul. Totuşi, cum putea Leela să nu i-l mărturisească? Ea şi Tori fuseseră întotdeauna sincere una cu cealaltă. Încă de la început, Leela promisese că o va proteja pe fata orfană de mamă de orice pericol. Nu-şi imaginase niciodată că tocmai ea ar putea fi cea care i-ar fi stricat fericirea lui Tori.

Dacă relaţia Leelei cu Elliot ar fi fost făcută publică, numele lui Tori ar fi fost târât pentru totdeauna într-o situaţie scandaloasă şi umilitoare. Reputaţia fetei dragi ar fi fost distrusă. Defăimarea publică în cazul acesta ar fi fost o lovitură grea pentru cineva atât de sensibil ca Tori.

— Draga mea, te rog, du-te şi distrează-te, a implorat-o Leela, în timp ce încerca să ascundă faptul că nervozitatea abia o lăsa să respire. Te asigur că tot ce am nevoie este un pic de odihnă.

— Tu nu rămâi în pat niciodată până la prânz, decât dacă eşti cu adevărat bolnavă, a refuzat Tori să se mişte. Fata putea fi de neclintit ca un zid de piatră atunci când îşi punea în cap ceva. Şi nu mi se pare că îţi revii. Respiraţia ta este ciudată şi pielea ta are o nuanţă îngrijorătoare de gri.

Asta pentru că nu putuse dormi în seara de dinainte. Şi când reuşise să aţipească, imagini cu Elliot, dezbrăcat şi excitat, sau cu buzele lui care o sărutau pe pântec, intrau şi ieşeau din visele ei episodice.

— Am de gând să-i cer lui Devon să cheme un doctor, a spus Tori.

— Nu, în mod categoric nu. Leela s-a străduit să se ridice din pat, deşi simţea că mintea-i era învăluită într-o pâclă deasă. S-a lăsat uşor pe perne şi a aşteptat să-i dispară durerea care-i zvâcnea în tâmple. În curând mă voi simţi mai bine.

Tori a pus lângă ea tava de ceai pe care o adusese. Arăta superb într-un costum de călărie de un albastru-azur, care se asorta cu ochii ei uimitori.

— Măcar încearcă să mănânci nişte ceai şi pâine prăjită. Nu ai mâncat nimic de când ai vomat. Trebuie să te alimentezi puţin. Tori a pus tava pe pat şi s-a aşezat lângă ea pentru a turna ceaiul. A adăugat o cantitate imensă de zahăr. E dulce, cu multă mentă, aşa cum îţi place ţie.

Leela a luat o înghiţitură. Cel puţin ceaiul i-a estompat gustul oribil din gură. Căldura shay-ului a avut un efect liniştitor asupra stomacului ei. A luat o bucăţică mică de pâine prăjită.

Tori i-a urmărit mişcările la fel de atent ca o pasăre care-şi supraveghează puii.

— Mai ia puţin.

— Cineva o face pe domnişoara şefă, a spus Leela sec.

Dar a făcut aşa cum i-a cerut Tori şi a mai luat o înghiţitură.

Tori s-a mişcat neliniştită pe pat.

— O, Leela, abia aştept să te simţi mai bine, ca să îl cunoşti pe Huntington.

Leela a tuşit, bucata de pâine prăjită rămânându-i în gât. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să petreacă vreo secundă în prezenţa lui Elliot. I-a apărut în minte imaginea neaşteptată a bărbatului, dezbrăcat şi splendid, cu silueta sa musculoasă strălucind în lumina lumânărilor, cu bărbăţia sa trufaşă şi erectă. Spre ruşinea ei, simţea cum îi arde tot corpul.

Îngrijorarea s-a ivit în ochii lui Tori.

— Te-ai îmbujorat din nou. S-a întins să pună o mână rece pe obrazul fierbinte al Leelei. Ar fi trebuit să ne dăm seama de ieri că te-ai îmbolnăvit pentru că ai dormit ore în

şir din momentul în care ai sosit. Ai avut febră şi atunci.

Leela şi-a aşezat cu grijă ceaşca pe tavă.

— Ai petrecut mult timp cu ducele?

— Nu atât de mult pe cât aş fi vrut. Desigur, nu am fost singuri. Obrajii lui Tori erau roşii şi strălucitori. Dar presupun că vom avea destul timp pentru asta după ce ne vom căsători.

Regretul şi disperarea au cuprins-o din nou pe Leela. Dacă nu ar fi fost de acord să participe la petrecerea de la reşedinţa Devon şi dacă nu l-ar fi întâlnit pe Elliot pe drum, ar fi împărtăşit în mod sincer fericirea şi entuziasmul lui Tori.

— Este important să-l cunoşti pe duce, a spus Leela precaută, gândindu-se la cât de uşor sărise în pat cu o necunoscută în timp ce se îndrepta spre femeia cu care intenţiona să se căsătorească. Trebuie să fii sigură că este un bărbat onorabil şi că vă potriviţi.

— Am crezut că vom avea ocazia să vorbim mai mult odată ce ne-a vizitat aici la Lambert Hall. Dar Excelenţa Sa şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului de la sosirea sa în bibliotecă cu domnul Foster.

— Cine este domnul Foster?

— Secretarul lui.

— Huntington şi-a adus secretarul la petrecere?

Elliot nu putea lăsa deoparte munca şi să o poată curta pe Tori aşa cum ar fi meritat? Nu o surprindea.

La Black Swan, Leela simţise o uşoară compasiune pentru viitoarea mireasă. Dar acum, că ştia cine era mireasa, ar fi vrut să-l calce pe Elliot în picioare. Aceasta era una dintre expresiile preferate ale lui *Citi.* Asprimea unor expresii arabe, învăţate mai întâi de la bunica ei în timpul verilor petrecute de *Citi* la Highfield, şi apoi în numeroasele veri petrecute la Al-Bireh, o şocase la început pe Leela. Dar ajunsese să aprecieze coloratele expresii arabe. Poate că păreau dure, cu toate acestea, cuvintele aveau şi o notă de umor. Şi în cazul lui Elliot Townsend, ducele de Huntington, această expresie părea extrem de potrivită.

— Da, secretarul lui este aici, a spus Tori. Au lucrat după cină aseară şi toată dimineaţa asta. Domnul Foster a sosit cu o zi înaintea Excelenţei Sale. L-am întâlnit când m-am dus la bibliotecă să pun deoparte câteva cărţi. Domnul Foster este un om foarte plăcut. Un pic timid, ca şi mine, şi la fel, un cititor avid. Voi fi fericită să văd o faţă prietenoasă odată ce mă mut în Weston House.

— Weston House?

— Mai bea ceai, a poruncit Tori înainte de a răspunde. Weston House este reşedinţa ducală din Mayfair, din St. James Place. Îţi poţi imagina că voi fi stăpâna unei case atât de impunătoare şi că va trebui să le spun tuturor celor de acolo ce să facă?

— Te descurci destul de bine dându-mi mie ordine.

A inspirat, apoi a expirat, lung şi lent. Dar mintea ei nu mai era acolo.

Destul de drăguţă. Asta spusese Elliot despre Tori. *Foarte agreabilă.* Amărăciunea i s-a strâns în gât, când şi-a amintit cu câtă răceală îşi descrisese ducele viitoarea logodnică. Tori nu era doar *destul de drăguţă* şi *foarte agreabilă.* Era mult mai mult. Minunată şi frumoasă, şi profundă, şi plină de viaţă, şi inteligentă, şi amuzantă. Cum ar putea Elliot să fie atât de lipsit de consideraţie faţă de un trofeu aşa cum era Tori? Nu o merita.

— Promite-mi, i-a spus ea lui Tori, că vei încerca să îţi creezi ocazii de a petrece mai mult timp cu Huntington. Roagă-l pe Edgar să te ajute cu asta. Este important să vedem dacă voi doi vă potriviţi.

— Cu siguranţă, nu pot spera la nimic altceva mai bun decât să mă mărit cu un duce! a exclamat Tori. Toate celelalte debutante sunt invidioase pe mine. Oricare dintre ele ar fi acceptat pe loc dacă ducele de Huntington le-ar fi ofertat.

— Înţeleg că eşti măgulită de atenţiile lui, a spus ea cu blândeţe, dar alegerea persoanei potrivite cu care să te căsătoreşti necesită o analiză foarte atentă. Nu există nici o altă decizie mai importantă în viaţa unei femei. Alegerea unui partener îşi va apune amprenta asupra viitorului tău şi

va decide dacă vei fericită şi mulţumită.

— Dintre toţi, tu eşti singura persoană care ştie că sunt timorată în prezenţa străinilor, în special a tinerilor domni atrăgători. Edgar spune că este un miracol că Huntington este interesat de mine.

— Nu-l asculta. Edgar poate fi un *prostănac.*

Ochii lui Tori au scânteiat.

— Pot să întreb ce înseamnă asta?

— O nucă goală. Un cap sec. Cineva care nu este recunoscut pentru inteligenţa sa.

Tori a râs.

— Edgar nu este un cap sec. Apreciez că încearcă să fie realist.

— Realitatea este că eşti o persoană uimitoare.

— Fără îndoială, a ironizat-o Tori. Coborând bărbia, ea a fluturat din gene, exagerându-şi în mod intenţionat afectarea. Dar cum ar putea un pretendent să-mi observe frumuseţea când tot ce fac este să mă bâlbâi şi să mă înroşesc în prezenţa lui ca o… Cum i-ai zis? O *prostănacă.*

— Încetează. Eşti orice, dar nu un cap sec, şi tu ştii bine asta. Nu ar trebui să crezi că trebuie să te resemnezi cu această stare de lucruri.

— Cum ar putea cineva să creadă că o căsătorie cu un *duce* este un motiv de *resemnare*? Tori a clătinat din cap. Adevărat, nu este o relaţie bazată pe iubire, dar simt că Hunt este destinul meu. Ai spus întotdeauna că destinul îmi va trimite omul potrivit.

Leela credea într-adevăr în destin, un concept răspândit printre rudele mamei sale. Exista cu siguranţă liberul arbitru, dar destinul unei persoane nu putea fi pus sub semnul întrebării. I s-a făcut pielea de găină. Şi dacă Huntington este adevărat *naseeb-ul* lui Tori – soţul ei sortit de destin? Nici nu îşi putea imagina aşa ceva. Cu siguranţă *qismat*[5] nu putea fi atât de crudă.

— Excelenţei Sale cu siguranţă îi place puţin de mine, a adăugat Tori, altfel nu s-ar fi oferit să mă curteze.

Leela s-a întins pentru a o apuca de mână pe tânără.

---

5 Soarta (în limba arabă în original)

— Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine însăţi?

— Poate pe amândouă.

— Tot ce îţi cer este să încerci să priveşti dincolo de titlu, la bărbatul care se ascunde în spatele lui. Un titlu nu îţi va ţine de urât, nu te va îmbrăţişa sau nu va râde cu tine. Trebuie să fii a unui bărbat care să te poată iubi profund şi să te aprecieze la adevărata ta valoare.

Un bărbat care să nu se gândească la nici o altă femeie în afară de tine, care mar cocheta niciodată cu o străină.

— O, sunt de acord! Se presupune că un bărbat ar trebui să o curteze pe acea domnişoară pe care o respectă cel mai mult, nu-i aşa?

— Presupun.

Leela nu avea cum să-i dezvăluie ambivalenţa lui Elliot faţă de această căsătorie sau faptul că demonstrase lipsa oricăror principii culcându-se cu prima femeie disponibilă din afara Londrei. Ce fel de bărbat se comporta într-un mod atât de reprobabil? Leela nu era mândră de propriile sale acţiuni, dar cel puţin era o văduvă fără îndatoriri. Spre deosebire de Elliot.

— În această după-amiază, Edgar îi duce pe oaspeţi într-o plimbare pe canal. Ne vom petrece mare parte din zi afară. Poate că, dacă te odihneşti astăzi, te vei simţi îndeajuns de bine încât să participi mâine la petrecere, a spus Tori. Nu-mi doresc nimic mai mult decât ca persoanele cele mai importante pentru mine să se cunoască mai bine.

Sub aşternuturi, degetele de la picioare ale Leelei s-au strâns. Simţea un impuls să fugă, să o ducă pe iubita ei Tori undeva în siguranţă, departe de ducele de Huntington care, printr-o lovitură îngrozitoare a sorţii, avea puterea de a le distruge tot universul.

— O să încerc, a spus ea în cele din urmă.

*

— Fir-ar al naibii! Edgar a năvălit în dormitorul Leelei mai târziu în acea seară, după ce a bătut imperceptibil la

uşa ei. Măcar o dată în viaţă, fă ceva pentru altcineva în afara persoanei tale.

Îmbrăcată într-o halat roz pal, purtat peste pantalonii ei confortabili, largi, care se strângeau deasupra gleznei, Leela s-a abţinut să nu strige. În sfârşit, reuşise să se scoale din pat pentru a lucra la al treilea volum din cartea ei. Nu reuşise să înainteze prea mult. Simţea că-i zăngănea în cap un clopot de biserică ruginit şi străvechi. Cu siguranţă nu era în stare acum să se certe cu moştenitorul răposatului ei soţ.

— Ai putea măcar să aştepţi şi să intri când ţi se permite.

Aşezată la un birou superb, din mahon incrustat cu aur, Leela a pus la repezeală mai multe scrisori vechi peste manuscrisul ei, pentru a-l ascunde. Aşa cum ar trebui să se comporte un gentleman.

— De parcă aş avea nevoie de lecţii de conduită din partea ta. Nu uita că aceasta este acum casa mea şi fac ce vreau.

— Cum aş putea uita? Faci tot posibilul să îmi reaminteşti asta cu fiecare ocazie.

Pielea lui Edgar devenise palidă peste pometii lui aristocratici. Trăsăturile frumoase, ochii albaştri precum cerul, moştenire de familie, şi linia fină a buzelor sale îi aminteau atât de mult de imaginea tatălui său, încât Leela a simţit o apăsare în piept.

Din păcate, asemănările dintre tată şi fiu se încheiau aici. Douglas fusese întotdeauna bun cu ea. Cu siguranţă nu o tratase niciodată cu dispreţul rece pe care-l afişa acum fiul său.

— Nu te poţi ascunde în această cameră pentru totdeauna.

— Nu mă ascund. Tu şi oaspeţii tăi aţi fost în plimbare pe canal toată după-amiaza.

Lui Edgar îi plăcea să-i ducă pe oaspeţi în plimbări pe căile navigabile înguste. Leela nu fusese niciodată într-o astfel de excursie.

— Cu toate acestea, absenţa ta nu a trecut

neobservată. Privirea lui a zăbovit pe hârtiile împrăştiate în faţa ei. Oricum, ce naiba faci aici?

Ea i-a ignorat întrebarea. Nimeni nu ştia că era autoarea celor mai în vogă memorii de călătorie din capitală şi cu siguranţă nu avea să-i mărturisească asta lui Edgar. Ar fi suferit un atac de apoplexie.

— Şi cu ce naiba eşti îmbrăcată? S-a uitat neîncrezător la *shirwal-ul* ei şi a ridicat vocea. Mă înşală privirea? Ăia sunt nişte pantaloni? Porţi pantaloni? Eşti hotărâtă să ne faci pe toţi de ruşine îmbrăcându-te atât de indecent?

— Cum, purtând *shirwal* în intimitatea propriului meu dormitor? Da, a adăugat ea cu o voce plină de sarcasm, caut scandalul şi pierzania voastră. Te-ai prins.

— Nu este un motiv de glume. Insist să te comporţi cu decenţă şi să te alături petrecerii de familie. Edgar s-a îndepărtat de ea, cercetând camera. S-a oprit în dreptul noptierei de lângă patul Leelei. Aştept să ne vedem la petrecerea de mâine după-amiază.

S-a răsucit în scaun pentru a-i urmări paşii.

— I-am promis deja lui Tori că voi participa.

A luat jurnalul de călătorie aflat pe noptiera de lângă patul ei şi i-a răsfoit neatent paginile.

— Servitoarele mi-au spus că ai petrecut toată după-amiaza scriind scrisoare după scrisoare. Cui i-ai putea scrie atât de multe scrisori?

— Am întâlnit mulţi oameni în timpul călătoriilor mele.

Muşchii spatelui i s-au încordat în timp ce el răsfoia *Călătoriile în Arabia*. De obicei îşi ţinea cartea în siguranţă, ascunsă de privirile indiscrete. Dar ar fi trebuit să caute ceva mai sigur pentru cel de-al treilea volum la care lucra în prezent.

— Şi totuşi, nu ai trimis nici o scrisoare. Nu am pus sigiliu pe nici o scrisoare de-a ta.

— Le voi trimite când sunt gata.

— De bine, de rău, eşti contesa de Devon şi vei rămâne aşa până când îmi voi găsi o soţie, ceea ce nu se va întâmpla prea curând. Din păcate, încă nu am găsit o

mireasă potrivită.

Spre uşurarea ei, a pus cartea jos.

— Ducele s-a interesat de starea ta de sănătate. Trebuie neapărat să dai dovadă de decenţă la petrecere.

I s-a strâns stomacul.

— Huntington a întrebat de mine?

— Da, şi-a exprimat îngrijorarea.

Maleun. Omul acela blestemat. Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă măgarul acela ar fi fost să remarce absenţa ei.

— Orice, dar să nu menţionezi ceva despre călătoriile tale. Edgar s-a oprit pentru a examina masa de toaletă plină de lucrurile personale ale Leelei. Privirea lui curioasă a studiat piepteni, agrafe, loţiuni şi parfumuri. Încearcă să nu scapi vreun cuvânt referitor la faptul că ai călătorit fără un însoţitor în ţinuturi păgâne.

— Am fost însoţită de un dragoman.

— Un om de-al locului. Buzele i s-au strâmbat. Nu este acelaşi lucru cu a-ţi lua un tovarăş de călătorie *potrivit*.

Bineînţeles, ideea lui Edgar despre un însoţitor potrivit ar fi fost o englezoaică nobilă, palidă, de o vârstă incertă.

— Trebuie să îţi reamintesc că sunt văduvă? Nu am nevoie de un însoţitor.

— A, da, văduvele au anumite libertăţi.

Privirea lui iscoditoare a examinat-o într-un mod care i-a provocat furnicături în creştetul capului. Leela era obişnuită să se certe cu Edgar. Se certaseră mereu, ca nişte fraţi aflaţi într-un permanent conflict, dar ceea ce observă în privirea lui acum a surprins-o şi a neliniştit-o în egală măsură. Strălucirea din ochii lui părea aproape… agresivă.

Şi-a strâns decolteul rochiei sale lejere, închizând-o mai bine la gât.

— Dacă asta este tot…

Edgar s-a înroşit şi şi-a ferit privirea.

— Victoria nu a avut succes în sezonul debutantelor. Este prea avidă după cărţi şi prea timidă în relaţia cu oamenii ca să atragă pretendenţi care se potrivesc statutului ei. El a ridicat mica ei oglindă argintie, un cadou

de la Douglas, şi şi-a examinat dinţii în reflexia ei. Edgar avea o dantură sănătoasă. Este un miracol că Huntington o vrea.

Leela l-a privit pe Edgar în timp ce punea oglinda jos.

— Ducele este cel norocos.

— Amândoi ştim că este adevărat, cu toate acestea, cei din înalta societate nu sunt de acord cu acest lucru. Şi nu ajută nici faptul că Victoria îl respectă atât de tare pe duce, încât abia poate lega două cuvinte în prezenţa lui. S-a dus spre garderoba verde, pictată manual, care conţinea îmbrăcămintea ei, plimbându-se ca un câine care caută să-şi marcheze teritoriul. Am de gând să organizez un bal imediat după ce ne vom întoarce la Londra, ocazie cu care va fi anunţată oficial logodna Victoriei cu ducele de Huntington.

— Nu este prea devreme? Tori abia îl cunoaşte.

— Nu, nu este prea devreme, a spus el persiflând-o. Vor avea destul timp să se familiarizeze după ce se căsătoresc.

Uşa dulapului era uşor întredeschisă. Edgar s-a uitat la rochiile Leelei care atârnau înăuntru.

— Între timp, tu şi cu mine trebuie să lăsăm deoparte neînţelegerile dintre noi şi să ne afişăm ca o familie unită, de dragul Victoriei. Nimănui nu-i convine să se căsătorească cu cineva care provine dintr-o familie în care există conflicte, în nici un caz unui bărbat ca Huntington, care are propriile probleme de familie.

— Serios? Leela s-a îndreptat. Şi cam care ar fi acestea? Tori are dreptul să ştie la ce se înhamă după ce va spune da.

— Vechiul duce, fratele mai mare al lui Huntington, era un desfrânat nesăbuit şi un jucător de cărţi înrăit. Zvonurile spun că genul acesta de comportament se moşteneşte în familie. Dar, se pare că sare câte o generaţie. Generaţiile decente, liniştite, repară în urma celor rebele.

— Şi care este generaţia actuală? Cea a desfrânaţilor sau cea a penitenţilor?

— Istoria sugerează că aceasta este generaţia secăturilor. Cu toate acestea, Huntington este orice altceva decât un om impulsiv sau iresponsabil. Este un model de conduită, politeţe şi discreţie. Numele său nu a fost niciodată târât în vreun scandal.

— Pare o persoană absolut plictisitoare.

Şi nu se asemăna deloc cu bărbatul cu care îşi petrecuse noaptea.

— Cât noroc pe noi că nu eşti tu cea care se căsătoreşte cu el.

— Tori ar trebui să fie iubită şi adorată de soţul ei.

— Nu ştiu cu ce idei păgâne te-ai întors din deşert şi nici nu vreau să ştiu, dar te rog să nu-i umpli capul Victoriei cu astfel de prostii.

— Da, doar sălbaticii cred în relaţiile bazate pe dragoste.

— Sugerezi că mariajul tău cu tatăl meu, un bărbat cu treizeci de ani mai mare decât tine, a fost unul izvorât din dragoste?

— A fost ceva diferit.

— Cum aşa? Te-ai căsătorit cu un titlu. Victoria face la fel.

— M-am căsătorit cu cel mai vechi prieten al tatălui meu pentru a-l linişti pe *papa,* care-şi făcea griji pentru viitorul meu, fiind deja pe patul de moarte.

Fusese o perioadă oribilă. Medicii nu reuşiseră să identifice cauza, dar Leela suspectase că suferea din dragoste. Boala de stomac, care i-a luat încet viaţa lordului Brandon, apăruse la mai puţin de un an după ce mama ei murise de gripă. În timp ce se afla pe patul de moarte, *papa se* neliniştise cu privire la viitorul Leelei. Nu era uşor pentru o tânără cu sânge străin să se căsătorească bine, chiar dacă era fiica unui marchiz.

— Tata şi-a făcut griji că vânătorii de zestre vor profita de pe urma mea. El l-a implorat pe Douglas să-mi ofere protecţia numelui său.

— Şi ai fost de acord. Ca o fiică ascultătoare, a spus Edgar. Cât noroc pe tine că s-a întâmplat ca tata să fie

conte. Ţi-ai schimbat statutul, devenind contesă.

— Tatăl meu a fost un marchiz, a replicat ea.

— A, da. A făcut o grimasă. Marchizul Nebun. Toată lumea credea că Brandon era un nebun pentru că se căsătorise cu nepoata unui oarecare comerciant străin. Sora mea este mult mai inteligentă decât tine. Se va căsători cu un duce tânăr şi viguros, nu cu un fost armăsar, ajuns între timp mârţoagă.

Reacţia ei iniţială a fost să-i spună lui Edgar să se ducă şi să se scufunde într-o grămadă de excremente pentru de o mie de ani.

O altă insultă plină de culoare pe care o învăţase, de data aceasta de la verii săi arabi, din Al-Bireh. Bineînţeles că se distraseră învăţând-o mai întâi toate cuvintele şi zicalele indecente, înainte de a o învăţa să converseze în arabă.

— Cum poţi vorbi despre tatăl tău cu o asemenea lipsă de respect?

Edgar a deschis uşa dulapului mai larg, pentru a-i inspecta conţinutul.

— Tatăl meu a avut tot respectul meu până când te-a adus acasă pe tine, să-i iei locul mamei mele. Imaginează-ţi! Să facă dintr-o fată cu… originile tale, contesă de Devon. Am fost sigur că şi-a pierdut minţile.

Leela s-a ridicat şi s-a apropiat cu paşi mari pentru a închide uşa dulapului.

— Nu te apropia de lucrurile mele. Şi pleacă din camera mea. Această discuţie s-a încheiat.

— Nu eşti tu cea care decide asta. Aceasta e casa mea. Eşti aici din bunăvoinţa mea.

— De asemenea, mă aflu aici pentru a face o impresie onorabilă în faţa oaspetelui tău, a spus Leela. Cu toate acestea, în doar câteva secunde pot ieşi pe uşa asta în pantaloni, pentru ca toţi oaspeţii tăi să-i poată admira, în special slăvitul tău duce.

În privirea lui s-a citit neliniştea.

— Nu ai avea curajul.

— Chiar vrei să mă provoci?

A pornit spre uşă.

— Bine, a izbucnit el, grăbindu-se să-i blocheze ieşirea. Nu uita să te îmbraci şi să te comporţi onorabil. Oaspeţii pleacă luni. Cu siguranţă, poţi să păstrezi aparenţele pentru trei zile.

Ea a ridicat din umeri.

— Vom vedea. Stai departe de mine. L-a împins practic pe uşă. În caz contrar, nu se ştie ce ar putea să-mi treacă prin cap.

Capitolul 7

— Te rog să îl perii foarte bine, l-a instruit Hunt pe unul dintre grăjdarii lui Devon în timp ce descăleca. Transpiraţia i se prelingea pe şira spinării după o cursă intensă, pe care o făcuse dimineaţa devreme. Simţea cum aerul umed îi atingea pielea, iar roua dimineţii nu se evaporase încă. L-am muncit din greu astăzi.

— Într-adevăr. Griff a descălecat uşor din şa, având grijă să nu-şi atingă umărul stâng. Cu siguranţă, nu am putut ţine pasul. Parcă te urmăreau cerberii iadului.

Hunt ar fi putut alege cu uşurinţă cerberii iadului. Indiferent cât de repede sau de departe ar fi călărit, nu putea să fugă de realitate. Leela era contesa de Devon.

Dintre toate femeile din Anglia, se culcase cu mama vitregă a lui Lady Victoria. Avusese cel mai mare ghinion. Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, nu putea să şi-o scoată pe Leela din minte. Oricât de mult se străduise să îndepărteze toate amintirile acelei nopţi, imaginile din minunata lor noapte îi invadau gândurile. Gustul dulce-sărat al pielii ei strălucitoare pe limba lui. Sexul ei care se deschisese mândru şi gol privirii sale. Strălucind pentru el. Hunt nu era un afemeiat, dar se culcase cu un număr destul de decent de femei de-a lungul anilor. Nici una dintre acele experienţe nu fusese la fel de intensă sau de intimă ca noaptea de dragoste petrecută cu Leela.

— Ce se întâmplă cu tine? Vocea lui Griff i-a risipit gândurile odată ce s-au îndepărtat îndeajuns încât să nu mai fie auziţi de cei din grajd. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că implică o anumită văduvă misterioasă pe care ai reuşit să o găseşti.

— Greşit, s-a răţoit el. Măcar dacă identitatea Leelei ar fi fost învăluită în mister. Te rog să îţi păstrezi speculaţiile pentru tine.

— Şi mai eşti şi nervos. Tonul sarcastic al lui Griff l-a biciuit pe Hunt. Parcă ai fi frustrat.

— Termină cu sporovăială asta. Îmi dai dureri de cap.

— Stai puţin. Privirea rece a lui Griff s-a ascuţit. Mă înşel? Adică ţi-ai găsit vrăjitoarea misterioasă?

— Da, şi totul a fost o greşeală. Hunt a urmat o cărare spre grădina laterală. Aş fi recunoscător dacă nu ai mai menţiona-o.

— Vai, se pare că subiectul este unul dureros. Unde te duci? Griff a făcut un semn spre intrarea principală. Salonul de mic dejun este în direcţia asta. Majoritatea oaspeţilor cred că s-au adunat deja.

— Am mult de lucru. Devon a avut amabilitatea de a ne permite lui Foster şi mie să ne instalăm în biblioteca lui.

— De aceea nu ţi-ai făcut simţită prezenţa deloc în ultimele trei zile? a întrebat Griff. De ce naiba ţi-ai adus secretarul cu tine?

— Foster mă însoţeşte întotdeauna când călătoresc mai mult de o zi sau două. Cizmele lor călcau pe pietrişul aleii căptuşite cu tufişuri cu flori dese albastre amestecate cu frunze roşii şi aurii în tonuri autumnale. Florile erau enervant de vesele şi Hunt a trebuit să reziste dorinţei de ale călca în picioare. Administrarea unui ducat atât de vast şi de complex precum Huntington necesită atenţia şi supravegherea mea permanentă.

Nervozitatea i-a umbrit faţa lui Griff.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a mă fi adus la petrecerea asta de familie.

— Nu te-am forţat să vii.

— Tu eşti singurul motiv pentru care am acceptat

invitaţia lui Devon. Cu siguranţă, nu mă aşteptam să fugi de mine. Dintre toţi, tu ştii foarte bine că nu-mi place să petrec timp cu persoane care-mi sunt străine.

— Nimeni dintre cei de aici nu crede că ţi-ai ucis părinţii. Poate că ar trebui să nu te mai ascunzi toată viaţa şi să te comporţi ca şi cum ai fi vinovat.

Maxilarul lui Griff s-a încordat. Hunt şi-a regretat imediat cuvintele imprudente. Ca o înţelegere nescrisă între ei, nu comentaseră niciodată tragedia. Chiar dacă uciderea părinţilor lui Griff îi împovărase pe fiul lor supravieţuitor ca pe un Atlas care purta povara lumii.

Hunt şi-a înmuiat tonul.

— Nimeni nu mai dă crezare acelor zvonuri vechi.

— Vrei să spui cele care sugerează că mi-am ucis propriii părinţi? *Am fost* singura persoană care s-a aflat acolo în acea noapte. Oare să fi fost posibil să fi *dormit tun* în timp ce părinţii mei erau ucişi? Amărăciunea a răzbătut din cuvintele lui Griff. De ce *l-ar fi cruţat* ucigaşii pe moştenitorul de cincisprezece ani?

Hunt a tresărit, amintindu-şi de acele zile întunecate de la Harrow, care au urmat crimei. Când colegii lor bârfeau că Griff avusese cel mai mult de câştigat de pe urma morţii cumplite a părinţilor săi. Sigur, fuseseră furate câteva bibelouri, însă băiatul moştenise titlul tatălui sau şi o avere considerabilă.

Fiind doar nişte copii, ceea ce îi unise fusese faptul că împărtăşiseră povara unei rigori nedrepte din partea societăţii. Era ca şi cum înalta aristocraţie pândea orice încălcare a normelor morale din partea vreunuia dintre ei.

— Scuze, a spus Hunt. Am vorbit aiurea. Nu sunt în apele mele.

— Poate că ar trebui să faci o pauză de la îndatoririle tale. Tonul lui Griff s-a înviorat. Ştii vorba aia: „Munca multă şi distracţia puţină fac din Hunt un tip plictisitor”.

Hunt a chicotit.

— Răposatul meu frate se ghida după acest principiu de viaţă şi amândoi ştim unde a ajuns.

În plus, Hunt nu se putea relaxa. Toată existenţa lui

ordonată fusese dată peste cap. Pentru prima dată în viaţă, se afla într-o situaţie nedorită, care nu putea fi rezolvată apelând la averea sa considerabilă, la influenţa pe care o avea sau la abilităţile sale de negociator.

Ruperea logodnei cu Lady Victoria, chiar dacă era sau nu oficială, ar fi fost o catastrofă în acest stadiu avansat. În calitatea lui de duce – şi de bărbat –, nu ar avea prea mult de suferit, dar consecinţele ar fi fost grave pentru Lady Victoria. Dacă ar fi fost părăsită, reputaţia ei de domnişoară precum şi perspectivele ei de măritiş ar fi fost compromise iremediabil. Şi nu merita să i se întâmple nimic din toate astea. Lady Victoria nu avea nici o vină. La fel şi Leela. Nu se putea spune acelaşi lucru şi în cazul lui. Hunt ar fi trebuit să se comporte mai onorabil, datorită faptului că era practic logodit.

— Gândeşte-te la cât de dezamăgiţi sunt oaspeţii lui Devon că solitarul duce de Huntington s-a ascuns din nou, a remarcat Griff.

Hunt a lovit câteva pietricele de-a lungul cărării.

— Tu eşti retras, nu eu. Pur şi simplu nu îmi plac evenimentele de societate.

— Aceasta nu este o simplă petrecere de familie. Practic, este dată în cinstea ta.

— Am fost la cină.

Cina fusese o tortură, se simţise ca şi cum ar fi fost tras pe roată. Hunt fusese nevoit să facă eforturi să se comporte ca şi cum lumea lui nu s-ar fi schimbat în ceva ce nu mai putea recunoaşte. Se simţea ca un impostor, un escroc. Ar fi putut la fel de bine să fie în pielea lui Keane, călcând pe scena de la Drury Lane[6]. Păcat că nu a putut să se ascundă, aşa cum o făcuse Leela. Se ţinuse departe de el de la nefericita lor întâlnire de pe terasă. Devon şi Lady Victoria susţinuseră la unison că era bolnavă. Dar Hunt ştia mai bine că nu era aşa.

6[6] Edmund Kean (d noiembrie 1787 - 15 mal 1833) a fost un celebru actor britanic, care a jucat, printre altele, în rolul lui Shylock în Negustorul din Veneţia al lui Shakespeare pe scena teatrului Drury Lane.

— Este ca şi cum te-ai ascunde, a comentat Griff.

— De ce m-aş ascunde?

Hunt s-a forţat să folosească un ton blând.

— Este o întrebare foarte bună. Griff s-a îndepărtat de Hunt, îndreptându-se spre intrarea din faţă a conacului. În timp ce tu te joci de-a v-aţi ascunselea, eu mă voi retrage în dormitorul meu.

— Dar micul dejun?

— Nu eşti singurul bărbat de aici care preferă să mănânce în intimitatea propriei camere.

Hunt şi-a întins gâtul şi s-a îndreptat spre uşile de sticlă, care dădeau direct în bibliotecă. Pentru prima dată în viaţă se simţea în derivă. Ieşise în afara zidurilor groase pe care le înălţase în jurul existenţei sale. Un bărbat fie făcea ceea ce se cuvenea şi lua decizii corecte, fie risca să se abată de la drum, iar cadavrul îi ajungea pe fundul unui lac, ca în cazul fratelui său. Experienţa cu Leela îl făcuse pe Hunt să se abată de la regulile sale de conduită autoimpuse şi să descopere acum că habar nu avea cum să repare daunele pe care le făcuse.

Un fulger de mătase albastră a fluturat prin uşa deschisă a bibliotecii, atrăgându-i atenţia. Lady Victoria. S-a strâmbat, mâhnit că o evitase, când ar fi trebuit să profite de această ocazie pentru a se cunoaşte mai bine.

Faţa nu i se vedea, fiind într-un con de umbră. Biblioteca lui Devon era un spaţiu întunecat, căptuşit cu rafturi din lemn de nuc pline de cărţi. Sute de cărţi, legate în marochin, cu litere aurii, umpleau rafturile. Puţinele raze de lumină răzbăteau prin ferestrele veneţiene care flancau uşa. Hunt s-a oprit pentru a-şi observa viitoarea mireasă.

Vorbea plină de însufleţire cu Foster, care, în mod normal, era un taciturn, dar al cărui chip îmbujorat era acum luminat de interes. Discutau aşezaţi la masa din centrul bibliotecii pe care Hunt o ceruse pentru a-i servi drept birou

. Fabricată dintr-un lemn de nuc care se asorta cu rafturile de cărţi, masa era prevăzută cu sertare, dulapuri şi loc pentru genunchi, special pentru picioarele lungi ale lui

Hunt.

— Vă amintiţi modul în care a descris autorul picnicul din livezile de smochin? Şi frumoasele grădini cu fructe, încărcate cu portocali şi lămâi şi măslini? a întrebat ea.

— Şi copacii de rodii, plini de flori cărămizii, a adăugat el. Autorul i-a descris atât de bine încât aveam deja în faţa ochilor imaginea grădinilor pline de fructe.

— Într-adevăr, a confirmat ea. M-am simţit de parcă aş fi putut să gust din smochine.

— Întotdeauna mi-am imaginat Levantul ca pe un deşert mare cu cămile care cutreieră libere, a remarcat Foster, ceea ce mă face să mă simt destul de prost acum.

— De asta îmi place să citesc. Poţi afla atât de multe despre lume.

— Este foarte adevărat.

Hunt nu văzuse niciodată această latură a lui Lady Victoria. Această persoană veselă şi atrăgătoare nu semăna nici pe departe cu domnişoara care în cea mai mare parte se înroşea, se bâlbâia şi se uita în pământ ori de câte ori Hunt se afla pe o rază de douăzeci de metri de ea.

— Ar fi extraordinar dacă am putea vizita chiar noi oraşul antic Petra, a spus Lady Victoria.

— A, acesta este doar un vis pentru un om cu resursele mele financiare limitate. Nu-mi fac iluzii că aş reuşi să fac vreodată o astfel de călătorie. Foster i-a aruncat un zâmbet trist. Va trebui să mă mulţumesc doar cu ilustraţiile din carte. Pe măsură ce ochii lui Hunt se obişnuiau cu lumina difuză, a observat cum s-a schimbat la faţă Lady Victoria când a auzit de resursele limitate ale lui Foster. Dar secretarul a continuat repede pe un ton mai vesel. Mulţumesc pentru că mi-aţi împrumutat-o. Nu-mi amintesc când m-am bucurat ultima dată atât de mult de un jurnal de călătorie.

— Cu cea mai mare plăcere. Înţeleg că al doilea volum va fi publicat în curând. S-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe tăblia largă a mesei din bibliotecă. Mi-ar plăcea să vi-l împrumut după ce îl voi termina de citit. După aceea, am putea discuta despre impresiile pe care ni

le-a lăsat.

— Mi-ar plăcea, a spus Foster. Sunteţi foarte amabilă.

Şi, de asemenea, generoasă. Cărţile erau scumpe. Pentru cineva ca Foster, un om care muncea pentru a-şi asigura un venit decent, erau un lux pe care nu şi-l putea permite.

— Bună dimineaţa, a strigat Hunt salutând-o în primul rând pe tânără. Te-ai trezit devreme.

Lady Victoria s-a îndreptat imediat

— Bună dimineaţa, Excelenţa Voastră. Expresia i s-a schimbat când l-a văzut în preajmă. Hunt a observat cum fata redevenea stingheră, afişând rapid o atitudine politicoasă, dar rigidă. Obişnuiesc să mă scol devreme pentru… ăăă… călărie.

Ea şi-a netezit corsajul costumului de călărie, un gest nervos ce i-a atras atenţia asupra siluetei sale, care lăsa să se întrezărească curbele din toate locurile dorite. Dar apropierea de ea nu a avut nici un efect fizic asupra lui. Spre deosebire de Leela. O simplă privire din partea femeii îl stârnise de mai multe ori în timpul scurt petrecut alături de ea la Black Swan.

Îngrozit de direcţia în care o luaseră gândurile sale, Hunt s-a străduit să-i spună:

— Lady Victoria, îmi faceţi onoarea de a-mi permite să vă însoţesc mâine, în plimbarea de dimineaţă?

Surpriza i-a luminat faţa.

— Mi-ar plăcea… asta, s-a înroşit ea toată, foarte… mult.

— Excelent. O durere ascuţită i-a răscolit pieptul. Doamne, cum de nu văzuse până acum cât de tânără era?

— Abia aştept.

Momentul s-a prelungit dureros. O linişte apăsătoare s-a aşezat peste cei trei – Foster păstrând o tăcere respectuoasă, Lady Victoria privind în pământ, iar Hunt întrebându-se dacă nu cumva avea să sufere în curând un atac de cord.

Secretarul şi-a dres glasul.

— Scuzaţi-mă, Excelenţa Voastră, milady, dar trebuie

să mă întorc la muncă. A pus o carte pe masa din bibliotecă. Vă mulţumesc din nou că aţi împărtăşit-o cu mine.

Hunt a recunoscut titlul – *Călătorii în Arabia,* jurnalul de călătorie interesant pe care îl citise recent.

— A fost plăcerea mea. A zâmbit larg, regăsindu-şi darul vorbirii în timp ce se întindea după carte. Sunt atât de fericită… că v-a plăcut. Zâmbetul i-a pus în evidenţă buzele moi şi dinţii drepţi, atât de albi, încât ar fi umbrit chiar şi zăpada proaspăt căzută. Cu toate acestea, imaginea ei nu a stârnit nimic în el.

— Când ai avut timp să citeşti o carte? şi-a întrebat Hunt secretarul. Bărbatul s-a retras în spatele unui mic birou de stejar din colţul de lângă uşă, care fusese adus la cererea lui Hunt.

— Lady Victoria a avut amabilitatea să mi-o împrumute în prima zi, Excelenţă. Am fost atât de captivat, încât am citit-o în două zile.

Hunt a dat din cap.

— Trebuie să recunosc că mi s-a părut fascinantă.

Ochii albaştri ai lui Lady Victoria s-au mărit.

— Ai… ai… citit *Călătorii în Arabia*?

— Da. Hunt şi-a îndulcit vocea, sperând să o liniştească. De asemenea, aştept cu nerăbdare volumul următor.

Privirea i s-a umplut de interes.

— Nu mi-am dat… seama, s-a bâlbâit ea, că citeşti şi… din plăcere. Toată atitudinea plină de bunăvoinţă de acum câteva minute, dinainte ca Hunt să li se alăture în bibliotecă, dispăruse.

— Chiar îmi place să citesc, a spus el încurajând-o, dar ai dreptate să te gândeşti că munca mă împiedică să mă bucur de câte cărţi mi-aş dori să citesc.

A văzut în ochii ei speranţa că acesta ar fi punctul în care, în sfârşit, ar putea avea ceva în comun.

— O şi… trebuie să recomand această carte ăăă… *Călătorii în Arabia*… Vreau să spun şi lui Lady Devon. Obrajii lui Lady Victoria erau la fel de coloraţi ca florile de toamnă

pe care abia se abţinuse să nu le calce în picioare în grădină. În afara acestor pete fierbinţi, în rest era palidă. Tocmai… s-a întors dintr-o călătorie în… regiune.

Hunt a profitat de ocazie.

— Sper că Lady Devon este bine? Simţea nevoia urgentă de a vorbi cu Leela, de a rezolva această problemă delicată dintre ei, astfel încât ei doi să reuşească să se afle în aceeaşi cameră fără ca ea să vomeze.

— Delilah este… mai bine… şi-a revenit destul de bine, a răspuns fata, şovăind. El a observat că-i spusese Delilah. Atât de bine, încât mama mea vitregă… a promis… că ni se va alătura în această după-amiază la petrecerea veneţiană de mic dejun[7].

A avut o reacţie viscerală când a auzit-o pe Lady Victoria referindu-se la Leela ca la *mama ei vitregă* şi s-a simţit şi mai prost decât înainte.

— Petrecerea din această după-amiază?

— Cu siguranţă îţi aminteşti… nu că aş sugera… ăăă… că eşti uituc… Ştiu că eşti destul de ocupat…

Hunt s-a calmat şi şi-a impus să-i vorbească pe un ton blând.

— Ce să-mi amintesc? Îşi dorea ca ea şi scape de timiditate. Încercarea de a avea chiar şi cele mai elementare conversaţii cu tânăra se dovedea un adevărat chin. Cu siguranţă nu era atât de înspăimântător încât Lady Victoria să nu-l poată privi în ochi. Şi apoi şi-a amintit că ea avea optsprezece ani şi era cu doisprezece ani mai tânără decât el. Poate că aşa se comportau toţi tinerii de optsprezece ani? Amintirea neaşteptată despre cât de uşor decursese conversaţia şi orice altceva între el şi Leela la Black Swan l-a lovit din senin, făcându-l să se simtă şi mai mizerabil, nervos şi vinovat.

— Lordul Devon găzduieşte… petrecerea. Lady Victoria a reuşit în cele din urmă să lege cuvintele. Vecinii şi

---

7 În ciuda faptului că este numită „petrecere de mic dejun”, *breakfast par*ty este de fapt un banchet care celebrează o căsătorie sau care o precedă, şi care poate avea loc în orice moment al zilei, cu precădere după-amiaza.

nobilimea locală… au fost invitaţi.

— Da, desigur. Fusese atât de preocupat de Leela, încât uitase de micul dejun veneţian, o petrecere de după-amiază care avea să dureze ore întregi, până târziu în noapte.

— Avem noroc că vremea… este atât de bună.

Şi-a ridicat bărbia delicată pentru a privi pe fereastră. Scăldată în lumina blândă a dimineţii, profilul ei era un model de perfecţiune, cu un nas minunat şi pomeţi înalţi. Cu toate acestea, orice atracţie fizică din partea lui era practic inexistentă. Ar fi putut la fel de bine să fie un eunuc.

— Deja au început… să monteze… ăăă… corturi pe gazon. S-a uitat la Foster, care stătea la biroul lui şi scris. Sper că veţi veni şi dumneavoastră, domnule Foster.

Din nou, Hunt a remarcat cât de uşor îşi găsea cuvintele Lady Victoria când vorbea cu oricine altcineva în afară de el.

— Mulţumesc, milady. Dar nu cred că s-ar cădea.

— E în regulă, a intervenit Hunt. Servitorii nu erau în mod normal prezenţi la asemenea ocazii, dar în calitate de secretar al ducelui, Foster nu era tocmai un servitor. Avea o origine oarecum decentă, fiind o rudă foarte îndepărtată a unui baron. Poţi să participi.

— Nu aş cunoaşte pe nimeni acolo, Excelenţa Voastră.

— O să îi cer administratorului lui Devon să îţi facă prezentările, a intervenit Lady Victoria cu un zâmbet cald. La fel ca înainte, nu s-a bâlbâit când a vorbit cu Foster.

Hunt a mai realizat ceva care l-a făcut să se simtă şi mai prost. De parcă aşa ceva ar fi fost posibil. Lady Victoria era cu adevărat o persoană amabilă. În ciuda propriului ei disconfort evident în prezenţa lui Hunt, dădea dovadă de generozitate în relaţia cu Foster, un bărbat care era o persoană comună, sub rangul ei, conform standardelor societăţii, chiar dacă nu avea absolut nimic de câştigat din asta. Era de admirat că tânăra se dovedise amabilă faţă de cei inferiori ei, chiar dacă se pregătea pentru viitorul ei rol de ducesă.

Un val de căldură l-a împins pe Hunt să facă ceea ce

ar fi trebuit să facă un domn care îi făcea curte unei tinere.

— Eu sper că îmi vei acorda un dans, milady.

— Ah! Bine... înţeles. Ea s-a înroşit şi a lăsat privirea în pământ. Aş fi... încântată... ăăă... foarte încântată, într-adevăr..., da.

Capitolul 8

— Ce cuplu minunat! Mătuşa Helene îi admira pe Tori şi pe Elliot în timp ce aceştia alunecau pe ringul de dans. Chiar se potrivesc cu adevărat. Ba chiar sunt îmbrăcaţi şi în aceeaşi culoare.

Leela stătea alături de mătuşa lui Douglas, printre doamnele cocoţate pe scaunele înghesuite, pe care servitorii le căraseră pe gazon pentru petrecerea de mic dejun. Sunetele încântătoare ale viorii o învăluiau în timp ce Leela privea perechea dispărând şi învârtindu-se printre alte cupluri pe scena largă de lemn aşezată pe peluză, special pentru dans. Se mişcau în ritmul vioi al dansurilor locale interpretate de cvintetul instalat pe gazon.

— Ducele se mişcă cu atâta graţie, a izbucnit doamna Paget, o vecină a cărei proprietate se mărginea cu cea a lui Devon. Era o femeie mică şi rotundă, în vârstă de patruzeci de ani, îmbrăcată într-o ţinută cu volane galbene strălucitoare care ameninţau să o înghită.

Inima Leelei bătea puternic în piept. Elliot stătea drept, purtând cu eleganţă un frac de un albastru intens, o vestă de culoare crem şi pantaloni negri înfipţi într-o pereche de cizme strălucitoare. Razele soarelui îi luminau nasul proeminent, obrajii ascuţiţi şi expresia impenetrabilă. Neobişnuit de graţioase pentru un bărbat de statura lui, picioarele lungi şi solide ale ducelui urmau paşii de dans cu agilitate şi uşurinţă.

Dansa aşa cum făcuse dragoste cu ea, la Black Swan, cu o energie strălucitoare, presărată cu o doză de lentoare, corpul său cald alunecând peste ea cu un control aproape

natural. Dar aici, pe ringul de dans, mişcărilor sale le lipseau pasiunea şi abandonul senzual total, care o lăsase fără suflare.

Amintirea senzaţiei sublime a mişcării lui Elliot în interiorul ei, modul în care fusese atât de strâns legată de el, a înfiorat-o. A năpădit-o un val de căldură, de parcă ar fi fost aruncată într-o oală cu apă fierbinte. Ruşinată, Leela şi-a impus să-şi mute privirea de la duce.

S-a concentrat în schimb asupra lui Tori, îmbrăcată într-o rochie albastră care îi puneau în evidenţă ochii superbi, fata era mai mult decât o companie potrivită pentru duce. În această după-amiază, era imaginea însăşi a frumuseţii pline de graţie, dansând cu agilitate, păstrând fără efort ritmul dansului. Tori excelase întotdeauna la lecţiile ei de dans.

— Este ca un aliaj între aur şi argint, cu părul ei deschis la culoare şi cu buclele lui aurii întunecate, a proclamat mătuşa Helene, o femeie severă, înaltă şi osoasă, cu o claie de păr alb. O minunată combinaţie specific englezească. Sper că Victoria îşi va proteja de soare superbul ei ten alb, imediat ce termină dansul.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească afirmaţia, mătuşa Helene a ridicat umbrela de soare deasupra capului. Nu că ar fi fost necesar. Toate doamnele, inclusiv Leela şi mătuşa Helene, purtau pălării cu boruri mari.

Oaspeţii au umplut gazonul verde şi mătăsos de la Lambert Hall. Domni bine îmbrăcaţi escortau doamne care purtau ţinute de după-amiază în culori vii, în diferite nuanţe de roz, piersică, albastru şi galben. Unii vizitatori s-au aşezat pe scaune confortabile la umbra stejarilor falnici, de unde puteau admira priveliştea excelentă oferită de splendidele grădini frumos amenajate.

— Cine este acel domn cu aspect impunător şi cu privirea încruntată? a întrebat baroneasa Wallace, o femeie de o vârstă înaintată, prietenă veche de-a mătuşii Helene. Un aranjament elaborat din pene, fixat pe pălăria ei, se mişca atunci când vorbea. Ai înţeles la cine mă refer? Domnul singuratic cu părul negru, de acolo.

Străinul în cauză se îmbrăcase auster, în negru, şi avea o faţă lungă şi elegantă marcată de un nas ascuţit. Era atrăgător, în ciuda trăsăturilor sale severe. Bărbatul se poziţionase destul de departe de ceilalţi invitaţi, aşezându-se la umbra unui stejar bătrân.

— *Acesta* este vicontele Griffin, a spus mătuşa Helene. Este un prieten foarte bun de-al ducelui.

— Vicontele Griffin? Doamna Paget s-a uitat fix la bărbat. Nu este tânărul despre care se spunea că şi-a ucis părinţii?

— Nu s-a dovedit niciodată nimic, a răspuns mătuşa Helene cu un aer de superioritate. În calitate de prieten al ducelui de Huntington, este bine-venit aici.

Leela şi-a înăbuşit un sunet de dezaprobare. Doamna în vârstă s-ar fi întreţinut bucuroasă şi cu ucigaşul din Ratcliffe Highway, care omorâse şapte persoane în Wapping cu câţiva ani în urmă, doar pentru a-i pune lui Tori un duce pe tavă.

— Cred că Griffin nu s-a căsătorit încă, a remarcat una dintre celelalte matroane, în ciuda titlului şi a averii sale.

— Cine ar îndrăzni? a întrebat o altă invitată. Să adormi lângă el ar putea dăuna grav sănătăţii.

Unele dintre doamnele mai în vârstă au chicotit. Atenţia baronesei Wallace a fost atrasă din nou de cuplurile care se învârteau în ritmul dansului.

— Mi se pare că acesta este al doilea dans al lui Huntington cu Lady Victoria. Crezi că ducele i-l va cere şi pe al treilea?

— Nu m-ar surprinde, a spus mătuşa Helene. Excelenţa Sa şi-a făcut cunoscute intenţiile.

Din cauza tensiunii din jur, pe Leela a cuprins-o durerea de stomac. Un al treilea dans cu Tori ar fi fost echivalent cu o confirmare oficială a logodnei.

Privirea doamnei Paget a sclipit.

— Am auzit că este posibil ca tânărul conte de Devon să anunţe logodna surorii sale înainte ca toată lumea să se întoarcă luni la Londra.

— Să nu ne pripim! Mătuşa Helene a lăsat senzaţia că

doreşte să tempereze aceste zvonuri. Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se va întâmpla.

Bătrâna trebuie să fi ştiut că logodna era aproape sigură. Cu excepţia cazului în care Tori s-ar fi răzgândit. Ceea ce ar putea fi posibil doar dacă tânăra ar petrece suficient timp cu Elliot. Oare ar putea ea să decidă singură dacă s-ar potrivi sau nu? Leela simţea că i se face rău. Ce s-ar întâmpla dacă se potrivesc? Orice s-ar fi întâmplat, Leela nu avea de gând să permită ca nişte bârfe să o forţeze pe Tori să accepte un mariaj lipsit de iubire. Tânăra era o persoană cu capul pe umeri. Avea nevoie doar de timp pentru a lua decizia corectă.

Eşti *doar geloasă.* Oare era? Leela avusese o zi întreagă la dispoziţie să mediteze asupra acestui scenariu. Dar l-a respins.

Evident, era atrasă fizic de Elliot. Noaptea lor la Black Swan şi reacţia ei fizică involuntară în prezenţa lui consfinţiseră acest lucru. Dar nu existau implicaţii sentimentale. Nici măcar nu era sigură că îi plăcea de el. Probabil că avea să-l uite cu totul în momentul în care îşi găsea un alt iubit. Ceea ce avea de gând să facă, dacă s-ar fi impus o astfel de decizie.

Scopul ei era să se asigure că Tori îşi va găsi fericirea. Dacă tânăra ar ajunge să-l iubească cu adevărat pe duce şi dacă Elliot i-ar răspunde cu aceleaşi sentimente, Leela nu ar face altceva decât să-şi continue călătoria prin lume. Şi, când ar fi la Londra, ar vizita-o pe Tori doar în absenţa ducelui.

Dar mai întâi, Tori trebuie să profite de toate oportunităţile pentru a decide ce este mai bine pentru ea.

— Cu siguranţă că toate aceste discuţii despre logodnă sunt premature, a spus Leela.

Mătuşa Helene s-a holbat la ea.

— Nu, nu sunt. La fel ca şi Edgar, nu-l iertase niciodată pe fratele ei pentru că o făcuse pe Leela contesă.

— Ai fost plecată în străinătate o perioadă destul de lungă. Bineînţeles că nu ai de unde să ştii care au fost evenimentele din acest sezon.

— Străinătate? a întrebat doamna Paget. Unde ai fost?

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului într-un oraş, la doar câţiva kilometri în afara Ierusalimului, s-a foit Leela în scaun. Să vorbească despre familia ei într-un cadru oficial o făcea să fie neliniştită. Mama ei îşi petrecuse viaţa de femeie căsătorită evitând orice referire la originile sale arabe şi ar fi fost îngrozită să-şi audă fiica vorbind despre ele acum. Mi-am cunoscut rudele din partea mamei.

Ochii doamnei Paget s-au mărit.

— Ierusalim? Ai călătorit în Levant?

— A, da, a spus baroneasa Wallace. Îmi amintesc că am auzit că mama ta a fost… ăăă… nu a fost englezoaică.

— Nu a fost, a recunoscut Leela.

Tatăl ei fusese nerăbdător să facă din marchiza sa un supus britanic, ceea ce ar fi necesitat o licenţă specială din partea parlamentului. Dar mama refuzase categoric să urmeze această cale. Lady Brandon simţise că obţinerea acestei licenţe îl va stânjeni pe soţul ei, atrăgând atenţia asupra sângelui străin al marchizei sale. În plus, mama ei era o englezoaică în adevăratul sens al cuvântului, de la îmbrăcăminte şi maniere, până la stăpânirea perfectă şi elegantă a englezei literare.

— Rudele mamei tale locuiesc în corturi? a întrebat doamna Paget.

— Nu, locuiesc în case din piatră. Leela era obişnuită cu acest gen de întrebări. Deşi aparent păreau politicoase, erau menite să sublinieze faptul că Leela era diferită. Unele au o curte centrală comună în care dau toate camerele.

Beduinii, păstorii care nu stăteau prea mult într-un singur loc, trăiau în corturi făcute din păr de capră sau din lână de oaie. Cu toate acestea, în oraşe şi sate, cum ar fi Al-Bireh, unde stăteau unchii, mătuşile şi verii ei, oamenii locuiau în construcţii consolidate. Rudele mamei trăiau în case din piatră de calcar, dar cei mai puţin avuţi, precum dragomanul ei, construiau case cu cărămizi făcute din noroi şi paie.

— În multe privinţe, locuinţele nu sunt foarte diferite faţă de cele obişnuite prin aceste locuri, deşi cu siguranţă

nu sunt la fel de mari ca Lambert Hall, a adăugat Leela.

— Normal, a scos un sunet sceptic mătuşa Helene. Sunt sigură că rudele tale locuiesc în case care nu se aseamănă deloc cu ale noastre.

Obrajii Leelei s-au îmbujorat. A ignorat împunsătura bătrânei. Fusese ţinta ironiilor şi a comentariilor interminabile că este o străină şi în trecut, în ciuda faptului că tatăl ei fusese un marchiz. Chiar dacă deţinea titlul de contesă, legăturile Leelei cu cei care făceau negoţ şi culoarea întunecată a pielii erau o certitudine că nu avea să fie niciodată acceptată pe deplin.

A revenit la subiectul care o frământa.

— Sper că Lady Victoria va avea destul timp la dispoziţie şi nu va lua o decizie pripită.

Celelalte femei au privit-o de parcă i-ar fi crescut brusc două capete. Baroneasa Wallace a clipit.

— Poate că Lady Devon nu ştie că ducele de Huntington este *partida* sezonului. Poate avea orice fată doreşte. Ar fi o onoare pentru Lady Victoria să fie cea aleasă de Excelenţa Sa.

Leela şi-a ridicat bărbia.

— Înclin să cred că fiica mea vitregă este partida sezonului şi orice domn s-ar putea considera a fi cel mai norocos dacă va fi acceptat de ea.

— Ce drăguţ din partea ta să spui asta. Comentariul rece al mătuşii Helene ar fi putut îngheţa apele Iordanului. Dar acum, că dragul ei tată a trecut la cele veşnice, rudele ei de *sânge* se vor îngriji de bunăstarea ei.

Abţinându-se să-i dea o replică, Leela şi-a întors atenţia asupra perechilor de dansatori şi a observat că ducele părăsise ringul de dans. Tori avea un nou partener, un tip slab care era doar puţin mai înalt decât fata. Avea mişcări stângace, contrastând puternic cu graţia naturală a partenerului anterior al lui Tori.

— Cu cine dansează Lady Victoria? a întrebat ea.

— E un nimeni, a răspuns iritată mătuşa Helene. Unul dintre angajaţii ducelui. Secretarul lui, cred. Acum, că şansele Victoriei de a deveni ducesă cresc, ar trebui să fie

într-adevăr mai selectivă în alegerile pe care le face.

Leela se săturase de mătuşa Helene.

— Scuzaţi-mă, dar mor de sete. Mă duc să-mi iau nişte limonadă.

S-a îndepărtat, uşurată să scape de mătuşa Helene şi de prietenele ei. A călcat peste covoarele groase pe care servitorii le întinseseră pentru ca invitaţii să nu-şi murdărească pantofii şi poalele rochiilor, în cazul doamnelor.

Băuturile răcoritoare se aflau aşezate într-un cort alb, amenajat special pentru această ocazie. Mesele lungi, acoperite cu feţe de pânză albe, ofereau o imagine a abundenţei: platouri de argint ticsite cu pâine, biscuiţi, prăjituri, sendvişuri şi piramide de fructe stivuite, inclusiv piersici şi caise. Leela a ocolit cafeaua, ceaiul şi vinul roşu. S-a gândit să se delecteze cu o băutură cu gheaţă. Fără a ceda tentaţiei de a lua o băutură foarte rece, s-a întins să-şi toarne un pahar de limonadă.

— Permite-mi să te ajut.

Leela a recunoscut imediat vocea profundă, masculină. A simţit cum o trec fiorii când Elliot şi-a făcut apariţia din spatele ei şi a întins mâna după carafă, pentru a-i turna băutura. A avut senzaţia că un val de căldură îi trece prin tot corpul şi şi-a amintit de mirosul pielii calde, masculine, înainte ca ei să aştearnă precaut distanţă între ei.

— Mă descurc, a spus ea cu răceală.

— Sunt convins. La urma urmei, am văzut cât de bine te descurci cu un pumnal. El i-a întins limonada, având mare grijă să nu-şi atingă degetele. Privirea lui serioasă a fixat-o pe a ei. Nu ne putem evita la nesfârşit, Leela.

A încercat să-şi menţină respiraţia în timp ce simţea cum inima i se zbătea de parcă ar fi fost călcată de copitele unor caii nărăvaşi

— Poate că nu o să reuşim, dar putem şi e obligatoriu să menţinem distanţa unul faţă de celălalt.

De aproape, culoarea bleumarin a fracului îi scotea în evidenţă albastrul profund al ochilor. Era prima dată când îl

privea mai atent de când îi descoperise adevărata identitate. Dintr-odată, el s-a simţit atât de familiar, dar în acelaşi timp ca un străin. Era acelaşi, dar complet diferit.

La han, avusese un zâmbet relaxat, părul nepieptănat şi fusese îmbrăcat în haine uzate. Bărbatul din faţa ei era oricum, numai relaxat nu. Stătea nefiresc de drept. Totul despre el vorbea despre reţinere – părul strălucitor perfect pieptănat, buzele strânse şi îmbrăcămintea scumpă adecvată, croită perfect pe silueta lui masculină.

— Şi nu-mi mai spune Leela, a adăugat ea cu o şoaptă tăioasă. Dacă te aude cineva? Trebuie să ai grijă să-mi spui Lady Devon.

— Lady Devon. I-a rostit numele cu o tandreţe studiată. Îmi asum toată responsabilitatea pentru ceea ce s-a întâmplat

— De parcă asta ar schimba ceva, a spus ea încet, aruncând o privire în direcţia celor doi lachei care se apropiaseră de masa cu băuturi răcoritoare. S-a oprit, aşteptând până când au umplut o tavă cu pahare de limonadă. Cei doi servitori au plecat cu băuturile, lăsându-i singuri în cort pe Leela şi Huntington.

— Comportamentul nostru a fost îngrozitor.

— Nu ştiam nimic. Altfel…

— Urma să o vizitezi pe femeia cu care intenţionezi să te căsătoreşti. A cuprins-o remuşcarea. Măcar dacă i-ai fi rămas fidel Victoriei.

— Nu eram încă logodit, s-a înroşit el. Nici acum nu sunt.

— Este în egală măsură şi vina mea.

— Înţeleg de ce s-ar putea să te simţi vinovată de ceea ce s-a întâmplat între noi..

— Oare? De ce? Pentru că sunt femeie? O femeie uşoară?

— Cu siguranţă nu e vorba despre asta. Avea privirea caldă, iar cuvintele erau rostite pe un ton blând şi intim. Nu aş putea să mă gândesc niciodată la tine în felul acesta.

Drept răspuns, un val de căldură i-a inundat corpul înainte de a lăsa rapid locul panicii. Nu-i putea permite să-i

provoace astfel de senzaţii. Nu putea fi nimic între ea şi Elliot. Fără tandreţe, fără conversaţii în şoaptă sau priviri aruncate pe furiş. Orice cuvinte, înţelegeri sau gesturi făcute într-un cadru intim erau o trădare faţă de Tori.

— Ei bine, asta este o uşurare. Ea şi-a înăsprit tonul, hotărând să pună o distanţă absolut necesară între ei. La urma urmei, nu eu sunt cea care s-a comportat într-un mod dezonorant.

În ochii lui s-a strecurat surpriza.

— Înţeleg că eşti supărată.

— Acesta este adevărul.

— Dacă un bărbat m-ar insulta aşa, ar fi nevoit să se prezinte în faţa mea, cu un pistol, a doua zi dis-de-dimineaţă.

Ea s-a forţat să-i dea replica.

— Acesta este cu siguranţă un mod eficient de a te asigura că nu trebuie să îţi asumi nici o responsabilitate.

Chipul i s-a posomorât. Îl provocase. Bun.

— Nu sunt un bărbat căsătorit. Nici măcar nu sunt logodit oficial, a şuierat el cu voce joasă. Este perfect acceptabil ca un domn să se culce cu o femeie în aceste circumstanţe. Nu mă învinovăţi dacă ai îndoieli cu privire la rolul jucat de tine. După câte îmi amintesc, în seara aceea nu ai fost chiar o domnişoară inocentă.

Ea a tras aer în piept.

— Ah, tu…

Cuvintele lui au rănit-o profund, lovind-o în plin, ca un val uriaş, lăsând-o fără cuvinte. Ea înţelesese prea bine ceea ce fusese lăsat nespus. Comportamentul lui era perfect acceptabil pentru un bărbat, în timp ce Leela jucase rolul unei uşuratice. Oare acestea erau adevăratele lui sentimente?

Vocea plină de încântare a lui Tori s-a insinuat între ei.

— Iată-te! Delilah, văd că te-ai întâlnit cu ducele.

Leela s-a străduit să-şi menţină vocea calmă.

— Desigur.

Privirea lui Tori a trecut de la Leela la duce şi înapoi.

— Eu… sper… că v-aţi cunoscut mai bine.

Privirea rece a lui Elliot era îndreptată spre Leela.

— Într-adevăr, încep să o cunosc din ce în ce mai bine pe scumpa ta mamă vitregă.

— Te simţi bine, Leela? a întrebat Tori. Eşti roşie la faţă. Sper că nu ai făcut din nou febră.

Ea a evitat privirea lui Elliot.

— De fapt, simt că îmi este puţin greaţă.

— O, nu! a exclamat Tori. Sperasem atât de mult să te simţi mai bine. Ai mâncat ceva?

Leela a dat din cap.

— Am mâncat ceva care mi-a căzut greu la stomac.

— Chiar aşa? a spus Elliot cu un ton răutăcios.

— Da, a zâmbit Leela forţat, strângând din buze. Nu pot să spun cât de rău îmi pare. Sunt unele mâncăruri care arată deosebit de apetisant, dar după ce îţi satisfaci pofta, îţi dai seama că nu sunt deloc ceea ce te aşteptai să fie.

El i-a întors un zâmbet rece.

— Cunosc foarte, foarte bine sentimentul acesta de regret şi dezgust.

Privirea nedumerită a lui Tori a trecut de la duce la Leela.

— Poate că ar trebui să stai puţin întinsă.

Leela nu-şi dorea altceva decât să scape. Dar trebuia să ţină cont de Edgar. Promisese să participe la petrecerea de mic dejun.

— Nu cred că e cazul, draga mea. Devon a insistat mult să particip.

Tori a luat-o de mână pe Leela.

— Petrecerea va mai continua câteva ore. Cu siguranţă, Edgar nu se va supăra dacă te retragi în dormitor ca să te odihneşti o jumătate de oră. Nici măcar nu va observa că lipseşti.

Leela a strâns mâna tinerei, recunoscătoare pentru şansa de a scăpa.

— Ai dreptate. Mă duc să mă odihnesc, a spus ea şi i-a aruncat o privire dispreţuitoare lui Elliot. Să sperăm că ducele nu va mai pune întrebări despre mine şi nu va mai atrage atenţia asupra absenţei mele, aşa cum a făcut-o cu

câteva zile în urmă.

— Acum îmi dau seama ce mare greşeală am făcut.

A făcut o reverenţă adâncă.

— Poţi să fii sigură, Lady Devon, i-a subliniat el în mod ostentativ titulatura oficială, că nu voi pune nici o întrebare legată de persoana dumitale.

— Sunteţi foarte amabil… Excelenţa Voastră, s-a bâlbâit Tori. Dacă nu vă… Ne scuzaţi, o voi însoţi pe Leela… înăuntru.

Leela a luat-o de braţ pe Tori, lăsându-l pe Elliot în urmă în cort, uitându-se după ele.

— Ei bine, a întrebat Tori când s-au îndepărtat suficient de duce, ce părere ai?

Leela a simţit o apăsare în piept. Fusese în mod intenţionat agresivă şi iraţională. Acum, cu siguranţă, Elliot avea să-şi îndrepte atenţia spre Tori.

— O, nu ştiu. De-abia l-am cunoscut. În plus, contează părerea *ta.*

— M-am gândit la ceea ce ai spus despre soartă şi despre căsătoria cu adevărata iubire.

Leela s-a luminat.

— Serios?

— Poate că Huntington nu este cel care mi-e sortit.

Leela s-a simţit instantaneu mai uşoară. Era ca şi cum o mie de îngeri dansau cu bucurie în interiorul ei.

— Chiar crezi asta?

— Ar fi minunat să am un soţ cu care să îmi placă să vorbesc. Un domn rafinat, care îmi împărtăşeşte preocupările.

Îngerii din pieptul Leelei se învârteau la unison.

— Ai perfectă dreptate.

— Dar nu sunt chiar atât de sigură.

Dansul s-a oprit.

— Nu?

— Nu, de aceea trebuie să petreci mai mult timp în prezenţa ducelui.

— *Eu?* Să petrec mai mult timp în compania acelui om? a încercat Leela să-şi ascundă surpriza din voce. De ce

aş face asta?

— Cine ar putea mai bine decât tine să mă ajute să decid dacă el este cel sortit?

Ar fi preferat mai degrabă să-şi scoată cinci dinţi deodată.

— O, draga mea, nu pot să hotărăsc eu în locul tău.

— Eşti prietena mea cea mai bună şi sora mai mare pe care nu am avut-o niciodată. Dacă nu mă pot baza pe tine pentru a mă ajuta cu cea mai importantă alegere din viaţa mea, pe cine altcineva aş putea?

Leela s-a dezumflat.

— Ei bine, dacă ai nevoie de ajutorul meu, cum te-aş putea refuza?

— Exact, a spus Tori fericită.

Capitolul 9

— De ce ne trezim atât de devreme?

Leela se străduia să ţină pasul cu Tori în timp ce traversau imensa pajişte înverzită de la Lambert Hall. A căscat în timp ce îşi aranja pălăria. După întâlnirea cu ducele din ziua precedentă, îi dispăruse somnul din nou. Şi, ca lucrurile să fie şi mai grele, Tori o târâse din pat chiar înainte de ora opt în dimineaţa aceea.

— Mergem la golf, a anunţat Tori.

— Când spui că noi... aproape că îi era frică să întrebe, la cine te referi mai exact?

— Tu, eu şi ducele de Huntington, a ciripit Tori, cu un zâmbet care-l lumina faţa.

Leela s-a abţinut să nu strige. Cum reuşise să se pună în situaţia ingrată de a petrece foarte mult timp în compania ducelui? Cel puţin petrecerea de familie era aproape de final. Mai erau doar două zile. Cu siguranţă mai putea să reziste atât.

— Cine va mai fi acolo?

— Suntem doar noi trei. O, şi poate domnul Foster. El

cară crosele Excelenţei Sale.

— Există vreun motiv pentru care trebuie să facem acest lucru la o oră atât de nepotrivită? Leela şi-a ridicat fustele, supărată că i se umeziseră faldurile rochiei în roua dimineţii. Şi de ce naiba jucăm golf?

— Pentru că, domnişoară Morocănoasă, Devon a aflat că Excelenţa Sa este un pasionat de golf. Aşa că a aranjat totul.

Leela rezistă dorinţei de a-şi da ochii peste cap. Dumnezeu ştie că Edgar ar alerga fericit chiar şi despuiat pe pistele hipodromului de la Newcastle, dacă asta ar garanta o alianţă cu ducele.

— Golful nu înseamnă că trebuie să existe şi alte elemente esenţiale ale jocului? Cum ar fi găuri în pământ în care să arunci bilele?

— Da, Devon a prevăzut totul.

Leela a cercetat ochii sclipitori ai fetei, obrajii roz şi zâmbetul relaxat.

— De ce eşti atât de veselă la ora aceasta atât de matinală?

De obicei, Tori prefera să rămână în pat citind până la micul dejun, pe care acum se părea că din păcate îl vor rata, pentru că trebuia să joace golf cu Elliot la această oră ridicolă.

Leelei l-a trecut un gând prin minte când zâmbetul lui Tori a devenit şi mai larg. Dacă judecase greşit profunzimea sentimentelor lui Tori faţă de duce? Fata părea de fapt dornică de ieşire.

— Eşti din ce în ce mai ataşată de Excelenţa Sa?

— O, nu, a asigurat-o Tori. Încă mă înspăimântă.

— Atunci de ce toate aceste zâmbete?

Tori a luat-o de braţ pe Leela.

— Pentru că eşti aici. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să fiu singură cu el.

Au ocolit un pâlc de copaci, care dădea spre o poiană mare şi întinsă, mărginită de dealuri line.

— Aşteaptă un moment. Leela s-a oprit. Trăgându-şi braţul din strânsoarea lui Tori, s-a uitat fix la fâşia largă de

iarbă tunsă, care se întindea în faţa lor. Eşti sigură că ăsta nu e locul unde odinioară era lunca? Cea cu frumoasele flori sălbatice?

Tori şi-a aranjat mănuşile de piele micuţe, ca de copil.

— Arată complet diferit cu iarba tăiată, nu-i aşa?

Leela s-a uitat neîncrezătoare.

— Cu siguranţă că nu este locul de care-mi amintesc.

Acesta fusese odată unul dintre locurile ei preferate de la Lambert Hall şi unul dintre peisajele după care tânjea cel mai mult în timpul călătoriilor sale. Florile erau pur şi simplu superbe, de culoare galben intens, împrăştiate pe câmpuri, ca şi cum cineva le-ar fi aruncat acolo. Florile galbene, amestecate cu margarete albe şi violete sălbatice ofereau o imagine spectaculoasă. Apoi mai erau şi orhideele, preferatele ei. Doar privind orhideele cu aripi verzi în nuanţe de roz-liliachiu, o făcea fericită. Dar acum…

— Da, prostuţo, este acelaşi loc, a spus Tori nerăbdătoare. Ţi-am spus că Edgar s-a ocupat de toate. A comandat să fie săpate cinci găuri în mod special, astfel încât ducele să se poată delecta cu sportul său preferat în timpul vizitei. Muncitorii au trudit săptămâni întregi cosind iarba.

Leelei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Frumoasa ei pajişte dispăruse. Era ca şi cum cineva mâzgălise ceva peste un tablou de Rembrandt, fără nici un motiv.

— Dar cum… Când?

— Acum câteva săptămâni. Când ducele şi-a exprimat pentru prima dată intenţia de a mă curta, Devon a început imediat să planifice petrecerea de familie. Vrea ca ducele să se bucure de fiecare moment al şederii sale la noi.

Toate acele frumoase flori şi ierburi distruse. Pentru ce? Doar pentru ca Elliot să lovească bile mici, inutile, care să intre în găuri?

— Bună dimineaţa, doamnelor!

Arătând în formă şi odihnit, Elliot s-a apropiat, ducând în mână o crosă din lemn. Purta pantaloni lungi şi un sacou din tweed, ajustat formei sale atletice. O lavalieră croită cu măiestrie îi împodobea gâtul. Secretarul său, tânărul care

dansase cu Tori la petrecerea de mic dejun, căra restul croselor care aparţineau ducelui.

Fruntea lui Elliot s-a încreţit când a zărit-o pe Leela.

— Lady Devon, ce surpriză plăcută! a spus el încet. Lady Victoria. Sper că nu v-am făcut să ieşiţi din casă prea devreme.

— Deloc. Tori a făcut o reverenţă. Bună dimineaţa, Excelenţa Voastră!

Leela a ridicat bărbia.

— Bună dimineaţa, duce. Ea a rostit printre dinţi în mod intenţionat cuvântul *duce,* ca şi cum ar fi fost o înjurătură. Cu cât stârnea mai multă discordie între ea şi Elliot, cu atât era mai bine pentru toţi cei implicaţi.

El şi-a mijit privirea, iar ea i-a observat urma de iritare. *Bine.*

— Vă... place terenul, Excelenţa Voastră? s-a bâlbâit Tori adresându-i întrebarea.

— Da, cu siguranţă. Este minunat. Dealurile line şi pajiştile largi fac din acest parc un motiv de bucurie a jocului.

Cuvintele lui calme păreau menite să o detensioneze pe tânără.

— Grozav, a mormăit Leela suficient de tare ca să fie auzită.

— Îmi cer scuze, Lady Devon?

Cuvintele lui politicoase aveau un ton aspru.

— Am spus că este grozav, a răspuns ea într-o manieră perfect politicoasă.

A privit-o un moment, înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra lui Tori.

— Eşti gata să-ţi încerci norocul la golf?

— Mă tem că Lady Devon... şi cu mine, ştim foarte puţine despre golf, a reuşit să îngaime Tori.

— Puteţi să continuaţi şi fără noi, a spus Leela. Nu am vrea să vă încurcăm.

— Lady Devon este atât de grijulie. Dar nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, a aruncat Elliot în aer o minge. Eu şi Foster ne-am trezit destul de devreme. Am jucat deja

zece găuri.

— O, Doamne! Faţa lui Tori s-a înroşit. Am crezut că urma… să ne întâlnim la opt şi jumătate.

— Aşa am spus, a liniştit-o el. Doamnele nu fac tot traseul. Am crezut că vom începe cu câteva lovituri.

— De ce nu joacă doamnele tot traseul? a întrebat Leela.

— Pur şi simplu nu joacă, a ridicat el din umeri. Nu m-am gândit prea mult la motiv. În primul rând, presupun, pentru că încercarea de a lovi crosa ar fi dificilă, având în vedere limitările pe care vi le impune îmbrăcămintea.

Leela nu a putut veni cu un contraargument. Stricteţea privind îmbrăcămintea a fost motivul pentru care îmbrăca *shirwal* sub rochie când călărea. Pantalonii largi, legaţi în talie cu un cordon şi cu o tăietură conică spre gleznă, îi permiteau să călărească fără să-şi expună picioarele.

— Cine doreşte să încerce prima? a întrebat el

Leela a împins-o uşor pe Tori înainte.

— Lady Victoria ar trebui să fie prima.

Tori a înaintat, cu bărbia căzută, expresie a timidităţii.

— O să fac tot ce pot.

— Nici nu cer altceva.

El i-a oferit braţul şi a condus-o la prima gaură. Leela l-a urmat pe Foster fără tragere de inimă.

— A, am ajuns, a observat Elliot şi s-a oprit la câţiva metri distanţă de un deal lin, aflat lângă un pâlc de copaci. A întins o mână în spatele lui. Crosa, Foster.

Secretarul a făcut un pas înainte pentru a lua crosa sculptată manual de la duce, înlocuind-o cu alta, plată în partea de jos. Curioasă, Leela a înaintat pentru a arunca o privire la gaura de zece centimetri care fusese săpată în pământ.

— Nu este foarte adâncă, a observat ea.

— Nu, este doar la vreo *zece* centimetri adâncime.

Întorcându-se, a făcut aproximativ opt paşi de la gaură şi s-a oprit. El a îndemnat-o pe Tori să i se alăture, oferindu-i instrucţiuni despre cum trebuia să lovească

mingea în gaură.

— Pentru a controla mingea, trebuie mai degrabă să o împingi decât să o loveşti, i-a demonstrat el în timp ce vorbea, cu braţele lungi aranjate în mod expert pe crosă. Jacheta pe care o purta sublinia lăţimea umerilor, iar pantalonii, lungimea picioarelor puternice. Înclină-te în faţă, aşa.

A lovit uşor mingea cu lăţimea crosei.

— Odată ce ai lovit, nu ridica vârful crosei. Ţine-o în jos. Chiar şi mingea părea să nu poată rezista voinţei ducelui. S-a rostogolit cu putere direct în gaură.

Tori a luat emoţionată crosa. Elliot a avut răbdare cu ea, sfătuind-o cu privire la poziţia ei. Prima oară, ea a ratat mingea complet. Dar apoi mişcările i s-au îmbunătăţit. Uneori lovea mingea prea scurt, însă, nu după mult timp, a lovit cu succes mingea în gaură, din trei încercări.

Leela nu s-a putut abţine să nu remarce răbdarea şi atitudinea încurajatoare a lui Elliot faţă de Tori, pe tot parcursul lecţiei. Era blând cu ea, chiar amabil. Poate că o iubea pe fată.

Spre consternarea Leelei, gelozia a lovit-o din plin. A ignorat senzaţia neplăcută, reprimând-o. Evident, nu gândea clar. Nu exista altă explicaţie. Doar dacă nu era decât o persoană extrem de rea. Doar o persoană rea ar simţi o atracţie pentru pretendentul fiicei sale vitrege. Acesta era un sentiment dezgustător, demn de dispreţ.

— Pot să încerc… să lovesc foarte tare…? Doar de data asta? l-a întrebat Tori pe duce.

El a zâmbit când i-a simţit entuziasmul.

— Cum doreşti.

I-a arătat cum să balanseze crosa. Chiar dacă din pricina rochiei nu reuşise să execute întreaga rotaţie, pentru a realiza o lovitură corectă, a izbutit totuşi să lovească destul de bine mingea. Aceasta a zburat la aproximativ cinci metri de sol înainte de a sări peste gazon, lovitura propulsând mingea în pădure.

— O, nu! şi-a acoperit Tori gura. Am ratat.

— Deloc, a spus Elliot. Foster va recupera mingea.

Secretarul său alerga deja spre pădure, înainte ca ducele să-şi poată termina propoziţia.

— Te poţi rătăci în pădurile astea, observă Tori tulburată. S-ar putea să nu vadă groapa imensă de lângă stejarul cel mare. Este o groapă destul de adâncă. Ar putea să cadă. Ar putea să se rătăcească.

— Această pădure este un loc în care te poţi rătăci destul de uşor, i-a confirmat Leela ducelui. Ea învăţase asta chiar pe pielea ei, când, la scurt timp după căsătorie, decisese să exploreze noul cămin. Cum nu apăruse la prânz, Douglas îi trimisese pe toţi ai casei, cu excepţia mătuşii Helene, să o caute. Din păcate, Edgar fusese cel care o găsise. Înainte să se arate şi să o conducă acasă, o umilise plin de cruzime, scoţând sunete înspăimântătoare, imitând tot felul de animale.

— Mă duc să mă asigur că domnul Foster nu s-a rătăcit, i-a dat Tori crosa lui Elliot.

Leela a privit-o pe Tori cum se grăbeşte spre copaci. Îi atrăsese atenţia faptul că fata nu se bâlbâise în timpul ultimelor două schimburi de replici cu ducele.

Elliot s-a încruntat, urmărind-o cu privirea.

— Cu siguranţă nu se cade ca Lady Victoria să-l salveze pe Foster. În calitatea mea de gentleman, ar trebui ca eu să fiu cel care o face. Dacă ar fi necesar.

— Gândeşte-te cât de jenant ar fi dacă te rătăceşti şi Victoria ar fi nevoită să te salveze şi pe tine.

— E absurd. Cu siguranţă situaţia nu poate fi chiar atât de rea.

Leela a ridicat uşor din umeri.

Elliot i-a cercetat chipul.

— Te-ai mai pierdut în pădurile alea?

— Ce legătură are cu asta?

Ochii i-au sclipit.

— Te-ai pierdut, nu-i aşa?

— De ce ţi se pare atât de amuzant?

— Pentru că ai călătorit singură prin lume, dar cumva ai reuşit şi te rătăceşti pe propria proprietate.

— Aveam şaptesprezece ani, eram doar o copilă. Şi

m-am învârtit puţin, asta a fost tot.

El a cercetat pădurea. Nu era nici un semn nici dinspre Tori, nici din partea domnului Foster. A ridicat crosa.

— Ai vrea să încerci cât stăm şi aşteptăm?

Leela a vrut să-l refuze. Cu cât avea mai puţin contact cu el, cu atât era mai bine. Dar curiozitatea a triumfat în faţa precauţiei.

El i-a întins crosa.

— Acum, stai cu picioarele uşor depărtate.

Ea şi-a poziţionat picioarele.

— Aşa?

— Ei bine, nu pot să îţi văd picioarele, dar sunt sigur că este bine. S-a aplecat asupra ei, arătându-i cum să ţină crosa.

— Ţine mânerul aşa, i-a aşezat el degetele. A refuzat să se gândească la fiorul care a străbătut-o la atingerea lui, chiar dacă purta mănuşi. Ţine uşor mânerul, cu ambele mâini, a murmurat el.

Mirosea a transpiraţie din cauza efortului şi emana masculinitate. Căldura trupului său se amesteca cu a ei. Voia să-şi aşeze capul pe pieptul lui, să închidă ochii şi să savureze senzaţia de a fi atât de aproape de el.

Tulburată, ea a lovit mingea, o lovitură fără ritm şi inexactă şi a dat drumul la crosă înainte de a ţâşni practic de lângă el.

— Iată… Am încercat.

Cu o expresie neîncrezătoare, a privit mingea lovită doar la jumătate de metru distanţă.

— Nu a fost o lovitură prea bună. Vrei să mai încerci?

— Nu, a răspuns Leela aproape înainte ca el să-şi termine întrebarea. Trebuia să stea cât mai departe de el. Golful nu este chiar atât de interesant.

— Am înţeles. El s-a oprit. Am fost surprins să te văd azi-dimineaţă. Mă aşteptam ca Lady Victoria să vină singură. Însoţită de servitoare, desigur.

— Crede-mă, nu a fost ideea mea. Victoria are tendinţa să creadă că ar trebui să te cunosc mai bine

pentru a o ajuta să decidă dacă acceptă propunerea ta.

Sprâncenele i s-au lăsat, acoperindu-i privirea.

— Există posibilitatea ca ea să nu fie de acord să se căsătorească cu mine?

— Eşti atât de arogant, încât să presupui că toate femeile vor cădea la picioarele tale doar dacă pocneşti din degete?

Ochii lui au sclipit.

— Ei bine, a existat cineva, o femeie care ulterior şi-a schimbat total atitudinea faţă de mine, şi care mi-a spus recent că sunt la fel de frumos ca luna.

Inima ei s-a oprit o secundă.

— Nu face asta.

— Ce anume?

— Să vorbeşti aşa, a şuierat ea, cu ochii îndreptându-se spre pădure pentru a se asigura că erau încă singuri. Ce s-a întâmplat la han este suficient de imoral fără ca tu să-mi aminteşti mereu de asta.

— Faptul că tu îţi negi propriile sentimente nu înseamnă că acele lucruri nu s-au întâmplat.

— Sentimente? i-au tremurat Leelei mâinile. Cine a spus ceva despre sentimente? O singură noapte de dragoste era un lucru, dar eventualitatea unei afecţiuni reale între ei era cu totul altceva. Asta ar fi fost cu adevărat o *fatheeha.* Să lămurim lucrurile, a continuat ea. Cea mai însemnată emoţie de care am reuşit să mă vindec după seara aceea a fost singurătatea. După doi ani de peregrinări, m-ai făcut să mă simt mai puţin singură.

Privirea serioasă a lui Elliot a căutat-o pe a ei.

— Amândoi ne dorim ca situaţia noastră să fie atât de simplă, dar nu este aşa.

— Cu siguranţă aşa este. Orice bărbat ar fi procedat exact la fel cum ai făcut-o tu în seara aceea.

— Se pare că am ajuns la timp pentru micul dejun! s-a auzit vocea sacadată a lui Tori, care i-a adus la realitate. Ea şi domnul Foster ieşiseră din pădure gâfâind, cu feţele roşii. Mor de foame.

— Draga mea, nu cred că vom ajunge înapoi la

reşedinţă la timp pentru a servi micul dejun, a spus Leela.

— Nu este nevoie, a spus Tori. Se pare că micul dejun... a venit la noi.

Ducele s-a uitat peste umărul Leelei.

— Te-ai încadrat perfect, Lady Victoria, a observat el şi a făcut un semn către cineva aflat în spatele Leelei. Aşezaţi-le acolo, dacă nu vă deranjează.

Leela s-a întors pentru a da cu ochii de o duzină de servitori, care aduceau cărucioare pline cu tot ce era necesar pentru o masă în aer liber. Servitorii a instalat repede o masă, acoperind-o cu faţă de masă, argintărie şi cristaluri. Apoi au ticsit-o cu pâini, brioşe dulci, brânzeturi, fructe şi gemuri.

— Ce frumos! a bătut Tori din palme. Aţi... aranjat asta, Excelenţa Voastră?

— Da, m-am gândit că ţi-ar plăcea să iei micul dejun aici, la iarbă verde, a spus el, apoi privirea i s-a îndreptat spre secretarul său. Te-ai pierdut în pădure, Foster?

Tânărul i-a aruncat stăpânului o privire jenată.

— Nu-mi place să spun asta, Excelenţa Voastră, dar am fost pe aproape. Îi sunt recunoscător lui milady.

Tori a chicotit.

— Am făcut bine că m-am dus după el.

— Într-adevăr, s-a uitat ducele la Foster. Poţi să te întorci în casă.

— Da, Excelenţa Voastră.

Tânărul s-a dus să adune crosele ducelui.

— Ar trebui să plec şi eu, a intervenit Leela repede. O s-o trimit pe servitoarea lui Tori înapoi pentru a-i fi însoţitoare.

Trebuia să scape, să-şi redobândească o fărâmă de autocontrol.

— O, nu! a protestat Tori Trebuie să stai cu noi la micul dejun.

— Servitorii sunt aici pentru a vă servi, a spus Leela fără să privească în direcţia lui Huntington. O voi trimite pe slujnica ta.

— O, te rog, spune-mi că mai stai, a implorat-o Tori.

Nu credeţi că ar trebui să ni se alăture, Excelenţă?

— Cred că am deranjat-o destul de mult pe Lady Devon, a răspuns ducele, fără să-i arunce Leelei vreo privire. A înşfăcat un ciorchine de strugure de pe masa încărcată cu mâncare. Şi eu, unul, nu am de gând să mă plâng că am ocazia să petrec mai mult timp cu tine, Lady Victoria.

Tori s-a înroşit şi Leela i-a observat panica din privire. Dar, de data aceasta, Leela nu a putut interveni să o salveze pe tânără.

— Poftă bună!

În timp ce traversa câmpurile golaşe unde preţioasele ei fiori sălbatice crescuseră odată, Leela a jurat să nu mai rămână singură cu Huntington. Aşa trebuie să se gândească întotdeauna la el, ca la ducele de Huntington şi nu ca la Elliot Townsend, omul cu care avusese o relaţie intimă la Lebăda neagră. *Hamar* încă mai credea că între el şi Leela rămăseseră treburi neterminate. Nu era preocupată de sentimentele lui Huntington. Nici de ale ei. Nici unul dintre el nu-şi putea permite să fie afectat din cauza emoţiilor de orice natură.

Avea să plece în curând. Petrecerea de familie urma să se încheie peste două zile. Odată ce oaspeţii aveau să plece, Devon, mătuşa Helene şi Victoria plănuiau să rămână la Lambert Hall timp de două săptămâni înainte de a se întoarce la Londra pentru balul de logodnă. Leela intenţiona să rămână cu el.

Atâta timp cât era departe de Londra, nu exista nici o şansă de a se întâlni cu Huntington. Fără discuţii intime şi fără explorarea sentimentelor. Aceasta era o situaţie în care trebuia să strângă din dinţi.

Capitolul 10

— Poate că ar trebui să discutăm despre încheierea căsătoriei după ce restul oaspeţilor vor pleca, i-a spus

contele de Devon încet lui Hunt

— L-am Instruit pe avocatul meu să întocmească hârtiile înainte să plec din Londra. Hunt a sorbit din paharul de vin de porto cu ochii aţintiţi pe intrarea în salon. La întoarcerea noastră la Londra, mă voi asigura că totul este în regulă. Documentele vor fi trimise când ajungeţi în oraş.

Faţa lui Devon strălucea de satisfacţie.

— Excelent.

Se adunaseră în salon pentru a bea ceva înainte de cină. Salonul era o încăpere cu tavan înalt, cu pereţii acoperiţi cu mătase de damasc verde pal. Scaune şi canapele tapiţate în auriu se asortau cu pereţii şi flancau imensul şemineu din piatră albă, sculptată.

Hunt l-a studiat pe fiul vitreg al Leelei. Nu avea o părere prea bună despre Devon. Bărbatul era curtenitor, ospitalier şi îşi păstra o reputaţie decentă. Domeniul său părea să fie înfloritor, iar finanţele sale destul de solide. Cu alte cuvinte, nu exista nici un indiciu de scandal sau comportament lipsit de decenţă, un argument important atunci când venea vorba despre asocierea numelui său cu cel al unei alte familii nobiliare.

Oaspeţii casei s-au strâns în grupuri mici de-a lungul salonului, cu excepţia lui Foster, care stătea într-un colţ, într-o jachetă, care era total nepotrivită pentru cină. După plecarea bruscă a lui Griff, mătuşa lui Devon îl obligase pe secretarul lui Hunt să participe în locul acestuia. Vicontele plecase pe neaşteptate la Londra în dimineaţa aceea, iar Lady Helene trebuia să fie sigură că numărul de bărbaţi şi de femei care luau loc la masă era egal.

Hunt şi Devon erau despărţiţi de ceilalţi de o fereastră largă, care dădea spre grădinile vaste, îngrijite impecabil. Aproape toată lumea avusese grijă să ajungă înaintea ducelui, ca un respect faţă de rangul acestuia. Cu toate acestea, Leela şi Lady Victoria nu îşi făcuseră încă apariţia.

Nu o văzuse pe Leela de la întâlnirea de ieri-dimineaţă, de pe terenul de golf. În seara precedentă, Devon organizase un turneu de jocuri de cărţi, exclusiv pentru bărbaţi. Luaseră masa singuri, iar lacheii îi serviseră

în sala de jocuri, în timpul unei pauze.

Nu se putea abţine să nu se gândească la Leela. Se comportase intenţionat urât faţă de el. Repetase în minte cuvintele spuse de ea, iar şi iar. Ea susţinuse că noaptea la Black Swan nu însemnase nimic pentru ea, că îi servise drept consolare fizică pentru a-i uşura singurătatea. Ar fi fost mai simplu dacă acest lucru ar fi fost adevărat, dar Hunt ştia că nu era aşa.

Nu putea desluşi cu adevărat ce sentimente aveau unul pentru celălalt, dar ştia că acestea nu se potriveau cu nici una dintre micile categorii ordonate, care îi plăceau atât de mult. Ştia, de asemenea, că nu merita furia Leelei. Cu siguranţă că nu o forţase în nici un fel.

Majordomul s-a apropiat şi a murmurat ceva în urechea lui Devon înainte de a se îndepărta.

— Masa este gata, l-a informat Devon pe Hunt. Din păcate, soţia răposatului meu tată nu a apărut încă.

Devon neglijase să menţioneze că şi sora lui lipsea. Ca şi când l-ar fi auzit, uşile duble din mahon s-au deschis, iar Leela şi Lady Victoria şi-au făcut apariţia din spatele lor.

Oricât de mult ar fi vrut şi nu se uite la Leela, nu a reuşit. A simţit un gol în stomac. A recunoscut senzaţia. Era aceeaşi atracţie irezistibilă pe care o simţise atunci când o privise prima dată la Black Swan. Disperat, Hunt se convinsese pe jumătate că atracţia dintre ei era o anomalie, o senzaţie unică după o seară tumultuoasă.

Dar, indiferent de cât de mânioasă fusese ieri şi cu o zi înainte, Hunt încă o dorea. Foarte tare. Corpul lui tânjea după ea. Era ca o forţă viscerală asupra căreia nu avea control. Nu numai că dorinţa sa de a o avea pe Leela rămăsese la fel de vie ca întotdeauna, dar era chiar mai intensă. Ce dezastru! Rochia ei strălucitoare din mătase violet îi punea în evidenţă pielea măslinie. Ochii ei, mari şi întunecaţi, l-au făcut să-şi dorească să descopere secretele ascunse în acele adâncuri impenetrabile. Voia să o cunoască, să se deschidă doar pentru ca, aşa cum nu simţise pentru nici o femeie înaintea ei, cu o disperare care îi tăia respiraţia. Nu îşi dorise niciodată nimic atât de mult.

— A, iată-te! Devon s-a îndreptat spre Lady Victoria şi i-a luat mândru ambele mâini în ale lui. Araţi minunat, draga mea.

Hunt l-a urmat, abia reuşind să-şi ia ochii de la Leela.

— Sunt de acord, a spus el galant. Lady Victoria este o apariţie în această scară. Purta o rochie albă care-i scotea în evidenţă gâtul subţire şi silueta diafană. Cu toate acestea, alături de voluptuoasa siluetă feminină a Leelei, Lady Victoria arăta exact ceea ce era: o fată tânără.

Leela a privit în orice altă direcţie decât în cea a lui Hunt. Din păcate, eticheta îi cerea acestuia să i se adreseze.

— Doamna Devon arată de asemenea superb.

Ea s-a prefăcut că îl priveşte, dar privirea ei s-a fixat mai degrabă pe sprâncene decât pe ochii lui.

— Excelenţa Sa arată de asemenea foarte bine.

Au fost salvaţi de la alte replici politicoase de Devon, care i-a chemat pe oaspeţi la masă.

— Mergem?

Aşa cum procedase şi în serile anterioare, Devon i-a oferit braţul baronesei Wallace.

Hunt s-a oprit. Protocolul cerea ca gazda să o însoţească la cină pe doamna cea mai înaltă în rang. Cu toate acestea, Devon nu o luase pe Leela. Asta ar fi indicat că, în calitate de contesă de Devon, ea ar fi avut rolul de gazdă. Hunt a simţit că se albeşte la faţă. În calitatea lui de gentleman cu cel mai înalt rang din toată încăperea, îi revenea datoria de a o însoţi pe amfitrioană la cină.

S-a uitat imediat la Leela. În schimb, ea a ridicat din sprâncene, părând să nu ştie sau cel puţin să nu-i pese de dilema lui. Şi-a adunat forţele. Nu putea face nimic altceva decât ceea ce avea de gând să facă. I-a oferit braţul.

— Lady Devon.

Ochii Leelei s-au mărit. A văzut-o rezistând impulsului firesc de a face un pas înapoi, de a pune distanţă între ei. Nu s-a mişcat. Hunt se simţea ca naiba, aşteptând cu cotul ridicat. Ar fi îndrăznit să-l refuze? Un murmur s-a auzit din partea invitaţilor, îngheţându-i sângele în vene. Cu

siguranţă că ea nu ar face o scenă.

Bârfele privind refuzul contesei de Devon de a-i face onoarea să-l însoţească la masă ar ajunge, fără îndoială, până la Londra. Şi bârfele ar specula cu bucurie în legătură cu ceea ce făcuse ducele de Huntington pentru a avea parte de acest refuz.

La urma urmei, seamănă cu fratele său! ar spune el. Hunt îşi petrecuse ultimii patru ani încercând să şteargă daunele pe care le făcuse Phillip. Fusese un model de conduită, dând dovadă de un comportament impecabil, fără urmă de reproş. Muncise din greu pentru a achita numeroasele datorii ale fratelui său şi pentru a umple din nou vistieria ducatului. Toate acele eforturi de a arăta societăţii că nu era fratele său, şi nici vreunul dintre ducii de Townsend, predecesorii lui. S-ar fi năruit dacă Leela l-ar fi refuzat în public.

Undeva în marea de chipuri, Hunt a observat privirea şocată a lui Lady Helene. Dar apoi a simţit o atingere uşoară pe braţ.

— Excelenţa Voastră, a articulat Leela, care stătea lângă el, privirea ei sigură întâlnind în cele din urmă privirea lui şovăielnică. Şi-a fixat degetele în adâncitura cotului său. Mergem?

— Da, a spus el şi sentimentul de uşurare l-a făcut să-şi simtă picioarele grele. Pe aici.

Oaspeţii s-au aliniat în spatele lor, în timp ce îşi croiau drum spre dnă. Salonul era un spaţiu generos, lung şi îngust, cu pereţi de culoare mov-deschis, tencuială albă şi scaune din mahon solid cu spătare cu un model ca o fundă.

Hunt a observat surpriza lui Devon imediat ce a intrat cu Leela de braţ. Contele stătea la un capăt al mesei îmbelşugate. Lady Helene l-a urmat, însoţită de domnul Paget.

Hunt a condus-o pe Leela în capul mesei, vizavi de Devon. A simţit presiunea pe braţul lui. S-a uitat nedumerit la Leela. Maxilarul îi era tensionat, dar nu a scos un cuvânt. A aşezat-o pe scaunul amfitrioanei, observând culoarea intensă care-i acoperea obrajii. Ceilalţi oaspeţi s-au aşezat

rapid, cu excepţia lui Lady Helene, care a studiat masa cu o expresie tulburată pe faţă, înainte de a alege în cele din urmă să stea aproape de strănepotul ei, la capătul cel mai îndepărtat al mesei.

Hunt s-a aşezat cu reticenţă în dreapta Leelei. Rangul său dicta că locul său era alături de gazdă. Urma să fie o seară grea. Nu era un semn bun nici faptul că atât Devon, cât şi bătrâna doamnă continuau să arunce priviri pe furiş, spre scaunele lor.

— La cine naiba se uită aşa? a întrebat el încet.

— La tine, a răspuns Leela în barbă. Cu un zâmbet senin, a încuviinţat din cap în timp ce domnul Paget s-a aşezat pe locul din stânga ei. Şi la mine.

Inima i-a luat-o razna.

— De ce? Cu siguranţă nu bănuiesc…

— Ce mai faceţi, sir? l-a întrebat ea pe domnul Paget. A trecut destul de mult timp de când nu ne-am văzut.

— Poftim? a întrebat Paget cu voce tare.

— Sper că sunteţi sănătos?

— Va trebui să vorbeşti mai tare, milady, i-a făcut Paget semn spre ureche. Infecţie. Primăvara trecută. Nu aud nimic cu urechea dreaptă.

Aceea era urechea cea mai apropiată de Leela.

— O! a articulat ea şi zâmbetul i s-a şters. Îmi pare rău să aud asta.

Paget a zâmbit în gol şi a încuviinţat din cap, având în mod clar probleme în a-i desluşi cuvintele şi s-a întors să vorbească cu doamna aflată pe partea cealaltă, unde era urechea lui sănătoasă.

Leela s-a uitat peste masă, în timp ce oaspeţii se aşezau. I-a făcut semn lui Lady Victoria să li se alăture în capătul mesei. Fata se îndrepta deja spre ei când a observat că Foster stătea în picioare şi părea complet pierdut. Cu o expresie amabilă pe chip, Lady Victoria l-a îndrumat pe Foster către un loc din mijlocul mesei. A ezitat un moment înainte de a se aşeza lângă tânăr.

Leela a scos un geamăt, pur şi simplu.

— Ce face? Cu siguranţă nu ne lasă singuri aici.

Dacă Hunt nu ar fi fost atât de deranjat de încercările disperate ale Leelei de a evita să-i vorbească, s-ar fi amuzat.

— Nu suntem singuri, a spus el nerăbdător. De ce se tot holbează la noi Devon şi mătuşa lui?

Lachei îmbrăcaţi în livrea, în nuanţe de burgund şi auriu, au adus primul fel, peşte şi supă. Leela l-a chemat pe unul dintre ei cu o mişcare uşoară a mâinii şi i-a şoptit ceva la ureche.

Privirea lui Hunt i-a observat mâna. Purta inele pe trei dintre degetele ei lungi şi subţiri, făcute din aur, cu modele complicate, care scânteiau când gesticula. Degetele acelea îl atinseseră în zone intime. A închis ochii, amintindu-şi cum Leela îl mângâiase, cu degetele înfipte în spate în timp ce atingea punctul culminant. Apoi cum l-au mângâiat uşor pe piept în timp ce o ţinea, dulce şi caldă, în braţe. Corpul i-a fost străbătut de un fior.

— Vin pentru doamna Paget, i-a comandat Leela lacheului. Oricum, domnul Paget preferă vinul de Porto.

Hunt s-a forţat să se concentreze.

— De unde ştii asta?

— Am fost stăpâna casei aici timp de câţiva ani, a spus ea cu răceală, evitând totuşi să se uite direct la el. Domnul şi doamna Paget erau oaspeţi obişnuiţi ai casei.

— Câţi ani? s-a interesat el. Nu o mai întrebase acest lucru până atunci. Cât timp ai fost căsătorită?

— Şapte ani. I-a aruncat unui lacheu, care stătea lângă bufet, o privire plină de înţeles. Acesta s-a îndreptat imediat pentru a reîmprospăta o parte din băuturile oaspeţilor.

— Se pare că ai ţinut bine frâiele.

Ea a luat lingura şi a scufundat-o în supa cremă de culoare albă din faţa ei.

— Mama mea m-a învăţat cum să conduc o casă de aristocraţi. Am vrut ca Douglas şi oaspeţii lui să se simtă bine.

— Ai vrea să-mi spui şi mie de ce continuă Devon să se holbeze la noi? Hunt şi-a înfrânat impulsul de a-şi slăbi

lavaliera. Şi pot să simt şi pumnalele din privirea lui Lady Helene.

— Pentru că sunt aşezată pe locul rezervat amfitrioanei petrecerii.

— Şi?

— Chiar aşa? a lăsat ea jos lingura. Trebuie să-ţi explic totul?

— Se pare că da, trebuie.

— Cine a stat pe acest scaun când am lipsit de la cină?

— Am însoţit-o pe Lady Helene în sala de mese. Şi-a luat furculiţa şi şi-a tăiat calcanul din farfurie. S-a comportat ca o gazdă.

— Exact, şi-a păstrat ea o expresie liniştită, în ciuda faptului că baroneasa Wallace, prietena cea mai apropiată a bătrânei mătuşi, privea încruntată în direcţia lor.

— Nu m-am prins.

— În viziunea lui Devon, mătuşa Helene este amfitrioana.

— Atunci de ce naiba nu te-a însoţit Devon? a vrut el să ştie. Eşti doamna cu rangul cel mai înalt de aici.

Ea şi-a netezit şervetul de pânză.

— Ai atât de multe de învăţat.

El a luat o înghiţitură de peşte. Sosul alb de homar era delicios.

— Poate că ar trebui să mă înveţi tu.

— Mă îndoiesc că este posibil.

— Te rog, încearcă, a insistat el. Femeia era la fel de enervantă, pe cât era de irezistibilă. Dacă nu îţi este prea greu.

— Foarte bine, a răsuflat ea enervată. După ce prima soţie a răposatului meu soţ a murit, mătuşa Helene a preluat rolul de gazdă la Lambert Hall, pentru multă vreme. Şi apoi am apărut eu, un nimeni, în vârstă de doar şaptesprezece ani…

— Fiica unui marchiz nu este un nimeni.

— Tatăl meu nu era un nobil obişnuit. Rareori s-a amestecat cu cei din înalta societate şi a fost considerat

nebun pentru că s-a căsătorit cu mama mea, o femeie provenită din clasa inferioară.

— Continuă.

Nu-şi putea imagina că ar exista chiar şi o singură persoană care să o considere pe o femeie atât de remarcabilă precum Leela o persoană inferioară.

— Lady Helene nu a fost fericită să se trezească uzurpată de fiica Marchizului Nebun şi a nevestei sale, care se trăgea din familia unui negustor străin. Imediat ce Douglas a murit, Edgar a repus-o pe Helene în drepturile fireşti, de stăpână peste Lambert Hall, aşa cum au considerat ei că ar fi fost normal.

— Ce fel de supă este asta? a intervenit Paget cu voce tare.

Când Leela s-a întors pentru a-i răspunde bărbatului mai în vârstă, Hunt a întins mâna după paharul de vin. Menţionarea cuvântului *nebun* îi răscolise memoria. Şi-a amintit vag că tatăl său vorbise despre infernul Marchiz Nebun care se căsătorise cu o femeie străină, de origine inferioară.

Ar fi trebuit să se culce cu ea, nu să se însoare cu ea, îi spusese tatăl lui. Unele femei sunt făcute doar pentru a ne distra. Nu poţi face o ducesă dintr-o negustorească. Ţine minte asta, fiule. Să nu uiţi de îndatoririle tale.

Tatăl său nu s-a deranjat să adauge şi „spre deosebire de fratele tău”. Nu fusese nevoie. Încă din copilărie, Hunt îşi promisese că nu avea să semene niciodată cu Phillip. În deceniul scurs între naşterea moştenitorului ducelui şi a lui Hunt, fiul său cel mai mic, au mai existat doi bebeluşi, care au murit la naştere, ambii băieţi. Primele amintiri din copilărie ale lui Hunt includeau şi certurile nesfârşite ale părinţilor săi cu privire la comportamentul libertin al lui Phillip, din ce în ce mai greu de trecut cu vederea. *Poate că nu poate fi ajutat, spusese mama lui cu lacrimi* în *ochi. Ce se întâmplă dacă blestemul Townsend este real şi această generaţie este cu adevărat pierdută?*

Hotărât să nu răscolească amintiri neplăcute, Hunt a lăsat trecutul deoparte şi şi-a întins mâna spre paharul de

vin. În timp ce bea, privirea lui a plutit spre locul în care Foster şi Lady Victoria discutau liniştiţi.

— Fără îndoială că vorbesc despre cărţi, a spus Leela.

— Poftim? a întrebat el. A văzut că recâştigase în cele din urmă atenţia Leelei. Vorbeşti cu mine?

— Cui altcuiva m-aş mai putea adresa?

— De unde să ştiu? a ridicat el din umeri. Pari extrem de hotărâtă să vorbeşti cu toată lumea, cu excepţia mea.

Ea a închis ochii. I s-a părut că o aude numărând cu voce scăzută. Şi-a ridicat pleoapele, clipind.

— După cum spuneam, Victoria mi-a spus că domnul Foster al tău este un cititor pasionat, aproape ca ea.

— I-am surprins discutând despre acea carte de călătorie pe care ţi-am menţionat-o.

— Ce carte? Îl privea plină de interes pentru prima dată în cursul acestei seri. *Călătorii în Arabia?*

— Da, a aprobat el, luând şi ultima bucăţică de peşte.

Leela s-a oprit.

— Şi care a fost opinia Victoriei?

— Extraordinară. La fel ca a lui Foster, a completat el. Pe Hunt nu-l deranja că purtau una dintre acele conversaţii politicoase şi plictisitoare pe care, în mod normal, le detesta. Cel puţin Leelei nu-i era indiferentă prezenţa lui Lady Victoria. A menţionat că aşteaptă cu nerăbdare următorul volum, care ar trebui să apară luna viitoare.

— Peste două luni, l-a corectat ea.

— Eşti sigură? a privit-o el. Văd că şi tu eşti o admiratoare.

Ea şi-a studiat supa.

— Am auzit şi eu de ea.

Lacheii au venit să debaraseze masa. Într-un mod rapid şi eficient, au îndepărtat faţa de masă albă şi au înlocuit-o cu una curată, înainte de a aduce următorul fel. Apoi au servit diverse sortimente de carne, inclusiv prepeliţe trase în unt, plăcinte cu vânat şi carne de viţel înăbuşită într-un sos bogat de smântână. Lacheii au încercuit masa, aducând legume în timp ce oaspeţii se serveau singuri cu carne.

Hunt era pe cale să-i spună Leelei că Lady Victoria se oferise cu amabilitate să-i împrumute lui Foster un exemplar, dar ea s-a întors să-l întreţină pe domnul Paget. Hunt s-a mirat că prefera să vorbească mai degrabă cu un bărbat care nu o putea auzi, decât cu el.

Ca răspuns, şi-a petrecut următoarea oră conversând cu doamna aşezată lângă ei. Vinul curgea liber, alimentând discuţiile oaspeţilor. Râsete izbucniseră la capătul opus al mesei. Unul dintre prietenii lui Devon îi întreţinea pe majoritatea oaspeţilor, delectându-i cu poveşti amuzante despre ultimele sale călătorii. Felurile de mâncare au apărut şi au dispărut până când, în cele din urmă, a venit momentul desertului iar Leela şi-a întors atenţia spre Hunt.

Ea a muşcat dintr-o căpşună de seră, atrăgându-i atenţia asupra gurii ei. Buza ei inferioară şi plină se pătase de zeama roşie a fructului. Şi-a înăbuşit dorinţa de a-i şterge sucul cu buricul degetului mare. Sau cu propria sa limbă. Limba ei roz a făcut asta în locul lui. Gura aceea îl sărutase înfometată, îi supsese pielea sensibilă de pe gât, făcându-l să înnebunească de dorinţă. Pielea i s-a încălzit. Bărbăţia lui a devenit grea.

— Poate că dacă te-ai obosi să petreci mai mult timp cu Lady Victoria, i-a spus Leela, şi-ar împărtăşi pasiunile ei cu tine, mai degrabă decât cu secretarul tău.

— Poftim?

El a încercat să se concentreze să nu atingă orgasmul chiar acolo, la cină.

— Lady Victoria? a repetat ea cuvintele încet şi apăsat. De parcă ar fi fost vreun prostănac Ar trebui să faci un efort.

Hunt ajunsese la capătul răbdării. Îi venea să se suie de pereţi. Tăcerea nu era o opţiune. Întorcându-se spre Leela, a spus:

— Este dificil.

— Ce este dificil? s-a aplecat ea mai aproape, să-l audă.

Mirosul el, cald, feminin şi uşor, a ajuns la ei provocându-i simţurile. A inspirat dornic să tragă acea

căldură dulce în plămâni

— Dacă intenţionezi să te căsătoreşti cu fata, a spus ea repede, ar trebui să te preocupi mai mult şi să-ţi faci timp pentru a o cunoaşte mai bine. Şi acum ţi-ai epuizat timpul.

— Eu mi-am epuizat timpul? s-a încruntat el. De ce?

— Petrecerea se încheie mâine. Toţi oaspeţii vor pleca.

— Oaspeţii, se prea poate, dar nu eu.

— Poftim? l-a ţintuit ea cu privirea.

— Rămân în continuare. Am planificat de mult să rămân la Lambert Hall până ne întoarcem cu toţii la Londra pentru bal.

— Glumeşti, desigur. A tresărit de parcă ar fi lovit-o ceva invizibil.

— Nu glumesc cu astfel de chestiuni. Cum de nu o informase nimeni despre aceste planuri?

— Vei rămâne aici, la reşedinţă, toată săptămâna?

— Sună ca şi cum ai fi condamnată la deportare.

Ea a bombănit ceva care i-a sunat cam ciudat:

— Aş fi preferat o deportare în Australia.

— Următoarele săptămâni sunt menite să ne ofere lui Lady Victoria şi mie timp pentru a ne cunoaşte mai bine. Un sentiment de vinovăţie îi apăsa pieptul. Dar am impresia că fac o greşeală.

— Care?

— Să mă gândesc la căsătoria cu Lady Victoria când singura persoană la care mă pot gândi eşti tu, a murmurat el, astfel încât numai ea să-l poată auzi.

A devenit dintr-odată rigidă, cu mâinile aşezate de ambele părţi ale farfuriei

— *Wallah*[8]*,* a rostit ea în şoaptă, eşti un *hamar.*

Felul în care spusese acele cuvintele străine nu sunase ca un compliment.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că eşti un măgar, i-a răspuns ea în şoaptă.

---

8 Jur (în limba arabă în original)

Lui Hunt nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

— Mă faci măgar în faţă?

Ochii i-au scânteiat.

— Nu pot să găsesc o descriere mai exactă.

— Cineva trebuie să se comporte ca un adult în această situaţie şi este foarte clar că nu tu eşti aceea, a spus el foarte încet, păstrând o expresie impenetrabilă pe chip, ferindu-se de ceilalţi oaspeţi. Încerc să vorbesc sincer şi să încerc să găsesc o modalitate de a ieşi din această încurcătură, fără ocolişuri. Nu ca tine.

— Oare? Chiar aşa? Acum? Aici? a zâmbit ea graţios când a surprins privirea unui oaspete aşezat la câteva locuri distanţă. Crezi că este un moment oportun? a întrebat ea din spatele unui zâmbet chinuit.

— Mă eviţi la fiecare pas, a şoptit el cu furie. Şi chiar dacă nu ai fi făcut-o, va exista vreodată un moment bun pentru a discuta despre cum nu mă pot opri să mă gândesc la a face dragoste cu tine când ar trebui să-ţi curtez fiica vitregă?

— Ajunge! a izbucnit ea, sărind în picioare.

Conversaţia zgomotoasă s-a oprit. Oaspeţii s-au întors la unison pentru a se uita la Leela cu chipuri nedumerite. Chiar şi lacheii care serveau au făcut o pauză scurtă pentru a se uita la ea, înainte să se întoarcă repede la îndatoririle lor.

— Scuzaţi-mă, Lady Devon? a întrebat contele pe un ton studiat de la capătul mesei.

— Rugămintea este adresată doamnelor, a răspuns Leela, stăpânindu-se suficient de bine încât să vorbească pe un ton calm. Este timpul să ne retragem. Doamnelor, să-i lăsăm pe domni cu vinul şi discuţiile lor.

Doamnele păreau uşor uluite. Baroneasa Wallace a schimbat o privire întrebătoare cu Lady Helene, care, în schimb, a ridicat sprâncenele. Bărbaţii s-au ridicat politicos în picioare, în ciuda faptului *că* fructele şi nucile abia fuseseră aduse la masă. Abia avuseseră timp să-şi umple farfuriile, cu atât mai puţin să le golească. Hunt a surprins-o pe doamna Paget înşfăcând discret o mână de nuci înainte

de a ascunde prada în pumnul strâns, undeva printre fustele ei.

— Mergem? a întrebat Leela. Fără să aştepte un răspuns, aceasta a ieşit prin uşile duble, conducând procesiunea de doamne în salon.

Hunt a privit-o cum evadează. Fapt care începea să devină specialitatea ei. Dar oricât de departe şi de repede ar fi mers, nu putea să ignore adevărul.

Nici unul dintre ei nu putea.

Capitolul 11

— *Shoo had?* a întrebat Hashem.

— Se numeşte Parkwood, a explicat Leela, studiind pereţii exteriori ai casei, acoperiţi cu iederă. Construcţia veche de un secol părea perfect adecvată timpului ei, asemenea unei persoane în vârstă care a trăit atât de mult, încât a renunţat să-i mai pese de ceea ce cred oamenii din jurul ei. Ne mutăm aici.

— *Han*? s-a scărpinat Hashem în cap în timp ce parcurgea aleea pietruită care înconjura casa. Nu mergem la Londra? a întrebat el într-o engleză cu un accent puternic.

În calitate de interpret pentru călătorii în ţările arabe, bărbatul mai în vârstă vorbea câte puţin din fiecare limbă. Dar arta de a conversa în limba engleză literară i se îmbunătăţise considerabil după ce petrecuse doi ani în compania Leelei.

Leela a împins uşa cu lambriuri de la intrare.

— Vom sta aici cel puţin două săptămâni. Cu siguranţă nu avea de gând să-şi petreacă următoarele două săptămâni locuind sub acelaşi acoperiş cu Huntington. Mutarea în casa destinată văduvelor îi permitea să se distanţeze de ei fără să fie considerată o fugară.

În acest fel, nu mai era obligată şi stea la masă în fiecare zi cu ducele sau să rişte să se întâlnească

permanent pe holuri sau în grădini. Ba chiar renunţase la plimbările în grădină, de teamă să nu-l întâlnească pe Huntington, dar aici, la Parkwood, va reuşi să-şi revină.

A intrat în casa destinată văduvelor conţilor de Devon, construită la Parkwood în urmă cu mai bine de o sută de ani de către primul conte, pentru mama sa. Nu mai fusese niciodată înăuntru. Mama lui Douglas murise cu câţiva ani înainte ca Leela să se căsătorească cu el, astfel încât îşi închipuise mereu că reşedinţa era închisă.

Salonul de la intrare, cochet, cu tavan înalt, dădea spre o sală de recepţie generoasă, cu pereţi de un galben pal, cu decoraţiuni din ipsos, albe, şi ferestre mari, înalte. Leela a oftat.

— Este perfect.

— Mumtaz[9], a aprobat Hashem din cap. *Bait hiloo*[10]*.*

— Este într-adevăr o casă drăguţă. Ea a inspectat scaunele, canapelele şi mesele de toate stilurile înghesuite în cameră. Dar, mai întâi trebuie să eliminăm o parte din acest mobilier. Şi apoi vom aduce un birou aici. Această cameră va fi un loc excelent pentru scris.

Au cutreierat prin locuinţa cu trei etaje. Mobilierul rămăsese descoperit, chiar dacă reşedinţa nu fusese locuită. Nimeni nu acoperise scaunele, mesele şi canapele pentru a le proteja de praf, întrucât nu fusese necesar. Podelele şi suprafeţele străluceau. Îndatoririle de curăţenie ale personalului de la Lambert Hall includeau în mod clar şi această casă.

Entuziasmul Leelei a crescut pe măsură ce a explorat şi restul casei de la Parkwood. Se aşteptase să-şi petreacă ziua pregătind casa pentru a se putea muta acolo şi chiar se îmbrăcase cu una dintre rochiile ei de călătorie, vechi şi decolorate, pentru a-şi îndeplini misiunea. Dar casa era pregătită pentru o mutare imediată. Parkwood era dotată cu toate facilităţile moderne necesare pentru viaţa de şi cu zi, inclusiv o bucătărie mică, dar funcţională, o sufragerie însorită şi confortabilă şi camere de dormit situate la

9 Distins, excelent (în limba arabă în original)

10[10] Casă drăguţă (în limba arabă în original)

capătul scărilor.

Ea şi Hashem s-au apucat de treabă, înfăşând patul cu baldachin în dormitorul principal, unde Leela avea să doarmă. Mutându-se jos, au schimbat locul scaunelor şi al canapelelor, aşezându-le aşa încât să pară mai primitoare. Au depozitat unele dintre piese în micul salon de primire de lângă hol, până când Leela putea să angajeze muncitorii din sat pentru a transporta mobilierul în mansardă.

Sau poate în locurile de depozitare de la Lambert Hall. Ar trebui să se consulte cu Edgar în privinţa mobilierului suplimentar. Din punct de vedere tehnic, tot ce exista pe moşie, inclusiv Parkwood şi tot ce se afla în el, aparţinea contelui de Devon.

Într-un mic birou aflat în spatele casei, au descoperit un birou Chippendale, cu două sertare mici pe fiecare parte, care părea ideal pentru scris.

Leela a căutat cârpe pe care să le pună sub fiecare picior din abanos sculptat pentru a muta biroul în sala mare de recepţie de la intrare, unde îşi imagina că avea să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului.

În timp ce ea şi Hashem târau masa prin holul din faţă, cineva a intrat pe uşa de la intrare.

— O, îmi cer scuze, a spus bărbatul. Credeam că Parkwood nu este locuită.

Bărbatul, în vârstă de aproximativ 30 de ani, purta un costum maro şi o pălărie asortată. O femele într-o rochie de zi de culoare bordo şi o jachetă în aceeaşi nuanţă îl însoţea.

— Încă nu, şi-a îndepărtat Leela o şuviţă de păr de pe faţă. Arăta mizerabil, transpirată din cama efortului, cu părul răvăşit. Dar va fi în curând.

— Într-adevăr, aşa va fi, a spus bărbatul. Ştiu că este prematur, deoarece mutarea începe oficial din prima zi a lunii, dar m-am gândit să îi arăt doamnei William chiar astăzi reşedinţa. Este nerăbdătoare să vadă mobilierul.

Femela i-a ocolit pe Leela şi pe Hashem şi s-a dus în salonul de recepţie. A dat un ocol camerei.

— Este în regulă. Atenţia ei s-a îndreptat spre masa de scris pe care ei o împinseseră la jumătatea distanţei

spre salonul mare. O, nu. Nu vreau asta aici, i-a spus ea Leelei, făcând o mişcare bruscă din mână. Te rog, ia-l de aici.

— Scuză-mă, a spus Leela, dar cine eşti dumneata mai exact?

Ochii cenuşii ai femeii s-au mărit.

— Nu eşti cam obraznică? Nu ai dreptul să-mi pui întrebări.

Domnul William şi-a ridicat bărbia.

— Stăpânul tău e prin preajmă?

Leela s-a îndreptat, înţelegând confuzia.

— Nu am un stăpân.

— Toţi servitorii au stăpâni, a spuse el iritat. Acum du-te şi adu-l pe al tău, dacă nu vrei să fii dată afară fără nici o recomandare.

— *Ya kalb,* a spus Hashem pe un ton politicos în timp ce îl înjura pe bărbat. *Kol khara.*

Doamna William s-a holbat la servitor de parcă i-ar fi ieşit un şarpe din gură.

— Ce a spus?

— Nu e treaba dumitale, a spus Leela. Şi mă tem că singura persoană care va fi dată afară din această casă eşti dumneata.

Obrajii palizi ai doamnei William s-au înroşit.

— Cum îndrăzneşti! Nu ştiu cine te crezi…

— Permiteţi-mi să mă prezint, a intervenit Leela, pe tonul ei cel mai autoritar. Sunt contesa de Devon. Puteţi să vă adresaţi cu *milady* sau cu *domnia voastră*.

Confuzia i-a umbrit chipul bărbatului.

— Stai puţin…

— Sunteţi Lady Devon? a spus femeia şi privirea ei întrebătoare a cercetat ţinuta neîngrijită a Leelei. Aşa ceva nu este… Cum e po… Ce fel de farsă e asta?

Leela le-a înţeles confuzia. Se mai confruntase cu astfel de situaţii, mai ales când nu era îmbrăcată potrivit pentru statutul unei nobile. A rămas tăcută în timp ce domnul şi doamna William se străduiau să accepte ideea că

femeia într-o ţinută neîngrijită, cu pielea măslinie din faţa lor, îmbrăcată într-o rochie veche decolorată, ar putea fi cu adevărat o contesă.

Domnul William s-a aventurat în cele din urmă să vorbească.

— Am ajuns la un acord cu Lord Devon pentru a închiria această proprietate.

Leela s-a încruntat.

— Să închiriaţi?

Edgar închiriase casa văduvelor fără să o consulte?

Atitudinea lui a devenit un pic mai nesigură.

— Da. Urmează să ne mutăm în prima zi din luna viitoare.

— Devon nu are nici un drept să vă închirieze această proprietate, domnule William. Aceasta este casa văduvelor şi este dreptul meu de văduvă a ultimului conte de Devon să locuiesc aici.

— *Tozz feek,* a adăugat precaut Hashem cu o voce blândă.

— Ce ai spus? A întrebat doamna William suspicioasă.

— Îmi pare rău, a întins Hashem mâinile, cu palmele ridicate. Nu vorbesc engleză.

Leela şi-a reprimat un zâmbet.

— Spune că speră că nu v-aţi supărat prea tare.

A decis să nu le spună că servitorul ei nu numai că i-a numit câini, ci le-a sugerat să se delecteze cu excrementele lor şi să se desfrâneze împreună. Oricum, chiar şi aşa doamna William părea destul de ofensată.

— Soţul meu va rezolva această situaţie cu lordul Devon. Îmi doresc această casă.

Leela nu putea da vina pe doamna respectivă pentru că fusese indusă în eroare. Parkwood era o reşedinţă superbă.

— Cum doriţi, a spus ea pe tonul autoritar, potrivit statutului de contesă de Devon. Acum, dacă nu vă supăraţi, vă rog să plecaţi din casa mea. Nu am dispoziţia necesară de a primi vizitatori.

Nu le-a mai acordat nici o atenţie intruşilor, arătându-

le spatele, ignorând pufăiturile doamnei William, în timp ce domnul William îşi conducea soţia pe uşă.

Apoi, ea şi Hashem au mutat masa de scris până în locul indicat de Leela, în frumosul salon de primire al minunatei case care avea să se transforme în ascunzătoarea perfectă pentru următoarele câteva săptămâni, până când ducele de Huntington avea să plece definitiv.

*

Câteva ore mai târziu, Edgar şi-a făcut o apariţie furtunoasă la Parkwood.

— Ce naiba crezi că faci?

— Bună, Edgar, a răspuns Leela. Lucra deja la masa de scris şi nu era deloc surprinsă să o vadă. De ce ţi-a luat atât de mult?

— Ce faci aici?

— În acest moment? A aranjat ea câteva hârtii pe masa de scris pentru a-şi ascunde manuscrisul. Scriu nişte scrisori.

— Nu glumi cu mine. Ştii la ce mă refer. Nu ştiu ce crezi că faci, dar nu am de gând să accept aşa ceva.

— Îmi revendic drepturile de văduvă a regretatului conte de Devon, acela de a locui la Parkwood.

Buzele lui s-au strâns.

— Pe naiba! Îţi strângi lucrurile şi părăseşti casa în cel mai scurt timp.

Ea s-a foit în scaun pentru a-l înfrunta, aşezându-şi braţul pe spătarul scaunului tapiţat.

— Şi de ce aş face asta?

— Pentru că am închiriat această proprietate domnului William, pentru doi ani.

— Ai închiriat casa văduvelor fără să te sfătuieşti cu mine?

— Locul tău este lângă fratele tău, şi-a dat Edgar ochii peste cap. Dacă chiar există cu adevărat. Nimeni nu l-a zărit pe Brandon la evenimentele mondene.

— Fratele meu preferă moşia. Nu este interesat de Londra sau de înalta aristocraţie.

— Un motiv în plus să mergi să locuieşti cu el. Cu siguranţă, ar fi fericit să te aibă în preajmă.

— Asta ţi-ai dori, nu-i aşa? a replicat Leela. Cu toate acestea, în calitate de contesă văduvă de Devon, am anumite drepturi. Şi printre ele este prevăzut şi dreptul meu de şedere în casă pentru câteva săptămâni, dacă aşa vreau.

— Pe toţi dracii! Nu ai manifestat niciodată nici cel mai mic interes faţă de Parkwood.

— Dar acum mă interesează, a spus ea.

Nu intenţiona să se întoarcă la reşedinţă, atâta timp cât Huntington era acolo.

— Te-ai distrat jucându-te de-a casa, a spus Edgar. Dar este timpul să punem punct distracţiei. Chiriaşii se mută la începutul lunii.

— Cu siguranţă există o altă proprietate pe care le-o poţi închiria, pentru că, mai mult ca sigur că nu am de gând să plec până la sfârşitul lunii.

— Parvenită mică, a spus el cu ochii ieşiţi din orbite de furie. Cine te crezi?

A devenit şi mai fermă pe poziţie. De ce să se umilească în faţa lui Edgar?

— Poate că asta este problema.

— Care?

— Că nu ai ştiut niciodată cine sunt. S-a ridicat în picioare pentru a-l înfrunta. Sunt fiica regretatului marchiz de Brandon, sora actualului titular al acestui titlu şi văduva regretatului conte de Devon. Sunt contesa de Devon. Ştiu care mi-e locul. Tu eşti cel care nu-l cunoşti pe alt tău.

El s-a înroşit.

— Sunt stăpânul acestor pământuri şi a tot ce se află pe ele, inclusiv această casă, a răspuns el şi pumnii i s-au încleştat. Dacă nu ai de gând să eliberezi de urgenţă locuinţa, te voi arunca eu însumi în stradă.

— Dacă tot discutăm despre drepturile mele în calitate de văduvă a tatălui tău, aş vrea să ştiu unde este

partea mea din veniturile proprietăţii.

— Poftim? a bolborosit Edgar. Cred că nu vorbeşti serios.

— Estimez că a trecut destul de mult timp pentru a-mi revendica drepturile mele de văduvă. Obosise să fie terorizată de Edgar şi de Helene. Nu mai sunt fetiţa pe care tatăl tău a adus-o acasă ca tânără mireasă.

Furia i-a schimonosit trăsăturile lui Edgar.

— Faci pe deşteaptă. Dar te asigur că este o luptă pe care nu o vei câştiga.

— Vom mai vedea asta, a răspuns ea. Refuza că-i mai permită acestui agresor, acestui prostănac încăpăţânat, să-i conteste drepturile ei fireşti. Îmi eşti dator să-mi plăteşti drepturile de văduvă, iar asta reprezintă o treime din veniturile proprietăţii pe ultimii doi ani. Şi intenţionez să revendic tot ce-mi datorezi.

Capitolul 12

— Bună ziua! a strigat Hunt, păşind în Parkwood.

Unde erau slugile? Cineva lăsase uşa de la intrare deschisă. Aroma delicioasă a pâinii proaspăt coapte a ajuns la el. A inspectat holul de la intrare întunecat şi îngust. Deci, aici fugise Leela.

— Lady Devon?

A auzit voci în momentul în care a păşit în casă. Devon a apărut imediat pe una dintre uşile care se deschideau spre holul din faţă.

— Huntington? şi-a încreţit contele fruntea. Ce te aduce aici? Victoria este cu tine?

— Nu, a plecat în sat cu unii dintre ceilalţi oaspeţi. Dar i-a trimis un pachet lui Lady Devon.

Ochii lui Devon s-au îndreptat spre pachetul învelit în hârtie, ascuns sub braţul lui Hunt.

— De ce l-ai adus tu?

— Oricum ieşeam la plimbare şi m-am oferit să-l aduc.

Lady Devon chiar s-a mutat aici?

Devon a dat din cap.

— Nu…

Leela şi-a făcut apariţia lângă conte.

— Ba da, m-am mutat, a răspuns ea. Ochii îi sclipeau şi obrajii îi erau roşii. Ceva a tresărit în pieptul lui Hunt la vederea ei. Te rog, intră, Excelenţa Ta.

Aproape că părea fericită să-l vadă. Atitudinea ei era extrem de cordială. Hunt s-a întrebat ce punea la cale.

— Bine ai venit în casa mea! a adăugat ea.

A urmat-o într-o cameră spaţioasă şi însorită. Era un spaţiu prietenos şi primitor, decorat cu mobilier confortabil, uşor decolorat. Hârtiile acopereau un birou de dimensiuni generoase.

— Locuieşti aici acum?

— Da, a răspuns ea apăsat. Aceasta este casa văduvelor şi eu sunt văduva regretatului conte de Devon. Nu-i aşa, Edgar?

— Într-adevăr, a spus Devon cu răceală.

Şi el era îmbujorat. În cameră se simţea o tensiune pe care Hunt nu o putea descifra.

— Îmi imaginez că este mult mai mică în comparaţie cu ceea ce sunteţi obişnuită, a spus Hunt.

— Deloc. Are o dimensiune perfectă pentru mine, l-a asigurat ea şi a făcut un semn către pachetul lui. Aţi spus că aveţi ceva pentru mine?

— Da. I-a întins pachetul.

— Uitasem de el, l-a luat ea cu ambele mâini. Nu era tocmai uşor. A fost foarte amabil din partea Victoriei să mi-l trimită. Nu mai rămâi? Voi comanda un ceai.

— Nu este nevoie. Edgar şi-a încleştat maxilarul. Eu plec. Huntington?

Hunt ar fi vrut să rămână. Nu pentru ceai, ci pentru a vorbi cu ea, pentru a-i cere scuze. Se simţea de parcă ar fi forţat-o să fugă în casa văduvelor din cauză că a insistat să vorbească despre lucruri greu de rostit. Dar s-a ridicat în picioare.

— Da, merg şi eu cu tine.

Leela l-a condus spre uşă. Părea destul de veselă, dar în acelaşi timp iritată. Nu părea afectată de conversaţia tensionată pe care o surprinsese între ea şi Devon.

— Sper că Lady Devon este bine, i-a spus Hunt lui Devon în timp ce se îndreptau spre calul contelui. Devon era în mod evident tulburat.

— Da, ştii cum pot fi femeile, a spus el încet. Cam confuze uneori. Contele a luat frâiele calului cu o mână. O să merg pe jos cu tine.

Când Hunt a văzut că Devon intenţionează să meargă pe jos pentru a-l însoţi, a fluturat din mână.

— Te rog să nu mergi pe jos doar de dragul meu. Îmi place să mă plimb de unul singur.

Devon părea nesigur.

— Cum vrei, a spus în cele din urmă.

După ce Devon a încălecat şi a plecat, Hunt s-a întors la Leela. Un bărbat în vârstă cu o figură inteligentă a răspuns la uşa de la intrare.

— Da?

— Aş vrea să vorbesc cu Lady Devon.

— Cine e? s-a auzit vocea Leelei de undeva din măruntaiele vechii case.

Omul a răspuns în arabă. Atunci Hunt şi-a amintit de el. Era dragomanul Leelei, acelaşi bărbat care o însoţise la Black Swan. Ea a răspuns în aceeaşi limbă şi Hunt s-a trezit că este însoţit spre o sală însorită de mic dejun.

Leela era aşezată la masa rotundă sorbindu-şi ceaiul. Pâinea şi alte alimente ciudate erau aşezate în faţa ei.

— Presupun că nu am cum să scap de tine, a spus ea în semn de salut.

Privind undeva în spatele lui, i-a spus ceva bătrânului dragoman, care a dat din cap şi i-a lăsat singuri.

L-a privit pe Hunt peste ceaşca de ceai.

— Ai putea să iei loc.

Nu era cea mai politicoasă invitaţie primită vreodată, însă a acceptat-o. S-a aşezat pe un scaun sculptat, acoperit în piele roşie de Maroc.

— M-am întors ca să mă asigur că eşti bine.

— Mulţumesc. După cum vezi, sunt bine.

Bătrânul s-a întors cu o ceaşcă de ceai pentru Hunt şi a umplut-o din ceainicul de pe masă. După ce s-a retras, Leela l-a întrebat pe Hunt:

— Ţi-e foame?

— Pâinea miroase bine, a răspuns el.

Nu reuşise să identifice prea bine restul felurilor de mâncare aflate pe masă. Pe o farfurie părea să fie puţin ulei şi o alta pudră de culoare verde-închis, care părea să aibă în ea seminţe de susan.

— Asta este ce mi-a trimis Victoria prin tine. Acesta este uleiul de măsline dintr-o pădurice din afara oraşului Al-Bireh, din Palestina, de unde provin rudele mamei mele.

— Este foarte verde.

Ea a rupt o bucată de pâine şi a înmuiat-o în ulei.

— Este ulei de măsline proaspăt, recoltat devreme. Încearcă-l.

A luat bucata de pâine de la ea. Avea un gust înţepător şi uşor fructat, cu o tentă puţin amară.

— Este delicios.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă. A înmuiat ea o bucată de pâine în ulei de măsline, şi apoi în substanţa sub formă de pulbere, de culoare verde-închis, înainte de a o vârî în gură.

El i-a imitat mişcările şi a făcut acelaşi lucru. Gustul aromat, acidulat, i-a explodat pe limbă.

— Ce este asta?

— Se numeşte *za'atar.*

— Ce conţine? a întins el mâna după mai multă pâine şi a tamponat dumicatul cu ulei de măsline, înainte de a încerca din nou pudra.

— Un amestec de ierburi şi condimente, în principal cimbru sălbatic şi susan. Gustul acrişor provine din seminţele zdrobite ale unei plante denumite sumac, care este un fel de arbust.

— E minunat, a spus el şi a băut din ceai.

Pe fundul ceştii sale se zăreau câteva frunze. Mentă, şi-a dat el seama, amestecată cu ceai negru cu efect

aromat.

— De ce eşti aici, Excelenţa Ta? l-a întrebat Leela.

— Trebuie să mi te adresezi atât de formal? Nu vrei măcar să-mi spui Hunt?

— Hunt, a spus ea. De ce te afli aici?

— Din două motive. În primul rând, îţi datorez scuze.

— Pentru ce?

— Pentru felul în care te-am părăsit la han. N-ar fi trebuit să plec în timp ce dormeai, fără să-mi iau rămas-bun, aşa cum se cuvenea. Ai fi meritat să mă comport mai frumos cu tine.

— Da, meritam, a spus ea pe un ton blând. De ce ai plecat aşa?

— Pentru că îmi doream atât de mult să rămân cu tine. Mi-a fost teamă că o să îmi pierd inima dacă rămâneam.

Privirea i s-a înmuiat

— Ţi-am acceptat scuzele. Chiar nu mai contează acum. Şi al doilea motiv pentru care ai venit?

— Am vrut să mă asigur că eşti bine.

— După cum vezi, sunt foarte bine.

— Mă simt de parcă te-aş fi forţat să pleci de acasă.

— Nimeni nu m-a forţat să fac ceva. Eu am decis să plec. În plus, Lambert Hall nu este casa mea. Nu a fost niciodată.

— Ai fost cândva stăpână aici, a remarcat el. Deşi se comportase mai mult ca o invitată.

— Acum este casa lui Edgar. Şi el crede că nu există un loc şi pentru mine acolo.

— De ce?

— Pentru că eu sunt odrasla fiicei parvenite a unul negustor străin.

— Eşti şi fiica unui marchiz.

— Marchizul Nebun, şi-a ridicat ca în derâdere ceaşca de porţelan. Să nu uităm.

— Te tratează absolut îngrozitor. Devon şi bătrâna lui mătuşă.

— Nu doresc să locuiesc la Lambert Hall. M-am simţit ataşată doar de Douglas, care a fost bun cu mine. Şi, desigur, de Victoria, a spus ea cu privirea absentă. Am iubit-o încă din momentul în care m-am lăsat prima dată în genunchi pentru a o scoate de sub masa din sufragerie. Părea un comportament tipic pentru Lady Victoria.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când am ajuns aici pentru prima dată, era foarte timidă, a zâmbit ea uşor, amintindu-şi. Dar m-am ascuns cu ea sub masă şi am organizat o petrecere cu ceai.

— Chiar acolo, pe podea? Una imaginară?

— Deloc. Douglas a comandat ceai pentru noi, cu tarte cu mere şi prăjituri cu caise. Şi, odată ce am ieşit de la petrecerea noastră de sub masă, am fost legate pe viaţă.

El a simţit în piept o cărămidă grea, cu margini ascuţite.

— O iubeşti foarte mult.

— Cu excepţia fratelui meu, nu există nici o altă persoană care să-mi fie la fel de dragă. Nu aş face niciodată nimic să o facă să sufere.

Dacă Hunt nu înţelesese până atunci cât de lipsită de speranţă era relaţia dintre el şi Leela, a făcut-o în acel moment. A putut simţi dragostea ei pentru Lady Victoria. Era ceva palpabil.

La fel ca şi emoţia negativă care circula între ea şi conte.

— Şi ce e cu Devon?

— Ce anume?

— Ce făcea aici? s-a interesat el. Devon ar fi putut să o deteste pe Leela, dar Hunt detectase ceva mai îngrijorător în interacţiunile bărbatului cu mama sa vitregă. O dorinţă masculină învăluia tot acel dispreţ. Hunt înţelegea foarte bine acea dorinţă. De ce era singur cu tine?

Una dintre sprâncenele ei întunecate s-a ridicat.

— Ce fel de întrebare este asta?

— Părea supărat. La fel ca şi tine.

— A fost o chestiune de ordin personal.

L-a năpădit un sentiment de gelozie.

— Cât de personal?

Chiar dacă Devon era fiul vitreg al Leelei, era probabil un pic mai în vârstă decât ea. Şi nu era un bărbat urât.

Ea şi-a mijit privirea.

— Ce fel de întrebare este asta şi de ce mi-o adresezi?

Şi-a înmuiat pâinea în *za'atar.*

— Pentru că pentru mine contează. Chiar dacă nu ar trebui.

El a auzit cum i se înteţeşte respiraţia.

— Crezi că mă culc cu fiul meu vitreg.

— Ba nu, a examinat el frunzele de mentă care pluteau în ceaşcă.

Vocea ei a căpătat o tonalitate ascuţită.

— Poate crezi că o femeie care s-ar culca cu logodnicul fiicei sale vitrege ar putea fi capabilă de orice.

— Nu cred asta, a întins Hunt mâna şi i-a strâns-o pe a ei. Nu se putuse abţine. Spre surprinderea lui, ea îl lăsase. Mă gândesc la tine, deşi ştiu că nu ar trebui să fac asta.

— Te rog, l-a implorat ea. Te rog opreşte-te. Nu pot vorbi despre asta.

— Ştiu că ţi-e teamă. Dar şi mie îmi este, i-a mângâiat el pielea delicată a încheieturii. Mă tem că nu voi putea să-mi mai controlez emoţiile. Mă tem că sunt dispus să risc totul, să înfrunt scandalul, să fiu cu tine. Mă tem că o să mă transform în fratele meu.

— Fratele tău? a repetat ea.

— În fiecare zi mă străduiesc să nu semăn în nici o privinţă cu el. Phillip era un pierde-vară. A jucat jocuri de noroc, a băut, s-a destrăbălat cu femei într-un fel care nu i-a făcut cinste. Era lipsit de consideraţie, nesăbuit. Nu s-a gândit la nimeni altcineva în afară de propria sa persoană şi la propriile sale nevoi egoiste.

— Mi-a spus Devon, a spus ea încet. Mi-a mai spus că istoricul familiei sugerează că gena decadentă apare la fiecare a doua generaţie.

— Asta este. Eu şi Phillip facem parte din aceeaşi generaţie, a spus el sumbru. Din această cauză, înalta societatea aşteaptă să fac un pas greşit. Sunt unii care cred

că nu am cum să evit acest destin al familiei.

— Dar Devon a spus că ai o reputaţie excelentă. Nu ai făcut nimic care să sugereze că ai fi înclinat spre o viaţă desfrânată.

— Şi dacă această capacitate de autodistrugere este în sângele meu? Ei aşteaptă să devin un fiu risipitor, să las o dâră de scandaluri în urma mea.

— Este îngrozitor.

— Există chiar şi un pariu în registrele de la clubul White, care sugerează că este doar o chestiune de timp până când va ieşi la iveală aşa-numita natură a mea „adevărată”.

— Nu crezi nimic din toate astea, nu-i aşa? a întrebat ea. Degetele ei s-au răsucit în jurul mâinii lui într-o strânsoare. Tu îţi croieşti singur propriul destin.

— Mereu m-am ghidat după acest principiu. Dar apoi te-am cunoscut pe tine, a adăugat el şi emoţia i s-a oprit în gât. Pentru prima dată în viaţa mea sunt tentat să risc totul pentru o femeie: scandal, umilinţă, dispreţ − toate lucrurile de care mi-a fost teamă şi cu care m-am luptat toată viaţa. Pentru tine.

Ochii ei au strălucit.

— Atunci poate că ar trebui să

pleci, şi-a retras ea mâna uşor, răsturnând ceaşca de ceai. Nici unul dintre ei nu a acordat atenţie lichidului maro, care s-a prelins peste faţa de masă albă, de in. Trebuie să stabilim de comun acord şi nu mai rămânem singuri niciodată. S-a ridicat. Va trebui să găseşti şi singur drumul spre ieşire.

Şi apoi s-a îndepărtat din nou de el.

*

Leela a urcat în dormitorul ei.

A închis şi a încuiat uşa, înainte de a-şi scoate rochia umedă. Când a văzut că lichidul i-a udat şi cămaşa, a dat-o jos. Vântul uşor, care intra pe fereastra deschisă, i-a mângâiat pielea goală. S-a oprit, repetând în minte

cuvintele lui Elliot. Vulnerabilitatea din ochii lui o surprinsese. Îşi împărtăşise cele mai profunde temeri cu ea. O onorase cu cele mai adânci trăiri ale sale. A deschis dulapul pentru a scoate din el o rochie nouă, apoi s-a oprit înainte de a ajunge la haina ascunsă bine în dulap. Cea pe care încercase să o uite, dar nu reuşise.

Ridicând haina lui Elliot la nas, a inspirat adânc. Mai păstra vag mirosul lui, de efort, piele şi masculinitate.

Din impuls, şi-a înfăşurat-o în jurul corpului gol, umplându-şi plămânii cu mirosul abia perceptibil. Atingerea de lână şi de mătase de pe pielea ei i-a transmis un val de căldură prin tot corpul. Sfârcurile i s-au întărit. A trecut uşor mătasea deasupra lor şi a gemut: vârfurile sfârcurilor ei erau insuportabil de sensibile.

Căzând din nou pe pat, a simţit umezeala dintre coapse. S-a strâns într-o poziţie ghemuită, încercând să ţină în frâu intensitatea senzaţiilor care-i treceau prin corp. Şi-a mângâiat locul dintre picioare şi a simţit cum se contractă. Corpul el a fost năpădit de senzaţii. Se simţea dornică şi disperată.

S-a întors pe burtă, cu piciorul peste o pernă. Senzaţia de strălfulgerare, dată de perna care se freca de zona ei intimă, a fost ca un şoc electric. S-a înfundat în ea, legănându-se, simţind o frecare perfectă a locului dintre picioare, acolo unde părea că se concentrează întreaga senzaţie. Aranjând perna, şi-a mişcat şoldurile peste ea cu mişcări circulare lente, până când a găsit locul perfect pentru a-şi satisface dorinţa. A trăit un sentiment copleşitor.

Respiraţia i-a devenit din ce în ce mai rapidă în timp ce se mişca ritmic pe pernă. Gemete involuntare i-au scăpat din gât, iar inima i-a luat-o razna. Se mişca din ce în ce mai repede, învăluită în parfumul lui Elliot, amintindu-şi gustul lui, senzaţia lui în interiorul ei. Muşchii din partea inferioară a spatelui s-au tensionat, s-au contractat şi apoi s-au relaxat. S-a desfătat cu senzaţia sublimă, storcând din ea fiecare fărâmă de plăcere, strigând numele lui Elliot

până când s-a simţit epuizată, satisfăcută, cu locul dintre picioare pulsând.

Euforia a copleşit-o. A rămas nemişcată câteva minute, absorbind senzaţiile care îi înfiorau corpul, în timp ce muşchii i se relaxau şi respiraţia îi devenea mai uniformă. S-a întins, simţindu-se delicios de lascivă. Corpul ei era viu şi foarte sensibil.

Nu mai putea nega adevărul. Ceea ce simţea era mai mult decât o simplă atracţie fizică faţă de ducele de Huntington. Elliot era durerea persistentă din inima ei, fiecare lucru fericit pe care şi-l putea imagina. Conexiunea puternică pe care o stabiliseră la Black Swan nu dispăruse niciodată. Era posibil nici să nu dispară vreodată. Leela a tras mantia lui Elliot mai aproape, cufundându-se în ea, un amalgam de senzaţii amestecându-i-se prin trup, de la vârful degetelor, până în vintre şi până în vârful degetelor de la picioare.

Era într-o situaţie extrem, extrem de disperată.

Capitolul 13

La o zi după plecarea celorlalţi oaspeţi ai săi, Hunt le-a însoţit pe Leela şi pe Lady Victoria în satul din apropiere.

El propusese să facă această ieşire pentru a o cunoaşte mai bine pe lady Victoria. La rândul ei, aceasta o luase pe Leela ca însoţitoare. Ziua era răcoroasă şi înnorată, vestind zilele umede de iarnă care urmau să vină. O biserică medievală din piatră le-a apărut în faţa ochilor, turnul ei în spirală înălţându-se peste căsuţele din jur, cu acoperiş de stuf şi structură de lemn.

Hunt era extrem de conştient de prezenţa Leelei, deşi era tăcută şi mergea de cealaltă parte a Victoriei, afară din raza lui vizuală. Lady Victoria era destul de volubilă, bâlbâindu-se doar ocazional, în timp ce discuta cu el despre cărţi şi locuri pe care dorea să le viziteze. Hunt nu se gândise să plece într-o călătorie de nuntă, dar poate ar fi

trebuit să aprofundeze ideea, ca un cadou pentru viitoarea sa mireasă.

Conversaţia cu Leela fusese destul de elocventă pentru ca el să înţeleagă că nu mai putea da înapoi. O durere sâcâitoare, intensă, îi sfâşia pieptul. Nu exista un viitor pentru el şi Leela. O aventură sau o relaţie cu ea erau categoric excluse. Şi, evident, nelalocul lor.

Lui Hunt nu îi mai rămăsese nimic altceva decât să-şi menţină intenţia iniţială de a se căsători cu Lady Victoria. O rupere a logodnei în acest moment ar fi stârnit un scandal. Îşi jurase să-şi canalizeze toată energia asupra viitoarei sale soţii. Pasiunea sa mistuitoare pentru Leela avea să dispară cu timpul. Aşa ar fi trebuit.

Pe drumul spre sat, Lady Victoria i-a pus întrebări profunde şi inteligente despre Eaton Park, reşedinţa sa de la moşia din Oxfordshire. Fericit că tânăra părea a fi mai în largul ci în compania sa, Hunt i-a povestit pe îndelete totul despre viitorul ei cămin.

— Proprietatea mea nu este atât de departe de aici, a spus el. Este la distanţă de aproximativ zece ore. Dacă aş vrea, aş putea face călătoria într-o singură zi şi aş opri doar să schimb caii.

— O! a părut ea încântată. Nu este chiar atât de departe.

Au trecut pe lângă o turmă de vite, care păşteau pe pajiştea satului. În faţa lor, o mulţime agitată le-a atras atenţia. Oamenii s-au grăbit să treacă pe lângă ei spre un tăuraş, care se îndrepta spre piaţă.

— Ce este agitaţia asta? a întrebat Lady Victoria. Putem să ne oprim şi să vedem?

— Cum vrei, a spus el.

S-au oprit să privească. Animalul era legat de un ţăruş înfipt în pământ. Lanţul metalic care lega taurul de stâlp avea o lungime de câţiva metri. Animalul s-a repezit imediat încercând să se elibereze. Oamenii s-au grăbit să se ferească din calea lui, lovindu-se unul de celălalt în timp ce râdeau, strigau şi agresau animalul. Unii dintre spectatori au căzut.

— O, Doamne, a spus Lady Victoria în timp ce s-a ferit cu abilitate din calea unui corp care s-a prăbuşit lângă ea.

Leela nu fusese la fel de rapidă. Un idiot se lovise de ea şi o dezechilibrase. Mâna lui Hunt a zvâcnit să o apuce înainte să cadă. Degetele lui i-au atins încheietura ca o arsură şi un curent l-a trecut prin braţ, încărcat de o energie plăcută.

— O! a scos Leela un sunet de surpriză, înainte de a-i apuca din reflex antebraţul pentru a se echilibra din nou.

Un val de căldură i-a străbătut corpul lui Hunt în momentul în care degetele ei s-au încleştat în jurul braţului său, strângându-l cu putere.

— Te-am prins, a spus el. Nu te las să cazi.

Ochii lor s-au întâlnit. O flacără fierbinte şi mistuitoare şi-a făcut loc în privirile lor. Amândoi s-au desprins imediat din strânsoare şi s-au despărţit. Obrajii ei s-au înroşit şi ea s-a uitat în altă parte.

— Leela! a strigat Lady Victoria. Te-ai lovit?

— Nu. Sunt bine. Excelenţa Sa m-a ajutat să nu cad în noroi.

Lady Victoria a aruncat o privire plină de recunoştinţă spre Hunt.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce, şi-a dres el glasul. Nu aş lăsa-o niciodată pe Lady Devon să cadă. Păcat că nu a avut pumnalul la îndemână, ca să-i ţină la distanţă pe intruşi.

Lady Victoria a înclinat capul într-o parte.

— Pumnalul ei? s-a încruntat ea. Ai văzut pumnalul Leelei?

— Ă…

Hunt nu ştia ce să răspundă.

— Excelenţa Sa mi-a văzut *janbiya* când a venit la Parkwood să-mi aducă pachetul de la tine, a intervenit Leela. Îţi aminteşti că mi-ai trimis uleiul de măsline şi *za'atar*-ul.

Fruntea lui Lady Victoria s-a destins.

— Îmi amintesc. S-a uitat la Hunt. Este extraordinar, nu-i aşa?

Nu la fel de extraordinar ca femeia care îl mânuia. Din fericire, vuietul mulţimii i-a distras Victoriei atenţia de la Hunt şi de la subiectul pumnalului Leelei.

— Faceţi loc! Faceţi loc! a strigat cineva. Mulţimea s-a împrăştiat, formând un culoar îngust, care ducea spre taur.

Hunt a înlemnit în momentul în care şi-a dat seama ce avea să urmeze.

— Ar trebui să mergem. Acesta nu este un spectacol pentru doamne.

Curiozitatea i-a luminat chipul lui Lady Victoria.

— De ce nu? Ce fac?

Atenţia i s-a îndreptat către un tânăr slăbuţ, roşcovan, îmbrăcat în nişte haine jerpelite. Acesta ţinea în frâu un buldog agitat, care lătra dintre picioarele lui. O blană scurtă, maro, cu excepţia unor pete albe, situate în zona pieptului, acoperea corpul puternic al câinelui. Botul scurt era negru şi ridat. Stăpânul a eliberat brusc câinele, care a luat-o la fugă pe culoar, înspre taur, mişcându-se cu viteză şi agilitate.

— Ce face? a strigat Lady Victoria speriată.

Câinele va fi rănit. Leela a strâns-o de braţ, ca să o împiedice să alerge după buldog.

Văzând câinele, taurul a început să-şi mişte capul ameninţător, dintr-o parte în alta. Încordându-şi spatele, fiara masivă a lovit cu copitele în pământ. A prins buldogul în coarne şi a aruncat animalul care schelălăia în aer. Expresia Leelei era sumbră şi palidă în timp ce mulţimea de oameni se strângea pentru a prinde câinele.

Lady Victoria a strigat îngrozită.

— I-au rupt gâtul bietului câine.

— Nu e nimic grav, a liniştit-o Hunt. De aceea prinde mulţimea câinii.

Ea l-a privit îngrozită.

— Este un fel de sport?

— Din păcate. Câinele trebuie să doboare taurul

— Dar cum ar fi posibil aşa ceva? a întrebat Leela. Cum ar putea un câine să doboare un taur?

— Câinii sunt antrenaţi să muşte taurul de nas şi să

încerce să pună animalul la pământ.

Lady Victoria avea o expresie indignată.

— Eşti de acord cu acest gen de lucruri?

— Nu, dar sunt mulţi cărora le place acest sport.

Câinii sunt crescuţi special pentru a doborî taurii. Un al doilea buldog era gata de asalt, cu botul lui scurt îndreptat spre taur. Mulţimea ovaţiona.

— Este revoltător, a spus Lady Victoria aproape în lacrimi. Trebuie să-i faci să se oprească. Te rog!

Dornic s-o scutească pe tânără de şi mai multă suferinţă, Hunt a făcut un pas în faţă.

— Cine este proprietarul acestor câini?

Mulţimea a tăcut, privindu-l pe bărbatul bine îmbrăcat care ieşea în evidenţă printre oamenii de condiţie modestă.

— Şi tu cine eşti? a întrebat bărbatul care ţinea câinii şi care era extrem de tânăr.

Îl ţinea pe cel de-al doilea câine între genunchi, pregătit de atac.

— Sunt ducele de Huntington, a răsunat vocea lui.

Un murmur de voci încântate s-a auzit dinspre mulţime.

— Sunt animalele mele. Pieptul slăbănog al proprietarului s-a umflat. Cei mai buni câini pentru luptele cu tauri din regiune.

— Îţi dau zece şilingi pe ei.

Atât Leela, cât şi Lady Victoria au fost uimite când au auzit preţul, care era mult prea mare.

Băiatul a rămas cu gura căscată, dar şi-a revenit repede.

— Dublu şi facem târgul.

— Zece şilingi şi şase pence. Aceasta este oferta mea finală.

Hunt ştia că ar fi putut oferi mult mai puţin, dar băiatul slăbănog arăta de parcă ar fi avut nevoie cu adevărat de acei bani în plus.

— S-a făcut, a rânjit băiatul. Pluto şi Plunder sunt ai tăi.

Lady Victoria i-a zâmbit recunoscătoare lui Hunt.

— Pot să mă duc să iau câinii?

— Desigur, a aprobat el.

Împreună cu Leela a privit cum Lady Victoria şi-a făcut drum prin mulţime pentru a intra în posesia câinilor.

— Ce vei face cu ei? a întrebat Leela.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Chiar îţi plac câinii? s-a auzit ironia în vocea ei.

— Nu în mod special.

Ea a pus o mână pe antebraţul lui

— Ai procedat foarte bine. Mulţumesc.

El s-a uitat fix la mâna ei înmănuşată, căldura răspândindu-se prin el cu viteza unui incendiu. Corpul lui tânjea după ea.

El ar fi vrut să-i ia mâna şi să o ridice la gură, astfel încât să-şi poată lipi buzele de locul delicat din interiorul încheieturii

— Am venit, i-a smuls din gânduri vocea lui Lady Victoria. Un zâmbet îi lumina faţa, în timp ce câinii din lesă se mişcau neliniştiţi pe lângă ea. Şi acum, ce facem cu ei?

— Îi luăm acasă? a spus Hunt nedumerit.

Atât Leela, cât şi Lady Victoria au râs de parcă ar fi făcut o remarcă plină de umor.

Leela s-a întins să ia o lesă de la Lady Victoria.

— Şi acum, spune-mi care este Plunder? Ce nume!

Lady Victoria a arătat spre cel mai mic dintre cei doi buldogi.

— Asta este Plunder, iar tu îl ţii pe Pluto.

Discutând vesele una cu cealaltă, cele două doamne s-au întors pe jos spre Lambert Hall fără să-l mai bage prea mult în seamă pe Hunt, care păşea atent pe urmele lor.

*

În după-amiaza care a urmat celei în care Hunt cumpărase câinii, Leela naviga pe canalul Oxford în cea mai îngustă ambarcaţiune pe care o văzuse vreodată.

Din cauză că cei mai mulţi dintre oaspeţi plecaseră, doar domnul şi doamna Paget veniseră în excursie,

împreună cu prietena cea mai bună a mătuşii Helene, baroneasa Wallace, pentru că locuiau în apropiere.

— Aceasta este o ambarcaţiune ciudată, a remarcat Leela. Nu am călătorit niciodată cu aşa ceva.

— Trebuie să fie suficient de îngustă pentru a intra pe canal, i-a explicat Tori. Majoritatea ambarcaţiunilor înguste transportă marfă. Altele transportă corespondenţă şi colete şi, uneori, pasageri.

— Pare că ştii foarte multe despre ambarcaţiunile înguste, a observat baroneasa Wallace.

— Nu am de ales, a spus Tori zâmbind. Fratele meu este fascinat de canale, îi place să îşi răsfeţe oaspeţii organizând voiaje pe canalele navigabile.

Ambarcaţiunea lungă, din lemn, avea o lăţime de aproximativ 7 metri şi o lungime de zece ori mai mare, cu o cabină mică situată în spate. În interiorul cabinei se aflau două bănci căptuşite, un dulap de depozitare şi o sobă pentru încălzit şi gătit. Patru cai, legaţi de părţile laterale ale tunelului cu o frânghie lungă, mergeau de-a lungul malului, trăgând vasul într-un ritm blând.

Doamna Paget, cu o umbrelă de soare ridicată deasupra capului, a privit peste marginea ambarcaţiunii la întinderea de apă scăldată de razele soarelui.

— Priveşte, o raţă sălbatică!

Doamnele stăteau pe băncile de lemn aflate în partea din faţă, iar ducele se afla în spatele ambarcaţiunii, împreună cu Edgar şi cu domnul Paget, fiind curioşi cum funcţionează mecanismul de direcţie, cârma de mână.

Leela privea peisajul care se derula în faţa lor – păşuni şi căsuţe fermecătoare de piatră, presărate din loc în loc – şi încerca să nu se gândească la Hunt. Tori s-a apropiat de ea.

— Am ceva să-ţi spun, a şoptit ea pe nerăsuflate.

— Ce s-a întâmplat?

— Lady Devon, a întrerupt-o baroneasa, am auzit că ai crezut de cuviinţă să te muţi la Parkwood.

— Într-adevăr, a aprobat ea. Anticipând comentariile critice, a adăugat: Mă simt foarte bine acolo. Este o casă

frumoasă.

— Oare chiar aşa să fie? a întrebat doamna Paget. Mi-ar plăcea să vizitez casa văduvelor.

— Sunteţi bine-venită să-mi faceţi o vizită în orice moment.

— Parkwood este o casă de familie şi aşa a rămas de mai bine de un secol, a spus mătuşa Helene. Mama, bunica mea şi toate mamele conţilor de Devon au locuit acolo de-a lungul timpului.

— Şi, în calitate de văduvă a regretatului conte de Devon, respect această tradiţie, a replicat Leela.

Hunt li s-a alăturat, făcându-şi loc lângă Tori pe banca încastrată, situată pe o parte a ambarcaţiunii. Renunţase la frac şi arăta de-a dreptul fascinant îmbrăcat într-o vestă de mătase crem, purtată peste o cămaşă albă de in şi pantaloni din piele, îndesaţi în cizme de piele cafenii.

Edgar şi domnul Paget l-au urmat îndeaproape. Mătuşa Helene, care stătea pe o bancă orientată cu faţa înainte, nu era conştientă de prezenţa lor.

— Dar nici nu eşti mama următorului duce, a remarcat ea. O compasiune ipocrită a răzbătut din vocea femeii în vârstă. Din păcate, nici măcar nu eşti mamă.

— Nici tu nu eşti, i-a reamintit Leela fetei bătrâne.

Vorbea pe un ton plăcut, ca şi când ar fi discutat despre vreme, chiar dacă furia i se agita în stomac. Nu i-ar fi dat niciodată lui Helene satisfacţia de a şti că o lovise din plin. Înţepătura o duruse nu pentru că Leela ar fi avut dorinţa aprigă de a avea un copil, ci pentru că Douglas îşi dorise încă unul, iar Leela nu reuşise să i-l dăruiască.

Mătuşa Helene s-a ofensat.

— Se prea poate, dar am legături de sânge cu Lambert Hall. Tu nu.

— Dar are legături de suflet, a interveni Hunt. Lady Victoria este foarte ataşată de Lady Devon.

Capul mătuşii Helene s-a întors brusc în direcţia lui Hunt, luând act de prezenţa sa abia în acel moment.

— Excelenţa Voastră, ce frumos din partea domniei voastre că v-aţi întors.

— Lady Victoria este fericită că Lady Devon stă în casa văduvelor, i-a spus el femeii mai în vârstă.

— Da, într-adevăr. Tori a luat-o pe Leela de mână. Nimic nu mă poate face mai fericită.

— Exact, a spus Hunt încântat. Cu siguranţă că fericirea lui Lady Victoria este extrem de importantă.

Edgar radia.

— Huntington nu poate accepta ca viitoarea sa ducesă să fie nefericită.

Inima Leelei a tresărit. *Viitoare ducesă?* Hunt oficializase deja relaţia? În jurul ei s-au auzit murmure de surpriză.

— Să înţeleg că spune ceea ce cred eu? l-a întrebat baroneasa.

— Este un anunţ oficial? a întrebat domnul Paget un pic prea tare.

Edgar a zâmbit.

— Cam aşa ceva.

— Poftim? a întrebat mătuşa Helene.

Hunt i-a aruncat Leelei o privire, înainte de a face cu ochiul şi a o lua de mână pe Tori. Chipul fetei a căpătat o nuanţă profundă de roz, în timp ce se uita în jos la degetele lor îngemănate.

— Lady Victoria a fost de acord să mă facă cel mai fericit om din Anglia, a spus Hunt rar, ca şi când ar fi vrut să-şi cântărească cu atenţie cuvintele. Mi-a făcut marea onoare de a accepta să fie soţia mea.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat mătuşa Helene. De ce nu am fost anunţată?

— Vă anunţăm acum, nu şi-a mai încăput Edgar în piele de fericire. Excelenţa Sa i-a cerut mâna lui Lady Victoria ieri după-amiază. Şi ea a acceptat.

Ieri după-amiază, la scurt timp după ce se întorseseră din sat, Hunt se dusese probabil glonţ să-i ceară lui Edgar mâna lui Tori. Disperarea şi-a făcut loc în sufletul Leelei. Se terminase. Tori nu mai putea să rupă logodna. Aceasta fusese deja oficializată.

Domnul Paget i-a întins mâna lui Hunt.

— Permiteţi-mi să fiu primul care vă felicită, a spus el sincer.

— O, ce zi fericită! a spus baroneasa Wallace şi s-a dus s-o îmbrăţişeze pe Tori. Vei fi o ducesă minunată.

Tori i-a răspuns baroanei, îmbrăţişând-o la rândul ei, dar privirea ei îngrijorată a întâlnit-o pe a Leelei. Schiţând un zâmbet, Leela s-a ridicat să o îmbrăţişeze pe Tori.

— Vă doresc toată fericirea din lume.

La rândul ei, Tori a îmbrăţişat-o cu putere.

— Mulţumesc. Totul s-a întâmplat atât de repede. Am încercat să-ţi spun.

A fost trasă de mână pentru a o îmbrăţişa pe mătuşa Helene. În jurul ei, toată lumea discuta fericită. Leela nu a mai auzit nimic. Ea a zâmbit şi a râs când şi ceilalţi au făcut-o, dar nu avea habar de ce.

— Tunel în faţă! a strigat unul dintre barcagii, punând astfel punct îmbrăţişărilor de felicitare. Leela s-a uitat fără a vedea cu adevărat ceva şi a observat că se apropiau de un pasaj acoperit şi îngust.

— Acum dezlegăm caii, i-a informat Edgar.

— Cum trecem prin tunel? a întrebat domnul Paget, întorcându-se astfel încât să-l poată auzi pe Edgar cu urechea sănătoasă.

— Doi dintre bărbaţi vor împinge ambarcaţiunea cu picioarele, a răspuns contele. Va dura aproximativ cincisprezece minute să ajungem în partea cealaltă a tunelului.

Toată lumea, cu excepţia Leelei, s-a îndreptat spre partea din spate a bărcii pentru a-i urmări pe bărbaţii întinşi pe spate, pe cabină. Şi-au sprijinit picioarele de pereţii tunelului într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, împingând cu picioarele de-a lungul peretelui. Forţa picioarelor lor a condus barca îngustă prin pasajul întunecat.

Uşurată de faptul că ceilalţi erau distraşi de acest moment, Leela s-a scufundat pe bancă. Inima i se zbătea. Capul îi pulsa. La scurt timp, întreaga barcă a intrat complet în interiorul tunelului, aruncând-o într-un întuneric

total. Pereţii erau reci şi semănau cu cei ai unei peşteri, aerul umed atingându-i pielea, făcându-i-o lipicioasă. Sunetul apei care picura din pereţii umezi ai tunelului răsuna în jurul ei. Scoţându-şi mănuşile, Leela şi-a pus o mână pe fruntea rece.

În spatele ei, barcagiii au început să cânte, împingând cu picioarele de părţile laterale ale tunelului în ritmul cântecului marinăresc.

Leela a închis ochii şi a încercat să respire în ciuda durerii din piept. Se terminase. Tori avea să se căsătorească cu Hunt. Avea să-i poarte copiii în pântece. Leela nu îşi dorise niciodată să aibă copii. Sperase să rămână însărcinată doar pentru că Douglas mai dorise un fiu, nu pentru că şi-ar fi dorit ea cu adevărat asta. Dar acum, ideea ca altcineva să poarte în pântece copiii lui Hunt a făcut-o să simtă o durere ca şi cum i-ar fi murit cineva din familie.

A simţit cum ceva cald s-a aşezat lângă ea. Chiar şi în întuneric, ea a ştiut imediat cine este. I-a recunoscut parfumul masculin. Îl recunoştea. Mâna lui Hunt a mângâiat-o pe a ei. Degetele lor s-au întrepătruns de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Au stat acolo în tăcere timp de un minut şi ceva, într-o atingere intimă, extrăgându-şi puterea şi alinarea unul de la celălalt. Buzele îi erau la ureche, respiraţia lui, umedă.

— Am făcut-o pentru tine.

Inima i-a tresărit.

— Ştiu.

— Mi-era teamă că dacă aş mai fi aşteptat, mi-aş fi pierdut minţile.

Ea a încuviinţat din cap, chiar dacă el nu o putea vedea. Vocea îi era tensionată.

— Jur că voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a mă asigura că Victoria nu va regreta niciodată alegerea făcută.

Emoţia care o sufoca a făcut-o să fie incapabilă să rostească ceva. În schimb, s-a agăţat de mâna lui şi a lăsat lacrimile să curgă.

Când barca îngustă a ieşit din tunel, câteva minute

mai târziu, Leela îşi revenise.

Şi era din nou singură.

Capitolul 14

A doua zi dimineaţa. Leela lua micul dejun, încercând să-şi revizuiască manuscrisul şi să nu se gândească la Hunt, când Tori a năvălit înăuntru.

— Nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa? a întrebat tânăra pe nerăsuflate, roşie în obraji. Te rog, spune-mi că nu eşti supărată pe mine.

— De ce aş fi supărată pe tine? şi-a lăsat Leela jos ceaşca de ceai. De ce respiri atât de greu?

— Am fugit până aici. A fost singura mea ocazie să evadez.

— Stai jos. Leela i-a turnat fetei apă din ibricul de porţelan cu flori pictate, aflat pe masă. Şi bea ceva.

Tori s-a prăbuşit pe un scaun, în faţa Leelei şi a băut jumătate din paharul cu apă.

— Eram îngrijorată că te-ai putea supăra pentru că am acceptat atât de repede propunerea ducelui.

— Draga mea, este vorba despre viaţa ta, i-a spus ea. Nodul din stomacul ei, cel legat de tot ce îl privea pe Hunt, s-a strâns şi mai mult. Tot ce pot face este să te ajut cu sfaturi. Dar, în cele din urmă, trebuie să faci cum îţi dictează inima.

— Sperasem să petrec mai mult timp cu Hunt – mi-a spus că ar trebui să-i spun Hunt, acum că suntem logodiţi însă el a fost foarte înflăcărat când mi-a făcut propunerea.

Inima Leelei a tresărit.

— Chiar aşa?

— Da, părea atât de hotărât să mă facă soţia lui, încât mi-a fost greu să-l refuz.

— Ai vrut să-l refuzi?

— Nu, nu chiar. A mai luat o înghiţitură de apă. A fost atât de frumos când am vizitat satul. Felul în care i-a salvat

pe Pluto şi pe Plunder a fost destul de impresionant.

Leela a trebuit să-i dea dreptate.

— Unde sunt câinii acum?

— În grajd. Hunt intenţionează să îi ducă la moşia sa de la ţară.

Leela a zâmbit.

— A fost foarte frumos din partea Excelenţei Sale să salveze animalele.

— Va trebui să-i spui Hunt acum că va face parte din familie.

Familie. Foarte bine.

— A fost foarte frumos din partea lui Hunt.

— Sunt de acord. Amabilitatea lui a influenţat foarte mult decizia mea de a accepta oferta sa de a ne căsători. Şi am ţinut cont şi de opinia domnului Foster.

— Secretarul ducelui? Şi-a dat cu părerea dacă ar trebui sau nu să te căsătoreşti cu ducele?

— Nu, desigur că nu. Domnul Foster nu ar fi niciodată atât de îndrăzneţ. Ea şi-a terminat de băut apa. L-am întrebat dacă îi place să lucreze pentru Hunt şi domnul Foster a răspuns că nu şi-ar putea dori vreun stăpân mai bun. Mi-a spus că Excelenţa Sa este onest, generos şi corect.

— Să nu uiţi că ducele este stăpânul său. Domnul Foster ar fi naiv să-l vorbească de rău. Şi-ar pune în pericol postul.

— Mi-am dat seama. Dar domnul Foster a lucrat şi pentru celălalt duce.

Leela s-a întins după carafă pentru a-i umple paharul lui Tori.

— Domnul Foster a fost angajat de fratele Excelenţei Sale?

— Da. A fost ajutorul secretarului regretatului duce. Când Hunt a preluat responsabilităţile ducatului, l-a ridicat pe domnul Foster în rang, făcându-l secretar. Domnul Foster spune că nu au existat niciodată doi fraţi mai diferiţi.

Leelei i s-a aprins curiozitatea.

— Ce a spus despre ultimul duce?

— Nimic concret. Domnul Foster nu ar fi niciodată atât de indiscret. Dar este evident din modul în care vorbeşte despre actualul duce că îl respectă foarte mult. Pare chiar un pic ataşat de Hunt.

Nu a surprins-o pe Leela faptul că Hunt era apreciat de angajaţii lui. Dovedise că era un om demn.

— Cred că Excelenţa Sa va face tot ce îi stă în putinţă pentru a te face fericită.

Hunt îi spusese toate astea Leelei şi ea îl crezuse.

— Crezi? Chipul lui Tori s-a luminat. O, sunt atât de fericită! Părerea ta despre persoana lui înseamnă totul pentru mine.

Leela nu mai suporta să mai discute despre Hunt. O durea prea mare.

— Ţi-e foame?

— Nu, am mâncat deja, a spus Tori. Apoi s-a oprit, adulmecând aerul. Dar de unde vine acest miros delicios?

— Se numeşte *manaeesh*. Leela a rupt o bucată din pâinea rotundă de pe farfuria ei. Încearcă-l. Este *za'atar* amestecat cu ulei de măsline şi apoi întins pe aluat înainte de a fi copt.

— Ei bine, îmi place foarte mult *za'atar-ul* tău. A muscat din pâinea caldă şi a mestecat încet, apreciativ. Are un gust la fel de plăcut ca şi mirosul.

— Este unul dintre felurile mele de mâncare preferate. Sunt norocoasă că Hashem este un bucătar excelent.

Tori a examinat pâinea acoperită de *za'atar* înainte de a mai lua o muşcătură.

— Ar trebui să te avertizez că în curând ai putea avea parte de oaspeţi.

— Ah? Cine?

— Doamna Paget este sus, la reşedinţă. Am auzit-o spunându-i mătuşii Helene că ar dori să răspundă invitaţiei tale la ceai, aici la Parkwood House.

Leela şi-a înăbuşit un geamăt.

— Sper că se va răzgândi.

Au auzit voci pe holul de la intrare. Un ton deosebit de

autoritar nu lăsa loc de îndoială că mătuşa Helene era printre vizitatori. Sprâncenele lui Tori s-au ridicat.

— Poţi oricând să te faci nevăzută pe uşa din spate.

Leela s-a ridicat, resemnată.

— Presupun că va trebui să mă duc să-mi întâmpin oaspeţii.

Mirosul ispititor al pâinii proaspăt coapte şi al ceaiului de mentă a ajuns la Hunt în momentul în care servitorul Leelei i-a primit la Parkwood. Era ultimul loc în care şi-ar fi dorit să fie. Venise fără nici o tragere de inimă, la îndemnul lui Devon, al bătrânei sale mătuşi şi al doamnei Paget, care părea să petreacă foarte mult timp la Lambert Hall. Nu-şi dorea deloc să fie prezent în casa Leelei atât de repede după ultima lor întâlnire. Cu cât păstrau distanţa între ei, cu atât mai bine. Faptul că păşea pe domeniul Leelei i-a stârnit emoţii pe care era mult mai bine să le lase în stadiul latent.

— Unde a dispărut tot mobilierul? s-a uitat încruntată mătuşa Helene la sala de recepţie generoasă, cu pereţii galben pal şi ferestre înalte. Unde este fotoliul mamei?

Leela li s-a alăturat, arătând proaspătă şi foarte atrăgătoare, cu părul ei negru ridicat într-un coc. Câteva şuviţe scăpaseră din strânsoare, acoperindu-i gâtul delicat, până spre umeri. Ţinuta de dimineaţă, albă cu dungi roşii, îi acoperea sânii generoşi înainte de a cădea uşor peste restul curbelor ei senzuale. Amintirea neaşteptată a buzelor lui pe gâtul acela, gustându-i sânii voluptuoşi l-a năpădit pe Hunt. Realitatea l-a lovit în momentul în care Victoria a intrat în cameră, din spatele Leelei.

— Ce surpriză minunată! le-a spus Leela oaspeţilor săi.

Ignorând cuvintele de bun venit ale Leelei, Devon s-a concentrat asupra surorii sale.

— Deci, aici ai dispărut fără să spui nimic.

— Victoria a venit să mă viziteze, şi-a apărat Leela fiica vitregă. Doar nu a fugit.

— Totuşi, s-a uitat Devon la Hunt. Fără îndoială că Excelenţa Sa va dori să o ţină pe Victoria din scurt odată ce se vor căsători.

— Lady Victoria nu trebuie ţinută din scurt, a simţit Hunt nevoia de a o proteja pe fată, venind instinctiv în apărarea ei aşa cum ar fi făcut dacă ar fi avut o soră mai mică. Nu văd nimic greşit în comportamentul ei.

Victoria s-a înroşit şi i-a oferit un zâmbet recunoscător. El i-a întors zâmbetul, dându-şi seama că îi plăcea tot mai mult tânăra strălucitoare şi amabilă. Nu cu pasiunea mistuitoare cu care o dorea pe Leela, ci ca pe cineva din familie. A presupus că acesta era un început. S-a uitat la Leela. Ea urmărise schimbul său de replici amabile cu Victoria. Stomacul i s-a strâns când a observat expresia tristă care i-a trecut pe faţă şi pe care şi-a mascat-o rapid cu un zâmbet politicos.

— Am comandat deja ceaiul. Nu vreţi să vă aşezaţi şi să vă simţiţi confortabil?

— Unde? Nu prea ai unde să stai, a venit replica rece a mătuşii Helene. Ce ai făcut cu fotoliul mamei? Şi cu mesele din marmură ale bunicii?

— Deocamdată sunt în salonul mic din spatele holului, a anunţat-o Leela, până când Devon va decide unde vrea să le depoziteze, fie în mansarda de aici, fie la reşedinţă.

— De ce a trebuit să le muţi? s-a aşezat doamna Paget lângă mătuşa Helene pe canapeaua aurită, cu un cadru din lemn de culoare închisă.

Leela stătea într-un fotoliu tapiţat cu catifea cu spătar înalt, vizavi de doamnele mai în vârstă.

— Mi-am dat seama că în ultima vreme prefer spaţiile mai puţin aglomerate, puţin mai simple.

— Cu siguranţă ţi-ai pus amprenta pe acest loc, a spus Hunt.

Menajera Leelei a intrat cu ceaiul, pe care apoi l-a servit oaspeţilor. Spre dezamăgirea lui Hunt, sursa mirosului delicios de pâine proaspătă nu părea să se regăsească printre prăjiturile şi sendvişurile puse la dispoziţia oaspeţilor. Cu siguranţă nu era nimic la fel de interesant ca *za'atar*-ul pe care îl servise la masa ei. De asemenea, a remarcat lipsa mentei în ceai. I s-a părut că Leela i-a servit cu ceai tradiţional englezesc. Cu băuturile în

mână, Hunt şi Devon s-au aşezat în scaune franţuzeşti identice, tapiţate în aceeaşi ţesătură crem a draperiilor care împodobeau ferestrele.

Leela şi-a îndreptat atenţia spre Devon.

— Ce ai de gând să faci cu mobila care nu-mi mai trebuie? Aş vrea să eliberez şi salonul mic.

— Mesele acelea de marmură sunt destul de valoroase, a spus mătuşa Helene, cu atitudinea la fel de rigidă ca şi părul perfect pieptănat. Nu cred că ar trebui depozitate undeva.

— Atunci, cu siguranţă, eşti încântat să le duci la reşedinţă, a spus Leela.

— Nu este cazul. Devon a luat o înghiţitură de ceai. Nici o piesă de mobilier din această casă nu se mută nicăieri. Şederea lui Lady Devon aici este temporară.

Leela a înlemnit. Hunt a intervenit.

— Nu este aceasta casa văduvelor? l-a întrebat pe Devon.

— Aşa este, conform tradiţiei, a răspuns Devon. Cu toate acestea, Lady Devon nu o să rămână prea mult aici. Victoria mi-a spus că are de gând să-şi continue călătoria.

— Înţeleg, a spus Hunt şi stomacul i s-a revoltat. Ea avea să plece. E adevărat?

— Da. Privirea circumspectă a Leelei a întâlnit-o pe a lui. Este posibil să-mi continui călătoria în Africa de Nord. Poate vizitez Marocul.

— Exact ce spuneam, a spus Devon cu o mişcare a mâinii. Ar fi o risipă să ţii Parkwood deschis şi la dispoziţia lui Lady Devon când şederea el este atât de trecătoare.

Hunt a insistat.

— Cu siguranţă, Lady Devon are nevoie de o casă când nu călătoreşte în străinătate. În calitate de văduvă a răposatului conte, doamna are anumite drepturi.

— Poate sta cu noi la Eaton Park, a spus Victoria entuziasmată înainte de a-şi de a seama că o luase gura pe dinainte. S-a înroşit şi şi-a acoperit gura. Adică. dacă eşti şi tu de acord, Excelenţa… ăăă… Hunt.

El a evitat şi se uite în direcţia Leelei.

— Lady Devon va fi binevenită.

Bineînţeles că nu s-ar fi putut opune deciziei ei, dar Hunt spera din tot sufletul ca Leela şi nu vină la Eaton Park. Dacă ar fi făcut-o, reşedinţa ar fi fost compromisă pentru el. Odată ce s-ar fi obişnuit cu senzaţia prezenţei ei în casă, printre lucrurile lui, Eaton ar fi fost tot timpul un loc pustiu în absenţa ei.

— Cred că acesta este biroul bunicului, s-a holbat mătuşa Helene la biroul la care scria Leela. Când eram copii, eu şi fratele meu, bunicul lui Devon, am găsit un compartiment secret în el.

— Ce interesant! şi-a strâns Victoria mâinile pe piept. Crezi că mai ştii unde este, mătuşă Helene?

Bătrâna s-a ridicat în picioare.

— Să aruncăm o privire, ce zici?

Doamna Paget a urmat-o pe mătuşa Helene.

— Este cam dezordine.

Leela a sărit şi s-a apropiat cu paşi mari.

— Lasă-mă să fac curat mai întâi.

Mătuşa Helene a ajuns la birou înaintea Leelei. Toată lumea s-a ridicat şi le-a urmat pe doamne până la masa de scris.

— Chiar, a spus mătuşa Helene cu dispreţ. De ce ai atâtea hârtii împrăştiate pe birou, de parcă ai fi vreun funcţionar?

Leela a strâns în grabă hârtiile, punându-le una peste alta la întâmplare şi ţinându-le la piept.

Câteva hârtii au căzut, plutind spre pământ. Devon a îngenuncheat să le adune, dar Hunt s-a repezit primul.

— Te rog, a spus el şi a strâns repede hârtiile. Pe măsură ce le aşeza una peste cealaltă, Hunt nu s-a putut abţine să nu observe că acestea nu erau simple scrisori. De fapt, nu erau deloc scrisori

— Iată-l! a exclamat mătuşa Helene din locul ei, aflat la marginea biroului. Ştiam că îl voi găsi.

Ochii doamnei Paget s-au mărit.

— Cât de inteligent!

— Pot să văd şi eu? s-a apropiat Victoria.

— Interesant, a spus Devon, privind peste umerii doamnelor.

Cu hârtiile în mână, Hunt s-a ridicat şi a văzut-o pe Leela chestionându-l din priviri.

— Mă duc în birou pentru a pune bine hârtiile astea.

— Te voi însoţi pentru că deja ai mâinile ocupate, a spus el. Ceilalţi erau prea ocupaţi cu examinarea compartimentului secret pentru a le acorda prea multă atenţie.

Leela a rămas tăcută în timp ce traversa holul. S-a oprit la masa din hol, deschizând unicul sertar mic şi scoţând o cheie din el. Descuind uşa, a intrat, urmată de Hunt. În faţa lui se afla un alt birou şi o masă lungă acoperită cu hârtii stivuite cu grijă, una lângă alta. Când s-a apropiat, a văzut că era vorba despre o carte, aranjată pe capitole.

Ea l-a lăsat să se uite la hârtiile din mâna lui.

— Deci, acum ştii.

— Presupun că da. S-a uitat la un capitol intitulat „Călătorie la Marea Moartă”. Cu siguranţă eşti plină de surprize. Ai scris *Călătorii în Arabia.*

A întins o pânză peste masă, acoperind hârtiile.

— Sper că asta nu va influenţa decizia ta de a te căsători cu Victoria şi de a intra în această familie.

S-a încruntat.

— De ce aş face aşa ceva?

— Sunt o doamnă, o contesă, care face afaceri.

— Scrii sub pseudonim.

— Da, dar dacă cineva află despre asta, ar putea provoca un scandal groaznic.

— Toată această descoperire nu mă face decât să te apreciez şi mai mult. Eşti o scriitoare foarte talentată, a lăudat-o el, simţind un val de admiraţie pentru ea. Faptul că ai scris cel mai renumit jurnal de călătorie din Londra dovedeşte că eşti o femeie şi mai interesantă şi mai spectaculoasă decât mi-am închipuit.

Bucuria i-a luminat chipul superb. Cuvintele lui au încântat-o. Dorinţa curgea prin venele lui Hunt. Îl durea

sufletul de dorul ei. Nu s-a putut abţine să nu se apropie, suficient încât să o atingă. Nu s-a mişcat.

Şi-a ţinut mâinile cu pumnii strânşi în lateral. Dacă ar fi făcut imprudenţa de a simţi catifelarea pielii ei, ar fi fost pierdut. În schimb, şi-a dus uşor buzele spre locul acela delicat, unde gâtul ei se îmbina cu umerii. El şi-a îngropat faţa în ceafa ei, inspirând parfumul săpunului şi al căldurii feminine şi a tot ce nu putea avea.

Ea şi-a înclinat capul, obrazul ei moale atingându-l pe al său, îmbrăţişându-l în singurul mod în care fiecare dintre ei ar fi îndrăznit s-o facă.

— Trebuie să ne oprim, a şoptit ea.

— Da, a aprobat el. În ciuda tristeţii care-i umplea sufletul şi a dorinţei lui mistuitoare de ea, Hunt s-a îndreptat în timp ce ea s-a îndepărtat.

Uşa s-a deschis.

— Aici erai, a apărut Devon în prag. Privirea lui circumspectă i-a analizat pe amândoi. Ce se întâmplă aici?

— Excelenţa Sa a fost destul de amabil să mă ajute cu scrisorile mele, s-a repezit Leela să netezească pânza care acoperea manuscrisul. Apoi a cerut să viziteze şi restul casei.

O expresie sceptică a apărut pe chipul lui Devon.

— Huntington vrea să arunce o privire prin Parkwood?

— Facem o tură? Faţa strălucitoare a lui Lady Victoria s-a ivit din spatele lui Devon. Vreau şi eu să te însoţesc.

— Chiar te rog, a spus Leela cu voce clară, împingând cu abilitate pe toată lumea spre uşă. Pe aici, vă rog.

Hunt a simţit cum Devon l-a privit îndelung, în timp ce domnii le urmau pe doamne afară din încăpere.

Capitolul 15

— Draga mea Lady Devon, ce surpriză minunată! Vă rog, intraţi.

Domnul Sherman a condus-o pe Leela în biroul său

întunecat de pe Well Street din Coventry.

— Nu am ştiut că aţi revenit la Lambert Hall, după o absenţă atât de lungă. Şi că arătaţi mai bine ca niciodată, trebuie să recunosc.

— Mulţumesc. M-am întors destul de recent. Alesese una dintre cele mai frumoase rochii de zi pentru întâlnirea cu avocatul lui Douglas. Dantela înfrumuseţa decolteul înalt şi manşetele rochiei sale violete, iar o bordură dantelată îi împodobea şi pălăria. Întotdeauna obţinea rezultate mai bune atunci când alegea să se îmbrace într-o ţinută potrivită rangului ei de contesă.

— Cu siguranţă este plăcerea noastră de a vă avea din nou printre noi.

Domnul Sherman, un bărbat blând, chelbos, în vârstă de cincizeci de ani, şi-a lăsat ochelarii rotunzi, cu sârmă, mai jos pe podul nasului. Leela nu-l cunoştea prea bine pe avocat. Cu toate acestea, zâmbetul lui părea firesc şi o tratase respectuos în trecut, ori de câte ori îl vizitase la Lambert Hall pe regretatul ei soţ.

— Nu trebuia să vă deranjaţi să veniţi până la Coventry, a spus el. M-aţi fi putut chema şi v-aş fi vizitat eu la Lambert Hall, aşa cum am procedat şi cu răposatul conte.

— Voi ţine cont de asta în viitor.

Avocatul a eliberat rapid un scaun roşu cu spate înalt pe care se afla un teanc de documente, situat vizavi de biroul său aglomerat.

— Vă rog, luaţi loc, a invitat-o el.

A pus grămada de hârtii din braţe pe un scaun cu spătar din lemn de lângă ea.

Biroul domnului Sherman era mic, cu rafturi pline de cărţi aşezate la întâmplare. Intercalate printre volumele uzate se aflau bibelouri din porţelan înfăţişând câini şi cai de diferite mărimi. Avocatul s-a aşezat în spatele biroului cu mâinile încrucişate peste hârtiile împrăştiate pe tăblia din lemn de stejar

— Spuneţi-mi, cu ce vă pot ajuta, Lady Devon?

— Aş vrea să fiu informată cu privire la drepturile

mele de moştenitor, ca văduvă a regretatului conte de Devon.

Ea sperase din tot sufletul ca Douglas să-i fi lăsat suficient pentru a-i asigura o independenţă financiară, astfel încât să poată călători, scrie şi să-şi publice cărţile, aşa cum îşi dorea, fără a fi nevoită să dea socoteală cuiva.

— Sunt bucuros să vă pot fi de folos. Cu toate acestea, ar trebui să fiţi informată că nu mai sunt avocatul actualului conte de Devon. Odată ce tatăl său, răposatul tău soţ, a decedat, noul conte a angajat un alt avocat.

— Am înţeles. Acest lucru era un atu, în viziunea Leelei. Mă aflu aici pentru că, în calitate de văduva fără nici o perspectivă de a mă recăsători, este important pentru mine să-mi asigur viitorul.

Timpul petrecut la Lambert Hall îi reamintise cât de vulnerabilă era din punct de vedere financiar. Putea să se mute oricând la fratele ei, dar prefera să stea singură. Văduva unui conte avea anumite drepturi şi intenţiona să le revendice. Trebuia să aibă în vedere şi profiturile obţinute din cărţile ei. Nu primise încă bani, dar primul volum se bucurase de succes. După calculul ei, trebuia să primească peste două sute de lire sterline de la editorul ei. Cu siguranţă, cu banii aceştia s-ar putea descurca de una singură fără a fi nevoită să depindă de nimeni altcineva. Ideea de a-şi câştiga pe deplin independenţa îi surâdea foarte mult.

— Aş vrea să ştiu care-mi sunt toate drepturile de moştenire ca văduvă.

Sprâncenele cărunte ale domnului Sherman s-au ridicat, unindu-se într-o linie.

— Drepturile dumneavoastră de moştenire?

— Da, am dreptul, nu-i aşa, la o treime din veniturile proprietăţii?

— Ei bine, a rostit el lung şi apăsat, mă tem că nu este chiar atât de simplu.

— De ce nu? a întrebat ea. Un val de nelinişte i-a străbătut corpul. Cu siguranţă, regretatul meu soţ a lăsat dispoziţiile necesare ca să intru în posesia acestor drepturi

după moartea lui.

Nu fusese decât o copilă când ea şi Douglas se căsătoriseră. Cândva îi spusese că va avea mereu grijă să nu-i lipsească nimic, dar nu îşi bătuse niciodată capul să-i ceară detalii.

Douglas murise brusc. O boală de inimă, spusese doctorul. Dacă nu avusese timp să întocmească hârtiile necesare?

Domnul Sherman şi-a trecut palma peste chelie.

— Există cazuri în care drepturile de moştenire ale văduvei, după cum le-aţi numit, nu sunt luate în calcul.

— Aşa s-a întâmplat şi în cazul meu? Douglas nu mi-a acordat drepturile de văduvă?

Domnul Sherman s-a oprit.

— Din câte îmi amintesc, nu aţi fost prezentă când s-a citit testamentul răposatului conte.

— Aşa e, am plecat la moşia fratelui meu, acasă la familia mea, aproape imediat după înmormântare.

— Cu siguranţă, actualul conte v-a informat despre condiţiile testamentului răposatului său tată.

— Nu, a cuprins-o dintr-odată teama. De aceea sunt aici. Soţul meu m-a lăsat fără drepturile mele de văduvă?

— Da.

— Când? a simţit ea un gol în stomac. De ce?

— Contele m-a chemat cu aproximativ un an înainte să moară. Atunci a schimbat condiţiile testamentului.

— Este legal acest lucru? a întrebat ea şi panica a făcut-o să vorbească sacadat.

De ce o dezmoştenise Douglas?

— Da. Mai ales dacă cineva înlocuieşte drepturile de văduvă cu ceva mai valoros.

— Poftim?

— Lordul Devon era îngrijorat de faptul că moştenitorul lui, actualul conte, n-o să fie de acord prea uşor cu faptul că va trebui să împartă cu dumneavoastră veniturile proprietăţii… ăăă… Am înţeles că au fast unele… neînţelegeri… între domniile voastre.

— Da. Vă rog, continuaţi.

— În locul unei treimi din veniturile proprietăţii, contele v-a lăsat o proprietate.

— Care proprietate? Unde?

S-a ridicat şi s-a îndreptat către un dulap.

— Am aici, pe undeva. După câteva minute interminabile, domnul Sherman a găsit ceea ce căuta.

— A, iată-l, s-a strâmbat el în timp ce încerca să distingă numele. Este un loc numit Parkwood.

A rămas cu gura căscată.

— Poftim?

A privit-o pe Leela peste rama ochelarilor.

— Cunoaşteţi acea proprietate?

— Da, o cunosc, a răspuns ea. A încercat să proceseze veştile neaşteptate. Douglas mi-a lăsat Parkwood? Sunteţi sigur?

— Da, sunt sigur. Şi tot ce este pe acea proprietate. Ochii domnului Sherman fixau hârtia din mâinile lui. Şi asta nu e tot.

— Parkwood este al meu, pur şi simplu? a întrebat ea simţind cum o copleşeşte o senzaţie de mulţumire. Nu este inclus în drepturile de moştenire?

Şi-a aranjat ochelarii.

— Nu, acea proprietate nu este inclusă.

— Şi Edgar… ăăă… lordul Devon ştie acest lucru?

— Mai mult ca sigur. Şi mai sunt câteva. Citea atent documentul din mâinile lui. Pe lângă casă şi tot ce include aceasta, răposatul conte v-a lăsat şi patru ferme foarte profitabile.

— Mi-a lăsat o casă şi un venit garantat?

Leelei nu îi venea să creadă că dăduse norocul peste ea.

— Da, domnia sa a fost foarte categoric în intenţia lui de a se asigura că veţi putea trăi din aceste venituri şi că nu veţi fi nevoită să staţi la mila fiului său.

Lacrimile i-au înceţoşat privirea. Chiar şi după moarte, Douglas continua să aibă grijă de ea.

— Îl cunoştea foarte bine pe Edgar.

— Aşa se pare. Domnul Sherman i-a aruncat o privire

blândă. Dumneavoastră veţi trăi foarte confortabil pentru tot restul vieţii din veniturile produse de acele ferme. Nu vă va lipsi nimic. Cu excepţia cazului în care sunteţi risipitoare, a adăugat el după o pauză.

— Vă asigur că nu este cazul.

— Mai e ceva. Răposatul conte a stipulat că, dacă vreodată veţi dori să vindeţi Parkwood, sunteţi obligată să-i acordaţi contelui de Devon dreptul de preemţiune. Adică trebuie să-i permiteţi domniei sale să aibă prioritate în faţa tuturor celorlalţi doritori care vor să cumpere proprietatea.

— Înţeleg, a spus ea.

Îi venea greu să creadă ceea ce auzise. Douglas îi lăsase suficient pentru a-şi asigura un trai decent în Londra şi a-şi finanţa călătoriile. Apoi, şi-a dat seama de dificultatea situaţiei în care se afla. Edgar încercase să-i fure moştenirea.

S-a ridicat în picioare.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Sherman. Mi-aţi fost de mare ajutor.

S-a ridicat şi el în picioare.

— Sunt încântat să vă ajut. Dacă mai pot face ceva pentru dumneavoastră, vă rog, nu ezitaţi să mă întrebaţi.

— De fapt, chiar vreau. Am nevoie de un avocat.

*

S-a întors la Parkwood târziu în acea după-amiază, dând cu ochii chiar de subiectul supărării ei, care stătea comod în salonul de recepţie din faţă.

— Ai ajuns, Delilah, s-a lăsat Edgar pe canapea, cu un pahar de coniac între degete. Nu s-a ridicat, aşa cum ar fi făcut orice gentleman, când a intrat ea. Te-am aşteptat.

— Ce faci aici? şi-a scos ea pălăria. Unde este Hashem?

— Micuţul străin? L-am trimis cu o treabă pentru a putea vorbi între patru ochi. S-a relaxat, întinzându-se pe perne, a întins un braţ peste marginea spătarului curbat al canapelei şi şi-a pus glezna peste genunchiul opus. Nu era

o poziţie manierată pentru un domn în prezenţa unei doamne.

— Cu ce fel de treabă l-ai trimis pe Hashem?

El a înghiţit îndelung, sorbind pe îndelete din paharul de coniac.

— Acel gen de treabă care nu-i va permite să ne deranjeze cel puţin câteva ore.

— Înţeleg, a răspuns ea.

Kalb[11] punea în mod clar ceva la cate. Era curioasă să afle despre ce era vorba înainte să-l alunge din casă.

A privit-o îndelung.

— Astăzi chiar arăţi bine. Există vreun motiv pentru care eşti îmbrăcată atât de elegant?

— Am avut o întâlnire.

— Ce fel de întâlnire?

— O întâlnire privată.

Sprâncenele i s-au ridicat.

— A! Înţeleg.

— Mă îndoiesc, şi-a sprijinit ea şoldurile de masa de scris, şi-a încrucişat braţele peste piept şi a aşteptat ca el să spună care era motivul vizitei.

— Cred că a trecut timpul şi am ajuns la o înţelegere, a spus el. Şi-a terminat băutura şi a lăsat să cadă cu zgomot paharul gol pe măsuţa de lângă el. Nu eşti de acord cu mine?

— Depinde la ce te gândeşti, a observat ea.

Nu-i păsa de strălucirea din ochii lui. Sesizase această privire plină de agresivitate cu ceva vreme în urmă, când Edgar intrase în dormitorul ei de la Lambert Hall.

— Vrei casa asta.

— Da. Şi este *a mea.*

El s-a ridicat şi s-a îndreptat spre ea, apropiindu-se prea tare. Respiraţia îi mirosea a alcool.

— Cred că putem ajunge la o înţelegere.

— Ai mai spus asta, s-a ridicat ea şi s-a îndreptat. Nu se mai sprijinea de birou, stătea aproape ochi în ochi cu fiul ei vitreg. Ai de gând să treci mai repede la subiect?

11 Fiu de căţea (în limba arabă în original)

— Vrei această casă.

— Repeţi ceea ce ai mai spus. Ai să-mi spui ceva nou?

El a privit-o cu ochi lucioşi.

— Iar eu te vreau pe tine.

— Poftim? i-a trebuit ei un moment să proceseze cuvintele.

Edgar o urâse dintotdeauna.

— Eşti o femeie umblată prin lume acum. Nu mai eşti fata aceea inocentă, care s-a căsătorit cu tatăl meu. Cu siguranţă i-ai desfătat şi pe alţi bărbaţi în călătoriile tale.

— Nu am făcut aşa ceva, a răspuns ea. Muşchii i s-au tensionat. Îţi sugerez să te îndepărtezi de mine.

El nu s-a mişcat.

— Este soluţia perfectă. Păstrezi casa, iar eu te voi vizita din când în când.

— Eşti băut.

A ridicat din umeri.

— Am băut câteva pahare de coniac, dar ştiu ce vreau. Şi în acest moment, acest lucru eşti tu.

— Eşti un mizerabil, a spus ea. Se apropiase foarte mult, încolţind-o lângă birou. Pentru a se strecura pe lângă corpul ei era nevoit să se atingă de al lui. Te-am avertizat. Pleacă înainte să te fac să regreţi.

Privirea lui a coborât spre decolteul ei.

— Am vrut să mă culc cu tine din momentul în care tata te-a adus acasă. Şi cred că şi tu vrei. Pulsul îi bătea tare în urechi.

— Eşti nebun! Nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Stai cât mai departe de mine.

El i-a studiat chipul

— Pot să te întreb ceva?

— Nu.

S-a aplecat mai aproape, cu faţa strălucind de transpiraţie.

— Ţi-o tragi cu ducele, nu-i aşa?

A simţit că nu mai are aer.

— Nu.

— Nu cred. I-ai tras-o lui Huntington. Mi-am dat seama

când v-am văzut împreună, zilele trecute. Acum îţi vei desface picioarele pentru mine sau îi voi spune Victoriei adevărul despre mama vitregă şi viitorul el soţ.

— Eşti un idiot! Nu este nimic între mine şi Huntington − sau altcineva. Acum fă un pas înapoi. În spatele ei, Leela a căutat sertarul biroului. Acesta este ultimul avertisment

— Doamne, cât te-am dorit, a murmurat el, cu buzele la doar câţiva centimetri de ale ei, cu o respiraţie umedă, duhnind a coniac. O să te fac să te simţi bine. Jur. Mult mai bine decât Huntington. Sau decât tata, sau decât oricare dintre păgânii levantini pe care i-ai lăsat să-ţi ridice fustele.

Leela a deschis sertarul din spatele ei şi a bâjbâit până a găsit ceea ce căuta.

— Te rog spune da, i-a pus el mâna pe talie.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

Mâna lui i-a alunecat pe corp, mângâindu-i fundul.

— Habar nu ai cât de mult am vrut să te ating aşa, Recunoaşte, i-a şoptit el la ureche, şi tu mă vrei.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, a spus ea. Şi-a scos *janbiya* şi a ridicat braţul, tăindu-i obrazul lui Edgar cu o mişcare rapidă şi precisă. El a ţipat şi a sărit înapoi.

— Ce naiba faci? a ridicat el braţul pentru a-şi atinge obrazul, iar degetele i s-au murdărit de sânge. Ce ai făcut?

— Cred eşti suficient de inteligent pentru a-ţi da seama ce s-a întâmplat.

— M-ai tăiat?

A ridicat din umeri.

— Te-am avertizat.

— Sângerez. Neîncrederea i-a umbrit chipul. Cât de rău m-ai tăiat?

— Nu suficient cât să-ţi rămână un semn permanent, dar o să ai o cicatrice. Consideră că este un avertisment să nu mai atingi niciodată o femeie care nu vrea să fie atinsă.

— Nu-mi vine să cred că m-ai tăiat cu un cuţit, un cuţit pe faţă, a spus el uimit. S-a uitat fix la lama din mâna ei. De fapt, mi-ai tăiat obrazul.

Leela a întins mâna după o batistă de pe birou pentru a şterge sângele lui Edgar de pe *janbiya* ei.

— Consideră-te norocos că nu te-am tăiat în locuri mai sensibile.

A privit-o cum îşi curăţa lama.

— De unde naiba ai asta? Ce fel de lady poartă un cuţit?

— O lady care trebuie să se apere de bărbaţi ca tine.

Pentru că Edgar nu părea dispus să încerce să-şi oprească sângerarea, Leela s-a dus la bucătărie şi s-a întors cu o cârpă curată. I-a întins-o.

— Ia asta, a spus ea. El a clipit, încă aflat în stare de şoc şi, probabil, prea ameţit ca să poată gândi limpede. Nu vreau să-mi pătezi covorul, a spus ea nerăbdătoare. Ţine-o apăsată pe rană. S-ar putea să fie nevoie de câteva copci.

Apăsând cârpa pe obraz, Edgar s-a împleticit spre holul de la intrare pentru a se privi în oglinda aurită care atârna acolo. Ridicând cârpa pătată de sânge, şi-a întors capul şi şi-a ridicat bărbia pentru a se uita mai atent la tăietura de cinci centimetri din mijlocul obrazului stâng.

— La naiba! E uriaşă.

— Nu exagera. Nu este atât de mare.

— Dacă eşti atât de hotărâtă să mă faci să sângerez, ai fi putut să mă tai pe braţ sau în altă parte. Dar pe *faţă?* Oricine poate observa asta.

— Exact.

Edgar a urmat-o înapoi în salonul de primire.

— Şi ce o să le spun oamenilor despre tăietură?

— Ce vrei. Spune-le adevărul.

— Acum chiar ai întrecut măsura, s-a prăbuşit Edgar pe scaunul de catifea cu spătar înalt, tot tamponându-şi uşor cârpa pe obraz. Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap că vei locui aici. Mai bine ţi-ai lua toate bunurile cu tine când vom reveni în oraş peste două zile.

— Şi dacă nu?

— Îţi voi arunca personal toate lucrurile care-ţi aparţin şi pe care le laşi aici în urma ta.

Leela s-a aşezat pe canapeaua aurită de lângă el.

— Chiar ai crezut că nu voi afla?

El a examinat petele de sânge de pe bucata de pânză.

— Ce vrei să spui?

— Şi cum ţi-ai închipuit că se va petrece totul?

— Am crezut că vei deveni amanta mea…

— Pentru a păstra casa pe care o deţin deja?

— …dar în mod evident a fost o greşeală… Stai puţin, s-a bâlbâit el, cu ochii bulbucaţi. Ce… ce-ai spus?

— Întâlnirea pe care am avut-o astăzi a fost cu domnul Sherman, avocatul răposatului tău tată.

Edgar s-a albit la faţă.

— De ce te-ai întâlnit cu Sherman?

— De ce crezi? Pentru că refuzi să-mi dai ceea ce îmi revine în mod legal. Am aflat că tatăl tău mi-a lăsat mie Parkwood, Aceasta este casa mea şi aşa a fost în toţi aceşti doi ani.

— O, foarte bine, s-a cufundat el pe scaun. Acum ştii. Tata ţi-a lăsat ţie casa asta.

— Recunoşti că ai ştiut asta în tot acest timp?

— Desigur, a ridicat el din umeri. Nu cred că mă poţi învinui pentru că am încercat să păstrez Parkwood în familie.

— Sigur că pot.

— Fii rezonabilă, a tresărit el în timp ce îşi tampona obrazul rănit cu bucata de pânză. Parkwood a fost al familiei noastre de peste un secol. Nu ai nici o legătură aici. Nu ai copii care să ducă mai departe numele de Chambers. Parkwood trebuie să rămână în familie.

— Am fost soţia tatălui tău timp de şapte ani. M-a tratat ca pe un membru al familiei. Părerea ta referitoare la acest subiect nu are nici o relevanţă. Intenţionez să revendic ceea ce este al meu. În acest scop, l-am instruit pe domnul Sherman să încaseze chiriile de la fermele mele.

Edgar şi-a încleştat maxilarul.

— Aceste ferme sunt unele dintre cele mai profitabile proprietăţi ale noastre. Am nevoie de acel venit. Prosperitatea proprietăţii Lambert Hall se bazează pe aceste venituri.

— Nu te cred. Douglas iubea Lambert Hall. Nu ar fi

făcut nimic care să afecteze bunăstarea proprietăţii. În ceea ce priveşte casa văduvelor, o poţi închiria chiriaşilor pe care i-ai ales.

A privit-o cu suspiciune.

— De ce eşti înţelegătoare în legătură cu casa acum?

— Pentru că avocatul meu va încasa chiriile pentru mine. Ea s-a ridicat. Dacă nu mai ai şi altceva să-mi spui, aş vrea să rămân singură în casa mea acum.

Înjurând în barbă, s-a ridicat în picioare. L-a condus spre holul din faţă. Oprindu-se la uşa de la intrare, Edgar s-a întors cu faţa spre ea.

— Voi trimite câţiva servitori pentru a muta mobila de care nu mai ai nevoie.

— Nu este cazul să te deranjezi, a replicat ea. Era aproape amuzată că încă mai încerca să o păcălească, măcar puţin.

— Tot ce este în casa asta îmi aparţine, după cum prea bine ştii.

— Nici nu vrei mobilierul ăla, i-a spus el printre dinţi. Nu mai departe de ieri, erai nerăbdătoare să scapi de el.

— Asta a fost înainte să ştiu că totul îmi aparţine. Înţeleg că mesele din marmură sunt destul de valoroase. Pot să le vând.

El s-a înroşit.

— Acestea sunt moşteniri de familie şi aparţin familiei mele.

— Sunt de acord.

Faţa lui s-a înseninat.

— Da?

— De aceea, mă voi gândi să vă ofer o reducere atunci când vi le voi vinde înapoi, a spus ea înainte de a-i trânti uşa în nas.

Capitolul 16

Lady Victoria a simţit cum i se taie respiraţia.

— Acesta este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Hunt nu s-a putut abţine să nu zâmbească la reacţia tinerei. Era ca şi cum i-ar fi prezentat bijuteriile coroanei şi nu vasta bibliotecă din reşedinţa sa din Mayfair. Se întorseseră în oraş cu trei zile mai devreme. Victoria solicitase această vizită la Weston House în primul rând, a suspectat Hunt, pentru a-i descoperi colecţia de cărţi.

S-a uitat la pereţii căptuşiţi de cărţi.

— Nu-i aşa că este cea mai încântătoare bibliotecă pe care ai văzut-o vreodată, Delilah?

— Da, într-adevăr, a fost de acord Leela, care o însoţise pe Lady Victoria. A zâmbit în timp ce o privea pe fată rătăcind în sus şi în jos printre rafturile de cărţi. Totul este imens.

Tatăl lui Hunt se ocupase de ea, restaurând clădirea istorică după ce bunicul desfrânat al lui Hunt vânduse multe dintre comorile familiei pentru a-şi finanţa jocurile de noroc şi numeroasele amante. Dovedindu-se încă din copilărie un tip raţional, tatăl lui Hunt a ascuns comorile familiei înainte ca tatăl său să le poată vinde pe toate. El a fost ajutat şi încurajat de bunica lui, ducesa văduvă, care îşi dăduse seama că fiul ei adorat moştenise gena decadentă din neamul Townsend.

Phillip nu ajunsese încă să vândă moştenirile familiei înainte de moartea sa prematură. Colecţia de cărţi pe care Lady Victoria o răsfoia acum rămăsese una dintre cele mai valoroase din Londra. În timp ce făceau turul casei, păruse extrem de impresionată de scara masivă, impunătoare, din mahon, de balustradele sculptate şi răsucite, de camerele generoase şi pereţii canelaţi. Dar biblioteca fusese cea care îi tăiase cu adevărat respiraţia.

Degetele palide ale Victoriei se prelingeau de-a lungul cotoarelor cărţilor în timp ce se plimba printre teancurile de cărţi.

— Aveţi o secţiune de călătorie?

Hunt a observat că părea să-şi fi depăşit stinghereala obişnuită când se afla în prezenţa lui. Nu se mai bâlbâia.

— Da, dar Foster tocmai a reorganizat biblioteca, la cererea mea. I-a aruncat o privire discretă lacheului prezent în cameră, care a ieşit în tăcere. El ştie unde le putem găsi.

— O, nu aş vrea să-l deranjez pe domnul Foster.

— Prostii. Datoria lui este să mă slujească. Şi consiliindu-te pe tine, Foster îşi îndeplineşte atribuţiile faţă de mine, a replicat el. A încercat să nu o privească pe Leela, deşi îi simţea prezenţa la fel de acut ca şi cum ar fi atins-o. Rămăsese tăcută în timpul turului casei, deşi îi simţise interesul de a vedea unde locuieşte. Purta o jachetă roşie peste rochia de zi de culoare crem. Roşul era cu siguranţă culoarea care o prindea cel mai bine, mai ales în contrast cu părul ei închis la culoare.

— Ce părere ai? a întrebat-o.

— Victoria se va pierde ore în şir aici.

— Dar ţie nu biblioteca ţi-a stârnit interesul, ci camera de zi a familiei.

Sprâncenele i s-au ridicat.

— Ce te face să spui asta?

— Mă înşel? a întrebat el.

Observase felul în care i se luminase faţa când văzuse pentru prima oară lambriurile de stejar argintiu ale camerei şi peretele plin de ferestre înalte.

— Ei bine, este o cameră minunată.

— Am observat că ţi-a plăcut, a spus el.

Aşa cum fusese atent la orice ţinea de persoana ei. Chiar dacă încercase să nu o facă. La fel cum încercase să nu se mai gândească la intenţia ei de a-şi continua călătoriile. Oricât de greu de suportat era gândul de a nu o mai vedea, cel de a o avea în permanenţă prin preajmă şi de a nu o mai putea avea vreodată era mult mai chinuitor.

— M-aţi chemat, Excelenţă?

— Da, te rog să îi arăţi lui Lady Victoria unde ai pus cărţile de călătorie.

— Desigur, Excelenţă. În timp ce secretarul său o îndruma pe viitoarea sa mireasă, Hunt s-a întors spre Leela.

— Mă bucur că ai venit cu Victoria.

— Ea a insistat.

Sprâncenele lui s-au unit.

— Încă mai face asta? Am crezut că şi-a depăşit frica de mine.

— Şi eu cred la fel. Dar totul este încă copleşitor pentru ea.

L-au privit pe Foster făcând semn către diferite rafturi din capătul opus al bibliotecii, în timp ce Victoria îl asculta cu atenţie, punându-i întrebări pe parcurs.

— Cred că îi va face o prezentare a întregii colecţii.

Hunt o privea pe tânără interacţionând cu secretarul său într-un mod amabil şi interesat.

— Va fi o ducesă excelentă.

— Îţi place tot mai mult de ea.

— Are o fire blândă şi o inteligenţă ascuţită. Mă face să mă comport extrem de protector faţă de ea. Privirea lui a întâlnit-o pe a ei. Dar nu este comparabil...

Nu şi-a terminat propoziţia. Nici nu era nevoie. L-a înţeles din priviri. O încărcătură erotică de dorinţă nerostită i-a străfulgerat pe amândoi. Ea s-a înroşit şi ochii i s-au întunecat. Un val de căldură i-a făcut sângele să fiarbă, ajungându-i până în vârful bărbăţiei.

— Aş fi putut să fiu fericit cu ea dacă nu te-aş fi întâlnit, a vorbit el sincer.

Nu-şi mai căutau cu atenţie cuvintele.

— Odată plecată, după nuntă, când o să-mi reiau călătoriile, mă vei uita.

O apăsare i s-a lăsat pe piept.

— Nu voi face asta.

— Trebuie să încerci, i s-a precipitat ei respiraţia. La fel voi face şi eu.

— Mă voi strădui, a răspuns el. O privea pe Victoria scoţând o altă carte de pe raft. Nu va şti niciodată că altcineva este stăpâna inimii mele.

Se uitau la Victoria într-o tăcere grea, aşteptând ca dorinţa lor să se calmeze până într-un punct în care să reuşească să îi facă faţă, fără a mai fi la fel de chinuitoare. Absentă la vârtejul de emoţii care umplea camera, Victoria răsfoia o carte, în timp ce Foster a plecat de lângă ea doar

pentru o secundă, pentru a reveni cu un alt titlu.

În cele din urmă, Hunt a vorbit.

— Devon s-a ales cu o tăietură serioasă pe obraz. Cu siguranţă va rămâne cu o cicatrice.

— Chiar aşa?

— A spus că s-a lovit într-o ramură de copac în timp ce călărea.

— Cu siguranţă ar trebui să fie mai atent.

— Ramurile copacilor nu provoacă de obicei o tăietură atât de precisă.

— Adevărat?

— Această tăietură pare a fi făcută de un cuţit. S-a uitat la ea. Tu i-ai făcut-o?

O privea în continuare pe Victoria.

— Da.

A simţit cum se înfurie.

— Ce a făcut? a întrebat el, gândindu-se că avusese dreptate cu privire la pofta masculină pe care o simţise la Devon.

— A încercat să încheie un acord cu mine, ca eu să rămân în casă. Inutil să spun că nu m-a interesat propunerea lui.

Gâtul îi ardea.

— Te-a atins? a întrebat el şi buzele i s-au schimonosit într-un rânjet. Îl voi ucide.

— Nu am nevoie de protecţia ta. În cele din urmă, s-a uitat direct la el. Îmi pot purta singură de grijă. De Victoria trebuie să ai grijă, nu de mine.

— Vei fi întotdeauna preocuparea mea, a spus el. Dar Leela avea dreptate. Nu era responsabilitatea lui să o apere. S-a forţat să se calmeze. Ţi-a luat casa?

— Nicidecum, i s-a luminat chipul de triumf. E a mea. Douglas mi-a lăsat-o direct mie.

— Tu eşti proprietara casei?

— Da. Şi a celor patru ferme din jur, şi a veniturilor pe care le produc. Deci, vezi, nu am nevoie să mă protejeze cineva.

— Răposatul tău soţ a avut grijă să nu duci lipsă de

nimic, a observat Hunt. Ar fi fost mai mult decât fericit să preia situaţia din punctul în care o lăsase soţul ei. Să aibă grijă de bunăstarea Leelei, de fiecare clipă de fericire, de fiecare dorinţă de-a ei.

— Trebuie să-ţi canalizezi toată energia spre fericirea Victoriei, a spus ea. Este singurul lucru pe care îl poţi face.

El a dat din cap.

— Lady Victoria, a strigat el, forţându-şi un zâmbet pe faţă. Nu ai vrea să vizitezi acum şi camerele ducesei?

*

Leela se zgâia la faţada de sticlă a clădirii de pe Fleet Street. Şi-a vârât manuscrisul sub braţ.

Trăsuri şi căruţe trase de cai treceau cu zgomot pe strada noroioasă. Marea cupolă a catedralei Sf. Paul aflată pe dealul Ludgate, se ridica în imediata apropiere. Dincolo de propria reflecţie difuză, putea distinge rafturile şi mesele pline de cărţi din librărie.

A inspirat adânc, încurajându-se. Sub mănuşile de piele, mici ca pentru copii, palmele ei erau umede. Era pe cale să-şi cunoască editorul în persoană pentru prima dată. În cinstea acestui eveniment, se îmbrăcase cu o rochie de muselină crem sub o manta îmblănită de culoare verde intens, care o acoperea din cap până în picioare. Croiala era una simplă, cu mâneci lungi clasice, finisate cu o margine îngustă de dantelă la manşete. Se îmbrăcase pentru a fi luată în serios. Ştia că acesta va fi şocat. Nu se cădea ca o aristocrată fină să aibă afaceri, iar în cazul în care ar fi avut, cu siguranţă nu ar fi putut să şi le gestioneze singură.

Privirea Leelei a căzut pe o carte aşezată în mijlocul vitrinei librăriei William Edgerton. A clipit. De două ori. Acolo, expusă la loc de cinste, se afla *Călătorii în Arabia*. Un sentiment de mândrie a pus stăpânire pe ea, relaxându-i nervii încordaţi, sporindu-i încrederea.

Nu îşi văzuse niciodată cartea într-o librărie. Deşi domnul Edgerton îi scrisese despre marele succes al *Călătoriilor în Arabia,* văzând-o acum cu ochii ei, aşezată la

loc de cinste, de unde toţi trecătorii o puteau vedea, a făcut-o să simtă că era ceva real.

Extrem de emoţionată, Leela a intrat în magazin. Ea a uitat pentru moment că domnul Edgerton, editorul ei, un bărbat care corespondase cu autorul D.L. Chambers vreme de mai mult de un an, habar nu avea că autorul său cel mai bine vândut este o femeie.

Capitolul 17

Domnul Edgerton avea o faţă ca o bucată de carne de vită. Pete roşii şi roz îi colorau nu numai obrajii, dar şi fruntea şi bărbia. Riduri adânci încadrau o gură bosumflată şi umedă. În ciuda expresiei sale de pugilist, editorul Leelei era bine îmbrăcat şi vorbea cu un aer rafinat.

— Bună ziua, i-a spus ea. Sunt Lady Devon.

— Contesa de Devon? a întrebat el şi faţa i s-a luminat. Cât de norocoşi suntem ca o doamnă nobilă, ca dumneata, să viziteze umila noastră librărie. Cum vă pot fi de folos, Lady Devon?

Ea s-a uitat la vânzătorul care aranja cărţi pe un raft din apropiere. Edgerton era atât librar, cât şi editor.

— Am putea vorbi între patru ochi? Când el a ezitat, părând un pic confuz, ea a continuat: Aveţi un birou?

— Desigur. Pe aici, doamnă, a condus-o el înapoi printr-un coridor şi apoi într-un birou mic, dar stilat, plin de cărţi şi mobilier din lemn închis la culoare. A avut grijă să lase uşa întredeschisă pentru a evita orice urmă de comportament neadecvat.

— Deci, cu ce vă pot fi de folos, milady? a întrebat el. Curiozitatea i-a luminat privirea odată ce s-a aşezat în spatele biroului său ordonat. Aveţi, probabil, o bibliotecă de mobilat?

— Nu, nimic de genul acesta.

Aşezată în faţa editorului ei, Leela şi-a aşezat manuscrisul ambalat în poală, punându-şi geanta deasupra.

I-a zâmbit. Avea sentimentul că îl cunoştea pe bărbat. Cum avea oare să reacţioneze când Leela avea să-i mărturisească faptul că ea a scris romanul de succes?

— Este bine că ne întâlnim personal, a spus Leela.

Îi făcuse plăcere să corespondeze cu el. Scrisorile domnului Edgerton erau unele de afaceri, dar erau presărate cu umor şi vorbe de duh.

Sprâncenele lui stufoase s-au împreunat de uimire.

— Am corespondat?

— Da, şi-a adunat ea tot curajul. Eu sunt D.L. Chambers.

El s-a uitat fix la ea, cu o expresie politicoasă îngheţată pe faţa sa cărnoasă.

— Sunt autoarea *Călătoriilor în Arabia,* a adăugat ea.

— Imposibil! a exclamat el neîncrezător.

— Şi totuşi, este adevărat.

— Nu sunteţi bărbat.

— Nu, într-adevăr.

— Ar trebui să fiţi bărbat.

— Poate că aţi presupus că sunt bărbat. Dar nu am spus niciodată că sunt.

Deşi, ca să fie sinceră, bineînţeles că ştia că domnul Edgerton a presupus că este un bărbat. El a privit-o, clătinând încet din cap.

— Cred că nu înţeleg despre ce vorbiţi.

— În realitate, nu este atât de complicat, domnule Edgerton, a scos ea un teanc mic de scrisori din poşetă şi i l-a înmânat. Iată, acestea ar trebui să clarifice lucrurile. Este corespondenţa dumitale cu D.L. Chambers.

Cinismul i-a accentuat liniile ridate ale feţei.

— Cum aţi intrat în posesia lor?

— Dumneavoastră mi le-aţi trimis, a explicat ea. Exasperată, a ridicat pachetul. Acesta este manuscrisul final pentru volumul trei, care urmează să apară săptămâna viitoare. Am finalizat volumul mai devreme şi m-am gândit să vi-l aduc personal.

Ochii lui s-au îndreptat spre pachet, cu un interes evident.

— Domnul Chambers a finalizat al treilea volum?

— Nu există nici un domn Chambers, s-a răstit ea în cele din urmă. Într-adevăr, bărbatul era peste măsură de enervant. Eu, Delilah Lydia Chambers, sunt autoarea cărţii *Călătorii în Arabia.* S-a ridicat. Dar, din moment ce dumneata nu mă crezi, am de gând să mă conving şi singură dacă un alt editor ar fi interesat să-mi cumpere volumul trei.

Domnul Edgerton a sărit în picioare.

— Staţi puţin, Lady Devon, nu e cazul să vă aprindeţi aşa, a ocolit el în grabă biroul. Tocmai am avut parte de o surpriză din partea dumneavoastră. Este neobişnuit ca o doamnă să facă afaceri.

— Sunt scriitoare, domnule Edgerton. Scriu, a replicat ea. Nu se referise niciodată la sine în acest fel. S-a simţit plină de forţă. Leela s-a aşezat din nou pe scaunul ei. Acum, dacă am putea vorbi despre chestiuni importante legate de publicarea cărţilor mele.

— Desigur, desigur. Vă rog, liniştiţi-vă. S-a aşezat în spatele biroului său. Am aşteptat cu nerăbdare să primesc volumul trei. Va fi o mare agitaţie provocată de lansarea volumului doi, luna viitoare. Şi pot şi vă laud punctualitatea? Cele mai multe... ă... reprezentate ale sexului dumitale nu sunt neapărat recunoscute pentru promptitudine.

— Chiar aşa?

El a continuat în grabă.

— Acum, dacă aţi putea să-mi daţi copia manuscrisului, îl vom pune pe zeţar să înceapă să culeagă documentul.

— Desigur, a spus Leela. Însă nu a făcut nici un gest prin care să-i dea de înţeles că i-ar preda manuscrisul. Dar, mai întâi, aş dori să închei contractul pentru primul volum.

— Şi ce înseamnă asta?

— Aş vrea să-mi încasez drepturile de autor.

— Drepturile de autor?

— Da, după cum ştiţi, nu am fost încă plătită pentru primul volum. Acordul nostru prevede că, dacă acesta va

avea un profit mai mare de trei sute de lire sterline, urmează să primesc şaptezeci şi cinci de lire sterline.

Domnul Edgerton a tresărit.

— Este ceva în neregulă? a întrebat ea.

— Nicidecum. Doar că... a început el şi o expresie neplăcută i-a umbrit faţa, nu am mai discutat niciodată despre afaceri cu o doamnă. Este, după cum ştiţi, un pic cam... indecent. Când am negociat condiţiile pentru publicarea volumelor unu şi doi din *Călătorii în Arabia,* am presupus în mod firesc că sunteţi un domn.

Şi-a strâns şi mai tare manuscrisul la piept.

— Sugeraţi că acum, când ştiţi că sunt femeie, nu aveţi de gând să respectaţi contractul? a întrebat Leela. Inima i-a tresărit când el a făcut o pauză. Ea a adăugat: Şi că nu vă mai interesează volumul trei?

— Dimpotrivă, şi-a regăsit el rapid darul vorbirii. Cartea se bucură de un mare succes şi nu sunt atât de naiv să nu profit de o oportunitate care mi-ar spori profitul. Negoţul cu cărţi este o afacere supusă riscului. Un roman de succes nu se găseşte pe toate drumurile.

— Foarte bine atunci, a replicat ea tăios, continuăm?

El s-a oprit.

— Nu există un bărbat care să vă reprezinte în astfel de chestiuni? Un frate, poate?

— Nu, domnule Edgerton, nu există.

L-ar fi putut ruga pe Alexander. Momentan nu era prezent, preocupându-se de ceea ce majordomul numise o problemă urgentă de afaceri. Leela ar fi putut da cu siguranţă de el dacă ar fi fost nevoie, dar de ce ar fi trebuit ca Alexander să se ocupe de afacerile ei? El nu ştia nimic despre cărţile ei şi ea habar n-avea dacă abilităţile lui de negociere erau mai bune decât ale ei.

— Scriu singură aceste cărţi, fără vreun ajutor din partea unui bărbat şi sunt sigură că le pot face cunoscute în întreaga lume. Aveţi banii care mi se cuvin sau nu?

— Da, desigur. Vă rog, calmaţi-vă. Am scris deja cecul, a spus el. A întins mâna în sertarul biroului şi a căutat printre câteva cecuri înainte de a-l găsi pe cel pe

care-l căuta. Având în vedere succesul *Călătoriilor în Arabia,* vă ofer cu mare plăcere acest cec.

Leela s-a uitat la cec, primii bani pe care îi câştigase vreodată. Cei din înalta societate ar putea considera că ar fi nepotrivit pentru o femeie să presteze orice fel de muncă plătită, dar un sentiment ameţitor de împlinire a cuprins-o pe Leela.

— Mulţumesc, a împăturit ea cecul şi l-a băgat în poşetă. Acum, şi discutăm despre volumul trei.

— Având în vedere succesul primului volum, sunt sigur că vă puteţi aştepta să primiţi şaptezeci şi cinci de lire sterline pentru volumul doi, conform unei logici absolut normale, a spus el. A aruncat o privire asupra pachetului din poala Leelei, care conţinea volumul trei. Mă aştept ca volumul trei să fie, de asemenea, unul foarte solicitat după publicare. Bibliotecile publice au comandat deja toate cele trei volume de *Călătorii în Arabia,* în avans.

— Bibliotecile publice? Şi asta este un semn bun?

— Foarte bun, cu siguranţă. Cărţile sunt foarte scumpe. Numai cei foarte bogaţi îşi pot permite să le cumpere. Bibliotecile publice sunt sursa cea mai importantă de venit pentru librării. Acum, dacă doriţi să lăsaţi manuscrisul pentru volumul trei la mine…

— Aş fi încântată. De îndată ce vom negocia condiţiile pentru volumul trei.

Sprâncenele lui s-au ridicat a uimire.

— Nu e cazul să vă faceţi griji în această privinţă. Termenii vor fi aceiaşi ca pentru primele două volume.

— Nu, nu cred.

— Înţeleg că probabil sunteţi un pic depăşită de situaţie, a spus el cu amabilitate. Acesta este motivul pentru care femeile nu se pot reprezenta singure să încheie un contract. Cifrele le pot da mari bătăi de cap.

— Sunteţi foarte amabil, dar cred că dumneavoastră sunteţi depăşit de situaţie.

— Eu? s-a îndreptat el în scaun. La ce vă referiţi?

— Intenţionez să renegociez toţi termenii contractuali pentru volumul trei.

El a părut ofensat.

— De obicei nu se procedează astfel, milady.

— Cu toate acestea, eu aşa aş vrea să procedez, a replicat ea. Văzând cât de mult îşi dorea domnul Edgerton manuscrisul, Leela se simţea şi mai sigură pe poziţia ei.

— Având în vedere succesul primului volum şi succesul probabil al celui de-al doilea, odată ce va fi lansat peste câteva săptămâni, aş dori să încheiem un contract diferit pentru volumul trei.

— Despre ce fel de înţelegere vorbim? Presupun că doriţi un tarif mai mare?

— Exact.

A arătat cu degetul spre ea.

— Sunteţi o domniţă foarte şmecheră. Foarte bine, vă voi da o sută de lire sterline odată ce câştig trei sute de lire sterline din profit, ceea ce, să ne înţelegem, se va întâmpla după ce îmi acopăr toate cheltuielile.

— Vreau două sute de lire sterline.

S-a uitat la ea cu gura căscată, faţa lui deja îmbujorată devenind şi mai roşie.

— Este strigător la cer.

— Nu sunt de acord cu propunerea dumitale, a vorbit ea calm, deşi inima îi bătea neregulat, spărgându-i pieptul. Amândoi ştim că veţi câştiga sute şi, probabil, mult peste o mie de lire sterline pe toate cele trei volume de *Călătorii în Arabia.* Pur şi simplu cer să fiu plătită conform vânzărilor. În total, voi primi doar trei sute cincizeci de lire sterline pentru toate cele trei volume. Cu siguranţă, nu cer prea mult

— Cu siguranţă cereţi prea mult. Răspunsul meu este nu. Categoric nu.

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Da, din păcate trebuie să rămân ferm pe poziţie.

— Foarte bine. S-a ridicat în picioare, strângându-şi manuscrisul sub braţ. Atunci, la revedere.

A sărit de pe scaun.

— Unde plecaţi cu manuscrisul meu?

— Este manuscrisul meu şi îl voi duce unui alt editor care îmi va plăti pe el cât merită.

— Dacă plecaţi cu acel manuscris, să nu aşteptaţi să vă primiţi drepturile pentru al doilea volum.

Ea s-a răsucit spre el.

— Avem deja un contract referitor la al doilea volum, a spus ea înflăcărată. Onorariul meu este de şaptezeci şi cinci de lire sterline.

— Nu chiar. Veţi primi şaptezeci şi cinci de lire sterline după ce am obţinut un profit mai mare de trei sute de lire sterline. Cheltuielile mele sunt destul de mari. Nu se ştie dacă voi obţine un astfel de profit.

— Aveţi de gând să mă înşelaţi în ceea ce priveşte onorariul meu, a spumegat ea, ştiind că nu va exista nici o modalitate de a-i dovedi înşelăciunea, nu avea acces la conturile lui.

— Dumneavoastră sunteţi cea care *mă* înşală, domniţă. Am avut un acord tacit cu privire la toate cele trei cărţi. Dar s-a dovedit că nu sunteţi un gentleman. Aşa se întâmplă atunci când doamnele acţionează fără nici o logică. Scrisul şi negocierea afacerilor sunt activităţi specific bărbăteşti.

— Nu am avut un astfel de acord cu privire la volumul trei. Nu am discutat niciodată despre un onorariu.

— Acum, vă rog, liniştiţi-vă şi luaţi loc. Aţi putea încerca să nu vă lăsaţi condusă de emoţii.

— Nu, nu cred că pot.

Leela obosise să i se spună ce să facă. Cu siguranţă nu avea de gând să-i permită unui bărbat pe care nici nu-l cunoştea prea bine să-i comande ce să facă.

— Negocierea noastră s-a încheiat, domnule. V-aţi recunoscut deschis intenţia de a mă înşela, şi eu nu fac afaceri cu trişorii.

— Ar trebui să fiţi atentă ta insulte, Lady Devon, a rostit el pe un ton ameninţător. Înţeleg că sunteţi contesă doar cu numele. Soţul dumneavoastră a murit. Aveţi o origine dubioasă, fiica unui tată excentric, ca să mă exprim politicos, şi a unei mame… cu legături dubioase. Bănuiesc că nu ar trebui să mă surprindă că o femeie cu originile dumneavoastră îşi permite să călătorească peste tot în

lume şi să se implice în afaceri.

Şi-a ridicat semeaţă capul.

— Având în vedere că legăturile mele vă deranjează, domnule Edgerton, voi presupune că nu sunteţi interesat deloc de volumul trei.

— Aş putea să vă dau în vileag. Dacă nu-mi daţi acel manuscris, aş putea spune întregii Londre că autorul *Călătoriilor* în *Arabia* nu este nimeni altcineva decât fiica Marchizului Nebun.

— Aţi putea, dar mă îndoiesc că o veţi face.

— Şi ce m-ar putea opri?

— Pentru că aţi avea la fel de mult de pierdut. Doar n-o să vă sabotaţi singur odată cu apariţia celui de-al doilea volum, reducându-vă vânzările, ca urmare a dezvăluirii adevăratei mele identităţi, a replicat ea cu mult mai multă încredere decât se crezuse capabilă.

El a cercetat-o.

— Sunteţi dispusă să vă riscaţi astfel reputaţia?

— Eu da. Pentru că-mi este destul de clar că dorinţa dumneavoastră de câştig depăşeşte respectul faţă de regulile de conduită ale înaltei societăţi, a îndesat ea manuscrisul mai adânc sub braţ. Cred că îl voi păstra. Bună ziua, domnule Edgerton!

*

În zilele care au urmat, Leela nu a prea avut timp să se gândească la domnul Edgerton sau la nemulţumirile sale legate de publicarea celui de-al treilea volum.

Săptămâna care a precedat balul de logodnă al lui Tori a fost un iureş de sesiuni de cumpărături, aranjamente şi mici petreceri. Leela şi Hunt au reuşit să nu rămână singuri şi rareori au schimbat mai mult de câteva cuvinte politicoase. Ducele era atent la viitoarea sa mireasă şi Tori părea mai relaxată ca niciodată în compania lui Hunt. Fata nu numai că încetase complet să se bâlbâie în prezenţa lui, dar chiar înflorise. Tori nu fusese niciodată mai frumoasă. Avea o anumită strălucire, o sclipire a unei femei tinere,

aflate în plină metamorfoză cauzată de o relaţie romantică în floare. Leela i-a surprins adesea pe Tori şi Hunt, angajaţi într-o discuţie animată punctată de râsete înfundate. A încercat să ignore senzaţia de durere în piept, observând afecţiunea evidentă dintre ei. Fericirea lui Tori era tot ce conta.

Logodna lor iminentă a fost secretul cel mai prost păstrat din Londra. Anunţul oficial, care urma să fie făcut cu ocazia viitorului bal organizat de Edgar, a fost doar o pură formalitate. Vestea s-a răspândit repede. Cel mai conservator duce din înalta societate o alesese pe fiica excesiv de studioasă a unui conte, care atrăsese puţini alţi pretendenţi.

Emoţiile Leelei erau confuze, bucuria pe care o simţea pentru Tori fiind amestecată de sentimentul ei profund de pierdere. S-a decis să-şi urgenteze călătoria spre Maroc. Cu cât se îndepărta mai repede, cu atât era mai bine pentru toţi cei implicaţi. Până atunci, Leela reuşise să păstreze distanţa, rămânând la Peckham House, reşedinţa familiei ei din Londra, care aparţinea acum fratelui ei, marchizul de Brandon.

Alexander era încă plecat, ocupându-se de afaceri. Oricum venea rar la Londra, preferând să locuiască la Highfield, moşia sa de la ţară. Puţini londonezi l-ar fi recunoscut pe marchizul de Brandon dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă.

Cu o zi înainte de balul de logodnă, Leela s-a baricadat în vechiul salon al mamei sale de la Peckham House şi a încercat să îşi distragă atenţia de la evenimentele care urmau, concentrându-se asupra detaliilor viitoarei sale călătorii. Cea mai mare parte a casei fusese închisă, deoarece fratele ei venea rar, păstrând doar puţini servitori, în special pe cei vechi, care îi slujiseră şi pe părinţii lor, pentru a avea grijă de reşedinţă. Hashem şi fiica sa Hasna făceau temporar parte din personalul restrâns, iar Hasna juca rolul de servitoare a Leelei.

Când Leela avea să călătorească în Maroc, amândoi urmau să o însoţească.

Leela examina hărţile şi alte ghiduri de călătorie când majordomul a apărut în încăpere să-i spună că are un vizitator.

— Cine e?

Stokcs părea impresionat, aşa cum o şi cerea situaţia.

— Ducele de Huntington, milady.

— Este aici? a întrebat ea şi bătăile inimii i s-au accelerat. Acum?

— Da, milady.

— Lady Victoria este cu el?

— Nu, milady. Excelenţa Sa a spus că este aici pentru o problemă extrem de urgentă.

— Prea bine, a devenit ea nerăbdătoare. Te rog să-l conduci.

Hunt a apărut câteva clipe mai târziu. Leela s-a îndreptat spre el.

— S-a întâmplat ceva? Victoria este bine?

— Victoria este în regulă.

A respirat uşurată, detensionându-se.

— Slavă Domnului.

Şi-a dat voie să-l soarbă o ultimă dată din priviri, înainte ca el să devină soţul altei femei. Când erau în public, Leela îşi abătea de regulă privirea, deoarece o durea foarte tare să-l privească. Totuşi, acum nu se putea opri. Farmecul masculin al lui Hunt rămăsese la fel de puternic ca întotdeauna. Fracul lui, într-o nuanţă de verde-închis, se muia perfect peste umerii largi. Ochii lui albaştri ca miezul nopţii se uitau direct în ai ei. Părea brusc extrem de afectuos.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Ce te aduce aici?

— Victoria se simte bine, dar altceva nu este bine.

— Ce?

S-a scufundat în cel mai apropiat scaun.

— Nu cred că pot face asta.

— La ce te referi?

— La Victoria. Ar trebui să punem capăt acestei farse acum, înainte de bal.

Ea a scuturat din cap cu mişcări sacadate şi frenetice.

Nu putea să rupă logodna.

— S-a ajuns deja mult prea departe, a spus ea şi a îngenuncheat lângă scaunul lui, încercând să ignore felul în care notele de piele şi săpun din parfumul său masculin îi desfătau simţurile. Toată lumea din înalta societate ştie că logodna ta va fi anunţată mâine. Era deja prea târziu când ne-am întâlnit prima dată la han. Atunci nu ştiam, pur şi simplu.

— Dar acum ştim. Vorbea precipitat, implorând-o din priviri. Nu vezi că totul s-a schimbat acum pentru mine?

— Dar asta nu te priveşte doar despre tine, a şuierat Leela, cu fiecare părticică din corpul ei în stare de alertă. Nu contează dacă tu vezi lumea într-o altă lumină. Adevărul este că lumea nu s-a schimbat, indiferent dacă noi nu mai suntem aceiaşi. Sunt încă cea mai apropiată persoană pentru Victoria, îi sunt şi mamă, şi soră. Nu o voi trăda. Nu există nimic, dar absolut *nimic* în această lume care să fie mai important pentru mine decât fericirea ei. Şi pare cu adevărat fericită.

— Vrei să fie fericită plătind cu fericirea noastră, a spus el şi suferinţa i-a schimonosit chipul frumos. Nu merită un soţ care o iubeşte?

— O vei iubi.

— Nu mai spune asta, a spus el şi corpul i-a radiat de căldură. Repetând lucrurile la nesfârşit, ele nu vor deveni adevărate. Am ţinut cu adevărat doar la o singură femeie în viaţa mea, iar femeia aceea eşti tu.

Voia să-l atingă, să-l ia de mână şi să-l liniştească, dar nu îndrăznea. S-a îndreptat în schimb şi s-a îndepărtat, punând o distanţă sigură între ei. De parcă aşa ceva ar fi fost posibil.

— Nu gândeşti limpede.

S-a ridicat şi a venit după ea.

— Nu am gândit niciodată mai limpede ca acum, a spus el plin de nelinişte. Gândeam clar când m-ai primit în corpul tău. Când mi-am trecut limba peste cea mai intimă partea a ta. Când te-am gustat până când ai ajuns la orgasm. Nu eram confuz când erai în poala mea şi m-ai

călărit ca…

Ea şi-a acoperit urechile.

— Încetează! a strigat ea, întorcându-se. Trebuie să pleci.

— E prea târziu pentru asta. Nu am unde să mă duc. El a prins-o de braţ, întorcând-o spre el. Nu vezi? Tot ce vreau este să fiu lângă tine.

Degetele lui o ardeau pe braţ.

— Ai o cădere nervoasă. Se întâmplă adesea înainte de căsătorie. Eu am fost la fel de nervoasă când m-am căsătorit cu Douglas.

— Nu vreau să trăiesc fără tine, a spus el răguşit. Şi ştiu că şi tu simţi la fel.

— Greşeşti.

I-a dat drumul la braţ.

— Ce mincinoasă eşti! Ţi-e prea frică să-ţi trăieşti viaţa în mod asumat. Dispreţul îi însoţea fiecare cuvânt. Ce s-a întâmplat cu femeia neînfricată, care nu le permite bârfitorilor să o împiedice să călătorească în lume şi să facă ce vrea ea?

— Nu-mi pasă ce vorbesc oamenii despre aventurile mele. Singura persoană pe care trebuie să o mulţumesc sunt eu însămi.

— Şi dacă ai fi cu mine te-ai simţi mulţumită. Nu încerca să negi asta, pentru că ştiu că este adevărat. Nu te-ai săturat să joci rolul fetei care se sacrifică? Prima dată ţi-ai sacrificat visurile pentru a te căsători cu bărbatul ales de tatăl tău. Şi acum îţi sacrifici propria fericire pentru Victoria. Când te vei bucura şi vei obţine ceea ce-ţi doreşti doar pentru tine?

— Şi ce anume crezi că vreau? Să mă căsătoresc cu tine? a clătinat ea din cap. Nu vreau nimic altceva decât să scap de ochiul moralizator al înaltei societăţi. M-am săturat să fiu etichetată în mod constant drept o intrusă de o societate care nu va trece niciodată cu vederea sângele meu străin şi legăturile mele cu cei care fac negoţ. Nu mă voi ridica niciodată la nivelul standardelor înaltei societăţi în ceea ce priveşte statutul de ducesă. Nici nu-mi doresc asta.

— Tot ce contează este să fim împreună, indiferent cum.

— Nu aş putea face niciodată nimic care ar afecta fericirea Victoriei, a spus Leela cu vehemenţă. Mă urăsc ori de câte ori mă gândesc la ceea ce am făcut. Nu putem fi niciodată împreună. Nu vei găsi niciodată o mireasă mai decentă, mai drăguţă şi mai loială decât Victoria.

Umerii i s-au lăsat.

— Atunci, cam asta a fost.

— Da, a spus ea şi uşurarea şi disperarea s-au amestecat în respiraţia ei precipitată. Aşa se pare.

— Nu mi s-a părut niciodată atât real până astăzi, a continuat el şi apoi a adăugat cu voce scăzută: Dar, dacă singurul mod în care vei înceta să te urăşti este ca eu să mă căsătoresc cu Victoria, atunci voi face ceea ce îmi ceri. Aş face orice pentru tine.

S-a îndreptat spre ea, dar Leela s-a retras. Nu putea suporta să-l aibă atât de aproape fără să-l poată atinge.

— Acum pleacă. Şi făgăduieşte-mi că nu-mi vei mai vorbi niciodată despre dragoste, Aceasta este ultima conversaţie intimă pe care o vom mai avea vreodată.

El a privit-o cu atâta tandreţe, încât ea s-a luptat cu dorinţa de a nu izbucni în lacrimi şi de a se arunca în braţele lui.

— La revedere, Delilah, a spus el încet. Voi face tot ce îmi ceri. Dar, indiferent unde sunt sau ce voi face, ori de câte ori o să mă uit la lună, mă voi gândi la tine.

Şi apoi a plecat.

Capitolul 18

— O, nu. Tori privea pe fereastra dormitorului. Plouă.

— *Citi* spune că, dacă plouă în ziua nunţii înseamnă că ai noroc, i-a spus Leela.

Tori s-a întors de la geam.

— Crezi că este valabil şi în cazul petrecerilor de

logodnă?

— De ce nu? Cred că ar trebui să gândim pozitiv.

La parter, servitorii şi personalul angajat în plus pentru acest eveniment se agitau, aşezând aranjamente florale fastuoase şi lumânările, suficiente pentru a lumina întregul oraş. Între timp, în bucătării, personalul pregătise destule alimente pentru a hrăni toată capitala. Mai mult de două sute de persoane erau aşteptate şi participe la marele eveniment.

Tori şi-a examinat imaginea din oglindă. Purta o rochie albă simplă, iar părul era aranjat într-un coc cu bucle care cădeau în jurul gâtului şi al umerilor ei.

— Cum îmi stă părul?

— Arăţi bine.

Tori a studiat rochia de bal argintie, cu mărgele, aşezată pe patul ei.

— Chiar că este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată.

Fata emana o energie ciudată în acea zi, o emoţie amestecată cu siguranţă şi cu nervozitate, dar mai era ceva ce Leela nu putea identifica.

— Te simţi bine, Tori?

Ochii lui Tori erau strălucitori.

— Da, de ce întrebi?

— Pari puţin… nu eşti tocmai în apele tale. Ceva de pe chipul lui Tori a neliniştit-o.

— Sunt la câteva ore distanţă de momentul în care voi face o schimbare crucială în viaţa mea. În această seară, o să ajung într-un punct din care nu mă mai pot întoarce.

— Sună ca şi cum căsătoria ta cu ducele ar fi o condamnare pe viaţă.

Expresia chinuită a lui Hunt din ziua precedentă i-a revenit Leelei în minte. Gândurile legate de el îi făceau inima să plângă. Avea o rană dureroasă în pieptul ei. Dar era hotărâtă să zâmbească, să danseze şi să se bucure cu Tori în această seară atât de specială din viaţa tinerei. Problema era că Tori nu părea chiar atât de fericită în acest moment, chiar dacă aşa lăsase impresia în ultimele

săptămâni.

— Ei bine, căsătoria este o condamnare pe viaţă, nu-i aşa, indiferent cu cine te căsătoreşti? s-a oprit Tori cu o privire pierdută. Leela, mai crezi în destin când vine vorba de partenerul sortit? Cum i-ai spus tu?

— *Naseeb*. Da, încă mai cred în asta. Deşi, după ce îl cunoscuse pe Hunt, Leela se întreba dacă persoana cu care ai fost sortit să te căsătoreşti poate fi altcineva decât iubirea vieţii tale.

— La fel şi eu, a oftat Tori, cu o expresie visătoare pe faţă. Acum, mai mult ca niciodată.

— Asta înseamnă că eşti îndrăgostită?

— Da. Ochii lui Tori au sclipit. Şi ar trebui să fiu atentă să nu pierd această iubire, nu-i aşa?

— Categoric, vocea Leelei era plină de emoţie. Iubirea este un lucru rar şi minunat. S-a uitat la frumoasa tânără şi a ştiut cu certitudine că sacrificiul ei, al ei şi al lui Hunt, meritase.

— Nu contează riscul? Ar trebui să lupt pentru asta, pentru dragoste?

Leela s-a oprit. Era confuză.

— Ai simţit că trebuie să lupţi pentru dragostea viitorului tău soţ?

— Dacă există obstacole în calea căsătoriei mele cu bărbatul pe care îi iubesc până peste cap, ar trebui să lupt pentru a le depăşi, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti? Tori o făcea pe Leela să devină foarte nervoasă. Oare Edgar îi dezvăluise suspiciunile lui despre Leela şi Hunt? Ştii că poţi oricând să vorbeşti sincer cu mine.

— Am auzit că Hunt are o amantă aici în oraş. O fostă actriţă.

Leela a respirat uşurată.

— Unde ai auzit asta?

— Servitorilor le place să bârfească. Se pare că nu este tocmai un secret.

— Nu ştiu dacă ducele are o amantă, a spus Leela sinceră, dar cred că Hunt este un bărbat onorabil, care

intenţionează să-ţi fie fidel. Ţi-a dat vreun motiv să te îndoieşti de devotamentul lui?

— Nu în comportamentul lui faţă de mine. El *este* un om foarte bun şi atent. Dar se pare că există o parte din inima lui Hunt pe care nu este dispus să o împărtăşească nimănui.

— Odată ce te vei căsători şi veţi trăi împreună, dragostea dintre tine şi Hunt va creşte şi va deveni mai puternică.

— Dar dacă acea bucăţică de inimă pe care o ţine ascunsă de mine îi aparţine deja amantei sale?

Leela a înghiţit.

— De ce crezi asta?

— Uneori, când crede că nu sunt atentă, Hunt pare foarte trist. Dacă este trist pentru că el o iubeşte cu adevărat pe cealaltă femeie şi nu poate fi cu ea?

— Prostii. Ducele a ales să se căsătorească cu tine. Vorbea apăsat, hotărâtă să-i îndepărteze lui Tori orice îndoială, deşi ştia că este o minciună, dar o făcea pentru binele lui Tori, pentru viitorul ei. Dacă ar fi atât de îndrăgostit de o altă femeie, Hunt nu s-ar grăbi la altar. Trebuie să laşi aceste îndoieli deoparte şi să te concentrezi pe propria fericire.

— Nu cred că Hunt mă iubeşte.

— Este evident că te place foarte mult. Dragostea romantică va veni, fără îndoială.

Tori a ridicat din umeri şi a zâmbit. Starea ei ciudată de spirit a dispărut.

— Da, sunt sigură că ai dreptate. Şi-a trecut o mână peste ţesătura de mătase cu mărgele a rochiei. Mă voi căsători în curând. Îţi vine să crezi?

— Bebeluşii vor urma degrabă, fără îndoială, aşa cum ţi-ai dorit întotdeauna. Şi te vei căsători cu un bărbat care te merită, care te va proteja şi admira mereu.

— Aşa sper şi eu. Ochii ei scânteiau. Sunt atât de fericită că voi avea şansa de a iubi.

Slujnica lui Tori a intrat.

— Este timpul să vă îmbrăcaţi, milady.

Leela s-a ridicat să plece.

— Voi coborî şi eu. Abia aştept să te văd în rochia aceea.

Tori i-a apucat Leelei mâna în timp ce trecea pe lângă ea.

— Îmi vei fi mereu alături, nu-i aşa? Indiferent de situaţie?

— Mereu, i-a strâns ea mâna fetei, emoţia umplându-i sufletul. Aş face orice pentru tine.

*

Hunt a urcat scările către reşedinţa Devon. Erau doar cinci trepte, dar i se părea că ar fi urcat pe Muntele Negru, cel mai înalt vârf din Herefordshire. Abia în această seară simţea povara greutăţii pe care o purta pe umeri.

Ploaia se oprise. Un frig umed, de toamnă, învăluise atmosfera, dar groaza îngheţată care-l cuprinsese pe Hunt nu avea nimic de-a face cu vremea. În faţa lui uşa neagră, strălucitoare era întredeschisă. Prin ea a zărit oaspeţii care se adunau îmbrăcaţi în ţinutele lor de gală, servindu-se din şampania scumpă oferită de Devon. Odată ce Hunt avea să treacă pragul pentru a li se alătura, nu mai avea nici o şansă de a se răzgândi. Peste doar câteva ore, va fi deja un bărbat însurat.

Respirând greu datorită apăsării din piept, a privit în sus la clădirea cu faţada din cărămidă, care dădea în Berkeley Street. O lumină strălucitoare era aprinsă la fiecare fereastră orientată spre stradă. În mod clar, Devon nu se zgârcise cu banii în privinţa lumânărilor. Şirul de trăsuri care aduceau oaspeţii la bal se întindea până după colţ. În jurul lui, oamenii coborau din trăsurile lor. Cei care se aflau deja pe alee l-au salutat pe Hunt politicos, cu respectul cuvenit, înainte de a se da la o parte pentru a-i face loc.

Hunt a intrat şi a observat că locuinţa era deja plină de oaspeţi. Zgomotul a zeci de conversaţii amestecat cu muzica orchestrei învăluia camerele. În saloane era deja

destul de cald. La sfârşitul serii, atmosfera avea să fie de-a dreptul tropicală. Devon şi Lady Helene stăteau în holul de la intrare salutându-i pe oaspeţii care soseau. Devon îmbrăcat într-o ţinută neagră şi bătrâna doamnă cu părul strâns într-un coc, mai fix ca niciodată, urmând rigorile unui stil provenit dintr-o epocă de mult apusă, a tinereţii ei. Erau doar el doi în salonul de recepţie. În calitate de contesă de Devon, locul Leelei ar fi fost lângă conte şi lângă mătuşa lui. Dar ea nu era nicăieri.

Hunt s-a oprit în faţa bătrânei autoritare.

— Milady.

— Excelenţa Voastră, a salutat ea şi satisfacţia i-a luminat chipul ridat. O să fie o seară memorabilă.

— Într-adevăr, a aprobat el şi apoi l-a salutat pe Devon.

— Huntington, a răsunat vocea contelui plină de bucurie. Eşti pregătit pentru uniunea familiilor noastre?

— Desigur.

Ochii lui Hunt au zburat spre linia subţire care îi umbrea obrazul lui Devon. Rana nu mai era roşie şi inflamată, dar avea să se transforme într-o cicatrice. Hunt şi-a înăbuşit dorinţa de a-şi înfige pumnul drept în figura arogantă a bărbatului. Leela nu l-ar fi tăiat pe Devon dacă nu ar fi meritat-o.

Devon a făcut o pauză.

— Sper că vei avea răbdare cu Lady Victoria.

Îngrijorarea contelui pentru sora lui părea autentică.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă să fie în siguranţă, protejată şi îngrijită. Nu trebuie să te îngrijorezi cu privire la asta. Unde este Lady Victoria?

— Cu siguranţă este pe drum. A stat în camera ei aproape toată ziua.

Hunt s-a încruntat.

— Este bolnavă?

— Nu este nimic grav.

— Dacă nu se simte bine…

— Este bine, te asigur. O cunoşti pe Victoria. Nu îi este uşor să fie în centrul atenţiei. Tocmai am văzut-o pe

sora mea. Arată superb, dacă pot să mă exprim astfel. Ni se va alătura în câteva momente.

— Foarte bine, a rezistat Hunt impulsului de a-şi slăbi lavaliera. Purta haine noi, în culori închise, comandate special pentru această seară. Acum tot ce-şi dorea era să scape de ele, de tot ceea ce semnificau, şi să le arunce.

A rătăcit prin saloanele pline cu invitaţi. Lacheii în livrea în nuanţe de vişiniu şi negru purtau tăvi cu băuturi răcoritoare. Vaze pline de flori proaspete parfumau aerul, care vibra de o emoţie pe care Hunt o simţea, dar pe care nu o împărtăşea.

A petrecut următoarea oră amestecându-se cu oaspeţii, oprindu-se din când în când pentru a face schimb de replici pur formale. A dansat cu câteva dintre femei, cercetând tot timpul mulţimea, căutând chipul drag, care nu era cel al viitoarei sale mirese.

Respiraţia i s-a oprit în momentul în care a văzut-o în cele din urmă pe Leela vorbind cu domnul Paget şi cu soţia acestuia.

Purta o rochie de un roşu intens, care îi punea în evidenţă pielea arămie şi părul întunecat. Buclele ei strânse într-o coafură ridicată peste umeri accentuau un gât lung, ca al unei regine. Spre ruşinea lui, dorul l-a copleşit. Un bărbat educat şi-ar fi abătut privirea şi nu s-ar mai fi uitat niciodată în direcţia Leelei. De aici înainte, toată atenţia lui ar trebui să se concentreze asupra viitoarei sale soţii, o fată bună şi deşteaptă, care merita atenţia lui.

— La ce te holbezi?

— Griff, i-a spus Hunt prietenului său. Ai reuşit să ajungi.

Vicontele Griffin privea în direcţia în care fusese concentrată atenţia lui Hunt.

— A, superba mamă vitregă. Mă îndoiesc că va rămâne văduvă mult timp.

Hunt şi-a reprimat dorinţa de a-l pocni.

— Mă bucur că te văd, Griff.

— Am decis că merită să fac efortul de a fi prezent la logodna ta. Faţa lui Griff era palidă. Riduri adânci îi

mărgineau gura. Supravegherea strictă a celor din înalta societate nu era singurul motiv pentru care vicontele apărea rar în public. Durerile cronice cauzate de rănile de război îl ţineau, de asemenea, izolat în reşedinţa lui. N-aş fi ratat pentru nimic în lume această seară. Faimosul duce de Huntington a cedat în cele din urmă şi şi-a ales o mireasă.

— Trebuia s-o fac şi pe asta, a întins Hunt mâna după unul dintre paharele de şampanie purtate de un lacheu care trecea pe lângă ei şi a băut jumătate.

Sprâncenele lui Griff s-au ridicat.

— Emoţii?

— Cam aşa ceva.

Hunt şi-a dat pe gât şi restul paharului.

— Ai nevoie de ceva care să îţi dea curaj înainte de nuntă?

Hunt a încercat să-şi detensioneze subtil umerii.

— Căsătoria nu este pentru cei slabi de inimă.

— După paloarea de pe chipul tău, aş spune că este mai degrabă similară cu spânzurătoarea.

— Sper că iau decizia corectă… atât pentru mine, cât şi pentru Lady Victoria.

— Nu cred că te-am văzut vreodată atât de agitat, a remarcat Griff. Pe fruntea lui se citea preocuparea. De obicei, odată ce ai luai o decizie, mergi până la capăt.

— Situaţia este complicată.

— Nu-ţi place de Lady Victoria? Ţi se pare nepotrivită pentru tine?

— Nu, în nici un caz. O îndrăgesc foarte mult pe tânăra domnişoară şi vreau să-i fie bine.

— Atunci, care este problema?

A făcut o grimasă.

— Nu sunt sigur că eu sunt persoana cea mai potrivită pentru ea.

— Este vorba despre blestemul familiei? Nu eşti fratele tău şi nici unul dintre ceilalţi strămoşi damnaţi de-ai tăi.

— Nu, nu are nimic de-a face cu vreun blestem ridicol.

— Atunci, despre ce este vorba? s-a oprit Griff,

analizând situaţia. Nu e cumva vorba despre femeia pe care ai întâlnit-o la hanul de lângă Coventry? Hunt nu a răspuns. Griff şi-a mijit privirea. O, Doamne, asta este. Să nu-mi spui că, de fapt, te-ai îndrăgostit de femeia aceea?

Hunt a mai luat un pahar de şampanie de pe o tavă care i-a trecut prin faţa ochilor.

— Nu mai are nici o importanţă acum.

Tristeţea-i însoţea fiecare silabă. Toţi muşchii corpului îl dureau, de parcă ar fi fost bolnav de gripă.

— Nu te-am văzut niciodată aşa, a spus Griff. Cine este acea femeie?

— Cineva care nu o să îmi aparţină niciodată.

— Felul în care o priveai pe Lady Devon chiar acum… Dintr-odată a înţeles despre cine era vorba şi pe chip i-a apărut o expresie îngrozită. Doamne, prietene. Nu este vorba despre mama vitregă, nu-i aşa?

— Nu fi ridicol.

Hunt a băut dintr-o singură înghiţitură şampania din pahar şi a întins mâna după alta.

Privirea îngrijorată a lui Griff îi urmărea mişcările.

— Ia-o uşor cu băutura. Nu cred că vrei să fii beat când se va face anunţul.

— Dimpotrivă. Singurul mod în care aş reuşi să fac faţă acestei seri ar putea fi să îmi pierd minţile.

— Acum ai vorbit ca Phillip.

Hunt a îngheţat. Ar fi procedai exact ca fratele său dacă s-ar fi îmbătat. A chemat lacheul aflat în imediata lui apropiere şi i-a întins paharul plin de şampanie.

— Ai dreptate, a recunoscut el. Trebuie să mă adun.

Lady Victoria nu era vreo creatură înfricoşătoare. Îi plăcea compania ei. Ar putea să facă în aşa fel încât totul să decurgă cum trebuie. Nu avea de ales. Să se zbată în mizerie pentru tot restul vieţii nu reprezenta o opţiune viabilă. El şi Victoria ar putea găsi chiar şi o cale de mijloc pentru a fi mulţumiţi, atâta timp cât Leela se afla la o distanţă de un ocean sau două de ei.

— Excelenţa Voastră, şi-a făcut apariţia Devon. Este timpul. Mergem?

— Da, într-adevăr, a dat Hunt din cap, simţindu-se mai sigur pe el decât o făcuse în ultima vreme.

Destinul său fusese stabilit. Era timpul să îl urmeze. Lady Victoria avea să fie o soţie bună şi o mamă excelentă. Cu timpul, această atracţie nebunească faţă de Leela va trece. Sau cel puţin se va calma până la un nivel suportabil.

— Haide să facem şi asta.

Făcând un semn din cap către Griff, l-a urmat pe Devon către mica scenă de la capătul salonului mare de recepţie unde fusese instalat cvintetul. Au aşteptat la picioarele scenei până când muzicienii au terminat piesa pe care o cântau. Hunt a scanat încăperea.

— Unde este Victoria?

— Este acolo, a făcut Devon un semn din bărbie. Sora mea ni se va alătura imediat ce vom face anunţul.

Hunt şi-a văzut viitoarea soţie îmbrăcată într-o rochie de seară argintie, strălucitoare, cu părul strâns într-un coc. Părea elegantă, chiar frumoasă. Era un om norocos. Nu trebuia să uite asta.

Aştepta pe un hol îngust de lângă salonul principal, cu o servitoare lângă ea. Victoria părea să privească spre uşile duble care duceau spre grădină. În spatele ei, Leela se aplecase să-i aşeze faldurile rochiei, dezvăluind umerii netezi, măslinii, pe care avusese cândva plăcerea de a-i atinge cu buzele, şi gâtul lung pe care-l sărutase. Hunt şi-a ferit rapid privirea. Dar nu înainte ca agonia să-i umple pieptul, cu o senzaţie atât de intensă încât Leela ar fi putut la fel de bine să-i fi aruncat cuţitul direct în inimă.

Muzicienii s-au oprit din cântat. Tăcerea s-a lăsat peste întreg salonul, iar neliniştea a umplut atmosfera. Era timpul. Hunt l-a urmat pe Devon pe podium.

— Bună seara şi vă mulţumesc că aţi venit, s-a adresat Devon cu o faţă strălucitoare mulţimii. Oaspeţii au venit din celelalte săli de recepţie pentru a fi martori la marele anunţ. Devon a continuat: Aşa cum mulţi dintre voi ştiţi deja, ne-am adunat în aceasta seară pentru a sărbători un moment important, de uniune a două mari familii.

Murmure pline de entuziasm au străbătut mulţimea.

Un sentiment de liniște, care îl ocolise timp de câteva săptămâni, l-a năpădit pe Hunt. În cele din urmă, s-a simțit destul de mulțumit de sine. Destinul lui fusese stabilit, iar el i se va supune. Fără efort, a preluat discursul de unde se oprise Devon.

— Cu cea mai mare plăcere vă anunț logodna mea cu Lady Victoria Chambers, care mi-a făcut marea onoare de a accepta să devină soția mea. A întors un braț spre alcov, făcându-i semn viitoarei sale mirese să i se alăture pe scenă. Milady?

S-a uitat în direcția unde stătuse Victoria, dar ea nu mai era acolo. Leela stătea singură în alcov, privindu-l fix pe Hunt cu o expresie îngrozită pe față.

— Lady Victoria? a repetat el, confuz.

— A plecat, a șoptit Leela.

Hunt s-a uitat înapoi la ea.

— Poftim?

O liniște terifiantă s-a lăsat asupra salonului.

— Ce naiba vrei să spui? i-a șoptit Devon Leelei.

Tânăra slujnică, ce stătuse cu Victoria în urmă cu câteva clipe, s-a repezit prin ușile duble ale alcovului, cu fața roșie de emoție.

— A plecat, milord, i-a strigat lui Devon. A fugit. Lady Victoria a spus că nu se poate căsători cu ducele.

Murmurul mulțimii s-a făcut auzit de îndată ce invitații și-au dat seama de gravitatea momentului. Viitoarea mireasă a Excelenței Sale fugise. Venerabilul duce de Huntington, simbol al etichetei și discreției, tocmai fusese părăsit în cel mai oficial și umilitor mod cu putință.

Capitolul 19

— Unde naiba a dispărut? a țipat Devon la tânăra servitoare. Îmi vei spune tot adevărul chiar acum, dacă mai vrei să lucrezi în casa asta.

Servitoarea tremura.

— Vă repet, milord, nu mi-a spus nimic.

— Nu mai ţipa la ea, Devon, a spus Hunt obosit. Este atât de speriată încât abia poate vorbi.

S-au retras în bibliotecă, departe de ochii curioşi.

Hunt s-a scufundat în canapeaua din piele maro. Leela şi mătuşa bătrână stăteau pe scaune, vizavi de el, uitându-se la Devon care o certa pe servitoarea îngrozită.

— Te rog, domnişoară… Hunt s-a oprit. Cum te cheamă?

— Martha, domnule… Adică, Excelenţa Voastră.

— Martha, a spus Hunt cu blândeţe, încă amorţit de şoc, ai văzut în ce parte a luat-o? Dacă stăpâna ta este singură afară şi merge pe jos, este în mare pericol şi trebuie să o găsim.

— Nu e pe jos, a spus Martha şi frica i s-a aşternut pe faţa lata. Şi nu este singură.

— Ce vrei să spui? a întrebat Devon.

— Un bărbat a ajutat-o să urce într-o trăsură şi au fugit, a spus fata.

Hunt a clipit. Nimic din ce se întâmplase în această seară nu avea sens.

— Ce bărbat?

— Nu ştiu să vă spun, a răspuns Martha. Era întuneric şi nu i-am văzut faţa. S-au îmbrăţişat şi apoi el a ajutat-o să urce în trăsură şi au plecat.

— Şi-au spus ceva unul altuia? a întrebat Leela.

Servitoarea a dat din cap.

— Tânărul a întrebat-o dacă este sigură şi ea i-a spus că da, că îl iubeşte şi că Lady Devon a convins-o că merită să lupte pentru dragoste, indiferent de consecinţe.

— Poftim? s-a răsucit Devon spre Leela, cu chipul schimonosit de furie. Ştiai despre asta?

— De ce nu mă mir? şi-a făcut vânt mătuşa Helene cu o batistă din dantelă. Este o catastrofă. Nu voi mai putea să mai apar niciodată în înalta societate.

Hunt a privit faţa palidă a Leelei.

— Ai făcut aşa ceva? Ai încurajat-o pe Victoria să fugă? a întrebat-o Devon. Să dea cu piciorul la totul din

dragoste?

— Nu chiar aşa, dar ceva de genul acesta, şi-a umezit Leela cu limba buzele-i uscate. Am crezut că se referă la duce. Cu siguranţă nu am încurajat-o niciodată să-l abandoneze pe Excelenţa Sa.

Devon nu a crezut cele spuse de ea.

— Aceasta este o poveste care pare cusută cu aţă albă. Era aproape logodită cu Huntington până când te-ai întors din călătoria ta prin lume. Mai bine nu te-ai mai fi întors deloc. Poate că ţi-ai dorit să vezi cum se desparte pe duce.

— Ajunge, Devon! a rostit Hunt cu o voce rece ca gheaţa. S-a uitat la Leela. De ce ar fi simţit Victoria că trebuie să lupte pentru dragostea mea?

Privirea ei întunecată o susţinea pe a lui.

— Bănuia că ai putea fi îndrăgostit de o altă femeie.

Lui Hunt i-a stat inima în loc.

— De ce s-ar fi gândit la aşa ceva?

— A simţit că nu poţi să o iubeşti din toată inima, pentru că aparţinea deja altcuiva.

Hunt s-a înroşit.

— Şi ai sfătuit-o să lupte pentru dragoste, indiferent de consecinţe.

Obrajii ei palizi au început să capete culoare.

— Da.

— Interesant.

Au fost întrerupţi de o bătaie în uşă. Majordomul a băgat capul înăuntru.

— Ţi-am spus că nu vrem să fim deranjaţi, a strigat Devon la bărbat.

— Da, milord, şi-a dres majordomul glasul. Dar am crezut că aţi vrea să ştiţi despre cele două scrisori pe care tocmai le-am primit. Sunt de la Lady Victoria.

— Poftim? s-a răstit Devon. Şi ce mai aştepţi? Adu-le imediat!

Majordomul a făcut ceea i-a cerut stăpânul său.

— Una este adresată Excelenţei Sale. Cealaltă este pentru Lady Devon.

Hunt s-a ridicat de pe canapea.

— Dă-mi-o încoace.

Devon i-a întins o scrisoare lui Hunt şi a dat să o deschidă pe cealaltă.

Leela a sărit în picioare.

— A doua este pentru mine.

Devon abia i-a aruncat o privire în timp ce desfăcea hârtia.

— Orice ar fi, în calitate de tutore al ei, intenţionez să mă conving cu ochii mei dacă eşti responsabilă de schimbarea deciziei surorii mele.

— Cum îndrăzneşti! a exclamat Leela. Aceasta este corespondenţa mea privată. Nu ai nici un drept.

Devon s-a uita la ea.

— Am tot dreptul.

— Dă-i scrisoarea, a spus Hunt cu răceală. Acum.

Devon s-a oprit înainte de a-i înmâna Leelei scrisoarea, fără tragere de inimă.

Hunt a scanat nota adresată lui, procesând conţinutul acesteia absolut năucit, nevenindu-i să creadă ceea ce citise. După un minut, el a ridicat privirea.

— S-a terminat.

— Ce este? a vrut Devon să ştie. Ce a spus Victoria?

— Că intenţionează să se căsătorească cu Foster pentru că este îndrăgostită de el.

— Foster? a întrebat bătrâna. Cine naiba mai e şi ăsta?

— Secretarul meu, a împăturit Hunt scrisoarea Victoriei şi a strecurat-o în buzunar. Mai degrabă, fostul meu secretar, a specificat înainte de a ieşi pe uşă.

*

Leela recitea a cincizecea oară scrisoarea de la Tori. Cuvintele începuseră să capete un sens abia la o săptămână după balul eşuat al lui Devon.

Draga mea Leela,

Te rog să mă ierţi dacă te-am dezamăgit.

Mi-am dorit cu adevărat să-mi onorez angajamentul şi să mă căsătoresc cu ducele de Huntington, chiar dacă inima mea era în altă parte. Timpul pe care l-am petrecut cu domnul Foster la Lambert Hall a fost cel mai preţios din viaţa mea. Nu ne aşteptam să ne îndrăgostim şi am încercat amândoi să ne luptăm cu sentimentele noastre. Excelenţa Sa s-a comportat foarte decent şi amabil cu fiecare dintre noi, dar mi-am dat seama că domnul Foster este într-adevăr destinul meu.

A apărut în dormitorul meu în seara balului şi m-a rugat să vin cu el. (A intrat pe fereastră. Nu-i aşa că e romantic?) Totuşi, eram hotărâtă să-mi onorez promisiunea faţă de Excelenţa Sa, dar, când am văzut că domnul Foster mă aşteaptă în grădină, am ştiut că trebuie să-mi urmez inima, aşa cum m-ai îndemnat mereu să fac.

În curând voi putea comunica cu tine, dacă o să mai vrei să-mi răspunzi. Între timp, te rog să nu-ţi faci griji. Sunt în mâinile foarte capabile şi iubitoare ale viitorului meu soţ.

Cu dragoste, a ta,

Victoria

Lăsându-se înapoi pe scaun, Leela a privit pe fereastra salonului. Cum de nu observase toate semnele care lăsau să se înţeleagă că Tori nutrea sentimente pentru un alt bărbat?

Oare tânăra se aşezase lângă domnul Foster la petrecere doar din amabilitate? Sau se simţise atrasă de bărbat? Şi cum ar fi putut explica entuziasmul surprinzător al lui Tori de a merge să joace golf dimineaţa devreme? Ştiuse că domnul Foster va fi prezent. Chiar şi felul în care s-au pierdut amândoi prin pădure pentru a căuta mingea de golf rătăcită i se părea acum suspect. Tori şi domnul Foster *apăruseră* după câteva minute, îmbujoraţi la faţă. După ce s-au întors în oraş, Tori solicitase un tur al reşedinţei Weston în speranţa de a-l vedea pe domnul Foster? Îi era clar acum că domnul Foster, şi nu ducele, fusese sursa acelei străluciri recente de pe chipul lui Tori.

Leela şi Hunt fuseseră atât de prinşi unul de celălalt încât nu observaseră ce se întâmpla chiar sub ochii lor. Şi acum erau nevoiţi să facă faţă consecinţelor.

Fuga lui Tori declanşase un scandal enorm. Opinia publică nu se mai putea sătura de povestea debutantei timide care l-a părăsit pe chipeşul, dar autoritarul duce de Huntington. Toată lumea din Londra părea a fi părtaşă la povestea lui Tori. Gazetele erau pline de speculaţii cu privire la locaţia miresei fugare. Unii susţineau că fratele lui Tori o închisese pe fetiţa neascultătoare la Lambert Hall, drept pedeapsă pentru ruşinea adusă familiei şi pentru umilirea ducelui de Huntington. Un alt ziar declara că Lady Victoria fusese văzută pe continent, în compania iubitului ei italian.

Cei mai renumiţi caricaturişti ai oraşului au imortalizat, de asemenea, scandalul. O caricatură îl înfăţişa pe Hunt dezbrăcat de demnitatea sa, simbolizată sub forma unui frac, lăsat doar în lenjeria intimă, în timp ce o fată cu părul despletit, probabil Tori, executa un dans scoţian pe capul lui. Hunt, care îşi impusese o viaţă decentă, lipsită de scandaluri şi bârfe, se trezise în centrul unei furtuni mediatice provocate de fuga umilitoare a lui Tori.

Leela nu mai auzise nimic de Hunt din acea seară teribilă, dar aceasta nu însemna că el nu se afla permanent în gândurile ei. Ziarele anunţaseră că ducele se autoizolase. Leela nu-l putea învinui că încerca să dispară. A ieşit din starea de meditaţie când majordomul a apărut să îi anunţe venirea contelui de Devon. A împăturit scrisoarea şi a pus-o deoparte, ridicându-se nerăbdătoare în picioare. Poate că Edgar avea veşti despre Victoria.

— Ai mai aflat ceva despre ea? a întrebat-o Devon în momentul în care a intrat cu paşi mari în salon.

— Nu. Nimic, s-a scufundat ea din nou în scaun. Să înţeleg că nici tu nu ştii nimic.

— Absolut nimic. Unde poate fi?

Şi-a pus o mână în şold în timp ce cu cealaltă îşi masa ceafa.

— Am presupus că s-au îndreptat spre Gretna Green

pentru a se căsători, dar nu au lăsat nici un indiciu pe tot drumul lor spre nord.

— Ai pus pe cineva pe urmele ei?

— Desigur. Eu sunt tutorele ei. Este de datoria mea, s-a lăsat el pe un scaun confortabil lângă Leela. Deşi, evident, am eşuat lamentabil. S-a compromis într-un mod atât de grav, încât nu-şi va mai recâştiga niciodată reputaţia. A renunţat la tot pentru un vânător de zestre şi un parvenit social.

— Nu suntem absolut siguri că domnul Foster vrea banii lui Tori.

Odată ce o femeie se căsătorea, toată averea ei intra în proprietatea soţului. Tori chiar se afla la mila domnului Foster.

— Bineînţeles că-i vrea, a spus Edgar cu amărăciune. Imaginează-ţi că ruda săracă a unui baron a avut ambiţia să-şi depăşească atât de mult condiţia, încât a făcut totul pentru a se căsători cu fiica unui conte.

— Poate chiar o iubeşte.

— Victoria ar trebui să spere din tot sufletul ca acesta să fie adevărul. Pentru că nu are zestre.

— Cum să nu aibă zestre?

— Tata ştia că voi avea grijă de Victoria şi că mă voi interesa de viitorul ei, de zestrea ei. S-a încruntat. Spre deosebire de ceea ce a făcut pentru tine, lăsându-ţi practic jumătate din moşie. Bătrânul nu mai era în toate minţile.

— Sau a judecat corect, a murmurat ea, şi nu este vorba nici pe departe de jumătate din averea lui.

— Deci, vezi tu, a continuat Edgar de parcă Leela nici nu ar fi intervenit, Victoria s-a făcut singură de ruşine. Să vedem cât de mult îi place să îşi schimbe aşternutul de puf cu o saltea de paie.

— Sper doar să fie în siguranţă şi să-i fie bine.

Leela şi-a frecat buricele degetelor pe frunte pentru a-şi înăbuşi durerea de cap care pulsa în acel loc.

— Între timp, ducele a luat-o complet razna.

Ea s-a îndreptat.

— Cum aşa?

— S-a refugiat în casa aceea de pe St. James Place. I-am trimis un bilet prin care-l informam că am angajat o pereche de poliţişti să o găsească pe Victoria.

— Şi? l-a îmboldit ea, dornică să afle orice veste despre Hunt.

— Am primit un bilet scurt drept răspuns, în care mă informa că Excelenţa Să nu este absolut deloc interesată de locul unde se află Victoria, având în vedere că orice fel de legătură dintre el şi Lady Victoria – şi, prin extensie, cu întreaga noastră familie – este ruptă în mod iremediabil.

— Pare foarte supărat, ceea ce este de înţeles având în vedere situaţia creată.

— Nu ştii şi cealaltă cerinţă din bilet. Huntington a solicitat, de asemenea, să încetez orice fel de comunicare pe viitor cu el, întrucât orice relaţie de prietenie care a existat odată între cele două familii a luat sfârşit.

— Poate că se va mai calma puţin după o perioadă.

— Eu, unul, nu-mi fac prea mari speranţe. În plus, cine l-ar putea învinui? A fost batjocorit, umilit în public de o tânără naivă, care a respins un duce pentru un funcţionar fără avere sau rude la care să poată apela. Şi-a frecat ochii, oboseala citindu-i-se pe chip. Şi-a ruinat viitorul.

— Cum face faţă situaţiei mătuşa Helene?

— Refuză să iasă din dormitor. Mănâncă doar în camera ei şi a refuzat toate vizitele prietenilor care au căutat-o.

Edgar nu părea că plănuia să plece în curând, aşa că Leela s-a ridicat pentru a ajunge la sonerie.

— O să sun să-mi facă un ceai. Arăţi de parcă şi ţie ţi-ar prinde bine o cană.

— Aş vrea ceva mai tare.

— Singura băutură alcoolică pe care o am aici este o sticlă de sherry.

— Dacă nu te superi.

A umplut două pahare, i-a întins unul lui Edgar şi s-a aşezat din nou, având şi ea un pahar în mână.

— Unde ar fi putut merge Tori şi domnul Foster dacă nu la Gretna Green? Cine altcineva le-ar oficia căsătoria?

— Habar n-am.

— Am o întrebare care m-a frământat toată săptămâna.

— Doar una?

Şi-a golit paharul din două înghiţituri.

— De ce nu ţi-a lăsat Tori şi ţie un bilet? Mi-a trimis unul mie şi unul lui Huntington, dar nimic pentru tine. Care ar fi explicaţia?

— Era supărată pe mine.

— Din ce cauză?

— Ca de obicei tu ai fost mărul discordiei.

Nu era nici o urmă de căldură în cuvintele lui.

— Cum aşa?

— A aflat că nu ţi-am spus despre moştenirea ta.

Leela a zâmbit pentru prima dată în ultima săptămână.

— Asta e fata mea. Trebuie să recunoşti, te-ai comportat foarte urât.

— Nu voi recunoaşte aşa ceva. Ai dispărut imediat după moartea tatei şi nu te-ai obosit să rămâi când s-a citit testamentul. În plus, sincer, nu cred că meriţi Parkwood. Ar trebui să rămână în familie. Nu ai copii cărora să îl laşi moştenire.

— Ceea ce înseamnă că, în mod automat, nu sunt demnă de aşa ceva.

A vorbit şi ea fără nici o urmă de furie în glas. Aceasta era probabil cea mai sinceră conversaţie pe care ea şi Edgar o avuseseră vreodată şi, eventual, singura lor conversaţie reală din viaţa lor de adulţi. Încă nu exista o afinitate între ei, dar dragostea lor pentru Tori îi unea. Ei erau singurii interesaţi de soarta tinerei

— Presupun, totuşi, a spus el cu o desconsiderare exagerată, că îţi datorez scuze pentru agresiunea de la Parkwood. Am depăşit limita.

— Când ai încercat să mă faci curva ta?

A tresărit.

— Trebuie să fii atât de lipsită de delicateţe?

— Există o altă manieră mai gingaşă de a cataloga o

astfel de negociere? l-a întrebat ea, amuzată şi absolut şocată că Edgar ar putea considera normal să-i ceară scuze pentru orice.

— Încerc să spun că îmi pare rău. A fost o mare prostie din partea mea. Eram furios.

— Acesta nu este un motiv de scuză. Obişnuieşti să le forţezi pe femei?

— Bineînţeles că nu, a părut el ofensat. Poţi întreba pe oricine. Întrebase deja, cel puţin printre servitori. Edgar putea fi meschin şi arogant, dar se pare că nu-şi abuzase angajatele şi nu le ceruse favoruri sexuale. Acum, a continuat el, nu crezi că şi tu îmi datorezi scuze?

Ea l-a privit surprinsă.

— Pentru ce?

— Nu este evident? A făcut semn spre obraz. Pentru că mi-ai făcut o cicatrice.

— Nu, deloc, a spus ea veselă.

Şi-a dres glasul în mod ostentativ. Amândoi au tăcut pentru moment. Leela sorbind din paharul de sherry, iar Edgar cufundat în gândurile lui, oricare ar fi fost acestea. După un minut sau două, a vorbit.

— Doar ca să fie clar. Acest armistiţiu dintre noi nu înseamnă, în nici un caz, că sunt de acord cu dreptul tău de proprietate asupra Parkwood. Dacă există vreo modalitate în lumea asta prin care să pot să recâştig casa văduvelor, o voi face, indiferent de mijloace.

A băut şi ultima înghiţitură.

— Mă voi considera avertizată, s-a ridicat ea. Mai vrei sherry? I-a întins paharul gol.

— De ce nu?

Capitolul 20

Leela a trântit uşa în spatele ei când a ieşit de la Smith and Sons Publishers, în săptămâna următoare.

Cobora nervoasă pe Albemarle Street. Fusese

refuzată de încă un editor. Când îl contactase prima dată pe domnul Smith, editorul fusese extrem de încântat să colaboreze cu autorul *Călătoriilor în Arabia.* Îi scrisese că era foarte interesat de publicarea celui de-al treilea volum. Din păcate, entuziasmul acestui *hamar* dispăruse în clipa în care îl cunoscuse personal pe D.L. Chambers şi a realizat că el era de fapt o ea.

Leela rămăsese fără alte variante. Smith and Sons fusese ultima speranţă de a găsi o casă editorială de renume pentru manuscrisul ei. Toţi ceilalţi o refuzaseră. A cuprins-o un sentiment de frustrare. Avea în mână o carte de succes, dar nici un editor nu dorea să se atingă de ea, doar pentru că o femeie pretindea o parte echitabilă din profituri *Of!* Dacă şi-ar putea publica chiar ea afurisita asta de carte.

— Lady Devon, a strigat o voce masculină. M-am gândit eu că dumneata trebuie să fii.

Leela era atât de prinsă de gândurile ei, încât aproape că s-a ciocnit de bărbat. A ridicat privirea, uitându-se în ochii albaştri, reci, umbriţi de sprâncene groase şi întunecate. Leelei i-a trebuit un moment pentru a-şi aminti de unde îl cunoştea.

— Viconte Griffin, şi-a amintit ea vag de el, unul dintre invitaţii la petrecerea lui Edgar la Lambert Hall, pe care nu-l prea zărise.

Petrecuse mare parte din timp în dormitorul lui şi, dacă îşi amintea bine, părăsise devreme petrecerea familiei pentru a se întoarce în oraş.

— Bună ziua, milady. Şi-a ridicat jobenul din blană neagră, de castor. Sper că sunteţi bine.

— Cât se poate de bine. Nu avea nici un motiv plauzibil să pretindă că incidentul nefericit cu Tori nu avusese loc. În calitate de invitat la bal, Griffin asistase în direct la tot scandalul. Având în vedere situaţia existentă.

— Este o situaţie extrem de nefericită. Faţa lui aspră s-a întunecat. Pentru toţi cei implicaţi.

Şi-a adus aminte în acel moment că Griffin era prietenul cel mai bun al lui Hunt.

— Sper că Excelenţa Sa îşi va reveni din şoc.

— Nu l-am mai văzut pe Huntington de atunci… din acea seară nefericită.

— Dar am crezut că sunteţi cel mai bun prieten al lui.

El s-a oprit.

— Dacă îmi permiteţi să fiu direct.

— Chiar vă rog, i-a cerut ea. Pulsul i s-a accelerat. S-a întâmplat ceva cu Excelenţa Sa?

— Hunt duce o viaţă solitară. Familia sa, tatăl, mama şi fratele, a pierit. Are veri, dar nu sunt apropiaţi.

— Dar dumneavoastră? Nu sunteţi prietenul lui? Nu ar fi trebuit să vă interesaţi de starea lui după tot ce s-a întâmplat?

— După ce fiica dumneavoastră vitregă l-a umilit, părăsindu-l în faţa tuturor?

Ea a sesizat furia rece din vocea lui.

— Cred că Excelenţa Sa are nevoie acum mai mult decât oricând de un prieten lângă el.

— Nu primeşte vizite, şi-a masat Griffin uşor umărul, făcând o grimasă. Majordomul mi-a spus că nu primeşte pe nimeni. Hunt s-a izolat. Sunt îngrijorat de starea lui de sănătate.

— Nu ar trebui să fie singur după ce tot ce s-a întâmplat.

— Aici suntem de acord. Poate că ar trebui să vă gândiţi să-l vizitaţi. S-ar putea ca pentru dumneavoastră să fie acasă.

— De ce m-ar primi?

El nu a răspuns, dar şi acest lucru a fost un răspuns. A simţit cum chipul i se înfierbântă.

— Nu ştiu ce v-a spus Excelenţa Sa…

— Nu mi-a spus nimic.

— Atunci nu înţeleg…

Nerăbdarea i-a luminat chipul.

— Poate că mă înşel cu presupunerile mele. Dacă e adevărat, trebuie să îmi cer iertare.

Un nod i s-a aşezat în gât.

— Dar dacă nu vrea să mă primească?

Expresia lui autoritară s-a înmuiat puţin.

— Şi dacă vrea?

*

Leela a decis să înceapă cu o scrisoare. A scris-o cu foarte mare atenţie, interesându-se de sănătatea lui Hunt şi exprimându-şi profundul regret pentru ceea ce se întâmplase cu Tori. Când a terminat, a trimis după Ivor, unul dintre lacheii fratelui ei, care fusese în slujba familiei lor de foarte mulţi ani.

— Te rog să expediezi asta la Weston House, reşedinţa ducelui de Huntington, l-a instruit ea. Excelenţa Sa s-ar putea să dorească să trimită un răspuns.

— Voi aştepta răspunsul Excelenţei Sale, milady, a asigurat-o Ivor înainte de a pleca în misiune.

Ea l-a privit de la fereastră cum cobora pe stradă, cu gândurile învălmăşite. Era îngrijorată de starea de sănătate a lui Hunt. Îngrijorarea ei se înteţise după întâlnirea cu vicontele Griffin în după-amiaza precedentă.

Odată ce Ivor a dispărut din faţa ochilor ei, Leela s-a întors să pună la punct detaliile călătoriei în Maroc. Rămăsese în urmă atât în ceea ce priveşte locurile pe care urma să le viziteze, cât şi în planificarea călătoriei. A întins hărţile pe masă şi le-a examinat, încercând să stabilească un traseu. Dar, după vreo jumătate de oră, a renunţat la încercarea de a se concentra şi a păşit în camera de zi, care aparţinuse mamei sale.

S-a oprit lângă fereastră şi s-a uitat afară, fără a vedea ceva. De ce dura atât de mult? Weston House nu era atât de departe. Nu-şi putea imagina că răspunsul lui Hunt ar putea fi chiar atât de lung. L-a văzut pe lacheul Ivor mergând în jos pe stradă.

A aşteptat nerăbdătoare ca el să ajungă sus. Nu exista nici o garanţie că ar fi avut vreun răspuns, scrisoarea ei nu cerea aşa ceva, dar spera cu ardoare ca Hunt să-i trimită un cuvânt, chiar o frază sau două, pentru a o linişti că se simte bine. Ea i-a cerut lui Ivor să intre aproape după

a doua bătaie în uşă.

— Ei bine, l-a întrebat ea cu nerăbdare când lacheul s-a oprit, ai lăsat scrisoarea?

— Da, doamnă.

— Şi?

De ce se uita fix în podea? Ce se întâmplase?

— Excelenţa Sa mi-a trimis un răspuns?

— Nu chiar, milady.

Ea a observat o scrisoare în mâna lui.

— Acesta este răspunsul lui?

— Nu, doamnă. Este scrisoarea dumneavoastră.

— Scrisoarea mea? Mi s-a părut că ai spus că ai livrat-o.

— Într-adevăr, doamnă, doar că Excelenţa Sa a returnat scrisoarea… ăăă… fără să o deschidă.

— Poftim?

— A refuzat să o primească, milady.

— Eşti sigur? L-ai văzut?

— Nu, milady, dar majordomul m-a informat că Excelenţa Să nu dorea scrisoarea şi l-a instruit să mi-o returneze pentru a ajunge din nou la dumneavoastră. S-a înroşit. Îmi cer iertare, milady.

— Nu e vina ta, a spus ea şi i-a smuls scrisoarea din mâini. Poţi pleca.

Ea şi-a reluat paşii prin cameră după ce lacheul a plecat. De data aceasta, nu nerăbdarea, ci furia i-a alimentat tirada interioară. Cum îndrăznea Hunt să-i returneze scrisoarea nedeschisă?

Cu siguranţă, nu putea să o învinovăţească pentru fuga lui Tori. Nu, când făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a se asigura că relaţia lor va fi una încununată de succes.

După ce s-a mai calmat puţin, Leela a decis să trimită din nou scrisoarea în ziua următoare. Cu siguranţă Hunt nu fusese în apele lui. Mai mult ca sigur că el nu i-ar mai trimite scrisoarea înapoi a doua zi, dar s-a întâmplat la fel. Nu doar a doua zi, ci şi în ziua de după. În a patra zi, când Ivor s-a întors de la misiunea de livrare a scrisorii cu o

privire abătută, Leela nu a mai suportat.

— A returnat-o iar? a întrebat ea, ştiind deja răspunsul.

— Da, milady, i-a întins el scrisoarea, deja şifonată.

Leela şi-a muşcat buza. Refuzul a durut-o. Şi a încurcat-o. De ce şi-ar revărsa Hunt furia pe care o resimţea faţă de Tori pe Leela?

— Mulţumesc, Ivor, a aruncat ea scrisoarea la coşul de gunoi. Asta-i tot.

— Trebuie să mă reîntorc la Weston House mâine?

— Nu, nu mai este nevoie. O să-l vizitez personal pe Excelenţa Sa.

*

A doua zi, Leela a luat trăsura spre Weston House. Ivor a luat-o înaintea ei pentru a bate la uşă. Uşa masivă de la intrare s-a deschis chiar în momentul în care Leela s-a apropiat.

— Lady Devon a venit să-i facă o vizită Excelenţei Sale, ducele de Huntington, l-a anunţat Ivor pe bărbatul despre care Leela a presupus a fi un majordom.

— Îmi pare rău să o informez pe milady că Excelenţa Să nu primeşte vizite.

— O să mă primească, a spus Leela. Vă rog să-l anunţaţi că sunt aici.

— Îmi cer scuze, contesă de Devon, dar nu pot face asta.

— Eşti majordomul lui? a întrebat ea pe tonul ei cel mai autoritar.

— Eu sunt Hayes, milady, asistentul majordomului Excelenţei Sale.

— Dacă nu îi spuneţi lui Huntington că sunt aici, o să intru în casă şi o să caut în fiecare cameră până îl găsesc.

Servitorul a părut îngrijorat.

— Desigur că aţi putea face acest lucru, milady, dar Excelenţa Sa chiar nu este acasă.

— Vrei să spui că nu se află în aceasta casă în acest

moment?

— Nu, milady.

Leela a intrat în casă, surprinzându-l pe majordom, care a făcut imediat un pas înapoi pentru a-i permite să treacă.

— E bine. Am toată după-amiaza la dispoziţie. Voi aştepta până când se întoarce Excelenţa Sa.

— Mă tem că vă pierdeţi timpul, Lady Devon.

— Decid singură dacă îmi irosesc timpul sau nu.

— Da, doamnă, însă aţi putea aştepta câteva zile.

Ea s-a încruntat.

— Chiar este plecat cu adevărat?

— Da, milady. I-a spus valetului să-i facă bagajele, dar Excelenţa Sa a plecat singur.

— E singur?

Aşa cum fusese în seara în care se întâlniseră prima dată. Când Leela îl confundase cu un funcţionar sau cu un muncitor.

— Într-adevăr, milady.

— Unde a plecat?

— Mă tem că nu pot să vă spun, milady.

— Te rog, trebuie să-mi spui. Sunt îngrijorată pentru el.

Expresia lui împietrită s-a înmuiat pentru o secundă.

— Sincer, nu ştiu, milady.

— Unde merge Huntington în mod normal când este… cu moralul la pământ?

Ajutorul de majordom s-a uitat peste unul dintre umeri şi apoi peste celălalt. Nu l-a văzut pe nici unul dintre ceilalţi servitori prin apropiere şi s-a aplecat spre ea, spunând cu vocea scăzută.

— Merge acasă, milady, la Eaton Park.

— Mulţumesc, a spus ea recunoscătoare.

— Acum, dacă vă mai pot ajuta cu ceva…

— Nu, nu mai e cazul, a spus ea.

A părăsit Weston House, grăbindu-se spre trăsura care o aştepta.

— Unde mergem acum, milady? a întrebat Ivor.

— Mergem la Oxfordshire.

Ochii i-au ieşit acestuia din orbite.

— Acum, milady?

Leela s-a forţat să se oprească şi să se gândească mai bine. Era nevoie de o zi întreagă pentru a ajunge la Eaton Park. Şi, deşi avea încredere în Ivor, vizitiul era unul dintre noii ei slujitori. Şi slujitorii bârfeau.

— Presupun că Excelenţei Sale nu-i pasă de scuzele familiei, a spus ea. Ar fi mai bine să ne întoarcem acum la Peckham House. Dar primul lucru pe care am de gând să-l fac mâine-dimineaţă e să plec înapoi la Lambert Hall.

— Vă întoarceţi la moşie, milady?

— Da, la Parkwood, la casa văduvelor, a minţit ea. Aş putea profita de liniştea de acolo după agitaţia din ultimele două săptămâni.

— Cum doriţi, milady, a închis el uşa şi a asigurat-o, astfel încât să poată pleca la drum.

Capitolul 21

Leela a plecat devreme în dimineaţa următoare cu Hashem pe post de vizitiu.

Servitorul ei era discret. Ultimul lucru de care Hunt avea nevoie erau şi mai multe bârfe. Era de preferat ca nimeni să nu ştie că Leela se dusese să-l vadă. Pe drum, s-au oprit doar pentru a schimba caii şi pentru a mânca pe fugă. Soarele de după-amiază târzie strălucea deasupra lor când au ajuns în Oxfordshire.

Un drum lung de un kilometru, mărginit de copaci, i-a condus spre imensul conac din piatră de la Eaton Park. Două turnuri impunătoare în stil iacobin se ridicau peste acoperiş, planând peste restul conacului ca nişte santinele care stăteau de veghe. Parcul Eaton era extrem de frumos, ca şi stăpânul său. Leela a fost cuprinsă de un fior de nelinişte. Abia aştepta să-l revadă pe Hunt, ca să se convingă cu ochii ei că era bine.

Trăsura în care se afla a ajuns la intrare. Logia lungă cu deschidere frontală, susţinută de coloane şi decorată cu arcade, se întindea pe tot peretele exterior al faţadei. Uşile duble din stejar s-au deschis şi din spatele lor a apărut un majordom surprinzător de tânăr.

Leela şi-a ridicat bărbia.

— Sunt contesa de Devon. Aş vrea să-i fac o vizită Excelenţei Sale, ducele de Huntington.

— Sunt Hughes, la dispoziţia dumneavoastră, milady. Bărbatul avea un păr des de culoare blond nisipiu şi nu părea că împlinise încă patruzeci de ani. Îmi pare rău să vă anunţ că Excelenţa Să nu este acasă.

— Va lipsi mult?

— Ar trebui să se întoarcă peste o oră, Lady Devon.

— Atunci îl voi aştepta, a spus ea pe tonul cel mai politicos, dacă veţi avea amabilitatea să mă primiţi înăuntru.

— Mă tem că Excelenţa Să nu primeşte vizite.

— Sigur mă va primi, a insistat ea. Am venit tocmai din capitală pentru asta.

Hughes s-a oprit. Leela îl pusese în poziţia ingrată de a alege între a înfrunta furia stăpânului său sau de a refuza o contesă care făcuse o călătorie destul de obositoare.

— Sigur nu vrei să mă ţii aici în prag, l-a presat ea. Sunt obosită şi aş fi recunoscătoare dacă aş putea să mă odihnesc şi, dacă este posibil, să servesc nişte ceai în timp ce aştept ca Excelenţa Sa să se întoarcă.

— Desigur, Lady Devon, a primit-o acesta în casă cu reticenţă. Nu-i dăduse de ales. Pe aici, vă rog.

L-a urmat pe tânărul majordom prin holul exterior care dădea spre holul principal, un spaţiu superb de primire, plin de galerii, cu o cupolă spectaculoasă în centrul său. A condus-o într-un salon mare de primire, aflat în afara holului de la intrare, cu pereţi din mătase de culoarea piersicii şi ferestre de dimensiuni generoase.

— Dacă doriţi, voi suna pentru ceai şi băuturi răcoritoare. Între timp, voi chema o servitoare care să vă ajute să vă faceţi comodă până la întoarcerea Excelenţei

Sale. Ea vă va conduce în camera de relaxare destinată doamnelor, dacă doriţi.

Odată plecat, Leela s-a dus la ferestre şi s-a uitat la peluza verde care se întindea în faţa ochilor ei. A apărut o servitoare.

— Eu sunt Abigail, milady. Voi avea grijă de dumneavoastră pe timpul şederii la Eaton Park.

Fata era tânără şi dornică să-i facă pe plac. A însoţit-o pe Leela în camera de relaxare a doamnelor, unde a ajutat-o cu chestiunile legate de igiena personală şi i-a spălat faţa şi mâinile. S-a întors în salonul de primire şi a observat că o aştepta o tavă cu ceai. A lăsat-o să plece pe tânăra servitoare şi s-a răsfăţat cu sendvişuri şi dulciuri înainte de a se aşeza pentru a-l aştepta pe Hunt să se întoarcă.

Abigail şi-a mai făcut apariţia de câteva ori în răstimpul câtorva ore. Odată ce s-a lăsat întunericul, servitoarea a adus o tavă cu cina şi apoi s-a dus să tragă draperiile. Hughes, majordomul, a reapărut imediat ce Leela terminase de mâncat.

— Lady Devon, Excelenţa Sa a dispus să vă ofer camera de oaspeţi unde puteţi să rămâneţi peste noapte.

Ea s-a îndreptat.

— S-a întors?

— Nu chiar, milady. Excelenţa Sa s-a întors doar pentru scurt timp şi a ieşit din nou.

Leela a simţit cum o cuprinde un val de furie. Hunt credea că va putea s-o evite. Ei bine, era dispusă să-l aştepte indiferent de cât de mult ar putea dura.

— Înţeleg. Te rog să mă conduci în camera mea.

Abigail a condus-o pe Leela într-o cameră cu pereţii acoperiţi cu mătase roz, frumos amenajată, cu un pat cu baldachin enorm şi un spaţiu de relaxare în care trona o canapea luxoasă, aflată în faţa şemineului aprins. S-a simţit pe jumătate surprinsă că Hunt nu îi dăduse una dintre cele mai dezagreabile camere de oaspeţi. Orice numai să o facă să plece.

Din contră, aceste încăperi erau luxoase, confortabile şi primitoare. Pe masa de toaletă erau disponibile săpunuri

şi creme de îngrijire. Cineva pusese un teanc de cărţi şi o carafă cu apă pe noptieră. Leela a adormit aproape în clipa în care a pus capul pe pernă.

A fost trezită de Abigail în dimineaţa următoare, după o noapte neaşteptat de odihnitoare. Servitoarea a adus o tavă cu micul dejun, încărcată cu mâncăruri îmbietoare.

— Sperasem să iau micul dejun cu Excelenţa Sa, a spus Leela în timp ce fata aşeza tava pe pat.

Servitoarea s-a înroşit.

— Mă tem că Excelenţa Sa nu este acasă.

— Unde este?

— Nu pot să spun, milady.

Frustrată, Leela a luat micul dejun înainte de a se ridica şi de a se îmbrăca. Apoi s-a dus după Hughes. L-a găsit în oficiul majordomului inventariind argintul. A lăsat din mâini tacâmurile lustruite.

— Bună dimineaţa, Lady Devon.

— Unde este Huntington?

— A ieşit. Excelenţa Sa a lăsat instrucţiuni personalului să vă asigure tot confortul în această dimineaţă, înainte de plecarea dumneavoastră, programată undeva la orele prânzului.

Leela a simţit că ia foc când a înţeles că Hunt o alunga din casă. Dar nu avea să plece nicăieri.

— Atunci, să înţeleg că se va întoarce la prânz?

— Nu, milady. Excelenţa Sa a fost foarte ferm că nu va primi nici un fel de vizite în viitorul apropiat.

Ea s-a înroşit.

— Unde este? Trebuie să-l văd.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune.

— Nu poţi sau nu vrei?

O expresie chinuită i-a umbrit faţa lui Hughes.

— Este acelaşi lucru, Lady Devon, aşa cum sunt sigur că aţi înţeles deja. Este datoria mea să-l slujesc pe Excelenţa Sa şi să-i îndeplinesc orice dorinţă, poruncă şi plăcere.

Leela s-a retras, nedorind să-l implice şi pe amabilul majordom în conflictul ei cu Hunt. S-a întors în dormitorul

ei. Frustrată, a privit pe fereastră gândindu-se la ce ar putea face în continuare. Atunci l-a văzut. În depărtare, Hunt păşea pe gazonul îngrijit, cu o crosă de golf în mână, urmat de un servitor care-i căra crosele.

— Te-am prins! a spus ea triumfătoare, deşi nu era nimeni prezent să o audă.

S-a repezit pe scări şi s-a grăbit spre uşa de la intrare.

Hughes a apărut de nicăieri, ţinându-se după ea.

— Pot să vă fiu de ajutor, Lady Devon?

— Nu, a spus ea veselă, oprindu-se brusc la uşă. Lacheul a ajutat-o şi i-a deschis rapid uşile duble. Cred că voi merge la plimbare. Apoi îl voi instrui pe servitorul meu să se pregătească pentru plecarea noastră de la prânz.

— Foarte bine, milady, a strigat el după ea.

A păşit spre locul unde se afla Hunt, fixând cu privirea silueta lui înaltă. Acum, că în sfârşit îl avea în faţa ochilor, nu avea de gând să plece nicăieri până nu-l forţa să vorbească cu ea. Ar fi putut să jure că o văzuse pentru că îngheţase pe loc şi se uitase în direcţia ei preţ de câteva clipe. Inima ei a început să bată rapid. Îi era dor de el. Arăta incredibil de atrăgător în pantalonii de catifea, care păreau ca o a doua piele pe coapsele lui musculoase. Haina din tweed punea în evidenţă amplitudinea siluetei lui atletice. O lavalieră vişinie îi acoperea gâtul.

Şi-a iuţit pasul, dornică să vorbească cu el. Privirile lor s-au intersectat, susţinându-se una pe cealaltă. Ea a zâmbit, năpădită de un sentiment de bucurie.

Hunt s-a încruntat. Apoi s-a întors şi a început să se îndepărteze în direcţia opusă. Grăbindu-se, Leela a pornit în urmărirea lui. S-a împiedicat de ceva şi aproape că şi-a pierdut echilibrul. Era una dintre groaznicele sale mingi de golf. A smuls-o şi a alergat după el. Avea picioarele mai lungi şi se mişca foarte repede. Şi nu se împiedica de un strat dublu de fuste. S-a îndreptat spre o zonă împădurită, unde se putea ascunde destul de uşor.

— Ce ai de gând să faci? Să te ascunzi în pădure? a strigat ea. Îl pierdea din ochi. Frustrată, a aruncat cu mingea de golf spre silueta care se îndepărta. Să nu

îndrăzneşti să fugi de mine, laşule!

El s-a întors exact la timp pentru a vedea mingea de golf care se îndrepta spre el. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, ar fi putut să râdă de felul în care ochii i s-au mărit înainte să se ferească sărind din cale, în timp ce mingea aproape că-i ţintise capul.

— Ce naiba faci? s-a răstit la ea.

— Încerc să-ţi bag minţile înapoi în capul ăla sec, *tase.*

— Fără îndoială că mă insulţi din nou. Furia i-a sclipit în ochii albaştri. Ce înseamnă *tase*?

— Dacă chiar insişti să afli, este o capră încăpăţânată şi fără minte, s-a răstit ea când s-a apropiat în sfârşit de el.

— Ai venit până aici să mă insulţi?

— De ce fugi de mine? a gâfâit ea, rămânând fără aer din cauza efortului.

— Nu fug. Încerc doar să te evit.

Şi-a pus mâinile în şolduri.

— De ce?

Maxilarul i s-a încleştat.

— Pentru că mă enervez doar când te văd.

S-a aplecat, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Ştiu că eşti supărat pe Victoria şi nu te învinovăţesc…

— Te înşeli amarnic, a întrerupt-o el. Nu sunt supărat pe Lady Victoria.

— Nu eşti? s-a îndreptat ea de spate. De ce nu eşti? Te-a părăsit. Te-a umilit.

— Da, mulţumesc, a ridicat el mâna îndurerat, ca şi când ar fi vrut să o oprească. Nu am nevoie de o listă care să-mi reamintească ce s-a întâmplat. Te asigur că episodul este bine fixat în memoria mea.

S-a uitat la slujitorul care-i căra crosele şi i-a întins crosa bărbatului mai în vârstă.

— Poţi să pleci acum.

Bărbatul s-a înclinat şi s-a îndepărtat, ducându-şi povara. Hunt l-a urmărit o clipă cu privirea.

— Manley este prea bătrân ca să-mi poarte crosele. Va trebui să găsesc pe altcineva care să facă asta, a spus el

printre dinţi, acum că Foster nu mai este disponibil.

— Ştiu că eşti furios. Devon mi-a spus ce s-a întâmplat. Că nu mai vrei să mai ai de-a face deloc cu el.

— Într-adevăr. Dar dorinţa mea de a rupe orice legătură cu Devon nu are nimic de-a face cu fuga surorii sale.

— Nu? a întrebat ea şi faţa i s-a relaxat. Atunci care este motivul pentru care eşti supărat pe el?

— Nu are importanţă.

— Pentru mine are.

El a pufnit ostentativ.

— Evident că a avut un comportament extrem de agresiv faţă de tine, dacă te-a făcut să-l tai cu cuţitul.

— O! O căldură plăcută i-a străbătut corpul. Îl deteşti pe Devon pentru ceea ce mi-a făcut.

— Nu fi atât de mândră de tine. Nu mai vreau să am nimic de-a face nici cu tine.

— Cu mine? De ce? Ce am făcut în afară de a vă ajuta pe tine şi pe Victoria să ajungeţi la altar?

— Exact pentru asta, a şuierat el. Ne-ai împins pe amândoi spre căsătorie când era limpede că nici unul dintre noi nu şi-o dorea. Atât eu, cât şi Victoria *ţi-am permis* aproape să ne forţezi să ne logodim, cu consecinţe dezastruoase pentru amândoi.

— Nu-mi vine să cred… a rămas ea fără cuvinte. Corpul îi tremura de furie. Mă învinovăţeşti *pe mine* pentru acest dezastru.

— Ai iubit-o pe Victoria îndeajuns de mult încât să o împingi să-şi urmeze inima, să nu se mulţumească niciodată cu jumătăţi de măsură.

— Şi ce este rău în asta?

Gura i s-a răsucit cu dispreţ.

— Dar când a fost vorba despre mine, ai insistat să-mi înăbuş orice sentiment pe care l-aş fi avut. A trebuit să-mi ignor chemarea inimii. Nu trebuia să fac ceea ce mi-ar fi făcut plăcere. Şi te-am ascultat pentru că îmi păsa atât de mult de tine. Aş fi făcut orice pentru tine, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu-mi ascult propria raţiune.

S-a simţit uşurată.

— O!

Îi păsa foarte mult de ea. Încă.

— Pentru că te-am ascultat, am ajuns de râsul Londrei. S-a înroşit la faţă. Din cauza ta, m-am acoperit de ridicol şi de umilinţă. Numele meu este subiectul fiecărei bârfe care circulă prin regat. Acum mi se întâmplă exact ce am căutat să evit întreaga mea viaţă de adult. Şi totul, din pricina intrigilor tale.

— Nu am vrut niciodată ca tu să fii rănit sau umilit. Îmi pare foarte rău.

Nu părea deloc mişcat de scuzele el.

— Dacă îţi pare cu adevărat rău de ceea ce ai făcut, pleacă şi nu mai reveni niciodată, s-a întors el cu spatele. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Ea s-a ţinut după el în zona împădurită.

— Te rog, nu-mi cere să fac asta.

S-a întors, furia invadându-i chipul. Razele slabe de soare i-au luminat obrajii

— Ce vrei de la mine? aproape că i-a strigat. Nu ai făcut destule? De ce mai eşti aici?

— Am venit să mă asigur că eşti bine. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Este puţin cam târziu să-ţi mai faci griji, a întins el braţele larg, cu palmele în sus. Dar, după cum vezi şi singură, sunt bine. Acum poţi pleca.

Nu putea suporta să lase lucrurile între ei într-o stare atât de tensionată.

— Putem să ne întoarcem în casă şi să vorbim calm?

— Despre ce? Nu mai este nimic de spus.

Leela a simţit cum o cuprinde un sentiment de panică din ce în ce mai intens. El părea că îşi doreşte cu adevărat ca ea să plece. Ideea de a nu-l mai vedea pe Hunt şi, mai rău, de a şti că o ura, era de neconceput.

— Nu putem rămâne prieteni?

— Prieteni, a râs Hunt amar, scoţând un sunet aspru şi urât. Nu, nu putem fi prieteni.

— Mi-e dor de tine, i-a tremurat Leelei vocea. I-a luat

o clipă să se adune. Gândul de a pleca de aici şi de a nu te mai putea vedea niciodată este de nesuportat.

El a clătinat din cap.

— Nu mai vorbi aşa, a spus el supărat. Este prea târziu. Nu mai am aceleaşi sentimente pentru tine. Nu mai e loc de tandreţe. S-ar putea să te urăsc.

S-a apropiat.

— Nu mă urăşti. Ţi-e frică de mine.

El a făcut un pas înapoi din reflex, păstrând o anumită distanţă între ei.

— Poţi să crezi ce vrei. Pleacă şi lasă-mă în pace.

— Păcat că mingea de golf şi-a ratat ţinta. Poate că ţi-ar fi venit mintea la cap.

— Pentru Dumnezeu, Leela, ce vrei de la mine?

— Vreau să ai curajul să fii sincer. Nu m-ai putea urî, tot aşa cum nici eu n-aş putea s-o fac.

Ochii i s-au întunecat. Aerul dintre ei fremăta de aşteptare.

— Nu te vreau aici.

— De ce nu mă vrei? Pentru că încă mă doreşti?

Atracţia a reapărut între ei, iar ea a simţit-o. Hunt trebuie să o fi simţit şi el.

Furia i-a apărut pe chip.

— Asta vrei tu? Vrei să te regulez chiar aici?

— Asta vrei şi tu? i-o întoarse ea.

Nu voia să-l lase să o alunge cu nişte cuvinte vulgare.

Expresia i s-a schimbat. Cu siguranţă, de surpriză. Însă ea a observat şi dorinţă în privirea lui.

— Pleacă, Leela, înainte să facem amândoi ceva ce vom regreta.

— Nu mai există nici un obstacol între noi acum. Nimic care să ne oprească, i-au ieşit Leelei cuvintele pe gură, înainte să realizeze ce spune. Suntem doi adulţi fără nici un alt angajament.

— Asta este ceea ce crezi tu? a râs el cu asprime. Imaginează-ţi ce vor spune ziarele când vor descoperi că am o relaţie cu mama vitregă a miresei mele fugare.

— Nu-mi pasă ce spun ceilalţi.

— De ce faci asta? a fixat-o el cu privirea. Emoţii contradictorii i se citeau pe chip. E o nebunie.

— Nu pot să mă mint. Tu poţi?

Cu un geamăt, s-a repezit spre ea, lipind-o de scoarţa aspră a unui stejar bătrân. Prinzându-i maxilarul în mâinile lui mari, i-a ridicat gura spre a lui, înainte ca buzele lui să se năpustească spre ale ei, aspre, insistente, scăpate de sub control. Limba i-a invadat gura, fără milă

, amestecându-se înfometată cu a ei.

Leelei i-a venit să plângă de uşurare. Lacrimile curgeau din ochii ei închişi în timp ce se umplea de mirosul lui, de gustul lui de cafea şi ceva mentolat. Căldura trupului lui se revărsa peste ea şi se amesteca cu a ei.

— Elliot, a murmurat ea în timp ce el o acoperea de sărutări şi de muşcături de dragoste pe gât.

Genunchii aproape i s-au înmuiat când el i-a supt grăbit locul delicat în care gâtul i se contopea cu umerii. A îmbrăţişat-o strâns, corpul său nemilos apăsând pe fiecare curbă moale a trupului ei, dorind-o cu înverşunare.

— Eşti sigură că vrei asta? a mormăit el

A întins mâna spre nasturii pantalonilor lui, degetele ei mângâind umflătura impresionantă pe care a găsit-o acolo.

— Mai mult decât orice mi-am dorit vreodată.

— Atunci, să ţi se facă voia, i-a ridicat el fustele şi i le-a dat la o parte.

Degetele lui au dat peste umezeala dintre coapsele ei. I-a mângâiat cu mişcări circulare pubisul, care fremăta de plăcere.

— Eşti pregătită.

A sărutat-o intens, a preluat controlul asupra gurii ei, luând tot ce i-a dat de bunăvoie. A aşezat-o pe covorul gros de frunze şi s-a aplecat peste ea. Ea şi-a întins picioarele pentru a-l primi. S-a poziţionat între coapsele ei şi senzaţia pe care a simţit-o când a intrat în ea a fost ca un arc electric. A împins cu o mişcare adâncă, umplând-o complet.

— Asta vrei?

Corpul ei l-a îmbrăţişat, îndemnându-l să intre mai

adânc în interiorul ei.

— Da, a oftat uşurată. În sfârşit era acolo unde trebuia să fie. Mai repede.

A început să se mişte înăuntrul ei. Mişcări rapide, insistente, i-au produs plăcere, urmându-şi cu atenţie ţinta. Nu era blând. Dar nu o rănea. Ochii lui îi ţintuiau pe ai ei în timp ce se mişca în ea.

— Spune-mi că îţi place.

Ea şi-a pus ambele mâini în părul lui şi s-a uitat în ochii lui albaştri ca marea.

— Îmi place. *Te iubesc,* l-a sărutat ea pătimaş.

Hunt a gemut şi s-a eliberat, rămânând fără controlul lui rece. S-a mişcat în interiorul ei cu o dorinţă nemiloasă. Inima i-a luat-o razna, sângele pompându-i prin vene. Trupul ei s-a convulsionat de un tremur pe care l-a resimţit pe şira spinării în timp ce presiunea plăcută creştea în interiorul ei, aruncând-o într-un vârtej de fericire copleşitoare, care a făcut-o să strige.

El a scos un sunet gutural în timp ce a rămas nemişcat, adânc în trupul ei, eliberându-se în ea, tremurând pe măsură ce plăcerea îl cuprindea. A rămas în această poziţie o clipă, cu faţa cufundată în gâtul ei. Ea l-a îmbrăţişat, savurându-i căldura şi puterea.

Hunt s-a îndepărtat şi ea a simţit imediat cum i se face frig. S-a ridicat în picioare, încheindu-şi nasturii de la pantaloni. Leela i-a urmărit mişcările într-o stare de satisfacţie deplină, senzaţiile minunate provocate de momentul lor de dragoste trecând încă prin ea ca un râu leneş. Pulsaţia dintre picioarele ei încă îi mai oferea o senzaţie sublimă de plăcere.

A privit-o fără nici o expresie pe figură.

— Ai primit ceea ce ai vrut.

Da, da. Ea a dat din cap.

— Într-adevăr.

— Bine. Acum, că ai obţinut lucrul pentru care ai venit,» poţi pleca şi să nu te mai întorci niciodată.

S-a întors şi s-a îndepărtat fără să privească înapoi.

Capitolul 22

Cu ultimele eforturi de voinţă, Hunt s-a abţinut să o ia în fugă în timp ce se îndepărta de Leela.

Dacă ar fi privit înapoi, ar fi fost pierdut. Adevărul era că era prea slab pentru a rămâne cu ea şi la fel de slab pentru a o părăsi. Voia să o urască. De fapt, el fusese convins că o ura până când ea l-a urmărit şi l-a obligat să o asculte.

Era magnifică, cu ochii ei sclipitori, cu aerul ei mândru. Leela era pasională şi neînfricată. Spre deosebire de el. Avusese dreptate să-l numească laş. Lui Hunt îi era frică. Se temea de omul în care se transforma atunci când era în preajma Leelei. În prezenţa ei, renunţa de bunăvoie la tot, doar pentru a-i vedea zâmbetul sau pentru a vedea cum ochii aceia plini de senzualitate scânteiau când se uitau la el.

Uşile duble s-au deschis imediat când s-a apropiat de intrare. Hughes l-a întâmpinat la uşă.

— Sunteţi bine, Excelenţa Voastră?

Hunt a trecut pe lângă el.

— Pregăteşte-mi imediat o baie.

— Da, Excelenţa Voastră, imediat! s-a grăbit el după Hunt. Am informat-o pe Lady Devon că nu primiţi vizitatori.

Fuseseră expuşi privirilor acolo, pe gazonul din faţa casei. Fără îndoială, întregul personal asistase la momentul în care Leela i-a aruncat cu o minge în cap. Pentru prima dată după mai mult de o săptămână, lui Hunt i-a venit să zâmbească. Puţini oameni, indiferent dacă erau bărbaţi sau femei, îndrăzniseră să-l ia la rost pe duce aşa cum o făcuse ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji de asta. Ştiu mai bine decât oricine că, odată ce şi-a pus ceva în minte, Lady Devon poate fi foarte greu de oprit, a urcat el câte două trepte odată.

— Nu v-aţi întors împreună.

— Sunt sigur că Lady Devon va veni în curând.

Remuşcările l-au cuprins când s-a gândit la felul în care o lăsase acolo. Nu fusese niciodată mai frumoasă cu obrajii roşii şi cu buclele moi scăpate din agrafe. Mirosul cald al pielii ei încă era lipit de trupul lui. I s-a oferit cu toată fiinţa, dar el nu făcuse la fel. Îşi făcuse pofta şi o părăsise.

— Pregăteşte o baie şi pentru Lady Devon.

Hughes s-a oprit pe holul de la etaj.

— Foarte bine, Excelenţa Voastră.

Hunt a deschis uşa dormitorului său, surprinzându-şi valetul, care stătea lângă vestiar, împăturind lavalierele lui Hunt.

— Vreau să fac baie, l-a anunţat Hunt pe bărbat, dornic să rămână singur cu gândurile şi emoţiile lui mistuitoare. Te rog să te ocupi de asta.

— Desigur, Excelenţa Voastră.

Odată rămas singur, s-a îndreptat spre fereastră şi s-a uitat spre pajişte. Nu era nici urmă de Leela. Oare era încă în pădure? A înjurat cu voce tare.

Cu siguranţă îi datora scuze şi chiar mai mult de atât. După ce se va îmbăia şi îşi va mai reveni din şoc, avea s-o caute şi să-i ceară scuze înainte ca ea să plece. A simţit un gol în stomac la gândul că Leela va părăsi Eaton Park. În scurtul timp de la sosirea ei, prezenţa Leelei în casa lui făcuse vechiul morman de cărămizi să pară mai animat. Odată îmbăiat şi îmbrăcat, Hunt l-a chemat pe Hughes.

— Unde este Lady Devon?

— Contesa se pregăteşte de plecare, Excelenţa Voastră. Vizitiul ei tocmai s-a îndreptat spre intrarea din faţă.

Pleca.

— De ce nu am fost informat?

Hughes a clipit

— Excelenţă? Instrucţiunile dumneavoastră au fost că nu doriţi s-o vedeţi.

— Nu contează, a zis Hunt iritat. A păşit pe coridor şi a coborât scările, nerăbdător să vorbească cu Leela, să-şi

ceară scuze. A dat de servitorul ei aşteptând lângă trăsură, dar nici urmă de Leela.

— Unde este Lady Devon?

— Nu vorbesc engleză, a ridicat bătrânul din umeri scuzându-se.

Hunt a intrat înapoi în casă. Inima i-a tresărit când a văzut-o pe Leela coborând scările.

Ea s-a oprit pentru a vorbi cu majordomul lui.

— Mulţumesc, Hughes. Şi te rog să transmiţi mulţumirile mele şi celorlalţi pentru felul în care au avut grijă de mine.

— Desigur, milady. A fost plăcerea mea. Dacă-mi permiteţi, vă urez o călătorie sigură spre casă.

— Da, mulţumesc. La revedere!

Se îndrepta spre uşa de la intrare, cu capul sus, privind drept înainte ca şi cum Hunt nu ar fi fost prezent. El a interceptat-o înainte ca ea să ajungă în dreptul uşii deschise.

— Lady Devon.

În cele din urmă s-a uitat la el, cu o privire plină de ostilitate. Era atât de frumoasă încât îl durea pieptul.

— Trebuie să-mi cer scuze…

— Dă-te la o parte din calea mea.

Mâna ei s-a răsucit, lovindu-l cu putere peste faţă, aproape dezechilibrându-l. Majordomul a icnit în spatele lui, iar lacheul a scos un sunet de surpriză.

Hunt şi-a pus o mână rece pe obrazul lui fierbinte.

— Am meritat asta şi chiar şi mai mult de atât.

— Nu ştiu. Fereşte-te din calea mea.

— Cel puţin, oferă-mi un moment să-mi cer scuze.

— Nu, a refuzat ea şi a făcut câţiva paşi în lateral pentru a-l ocoli.

El s-a ţinut după ea, ieşindu-i în faţă şi căzând ostentativ în genunchi pe podeaua de marmură cu faţa spre ea.

— Te implor. Acordă-mi doar trei minute din timpul tău.

— Ce faci? s-a îmbujorat ea, aruncând o privire de pe

chipul uluit al lui Hughes către privirea uimită, neîncrezătoare a lacheului, care stătea în picioare, păzind intrarea.

— Ce ţi pare că fac? a întrebat Hunt. Stau în genunchi şi îmi cer iertare.

— Nu fi prost! s-a răstit ea, Ridică-te!

În spatele ei, Hughes, care-şi recăpătase expresia implacabilă obişnuită, i-a făcut un semn lacheului să iasă. Uşile din faţă s-au închis cu un clic în spatele lui Hunt. Majordomul a încercat să ignore scena care se desfăşura în faţa lui, privind în mod ostentativ în tavan.

— *Yikhrib baitak,* a spus ea. Opreşte-te şi nu te mai comporta ca un prost.

Genunchii îl dureau pe Hunt din cauza suprafeţei dure.

— Îngenunchez în faţa ta, mă fac de ruşine în faţa personalului meu. Şi ştii cât de mult detest să fac o scenă.

— Ridică-te, a şuierat ea.

— Doar dacă eşti de acord să-mi acorzi câteva minute pentru a-ţi vorbi. Nu trebuie să-mi accepţi scuzele, dar te rog măcar să mă asculţi.

— O, foarte bine, şi-a dat ea ochii peste cap. Ridică-te odată.

— Slavă Domnului, s-a ridicat el ţeapăn, frecându-şi cu mâinile genunchii dureroşi. Podeaua asta de marmură m-a nenorocit.

— Te rog să spui ce ai de spus, ca să pot pleca, a spus ea evitând să-l privească.

— Ce-ar fi să mergem într-un loc ceva mai retras? Când Leela nu a obiectat, el a condus-o spre cel mai apropiat salon. Am fost cel mai mare idiot, a început el, închizând uşa în urma lor.

— Greşit, l-a întrerupt ea. Eu sunt idioata. Slavă Domnului că Victoria a scăpat de tine. Spre deosebire de mine, ea a fost suficient de inteligentă şi ţi-a citit adevăratul caracter. Dar nu voi mai face această greşeală. În sfârşit te văd exact aşa cum eşti în realitate.

— Nu am nici o scuză pentru comportamentul meu

josnic, a încercat Hunt să se explice. Doar că mă simt copleşit de prezenţa ta. Nu ştiu cum să fac faţă intensităţii sentimentelor mele faţă de tine. Fratele meu şi-a urmat emoţiile şi…

— O, mai lasă-mă. Am auzit destul despre acest blestem stupid de familie. Ai controlul deplin al propriei tale vieţi şi al acţiunilor tale demne de tot dispreţul.

— Din punct de vedere raţional, desigur, sunt conştient de acest lucru.

— Este a doua oară când fugi după ce am făcut dragoste. M-ai părăsit la han şi acum în pădure. Ţi-ai făcut un obicei să mă abandonezi exact atunci când sunt în situaţia cea mai vulnerabilă. Ce fel de femeie se tot întoarce la un bărbat care o tratează atât de josnic? Sunt o proastă.

— Eu sunt prost şi ştim amândoi asta.

— Nu pot să contest, şi-a încrucişat ea braţele peste piept şi şi-a sprijinit şoldurile de spatele canapelei.

*

— Şi toate astea pentru că am fost atât de îndrăgostit de tine, încât am fost de acord să închei o logodnă cu Victoria, împotriva propriilor mele sentimente.

Ea a ridicat o mână.

— Chiar te rog să mă pedepseşti pentru că am forţat un biet bărbat neputincios să se logodească. Nu te îngrijora, voi pleca în curând şi nu te voi mai deranja niciodată.

— Am greşit că am dat vina pe tine. Am greşit când te-am părăsit la han. Şi am fost un nenorocit să plec şi să te las acolo singură, cum am făcut acum.

— Suntem amândoi de acord în această privinţă.

— Ai avut dreptate. Sunt un laş. Când am făcut dragoste, a fost cea mai fericită zi din viaţa mea. Şi asta m-a speriat. Fac lucruri nesăbuite când sunt în preajma ta, îmi pierd controlul.

— Cât noroc pe tine, acum că voi pleca definitiv,

pentru tine şi autocontrolul tău.

— Vreau să rămâi, s-a apropiat el şi mai mult. Îţi promit că nu am să mai fiu niciodată atât de josnic. Nu ai nici un motiv să ai încredere în mine, dar, dacă îmi mai dai o şansă, îţi promit că nu te voi dezamăgi niciodată.

— M-ai făcut să sufăr, s-a uitat ea în altă parte şi o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

— Ştiu, i s-a strâns inima. Îmi dau seama că nu merit iertarea ta, dar sunt disperat să mă ierţi.

— Mi-e teamă să-ţi ofer şansa de a mă răni din nou, l-a privit ea în cele din urmă.

— Odată mi-ai spus că sunt ca luna.

— Pare ceva foarte îndepărtat.

— Dacă eu sunt luna, atunci tu eşti soarele meu. Soarele poate străluci singur, dar eu nu pot străluci fără tine.

— Este un vechi proverb arab, i s-a înmuiat ei privirea. Este şi în cartea mea.

— Ştiu, s-a apropiat el şi i-a atins mâna înmănuşată. Viaţa mea este plictisitoare şi lipsită de sens fără tine. Nu vreau altceva decât să mă bucur de lumina soarelui tău. Te rog să mă laşi să mă bucur.

Reticentă, i-a aruncat un zâmbet.

— Sună destul de poetic.

— Asta înseamnă că îmi accepţi scuzele?

— Nu ştiu, a spus ea cu încăpăţânare. Nu meriţi să fii iertat atât de uşor.

— În timp ce analizezi situaţia, pot să îţi demonstrez cât de rău îmi pare?

— Şi cum vrei să-mi demonstrezi asta? a mijit ea din ochi.

— Implică o revenire a mea în genunchi.

— Chiar aşa? i s-a oprit ei respiraţia.

— Da, s-a apropiat el şi şi-a pus mâinile pe coapsele ei.

— Şi ce altceva mai implică? a întrebat ea gâfâind.

El i-a îndepărtat şi mai mult picioarele cu mâinile, masându-i coapsele.

— Meşteşugul desăvârşit al limbii mele.

— O! a exclamat cu obraji strălucitori. Întâmplător, chiar ştiu că ai o limbă foarte abilă. *Uneori,* a adăugat ea.

S-a înclinat pentru a-şi apăsa gura de a ei. Ţinându-şi buzele relaxate, el a sărutat-o mult şi lent, fără să se grăbească, savurând senzaţia dulce. Mirosea a curat şi era caldă de la baia recentă. Respiraţia ei avea aroma de cuişoare din pasta de dinţi.

El i-a muşcat buza de jos şi apoi pe cea de sus. Limba lui i-a deschis buzele. Apoi s-a cufundat în interiorul neted şi cald al gurii ei. La început a fost reticentă, acceptându-i sărutul fără să participe activ. Nu se grăbea. O poseda uşor, sorbind delicat din nectarul pe care îl găsise acolo, mişcându-şi limba cu mişcări leneşe, ispitind-o până când a cedat, ezitantă la început, apoi mai entuziasmată, mişcându-şi limba în tandem cu a lui până când au ajuns practic să se unduiască în modul cel mai senzual. Căldura şi plăcerea creşteau în interiorul lui.

— Mă dispreţuiesc pentru că sunt atât de slabă, a întrerupt ea brusc sărutul şi şi-a întors capul într-o parte.

— Nu merit iertarea ta. Ştiu asta, a căzut Hunt în genunchi. Dar te rog, lasă-mă să te venerez aşa cum meriţi.

Ridicându-i fustele, el i-a dezvelit pulpele bine conturate, acoperite de ciorapi de mătase albă. Cum ea nu a obiectat, mâna lui s-a strecurat mai sus, mângâindu-i pulpele. El i-a împins fustele mai sus, dezvăluind jartierele care îi ţineau ciorapii şi pielea netedă arămie din capătul coapselor. Greutatea fustelor ei a dispărut din mâinile lui. Şi-a dat seama că Leela îşi ţinea rochia mototolită ridicată la piept, dezvăluind locul ei curat şi neted privirii lui flămânde.

Adrenalina l-a copleşit. Dar Hunt s-a forţat să o ia încet. Ca să o facă să se simtă bine după ce o făcuse să sufere. Pentru a plăti această penitenţă delicioasă. Mirosul excitării ei i-a umplut simţurile în timp ce îşi lipea buzele de interiorul coapsei ei. Leela a gemut şi şi-a desfăcut picioarele, ajutându-l astfel să găsească comoara ei cea mai intimă.

În drumul spre coapsa ei, el a lăsat o dâră umedă, sugând cutele dintre coapsă şi pubis, acolo unde piciorul ei se îmbina cu şoldurile.

Ea s-a aplecat puţin, dar şi-a înăbuşit un geamăt venit din adâncul gâtului.

— E bine? a murmurat el în timp ce se mişca către cealaltă coapsă, lingându-i şi sărutându-i drumul spre inima feminităţii ei.

— Presupun că este destul de bine, s-a abţinut ea, chiar dacă el îi simţea corpul reacţionând.

— Va trebui să mă străduiesc mai mult ca să îţi fac pe plac, a savurat el provocarea.

S-a aşezat mai sus, sărind peste locul dintre picioarele ei, pentru a-şi apăsa buzele de pubisul ei golaş, deasupra sexului ei.

— Elliot, a oftat ea. O, Elliot. Mă faci să sufăr.

— Îmi pare rău, iubirea mea, lasă-mă să-ţi arăt cât de rău îmi pare.

În cele din urmă, s-a aventurat acolo unde ea îl dorea cel mai mult, atingând-o cu limba şi sărutându-i deschiderea. A atins-o cu limba cu mişcări circulare în jurul micuţului mugur unde se concentra atât de multă plăcere feminină. Ea s-a zvârcolit şi a gemut, iar el simţea cum devenea tot mai excitat. Testiculele i s-au mărit, iar penisul îi pulsa de dorinţă.

— A! a strigat ea în timp ce şi-a pierdut echilibrul şi s-a răsturnat brusc de pe canapea, dispărând din ochii lui.

— Leela! a sărit ei peste bucata de mobilier, pentru a descoperi că se prăbuşise peste canapea şi căzuse pe podea. Când a ajuns la ea, râdea. El a sărutat-o apăsat, iar ea s-a rostogolit deasupra lui şi s-a repezit să-i descheie şliţul pantalonilor. Dar încă nu am terminat să te satisfac, a protestat el, neconvingător.

— Vom termina împreună, i-a eliberat ea mădularul, mângâindu-l cu mişcări ferme.

Mâinile ei l-au făcut să se simtă atât de bine, încât ochii aproape că i s-au rostogolit în fundul capului. Apoi s-a aşezat peste el până când a fost complet învăluit de

căldura ei minunată. A început să se mişte cu o privire plină de senzualitate sclipitoare, cu părul sălbatic şi liber.

Ea controla ritmul şi intensitatea mişcărilor. El s-a lăsat condus, unduindu-se odată cu ea, scoţând sunete guturale de plăcere, în timp ce interiorul ei îi învăluia erecţia. Sângele i s-a scurs spre vintre. A simţit o plăcere de nedescris. Nu avea să dureze. A fost copleşit de senzaţii. Căldura i-a cuprins testiculele. Se simţea mai uşor, mai liber, pregătit pentru punctul de maximă plăcere.

— Leela! a strigat în timp ce tensiunea s-a risipit şi s-a eliberat în ea.

Ea a încremenit, şi-a aruncat capul pe spate şi s-a arcuit în momentul climaxului. Apoi s-a prăbuşit peste pieptul lui Hunt. A îmbrăţişat-o şi a tras-o spre el.

— Sunt iertat?

Ea a scos un sunet imperceptibil şi s-a ghemuit la pieptul lui. Hunt a strâns-o şi mai tare, fără să fie capabil să-şi amintească să mai fi fost vreodată mai fericit.

— Sunt aici lângă tine şi aici voi rămâne, i-a şoptit el la ureche, cu pieptul încărcat de emoţie. Şi nu voi pleca până când nu îmi vei cere tu să plec.

*

Degetele lui Hunt au explorat locul dintre picioarele Leelei, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi în patul sculptat, din lemn masiv, în care îşi petrecuseră noaptea împreună, în dormitorul său imens. Ea se minuna din nou de vigoarea lui. Noaptea trecută, făcuse dragoste cu ea din nou, încet, explorând fiecare parte a trupului ei. Descoperise că Hunt era extrem de minuţios odată ce se concentra pe ceva. Era minunat să fie obiectul unei energii atât de hotărâte, a înflăcărării şi a zelului său. Iar rezistenţa lui a uimit-o. Douglas fusese mult mai rapid când era vorba despre astfel de îndeletniciri.

— Ce mi-ai spus ieri când erai hotărâtă să părăseşti Eaton Park?

Ea a căscat.

— Când?

— Mi-ai spus ceva în arabă în timp ce încercai să mă ridici de jos când îmi ceream scuze.

— O, aia. Nimic. Este doar o expresie uzuală arăbească folosită atunci când te superi pe cineva.

— Spune-o din nou.

— *Yikhrib Baitak*.

— Ce înseamnă?

— Ceva asemănător cu „Dumnezeu să-ţi distrugă casa”.

— Atât de dur, a chicotit el. Dar cred că am meritat-o.

— Dar acum chiar îmi place casa ta, l-a sărutat ea pe buze. Cu precădere dormitorul.

— Şi mie îmi place destul de mult, şi-a urmat drumul degetul lui Elliot spre deschiderea intimă aflată la capătul coapselor ei. Doare?

Şi-a trecut degetele peste faldurile netede.

— Ce să doară?

— Îndepărtarea părului.

— Oarecum, a spus ea. Era dificil să poarte o conversaţie când mâna lui se afla acolo. Este un ritual obişnuit printre femeile arabe. Verişoarele şi mătuşile mele se întâlneau pentru a face zahărul special folosit la îndepărtarea întregului păr de pe braţe, picioare şi... din alte zone.

Degetele lui neliniştite s-au oprit.

— Vă uitaţi unele la altele când faceţi asta?

Ea a zâmbit când i-a surprins expresia de uimire.

— Nu, când vine vorba despre locul privat, îndepărtarea se face în intimitate, în spatele unei perdele. Dar restul, braţele şi picioarele, le facem împreună. Totul în timp ce bârfeşti, râzi şi bei un delicios *shay* aromat, fie cu mentă, fie cu rozmarin.

Leela se opusese la început; ideea de a-şi îndepărta părul de pe corp îi era complet străină. În cele din urma însă, curiozitatea cu privire la obiceiurile şi tradiţiile culturale ale poporului mamei sale şi dorinţa de a împărtăşi sentimentul de apartenenţă au determinat-o să încerce

ritualul.

Frumuseţea necesită curaj, îi spusese mătuşa ei râzând, când Leela tresărise de durere prima dată când încercase să se epileze. Dar, odată ce experimentase rezultatele procedurii şi se bucurase de senzaţia mătăsoasă a braţelor şi a picioarelor fără nici un fir de păr, Leela se alăturase în mod regulat acestor adunări şi chiar se epilase singură la întoarcerea în Anglia.

— Simţi altfel? a întrebat-o el.

— Un pic. M-ai învăţat că astfel mi se intensifică plăcerea. Sunt mai sensibilă la atingerea unui bărbat când sunt fără păr.

— Serios? s-a strecurat sub cearşafuri.

— Ce faci? a întrebat ea, în timp ce buzele lui îi sărutau abdomenul.

— Sunt curios să văd cât de sensibilă eşti.

Capitolul 23

Mai târziu, au luat micul dejun în odaia lui Hunt, amenajată cu mobilă de epocă. Aşezaţi pe scaune confortabil capitonate, lângă o masă rotundă cu picioare sculptate, s-au ospătat cu un dejun copios: chifle calde, plăcintă cu rinichi, bere, cafea, brânzeturi, pâine, prăjitură cu prune, ouă fierte tare şi o bucată de carne de vită.

Îmbrăcată lejer într-o cămaşă largă de-a lui Hunt, Leela s-a servit cu o a doua porţie de friptură şi plăcintă cu rinichi.

— Mm, ăsta a fost unul din lucrurile care mi-au lipsit cel mai mult când am fost în străinătate.

— Plăcinta cu rinichi? a întrebat el curios.

— Presupun că o doamnă poate uita de Anglia, dar Anglia…

— …nu poate dispărea din amintirile unei doamne, a continuat el pentru ea. Ce altceva ţi-a lipsit?

Ea mesteca în timp ce se gândea la răspuns.

— Biscuiţii cu *ratafia*[12]. Şi, cu siguranţă, pandişpanul.

— Ceva ce nu este legat de mâncare? a întrebat el, vădit amuzat.

— Satele englezeşti. Nu există nimic mai frumos, şi-a sorbit ea cafeaua, admirând decoraţiunile albe cu roşu care încadrau patul cu baldachin.

Atenţia i-a fost atrasă de partea superioară a baldachinului, împodobit cu pene de struţ, de rândul de scaune capitonate asortate şi de tapiseriile vechi de un secol care căptuşeau pereţii.

— Majoritatea apartamentelor din oraş sunt mai mici decât apartamentul tău de aici, a observat ea.

El a zâmbit, aşezându-şi cotul pe masă şi sprijinindu-şi maxilarul în timp ce o privea în ochi.

— Eaton Park a fost construit cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă, când primii duci de Huntington şi-au proiectat odăile ca pe nişte saloane de recepţie, iar vizitatorii erau primiţi în timp ce ei stăteau în pat.

— Imaginează-ţi cum ar fi să primeşti vizitatori în odăile tale.

O privire obraznică i s-a aprins pe chip.

— Atâta timp cât vizitatorul este cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o vreodată, sunt fericit să o primesc în patul meu în orice moment.

Arăta dureros de atrăgător în *banyan*-ul lui de mătase roşie. Nu purta nimic pe dedesubt. Halatul era deschis lejer, expunând întinderea delicioasă a pielii masculine până spre talie. Ea s-a străduit să nu ofteze prea tare în semn de admiraţie la vederea musculaturii lui bine conturate. Fire de păr în nuanţa chihlimbarului îi acopereau pieptul şi burta şi părul blond-auriu era încă ciufulit de la joaca lor erotică.

— Elliot… a ezitat ea dacă să aducă sau nu în discuţie subiectul care o frământa.

— Ce este?

Hunt a tăiat două felii de brânză, păstrând una pentru

---

12 Un fel de biscuit făcut cu esenţă de ratafia - un lichior aromat cu sâmburi de piersici sau cireşe, migdale amare sau alte fructe - şi miez de migdale sau caise

el şi punând-o pe cealaltă pe farfuria de porţelan cu model auriu a Leelei.

— Nu vreau să deschid un subiect incomod.

— Este evident că exact asta faci. Deci, dă-i drumul, a muşcat el dintr-un ou fiert tare. Ce te frământă?

— Crezi că e în siguranţă cu Foster?

El s-a oprit.

— Încerci să-mi strici pofta de mâncare? Ultima persoană la care vreau să mă gândesc este fostul meu secretar.

— Sunt atât de îngrijorată pentru Victoria. Au trecut două săptămâni şi nu am nici o veste de la ea. Sunt disperată să ştiu ce fel de om este acest domnul Foster.

— Dacă m-ai fi întrebat înainte să se întâmple toate acestea dacă Foster este un om onorabil, aş fi spus că da.

— Şi acum ce mi-ai spune?

El a ridicat din umeri.

— Era muncitor, onest şi foarte capabil. Era implicat total în munca sa. Sincer, probabil că ar fi putut conduce ducatul fără ca eu să-l mai supraveghez. Dar nu pot să-mi dau cu părerea cu privire la intenţiile lui faţă de Victoria. Habar n-am ce a fost în capul lui când a fugit cu ea.

— Este un vânător de averi?

— Nu aş fi crezut asta. Dar presupun că este posibil.

— Nu are bani. Îşi permite să o îngrijească? Devon mi-a spus că nu îi va da nimic Victoriei. Nici un şiling.

A umplut din nou ceştile de cafea.

— Foster părea destul de atent cu veniturile sale, iar eu i-am dat bonusuri generoase. Dar cu siguranţă că nu poate asigura traiul confortabil cu care este obişnuită fiica unui conte.

— Sunt bolnavă de îngrijorare. Măcar dacă aş şti că e în siguranţă.

— Dacă pot să spun ceva despre Victoria şi Foster, este că amândoi sunt deştepţi, plini de iniţiativă şi, în general, sunt persoane cărora nu le place să rişte. Îşi vor face apariţia atunci când vor fi pregătiţi s-o facă.

— Sper să ai dreptate, a oftat ea. Iartă-mă că am

deschis un subiect sensibil.

— Am şi uitat, a spus el indiferent. Dacă pentru a te duce în patul meu a trebuit să suport umilinţa publică şi să mă acopăr de ridicol, atunci a meritat cu adevărat. Sincer, nu m-am mai gândit la situaţia aceasta neplăcută de când ai sosit.

Hunt părea mai puţin afectat de nenorocirea care îl alungase recent din oraş decât atunci când Leela sosise pentru prima dată la Eaton Park.

— Când te vei întoarce la Londra?

— Săptămâna viitoare. Am nişte probleme administrative de rezolvat, i-a aruncat el o privire iscoditoare.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat.

— O să stai aici cu mine până atunci? Sau absenţa ta va fi remarcată?

— Servitorii din casa fratelui meu cred că sunt la Parkwood, aşa că nu le va fi dor de mine.

— Este cum nu se poate mai bine.

— Nu-i aşa? a întins ea mâna după o chiflă caldă. S-ar putea să înceapă să-mi placă să fiu atât de răsfăţată.

A împins farfuria cu chifle calde nud aproape de ea, astfel încât să-i fie la îndemână.

— Abia am început să te răsfăţ, a spus el încet. Am făcut multe greşeli pentru care trebuie să mă revanşez.

— Atunci, avem o aventură? a simţit ea cum se înfierbântă.

— Cu siguranţă că da. Sunt cel mai norocos bărbat să am o amantă atât de fascinantă ca tine.

— Nu am spus niciodată că voi fi amanta ta, s-a sustras ea.

— Dar am crezut că eşti de acord să ne continuăm relaţia? a rămas el siderat.

— Aşa am spus. Dar nu sunt amanta nimănui. Sună de parcă aş fi o femeie întreţinută, dar singurul meu stăpân sunt doar eu.

— Atunci ce vrei să spui cu asta?

Ea s-a ridicat şi s-a aşezat în poala lui, înfăşurându-şi

braţele în jurul gâtului pentru a-i şterge acea expresie de îngrijorare de pe faţă.

— Avem o aventură secretă. L-a sărutat chiar sub ureche. Vom fi iubiţi secreţi atâta timp cât dorim să ne continuăm legătura.

— Nu doreşti să devii ducesă?

Şi-a pus braţele în jurul ei şi a îmbrăţişat-o, sărutând-o prelung şi lent.

Ea a clătinat din cap.

— Pentru prima dată în viaţa mea, am scăpat în sfârşit de privirea dezaprobatoare a societăţii. Intenţionez să continui să scriu şi să călătoresc fără să-mi pese de părerile celor din jur. În plus, nu vrei o ducesă care este pe jumătate arăboaică. Ultimul lucru de care ai nevoie este un alt scandal

— Eşti şi contesă. Şi fiica unui marchiz.

— Şi nepoata unui negustor străin, i-a reamintit ea. Sunt oameni care nu vor trece niciodată cu vederea originile mele, sau ochii mei întunecaţi şi nuanţa pielii. Am fost martoră la eforturile depuse de mama mea. Ea a lăsat în urmă tot trecutul ei, dar nu a fost niciodată acceptată cu adevărat.

— Tu nu eşti mama ta. Te-ai născut şi ai crescut aici. Tatăl tău a fost un nobil englez.

— Cu toate acestea, din punctul de vedere al celor din înalta societate sunt o proscrisă datorită originilor inferioare ale mamei, a simţit ea o apăsare pe piept. Din ziua în care m-am căsătorit, am fost judecată şi nu am fost acceptată. Oricât a fost Douglas de bun cu mine, m-am simţit prinsă în capcană într-o societate care m-a respins. Nu mai vreau să fiu niciodată în această situaţie. În plus, imaginează-ţi ce vor spune cei din înalta societate când vor afla că ai luat-o de soţie pe mama vitregă a logodnicei tale.

— Nu am fost niciodată logodiţi oficial, a corectat-o el. Dar, recunosc că aş prefera să evit cu orice preţ un alt scandal. Nu îmi place să fiu subiect de bârfă. Încă mă chinui să refac imaginea proastă lăsată de fratele meu. Ca să nu mai vorbim de această nenorocire cu Victoria.

— Atunci, suntem de acord. Nu vom mai discuta despre căsătorie. Şi-a pus fruntea peste a lui. Să ne limităm doar la a ne face plăcere unul altuia.

— Şi legătura noastră va continua odată întorşi în oraş?

— Categoric, dacă îţi doreşti asta. Ea s-a oprit. Îţi va fi greu să-i înfrunţi pe toţi cei din jurul tău?

S-a gândit un minut la asta.

— Nu, nu când mă aşteaptă atâtea lucruri frumoase, a spus el cu un ton în care se citea surpriza, de parcă tocmai ar fi realizat ce i se întâmplă. Nu va trece mult până un alt scandal îl va eclipsa pe acesta. După câte se pare, fuga Victoriei s-ar putea dovedi a fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Pierderea ei este cu siguranţă câştigul meu.

— Deci, aşa rămâne. S-a ridicat cu braţele în jurul taliei ei şi a condus-o înapoi spre aşternuturile în care se iubiseră toată noaptea. Peste cinci zile, când ne vom întoarce în oraş, vom continua să fim iubiţi, dar fără ca tu să fii amanta mea.

— Exact. A aruncat o privire în spatele ei. Ce facem?

— Tu eşti vizitatorul meu – a ridicat-o şi a aruncat-o pe salteaua moale din pene – şi mi-ar plăcea să te primesc în patul meu.

Ea a chicotit şi a întins braţele să-l îmbrăţişeze în timp ce el se apleca deasupra ei.

*

— Nu uita că scopul jocului este să introduci mingea în gaură din cât mai puţine lovituri, a spus Hunt cu răbdare.

— Am înţeles asta foarte bine, a spus Leela îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă, dar muşchii mei nu vor să coopereze.

Faţa îi era roşie şi părul ei minunat scăpase din agrafe. Hunt a trebuit să se abţină să nu se holbeze la ea. Cu greu îi venea să creadă că era aici cu el. Că fusese de acord să-şi continue legătura pe termen nelimitat.

— Poziţia braţelor tale este perfectă. Cu toate acestea, trebuie să simţi mişcarea din şolduri pentru a lovi bine.

— Ce legătură au şoldurile mele cu lovirea unei mingi? a mormăit Leela. Şi, dacă e să mă întrebi pe mine, mingea este prea mică. Este aproape imposibil de lovit. Entuziasmul ei pentru joc scădea rapid, deoarece nu putea să-şi concentreze toată forţa necesară şi să reuşească o lovitură bună.

Erau la jumătatea terenului de golf din Eaton Park. Doi asistenţi se aflau cu mult înaintea lor, responsabili să culeagă orice minge rătăcită. Un servitor, care căra crosele sub braţ, îi urma pe Leela şi pe Hunt la o distanţă discretă. Era o zi senină, un pic răcoroasă. Aerul mirosea a toamnă.

— Eşti foarte atrăgătoare când eşti nervoasă, a zâmbit Hunt.

— Ai un avantaj, pentru că joci în pantaloni în timp ce eu trebuie să mă descurc şi cu toate fustele astea, s-a încruntat ea.

— Haide, durează ceva până când devii expert. Nu te descurci prea rău pentru un începător.

— Mi-au trebuit opt lovituri ca să trimit mingea numai pe lângă ţintă. Ai reuşit să faci acelaşi lucru foarte frumos, cu doar trei lovituri, a pufnit Leela ostentativ. Au mers pe iarba verde până în locul în care aterizaseră mingile lor.

— Dacă te deranjează atât de mult fustele tale, eu, unul, nu m-aş opune să porţi pantalonii aceia ciudaţi ai tăi.

— Care pantaloni?

— Cei pe care i-ai purtat pe sub fuste la Black Swan, în seara în care ne-am întâlnit.

— Ai observat asta, aşa-i? i s-au rotunjit ei ochii de mirare.

— Am observat tot ce ţinea de tine în acea seară.

— Hm. Nu-mi amintesc cu ce erai îmbrăcat. Şi-a coborât vocea. Dar îmi amintesc clar imaginea spectaculoasă de care am avut parte după ce te-ai dezbrăcat.

Sângele lui Hunt s-a încălzit. Era mulţumit. Nu se

gândise că Leela ar putea fi o companie atât de captivantă. Savura fiecare minut cu ea. Dincolo de plăcerile din dormitor, care erau extraordinare, se bucura şi de plăcerile simple care decurgeau din a fi doar cu ea – intimitatea plăcută şi uşoară, conversaţia care curgea atât de uşor, tăcerile dintre ei.

Zilele trecute erau dovada că prima lor seară petrecută împreună la Black Swan nu fusese întâmplătoare.

— Ne potrivim bine amândoi, a remarcat Hunt. Aştept cu nerăbdare să avem o aventură cât mai îndelungată. Până vom fi amândoi bătrâni şi cărunţi, sper.

— Sau cel puţin până când vei fi obligat să te căsătoreşti şi să faci un moştenitor.

— Nu vorbi despre asta, s-a întunecat el.

— Amândoi ştim că despărţirea este inevitabilă.

— Pentru că te vei sătura de mine? a studiat-o el.

— Pentru că îţi vei face datoria. Chiar dacă ai trece cu vederea că aş fi o alegere scandaloasă ca să mă faci ducesa ta, cel mai probabil sunt stearpă şi ai nevoie de un moştenitor.

Realitatea dură a obligaţiei ce-i revenea de a-şi face datoria i-a apăsat umerii.

— Mai am destui ani înainte până când o să fiu nevoit să-mi asigur succesiunea.

— Nu cu mult timp în urmă, erai dornic să te căsătoreşti de îndată ce acest lucru ar fi fost posibil.

— Asta a fost înainte să te cunosc. Sunt bărbaţi de rangul meu care nu se căsătoresc până mult după patruzeci de ani.

— Asta înseamnă mai mult de un deceniu.

— Exact, s-a luminat la perspectiva de a-şi continua aventura mult timp de acum încolo. Voi avea nevoie de cel puţin cincisprezece sau douăzeci de ani ca să mă satur de tine.

Ea nu a spus nimic, dar el şi-a dat seama că dorinţa lui de a prelungi aventura îi surâdea. Au ajuns la mingile lor, care erau la câţiva metri distanţă. În imediata apropiere a ţintei Hunt s-a aliniat cu crosa lui şi, cu o atingere uşoară,

a introdus mingea în gaură.

— Faci ca totul să pară atât de uşor.

Ea şi-a dat ochii peste cap şi apoi a făcut un pas pentru a-şi lovi mingea, care a ratat gaura. Au fost necesare două încercări suplimentare pentru ca mingea ei să se alăture în cele din urmă celei a lui Hunt.

— Asta este tot, Martin, s-a întors Hunt către însoţitorul lor. A făcut un semn către servitorii staţionaţi mai departe de-a lungul pajiştii. Şi spune-le şi celorlalţi, bine? Eu şi Lady Devon ne vom descurca singuri de aici. Vom exersa doar loviturile uşoare.

— Prea bine, Excelenţa Voastră. Servitorul a plecat să se alăture celorlalţi.

Hunt s-a aplecat pentru a recupera ambele bile din gaură şi a aşezat una pentru Leela.

— Atinge uşor mingea, nu o forţa.

Ea s-a concentrat şi a lovit mingea, care s-a oprit la un metru de ţintă. Leela a clătinat din cap.

— Ar trebui să renunţ. În mod dar, nu am talent pentru acest joc.

— Prostii, te descurci destul de bine. În plus, o să ai la dispoziţie cel puţin un deceniu pentru a-ţi perfecţiona loviturile de golf.

Replica lui i-a stârnit un zâmbet.

— Îmi place ideea de a avea la dispoziţie câţiva ani petrecuţi cu tine. Dar ar trebui probabil să mă rezum doar la scris, a dat ea cu piciorul în iarbă. Deşi s-ar putea să nu mai fie o opţiune pentru prea mult timp.

— Cum aşa? s-a poziţionat el şi a lovit mingea, trimiţând-o drept în gaură.

— Nu găsesc un editor pentru al treilea volum.

El s-a încruntat.

— Cu siguranţă, *Călătorii în Arabia* a avut suficient succes pentru a merita publicarea unui al treilea volum.

— Aşa ar fi normal. Dar se pare că ostilitatea faţă de femeile care nu numai că muncesc, ci şi cer să fie plătite cântăreşte mai mult decât goana după câştiguri.

— Ce vrei să spui?

— Odată ce editorul meu a descoperit că D.L. Chambers este de fapt o femeie, a refuzat să-mi plătească cât am considerat de cuviinţă că valorează al treilea volum. De asemenea

, i s-a părut total nepotrivit să fie obligat să discute chestiuni de afaceri cu o femeie.

— De ce să nu-ţi duci cartea la un alt editor?

— Am încercat. Dar toţi m-au refuzat. Sunt şocaţi că o doamnă educată vrea să publice cărţi ce ar face-o cunoscută.

— Au pierdut o afacere profitabilă. Ar fi avut de câştigat o mulţime de bani din al treilea volum. Ai dovedit deja că eşti un autor de succes. Dar volumul doi nu urmează să apară în câteva săptămâni?

— Da, dar editorul meu a cumpărat al doilea volum înainte de a-mi descoperi adevărata identitate. Odată ce a aflat că sunt femeie, a refuzat să-mi plătească cât cred eu că valorează volumul trei.

El a sesizat sentimentul de mândrie care o însufleţea.

— Ai cerut mai mulţi bani.

— Având în vedere succesul primului volum din *Călătorii în Arabia* – un ton defensiv s-a strecurat în vocea ei − cred că e corect aşa.

— Sunt de acord, a spus el repede, dorind să o liniştească, asigurând-o de sprijinul lui. Editorii sunt proşti. Aproape că nu există nici un risc să îţi accepte cartea şi ai avut dreptate să ceri mai mulţi bani.

— Există un risc dacă cineva descoperă că D.L. Chambers este o femeie. Aparent, problema mea este că nu deţin acel membru în plus.

— Nu şi pentru mine, s-a apropiat el şi a tras-o aproape pentru un sărut lung, limba lui leneşă jucându-se tandru cu a ei. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că eşti femeie.

— Încerci doar să-mi distragi atenţia ca să mă scoţi din starea asta.

Şi-a lăsat mâinile pe spatele ei şi a strâns-o în braţe.

— Funcţionează?

— Mai mult ca sigur, s-a cuibărit ea în braţele lui. Mi-

aş dori să existe şi o altă posibilitate de a publica volumul trei.

— De ce să nu publici prin subscripţie publică? Cu siguranţă, destui abonaţi s-ar înscrie pentru a cumpăra cartea înainte de publicare.

— Ar fi nevoie de cineva care să tipărească volumul. Toate editurile de renume din Londra m-au refuzat, a oftat ea. Dacă aş putea să-mi public singură al treilea volum…

— Poate că vei reuşi, i-a venit lui o idee.

— Şi cum m-aş putea descurca?

— Luându-ţi soarta în propriile mâini, a luat-o el de mână.

S-a întors şi a început să se îndrepte cu paşi mari spre casă, cu Leela pe urmele lui.

— Unde mergem? s-a împiedicat ea în spatele lui, înainte de a-şi recăpăta echilibrul.

— O să vezi.

*

— Putem produce până la patru tone de hârtie pe săptămână, a spus domnul Rutledge cu voce tare, evident foarte mândru de această realizare. Trebuia să se facă auzit peste zgomotul produs de maşini. Instalarea presei rotative şi a rolelor, caracteristice maşinii cu abur Fourdrinier, ne-a făcut să fim cu adevărat foarte productivi.

Surpriza lui Hunt s-a dovedit a fi o vizită la fabrica de hârtie a domnului Rutledge, situată într-un cătun izolat, aflat la aproximativ o oră distanţă de Eaton Park. Fascinată, Leela privea cureaua în mişcare ce era alimentată cu un amestec de pastă de lemn mărunţită şi apă.

— Este cea mai nouă tehnologie, i s-a adresat lui Hunt proprietarul fabricii de hârtie, aproape ignorând-o pe Leela, în timp ce s-au îndepărtat de maşină într-un loc mai liniştit al fabricii. Foarte puţine fabrici de hârtie au această maşină. Ziarele şi-au putut mări tirajele datorită acestei tehnici de fabricare a hârtiei.

Pe măsură ce apa era aspirată, rolele încălzite cu abur

presau uniform fibrele, formând o foaie continuă de hârtie, care era netezită în continuare de mai multe role. Foaia era ulterior uscată printr-o combinaţie de căldură, aspiraţie şi presiune. Maşina era imensă şi foarte zgomotoasă.

— Dar cărţile? a întrebat Leela. Îmi imaginez că sunt posibile şi tiraje mari de cărţi?

— Da, într-adevăr. Domnul Rutledge s-a adresat lui Hunt, deşi întrebarea venea din partea ei. Combinând cele patru procese de umezire, presare, uscare şi finisare a hârtiei într-unul mecanizat, tipărirea cărţilor a devenit mult mai eficientă decât tehnologiile tradiţionale când fiecare dintre acei paşi trebuiau executaţi separat, cu minuţiozitate.

— Remarcabil, a spus Hunt

— Tipăriţi multe cărţi? l-a întrebat ea.

— Da, doamnă, i-a aruncat el în cele din urmă o privire Leelei.

— Vă veţi adresa contesei de Devon cu apelativul „milady” i-a spus Hunt bărbatului.

— Contesă? a studiat-o domnul Rutledge neîncrezător pe Leela. Ea alesese să poarte o rochie simplă de zi, albă, cu un mantou asortat, mai degrabă decât una dintre rochiile ei impunătoare de contesă. Iertaţi-mă, milady. După cum spuneam, tipărim în mare parte biblii şi cărţi de rugăciuni. Aşa cum vă puteţi imagina, există o cerere mare de texte religioase.

Puţin mai târziu, s-au despărţit de domnul Rutledge, poposind la taverna locală numită Fabrica de Hârtie, ca să mănânce. Odată ce s-au aşezat şi au fost serviţi, Hunt a luat o înghiţitură serioasă de bere.

— Ce părere ai?

— Despre fabrica de hârtie? Maşina Fourdrinier este foarte impresionantă, a sesizat ea nerăbdarea din ochii lui. Crezi că ar trebui să apelez la serviciile domnului Rutledge pentru a-mi tipări al treilea volum din *Călătorii în Arabia?*

— De fapt, nu despre asta este vorba. Se pare că domnul Rutledge vrea să vândă fabrica.

— Ah! s-a pleoştit ea. Nu se ştie dacă noul proprietar

va dori să aibă de-a face cu o femeie. Domnul Rutledge abia dacă mi-a vorbit.

— Aş putea cumpăra fabrica pentru tine.

— Nu, a clătinat ea din cap.

— Ar fi o investiţie bună pentru mine.

— Este o ofertă generoasă şi e foarte drăguţ din partea ta.

— De ce presimt că urmează şi „cu toate acestea”?

— Cu toate acestea, a spus ea, faptul că tu ai cumpăra o fabrică de hârtie pentru a-mi tipări cărţile îţi oferă putere de decizie asupra publicării scrierilor mele şi ar putea complica lucrurile între noi.

— Cu siguranţă nu crezi că te-aş înşela vreodată sau că aş încerca să te opresc din publicarea cărţilor tale.

— Bineînţeles că nu. Dar un astfel de aranjament ar însemna că trebuie să depind în continuare de altcineva ca să-mi public cărţile. Prefer ca relaţia noastră să rămână una strict personală.

S-a lăsat pe spate în scaun, vădit dezamăgit.

— Am crezut că este soluţia perfectă pentru tine.

— Chiar apreciez oferta. În plus, viitoarea ta soţie nu o să fie de acord prea uşor cu nici un aranjament care să implice prezenţa fostei tale iubite în viaţa ta. Şi nu aş acuza-o pentru asta.

— Nici măcar nu am de gând să mă căsătoresc încă, dar această viitoare ducesă imaginară a devenit deja o pacoste, s-a încruntat el.

— Dacă aş avea banii necesari, aş cumpăra eu fabrica de hârtie.

— Aş putea să-ţi împrumut banii, dar ceva îmi spune că nu i-ai accepta de la mine.

— Ai dreptate, a zâmbit Leela. A devenit gânditoare. Ar putea să-i ceară fratelui ei un împrumut, dar Alex nu era de găsit în acest moment. Stokes ştia cum să dea de marchiz în caz de urgenţă, dar a obţine un împrumut pentru a cumpăra fabrica de hârtie, cu greu putea fi catalogată drept urgenţă. A întins mâna spre halba ei din cositor. Va trebui să găsesc o altă cale.

— Aş paria întotdeauna pe tine odată ce ţi-ai pus în gând să faci ceva.

Ea şi-a ciocnit halba de cea a lui Hunt.

— Eşti într-adevăr un om inteligent.

Capitolul 24

Săptămâna următoare, Leela s-a întors la locuinţa fratelui ei din Londra şi îşi plănuia călătoria în Maroc când Stokes a apărut cu un vizitator surpriză. Aşezată la biroul din camera de zi a mamei ei, Leela s-a răsucit pe scaun pentru a vorbi cu majordomul.

— Cine e?

O faţă cunoscută, acoperită de o pelerină neagră cu glugă a apărut în spatele lui.

— Eu sunt, a spus Tori, ezitând. Dacă mă primeşti.

— Tori! a sărit Leela de pe scaun şi s-a repezit la fiica ei vitregă.

A tras-o mai aproape într-o o îmbrăţişare strânsă. Stokes s-a retras în linişte, închizând uşa în urma lui.

— Am fost atât de îngrijorată din cauza ta, a spus Leela. Un sentiment de uşurare a cuprins-o când a simţit silueta fragilă a lui Tori în braţele ei şi a fost învăluită de parfumul floral familiar al fetei. Eşti bine?

— Sunt foarte bine, a îmbrăţişat-o Tori strâns. Nu am vrut să te îngrijorez. Sper că nu eşti supărată pe mine.

Reţinerea din vocea lui Tori i-a provocat o strângere de inimă Leelei. S-a tras înapoi, cu mâinile pe umerii fetei.

— Nu sunt supărată pe tine. Dar trebuie să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Şi eu vreau să-ţi explic, şi-a scos Tori mantia, descoperind o rochie simplă, maro cu un şal alb, legat la gât. Rochia era lungă doar până la glezne, aşa cum purtau femeile modeste, dezvăluindu-i pantofii grosolani din piele.

— De ce eşti îmbrăcată aşa? a întrebat Leela. Ţesătura hainelor ei nici nu se putea compara cu mătăsurile

şi muselinele cu dantelă complicată şi broderiile pe care Tori le purta în mod normal. Unde sunt hainele tale?

— Am plecat din casa fratelui meu doar cu hainele de pe mine, a zâmbit Tori trist. Şi mi-am vândut rochia de logodnă pentru ca eu şi domnul Foster să putem să ne descurcăm.

— De ce nu se angajează domnul Foster ca să vă asigure traiul? Eşti deja… doamna Foster?

— Da, deja sunt o femeie căsătorită, cu state vechi, au scânteiat ochii lui Tori.

— Eşti fericită?

— Mai fericită decât am fost vreodată, a răspuns ea. Obrajii tinerei erau îmbujoraţi, iar ochii îi scânteiau. Radia de fericire. Domnul Foster este totul pentru mine.

— Şi se comportă bine cu tine?

— Este cel mai bun şi drăguţ bărbat. Nu mi-aş fi putut dori un soţ şi un tovarăş de viaţă mai bun.

— Sunt atât de încântată să aud asta, a spus Leela. Un val de uşurare i-a relaxat muşchii tensionaţi ai umerilor, după cele câteva săptămâni de îngrijorare. Acum trebuie să-i ceri lui Edgar hainele tale.

— I le-am cerut deja, dar el a refuzat să-mi dea orice, inclusiv hainele.

— L-ai văzut pe Edgar?

— Da, chiar acum, înainte să vin aici.

— De ce nu vrea să-ţi dea lucrurile? i-a aşezat o şuviţă rebelă după ureche. Nu are ce să mai facă cu ele. Nu-l va costa nimic să-ţi restituie bunurile.

— A spus că preferă să-mi ardă lucrurile decât să mi le dea înapoi după ce l-am umilit în faţa întregii Londrei.

Leela şi-a dat ochii peste cap.

— Edgar abia aştepta să se victimizeze şi să joace rolul de logodnic părăsit în locul lui Huntington. A luat-o pe fată de mână şi a condus-o spre canapea.

— Ce mai face ducele? a întrebat Tori cu voce calmă. Mă simt groaznic că am fugit şi l-am lăsat pe Hunt să facă faţă scandalului pe care l-am provocat. L-ai văzut?

Leela s-a aşezat lângă fată.

— Da, a fost foarte supărat la început, dar nu este supărat pe tine.

— Nu este? i s-au mărit ei ochii de uimire. De ce nu este? Eu aş fi în locul lui. Are toate motivele să mă urască.

— A înţeles că s-ar putea să te fi simţit forţată să te căsătoreşti cu el. El nu te învinovăţeşte. Cu toate acestea, nu-l poate ierta pe domnul Foster.

— Asta explică de ce nimeni nu-l angajează pe domnul Foster. Nu vor să stârnească furia ducelui.

— Domnul Foster nu are un loc de muncă? Cum vă descurcaţi?

— Are câteva economii, dar a cheltuit cea mai mare parte pentru a acoperi costurile suportate de călătoria noastră la Gretna Green. Eu mi-am vândut rochia de logodnă pentru mai mult de o sută de lire sterline, aşa că asta ne-a ajutat destul de mult.

— Dar Edgar a dispus ca North Road să fie supravegheat, şi nimeni nu v-a remarcat să fi trecut pe acolo.

— Am încercat să evităm drumul principal cât mai des posibil. Şi domnul Foster a decis că ar trebui să călătorim mai ales noaptea.

— Eşti obişnuită să trăieşti o viaţă de huzur. Destinul pe care l-ai ales este foarte departe de acest nivel, a avertizat-o Leela, deşi era prea târziu pentru a schimba ceva. Te vei confrunta cu greutăţi pe care nu ţi le-ai fi putut imagina vreodată.

— Nu am vrut să mă ataşez de domnul Foster. Şi amândoi ne-am străduit să ne ascundem sentimentele. Dar a devenit din ce în ce mai evident pentru mine că el este într-adevăr *naseeb-ul* meu. Am încercat să ignor dragostea pe care o simţeam pentru domnul Foster, pentru că am crezut că orice relaţie între noi ar fi fost imposibilă.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— De fapt, eu l-am cerut pe domnul Foster pentru că ştiam că niciodată nu va avea curajul să-mi ceară mâna. El a mărturisit că mă iubeşte, dar a spus că nu mă va lăsa să-mi stric viitorul căsătorindu-mă cu el, pentru că destinul

meu era să devin ducesă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când am vizitat pentru prima dată Weston House, reşedinţa lui Hunt de la Londra. Poate îţi aminteşti că domnul Foster îmi făcea o prezentare a bibliotecii Excelenţei Sale. Am avut norocul ca tu şi ducele să fi fost atât de absorbiţi în conversaţia voastră, încât nu ne-aţi acordat nici o atenţie. Îţi aminteşti după-amiaza aceea?

Leela s-a înroşit.

— Vag, a minţit ea.

Într-adevăr, şi-a amintit foarte clar după-amiaza aceea. Hunt promisese că va avea grijă de Victoria după ce îi mărturisise că nu şi-ar iubi niciodată soţia atât de mult ca pe ea.

— După ce domnul Foster a refuzat oferta mea de căsătorie, m-am decis să-mi fac datoria faţă de familia mea căsătorindu-mă cu Huntington. Ducele a fost amabil cu mine, dar nu am simţit aceeaşi intensitate a sentimentelor ca pentru domnul Foster. Îmi dau seama că ar putea suna ciudat.

— Nu. Ai simţit o atracţie pentru domnul Foster pe care nu ai simţit-o pentru duce.

— Exact! Domnul Foster a venit la mine în noaptea balului de logodnă. A urcat pe copacul acela bătrân de lângă fereastra dormitorului meu. A spus că este un egoist şi un prost pentru că vrea să-mi compromită viitorul, dar că mă iubeşte şi că nu poate să trăiască fără mine. M-a rugat să mă răzgândesc şi să mă căsătoresc cu el.

— Şi ai acceptat.

— Nu chiar în acel moment, nu. Cum aş fi putut? Oaspeţii erau cu toţii acolo aşteptând anunţul. Tu, laolaltă cu Hunt şi Edgar aşteptaţi de la mine să nu fac vreun pas greşit. Şi nu sunt genul de fată care să stârnească un scandal.

— Nu, cu siguranţă nu eşti.

— Şi apoi ai venit în odaia mea. Şi ştiu, ai presupus în mod absolut firesc, că vorbeam despre duce când m-ai îndemnat să lupt pentru dragoste.

— Dar te refereai la domnul Foster.

Comportamentul ciudat al lui Tori, dinainte de a fugi căpăta sens. Ea a aprobat din cap.

— M-am gândit la discuţia noastră în timp ce Edgar şi Hunt anunţau logodna în timpul balului. Atunci l-am văzut pe domnul Foster privindu-mă prin uşile care dădeau în grădină. Deodată, viitorul meu mi s-a derulat în faţa ochilor. Aş fi putut să fac ceea ce se aştepta de la mine şi să mă căsătoresc cu ducele. Aş fi trăit o viaţă plină de plăceri şi lux ca ducesă a lui Hunt, cu căldură şi dragoste, protejată, dar lipsită de dragostea adevărată. Cu domnul Foster, aş fi avut parte de un soţ care ar fi putut să-mi înţeleagă sufletul. Şi ar fi fost corect faţă de Hunt şi faţă de mine să mă căsătoresc cu el. Când iubeam pe altul?

— Nu, n-ar fi fost, a spus ea şi un nou val de remuşcări a cuprins-o pentru că îl îmboldise pe Hunt să se căsătorească cu Tori. Şi ce ai de gând să faci acum?

— Am închiriat un apartament pe Holborn Street. Banii de pe rochia mea ar trebui să ne ajute să supravieţuim câteva luni, dacă vom duce un trai modest.

Leela cunoştea cartierul. Holborn era o zonă bună, dar era departe de zona elitistă a celor din West End, unde crescuse Tori.

— Eşti pregătită cu adevărat să duci un trai modest?

— Nu am nevoie de conace sau castele pentru a fi fericită. Casa noastră este destul de confortabilă. O consider casa mea pentru că domnul Foster este acolo cu mine, a spus ea şi apoi a făcut o pauză. Există un singur obiect de lux care îmi va lipsi.

— Care?

— Cărţile. Domnul Foster mi-a spus că îi sunt foarte dragi, dar că nu ni le vom putea permite în aceste momente.

— Am nişte bani puşi deoparte. Poţi să iei câţi ai nevoie.

— Nu, a spus Tori, clătinând ferm din cap. Nu voi accepta acte de caritate. Eu şi domnul Foster va trebui să ne descurcăm singuri. Ne-am asumat această situaţie şi va

trebui să-i facem faţă.

— Atunci măcar acceptă să te las să împrumuţi cărţi din biblioteca noastră de aici.

— Crezi că fratele tău ar fi de acord? Societatea mă consideră o paria, iar el este un marchiz.

— Lui Alexander nu-i pasă de ceea ce cred cei din înalta societate. Sunt sigură că nu l-ar deranja.

— Foarte bine. Viaţa mea nu ar avea nici un sens fără lectură şi fără comentarii despre cărţi cu domnul Foster.

— Şi trebuie să accepţi un cadou de nuntă de la mine.

Tori şi-a încleştat maxilarul.

— Nu am de gând să accept bani.

— Îţi fac cadou un abonament la biblioteca publică.

Chipul lui Tori s-a luminat.

— Aş putea să citesc cele mai noi apariţii. Şi eu, şi domnul Foster aşteptăm cu nerăbdare volumul doi din *Călătorii în Arabia.*

Leela a zâmbit. Într-o zi, cât de curând, avea să-i dezvăluie lui Tori adevărul despre cartea ei. Dar acum nu părea a fi momentul, pentru că aveau atât de multe de vorbit.

A sunat după Stokes şi a dat de el în uşa sufrageriei. După ce a cerut o tavă cu ceai, l-a instruit în şoaptă pe majordom să pregătească un coş generos de mâncare pe care doamna Foster să-l ia cu ea când va pleca.

— O ceaşcă de ceai ar fi excelentă, s-a luminat chipul lui Tori de plăcere. Mi-ar plăcea atât de mult o ceaşcă tare de ceai.

Leela a simţit un val de compasiune pentru fată

. Ceaiul tare ar fi acum un răsfăţ pentru cineva de condiţia inferioară în care se afla Tori, având în vedere preţul ridicat al băuturii importate.

A devenit şi mai fermă. Nu ar lăsa-o niciodată pe Tori să trăiască în sărăcie. Dar exact asta s-ar întâmpla dacă toată lumea din Londra va refuza să-l angajeze pe tânărul ei soţ, de teamă să nu-l jignească pe duce. Leela va trebui să găsească o modalitate de a-i asigura viitorul lui Tori.

Aşezându-se lângă iubita ei fiică vitregă, i-a luat mâna

fetei în a ei şi a sărutat-o.

— Acum, spune-mi totul – despre nunta ta, soţul tău şi noua ta casă. Să nu omiţi nici un detaliu.

*

— Am crezut că nu mai ajungi, a întâmpinat-o Hunt pe Leela în uşa reşedinţei Weston House şi a tras-o înăuntru, îmbrăţişând-o. O rafală puternică de vânt a intrat odată cu ea. Toată ziua plouase. Inspirând parfumul ei dulce de apă de trandafiri, i-a spus: Mi-a fost dor de tine.

— Au trecut doar două zile, i-a amintit ea.

— O eternitate. Vrei să-mi spui că nu a trecut îndeajuns de mult timp ca să ţi se facă dor de mine?

— Nu, mi-a fost groaznic de dor de tine, s-a lipit ea de el. Căldura i-a invadat pieptul.

— Asta doreşte să audă un bărbat.

Ea purta o mantie de catifea vişinie. Era umedă. A dat la o parte gluga care îi umbrea faţa.

— Lasă-mă să-ţi privesc chipul frumos.

El i-a cuprins ceafa în mâini şi şi-a apropiat buzele de ale ei, ciugulindu-le şi mângâindu-le. I-a explorat cerul gurii, satinul moale din interiorul obrajilor, înainte de a-şi împleti cu foame limba cu a ei.

— Te vreau aici şi acum, i-a dat el jos pelerina şi a aruncat-o.

— Servitorii, a gemut ea printre sărutările rapide.

Mâinile ei se îndreptau deja către şliţul pantalonilor.

— Toţi sunt liberi în această seară, i-a ridicat el fustele, mâna lui întinzându-se între picioarele el, găsind netezimea umedă după care era disperat. Doamne, cât eşti de frumoasă!

— La fel ca tine, a zis ea. Mâinile ei dibace i-au eliberat mădularul. L-a muşcat de buză, senzaţia de plăcere mergând direct înspre penisul lui, care era deja gros şi lung. Ea l-a mângâiat cu mişcări puternice şi ferme. Plăcerea era peste limita lui de suportabilitate. Avea să-şi dea drumul chiar înainte să intre în ea.

Adus-o spre cel mai apropiat perete şi alipit-o cu putere de el. L-a încălecat cu un picior. S-a ghemuit şi s-a împins în ea. Dorinţa era atât de intensă încât îl durea gâtul. Strecurându-şi mâinile sub fundul ei, a ridicat-o. Leela şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei ducelui şi şi-a arcuit spatele, înfigându-şi degetele în părui lui, trăgându-l de el. Atingerea dureroasă l-a excitat şi mai mult pe Hunt.

— Îţi place ce-ţi fac? a vrut el să ştie, împingându-se în ea tare şi repede.

— Da, şi-a legănat ea pelvisul în ritm cu mişcările lui. O, da. Şi-a strecurat mâinile pe sub cămaşa lui de in şi şi-a înfipt unghiile în spatele lui.

Respiraţiile lor ascuţite, însoţite de zgomotul surd al unirii lor, reverberau de tavanul înalt al holului placat cu marmură. Afară vântul bătea cu putere.

El a mărit ritmul, transpiraţia curgându-i pe spate.

— E bine? Îţi place? a gemut el.

A vrut să-i ofere cea mai mare plăcere.

— Totul este bine când sunt cu tine. Este foarte nine, şi-a pus ea palmele pe obrajii lui şi l-a privit în ochi.

A simţit cum îi explodează inima. Un sunet visceral i-a ieşit din gât.

— Nu mai rezist mult, a spus el disperat.

Singurul ei răspuns a fost un geamăt în timp ce se mişca ritmic pe pelvisul lui. Privind în ochii ei, şi-a pierdut controlul, presiunea crescândă a răbufnit şi s-a eliberat în ea, trupul ei devenind ca o deltă pentru fluxul care se revărsa din el. A fost năpădit de o senzaţie de plăcere, iar totul în jur a căzut în obscuritate.

A auzit-o strigând, a simţit cum interiorul ei pulsa în jurul lui. Şi-a îngropat faţa în gâtul ei, ţinând-o lipită de el în timp ce orgasmul îi convulsiona corpul.

Şi niciodată lumea nu păruse atât de perfectă.

Capitolul 25

Leela stătea întinsă, dezbrăcată pe păturile moi pe care Hunt le întinsese în faţa şemineului imens din

dormitorul lui.

— Mă simt atât de bine că nu vreau să mai plec niciodată.

— Mie-mi convine, s-a întins Hunt lângă ea, stând într-un cot.

Focul era singura sursă de lumină din cameră, scăldându-i trupul gol într-o aură blândă. Privirea admirativă a Leelei a alunecat peste curbele şi umflăturile masculine ale corpului său, muşchii bine conturaţi în zona abdomenului, părţile masculine moi şi relaxate. Spre dezamăgirea ei, şi-a schimbat poziţia, trecând în spatele ei, aşezând-o între coapsele lui puternice cu spatele la pieptul lui.

Ea a scos un sunet de protest.

— Nu stai bine?

— Nu, este extrem de relaxant, a răspuns ea. Îi plăcea senzaţia corpului lui puternic, cald, care îl îmbrăţişa pe al ei, braţele lui înconjurând-o, făcând-o să se simtă în siguranţă şi protejată. Dar am pierdut imaginea din faţă.

— Cât de obraznică te-ai făcut, a chicotit el, cu respiraţia umedă în urechea ei.

— Am descoperit că femeile care nu respectă regulile au nişte vieţi mult mai interesante. Dacă aş urma principiile de care eşti atât de ataşat, nu aş fi aici acum. Nici nu aş fi scris *Călătorii în Arabia.*

— În mod clar este momentul să-mi reconsider opiniile cu privire la regulile societăţii, a sărutat-o el pe gât.

— Simt că viaţa mea a început cu adevărat odată ce mi-am urmat îndemnul inimii, mai degrabă decât atunci când am fost nevoită să ţin cont de regulile impuse de către cei din înalta societate despre cum ar trebui să se comporte o doamnă. A făcut o pauză. Dacă tot am adus vorba despre cei care încalcă regulile…

— Da? i-a muşcat urechea, trimiţând în ea fiori de plăcere.

— Am văzut-o azi pe Victoria.

Spre regretul ei, el a încetat să mai fie preocupat de lobul ei.

— Cu siguranţă te pricepi să-mi distrugi starea de spirit.

L-a îmbrăţişat strâns.

— Eşti supărat că te-a părăsit?

— Cum aş putea fi, din moment ce te am pe tine acum în braţe?

— Victoria regretă profund modul în care s-a comportat şi îţi trimite cele mai sincere scuze.

— Te rog să îi transmiţi Victoriei că îi accept scuzele şi că nu-i port pică. Ţi-am spus deja că eu nu o consider vinovată. Dar, în ceea ce-l priveşte pe Foster, este o altă discuţie. Nu pot să trec cu vederea trădarea lui.

— Cu siguranţă, o să îl poţi ierta în inima ta…

— L-am angajat pe acest tinerel nerecunoscător. L-am scos în lume făcându-l secretarul meu în ciuda evidentei sale lipse de experienţă. Mi-am pus speranţele în el. A scos un oftat lung. E clar că m-am înşelat.

— Nimeni nu vrea să-l angajeze pe domnul Foster. Se tem să nu te supere.

Corpul lui s-a tensionat lângă al ei.

— Perspectivele de angajare ale lui Foster, sau lipsa acestora, nu mă interesează.

— El şi Victoria nu au mijloace financiare pentru a putea supravieţui. Un cuvânt de la tine ar putea schimba…

— Mergi prea departe, a zis el. Vocea i-a devenit rece. Nu-mi cere să-i ajut.

Leela era disperată să uşureze situaţia actuală în care se afla Tori.

— Nu îţi cer să intervii în mod direct, dar, poate dacă ai lăsa impresia că nu ai resentimente faţă de oricine ar dori să-l angajeze pe domnul Foster…

— Îmi ceri prea mult. Nu voi lua nici o măsură împotriva lui Foster, dar nici nu-l voi ajuta în vreun fel.

Ea s-a întors cu faţa spre el, îmbrăţişându-l strâns.

— Nu te supăra pe mine.

L-a sărutat pe frunte şi apoi pe obraz.

— Poate că, dacă Foster m-ar fi abordat înainte de a provoca acest scandal, lucrurile ar fi putut fi altfel. A dat din

cap. Sunt în stare să fac orice pentru tine. Dar nu asta.

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Nimic nu m-ar face mai fericit.

Ea l-a sărutat pe îndelete, cerându-i iertare fără cuvinte. El i-a răspuns, limba lui căutând-o pe a ei, dar nu cu atâta pasiune cum o obişnuise. În timp ce se îndepărta din braţele lui, a privit spre ceasul *ormolu*[13] de pe noptieră. Era timpul să se întoarcă acasă înainte ca servitorii să înceapă să bârfească despre deplasările ei nocturne.

— E târziu.

S-a ridicat să plece.

A privit-o, cu o privire tensionată.

— Pleci?

— Ştii că nu pot rămâne peste noapte.

Hunt i-a urmărit mişcările până când şi-a găsit cămăşuţa şi şi-a tras-o peste cap. Tăcerea dintre ei era grea de cuvinte nespuse. După ce a privit-o cum se îmbrăca, i-a spus:

— Dacă vrei să mă pedepseşti pentru că nu intenţionez să-l salvez pe Foster după felul în care m-a umilit…

— Nu este vorba despre asta. E trecut bine de miezul nopţii, şi-a întins ea palmele deasupra capului. Şi-a separat părul cu degetele, lucrând cu eficienţă maximă pentru a îmblânzi claia de bucle într-o singură împletitură la spate. Nu pot să mă întorc prea târziu la casa fratelui meu. Servitorii vor bârfi.

— Cum vrei, s-a ridicat el şi a mers gol spre vestiar. Ea nu s-a putut opri să nu-l admire, văzându-i fesele ferme şi coapsele musculoase. Imaginea uluitoare a făcut-o să-şi dorească să nu mai ţină cont de nici un fel de precauţie şi să rămână cu el toată noaptea, ca să-şi poată pune mâinile pe silueta lui frumoasă.

A reapărut, încă desculţ, dar de data asta purtând pantaloni şi o cămaşă de in alb desfăcută.

— O să te conduc până jos.

---

13 Ormolu este termenul pentru a descrie alama aurită aplicată pe obiectele de artă decorativă din secolul al XVIII-lea şi al XIX-lea.

Ea şi-a terminat de împletit părul şi l-a urmat afară. Au dat de mantia aruncată pe podeaua de marmură în holul din faţă, acolo unde Hunt o aruncase în timpul partidei lor frenetice de amor. Un tremur a cuprins-o amintindu-şi cum a lipit-o de perete.

În tăcere, Hunt a întins mâna spre mantie şi i-a pus-o uşor pe umeri. Ea nu putea suporta atitudinea lui distantă. Parcă soarele încetase să mai strălucească asupra ei.

— Te rog să nu fii supărat, i-a luat mâna şi i-a dus-o la buze, cu ambele mâini. Nu voi mai redeschide subiectul Victoria.

A apăsat un sărut în palma lui largă. El a cuprins-o în braţe de la spate.

— Victoria este importantă pentru tine. Eşti liberă să vorbeşti despre ea în prezenţa mea. Dar Foster este cu totul altă chestiune. Şi-a lipit faţa de o parte a gâtului ei, inspirând adânc. Te rog să nu-l laşi să intervină în relaţia noastră.

— Nu, s-a întors ea în braţele lui pentru a-i întâlni buzele flămânde.

A sărutat-o cu căldură. S-a topit în braţele lui.

— Rămâi, a murmurat el peste buzele el

— Nu mă mai ispiti, a protestat ea. Se pare că ai uitat că vrem să evităm un nou scandal.

— Mă faci să uit totul, cu excepţia dorinţei mele disperate de a fi cu tine în fiecare oră din fiecare zi

— Mâine mă voi întoarce. Îţi promit.

El i-a dat drumul cu reticenţă, permiţându-i Leelei să-şi tragă gluga mantiei peste faţă pentru a-şi ascunde identitatea.

— Omul tău te aşteaptă?

— Da, l-am rugat pe Hashem să se întoarcă după mine la miezul nopţii. Ar trebui să fie afară.

Hunt a deschis uşa şi a fost întâmpinat de o rafală de vânt îngheţat.

— Nu e nevoie să ieşi, i-a spus ea. E frig şi nu eşti îmbrăcat corespunzător.

— Prostii. Te conduc la trăsură.

A ieşit cu ea, desculţ şi fără haină, cu un braţ protector te jurul taliei ei ţinând-o aproape de el pentru a o proteja de frig. Străzile erau goale. Acei membri ai înaltei societăţi care participau la petreceri nu se întorseseră încă. Cei care rămăseseră acasă, probabil se adăposteau de frig în căldura reşedinţelor lor.

O altă rafală de vânt i-a izbit, îndepărtându-i Leelei gluga care-i acoperea faţa. Ea nu s-a obosit să încerce să o tragă înapoi pentru că deja ajunseseră la trăsura fratelui ei.

— Deja îmi este dor de tine, a sărutat-o Hunt pătimaş pe buze înainte de a o ajuta să urce în trăsură.

— Mâine, a spus ea.

Era o promisiune. Un jurământ. O reafirmare a faptului că, deşi s-ar putea să nu aibă un viitor împreună, intenţiona să profite la maximum de fiecare zi, de fiecare an pe care aveau să-l petreacă împreună.

Pe măsură ce Hashem îndemna caii departe de Weston House, Leela privea pe fereastră văzându-l pe Hunt care se uita după ei, cu spatele drept, cu mâinile în şoldurile înguste, părând că frigul nu-l atinge. A simţit cum o mistuie dorul. Pieptul i-a tresărit. A înţeles imediat despre ce era vorba. Îl iubea. Intens. Irevocabil. Pentru prima dată în viaţa ei, a înţeles ce înseamnă să trăieşti o iubire profundă, disperată, minunată şi mistuitoare.

Dintr-odată, un deceniu nu i s-a mai părut a fi îndeajuns.

*

Încă preocupată de situaţia lui Tori, Leela l-a vizitat pe Edgar a doua zi.

— Cel puţin, trimite-i surorii tale îmbrăcămintea şi celelalte lucruri care-i aparţin.

— Categoric nu, a spus el pe un ton apăsat după ce a primit-o în biroul lui. Nu primeşte nimic. Nici un şiling, nici o bijuterie, nici o rochie. De fapt, am trimis deja întreaga ei garderobă vânzătorilor second-hand de pe Hollywell Street.

— Ai *vândut* lucrurile lui Tori? l-a întrebat

neîncrezătoare. Nu ar trebui să mă mir. Pot oricând să mă bazez pe tine când vine vorba de a profita de nenorocirea altuia.

— Nu mă trata ca şi cum eu aş fi omul rău în povestea asta. Victoria a ales să fugă cu un nimeni fără bani. Acum trebuie să suporte consecinţele acţiunilor ei prosteşti.

— Nu pot să cred că i-ai vândut lucrurile. Măcar ai decenţa şi dă-i ce ai obţinut în urma vânzării.

— De ce aş face asta? s-a încruntat el.

— O, nu ştiu, au curs cuvintele ei pline de sarcasm. Poate pentru că este sora ta?

— Am avut cheltuieli mari ca fata asta proastă să aibă parte de două sezoane. *Două.* Orice câştig care-mi revine de pe urma vânzării lucrurilor ei nici nu se poate compara cu ceea ce i-am oferit pentru a-i asigura viitorul. Ştii cât de costisitor este debutul unei domnişoare în societate? Să o îmbraci pentru un singur sezon?

— Oricât de mult te-ar fi costat, nu a fost ceva ce nu-ţi poţi permite.

— Ar fi putut fi ducesă. În schimb, a ales o persoană fără nici o importanţă. Nu, nu voi ridica un deget să o ajut. Ea trebuie să suporte rezultatele alegerilor ei prosteşti. Edgar şi-a încrucişat braţele peste piept. Deci, subiectul Victoria este închis. Mai ai şi altceva de discutat cu mine?

— Nu, s-a întors ea complet dezgustată, dând să plece. A fost o greşeală să vin aici. Îmi este destul de clar că mi-am pierdut timpul.

— Nu te grăbi să pleci, te rog. Ai spus ce ai avut de spus şi acum aş vrea să-ţi spun şi eu ceva.

Expresia arogantă de pe chipul lui a neliniştit-o.

— Despre ce este vorba?

— Te rog să te aşezi şi îţi voi spune bucuros.

Ea i s-a alăturat fără tragere de inimă pe o canapea din piele întoarsă, aşezându-se în celălalt capăt.

— Foarte bine. M-am aşezat. Spune-mi ce ai de spus.

Şi-a pus o gleznă peste genunchi, aşezându-şi braţul pe spatele canapelei.

— Şi cum îţi mai petreci serile, draga mea Lady

Devon?

— Ce te interesează pe ţine?

— Mă interesează şi pe mine dacă ţi-o tragi cu fostul logodnic al surorii mele.

— Limbajul tău este îngrozitor, a simţit ea că nu mai are aer.

— Ceea ce este cu adevărat îngrozitor este faptul că te-ai prefăcut că o iubeşti pe Victoria în timp ce te culcai cu logodnicul ei. De asta a fugit, nu-i aşa? A descoperit că l-ai sedus pe bărbatul cu care trebuia să se căsătorească.

— Este ridicol ce spui, a dat ea să se ridice.

— Te-am văzut ieşind din casa lui aseară.

Leela s-a aşezat din nou, inima bătându-i cu putere.

— Huntington era în neglijeu, desculţ pe stradă, ca un cerşetor, a continuat Edgar. L-am văzut însoţind o femeie afară din casă. Nu exista nici un dubiu despre ce fel de relaţie era între ei. Femeia era îmbrăcată şi acoperită cu o cu glugă, aşa că nu i-am putut vedea faţa. Şi apoi o rafală de vânt i-a împins gluga şi a dezvăluit identitatea amantei ducelui.

— Mă urmăreşti?

— Doamne, dar chiar îţi dai prea multă importanţă. Nu, am fost în vizită la un prieten. V-am văzut pe tine şi pe Huntington exact când eram pe punctul să plec. Nu-i aşa că este o coincidenţă fericită?

— Eu şi ducele suntem nişte persoane mature. Nici unul dintre noi nu este căsătorit sau implicat în alte relaţii.

— A fost aproape logodit cu fiica ta vitregă, a spus Edgar tăios. Nu te preface că nu este nimic scandalos în asta.

— Fă ce vrei cu informaţiile astea. Leela s-a ridicat în picioare. Pe mine mă afectează mai puţin dacă tu îţi doreşti şi mai multe bârfe care să aibă drept subiect numele de Devon. La urma urmei, încă sunt Lady Devon.

— Nu îmi mai aminti. Buzele i s-au încreţit. De îndată ce tot acest scandal cu fuga Victoriei se va stinge, îmi voi lua o soţie şi voi da titlul unei doamne care să-l merite.

— Atunci îţi sugerez să te concentrezi să-ţi găseşti

nefericita mireasă. Amplificarea scandalului prin dezvăluirea relaţiei mele cu ducele nu îţi va fi de nici un folos.

— Ai dreptate, a spus de undeva din spatele ei, de unde rămăsese aşezat. Cu toate acestea, există cineva care ar detesta un alt scandal legat de numele lui – chiar mai mult decât mine.

Leela a încremenit. Nu putea să-l pună pe Hunt să se confrunte cu un alt scandal. Nici nu era pregătită să renunţe la el. Nu încă.

— Ce vrei? l-a înfruntat ea pe Edgar.

— Nu ghiceşti? a zâmbit el.

— Parkwood, a zis şi a străbătut-o un frison.

— Bravo, a bătut el din palme. Tu deţii drepturile asupra ei. Chiar îmi doresc casa văduvelor. Poate că eşti nebună, dar cu siguranţă nu eşti proastă.

— Nu sunt de acord.

— O, haide. Nu fi irascibilă. Ţi-am spus că voi face tot ce îmi stă în putere pentru a recupera casa. Îmi aparţine de drept. Şi într-o zi, peste mult timp, viitoarea mea soţie va locui acolo, aşa cum este şi firesc.

Ochiul ei a surprins cicatricea albă de pe obrazul lui, cea pe care i-o făcuse chiar ea. Regreta acum absenţa cuţitului ei. Ar fi putut să-i mai facă una şi pe celălalt obraz. Parkwood şi fermele din jur erau singurele ei bunuri. Era posibil să nu găsească niciodată pe cineva care să-i publice viitoarele cărţi.

În acelaşi timp, un răspuns la problemele ei a început să prindă contur în capul Leelei.

— Nu-ţi dau casa.

— S-ar putea să vrei să te răz…

— Dar ţi-o voi vinde.

— Sunt surprins că poţi să te desparţi atât de uşor de ea, având în vedere afirmaţiile tale despre cât de ataşată eşti de această casă, a ridicat el din sprâncene.

— Nu-mi dai de ales, s-a răstit ea, forţându-se să pară furioasă pentru a-şi masca bucuria care o cuprindea din ce în ce mai tare. Dar trebuie să-mi dai pe ea exact cât face.

Nu accept o valoare mai mică.

— Gata, ne-am înţeles. Îţi voi trimite oferta mea şi documentele mâine. Vorbea repede, ca şi cum se temea că s-ar putea răzgândi. În sfârşit *vom* scăpa unul de celălalt. Odată ce mă căsătoresc şi va exista o nouă Lady Devon, amintirea ta se va şterge destul de repede de la Lambert Hall.

— Asta ne convine amândurora.

Contele a zâmbit, dar mulţumit de el însuşi.

— Haide, Delilah, nu trebuie să îmi strici bucuria victoriei, doar pentru că până la urmă am câştigat. După toţi aceşti ani, fără ca tata să mai fie în preajmă pentru a te proteja, am ieşit câştigător.

— Te voi lăsa să-ţi savurezi victoria, i-a aruncat Leela o privire tăioasă.

Apoi s-a întors, nemaiputând să-şi ascundă zâmbetul. A trântit uşa în urma ei ca să-şi facă o ieşire furtunoasă şi convingătoare. Râdea deja când a ajuns în stradă.

Capitolul 26

În momentul în care Hunt a găsit un motiv plauzibil să o viziteze pe Leela în plină zi, a mers direct la Peckham House.

A găsit-o aşezată la biroul ei, cufundată în nişte hârtii. Şi-a luat un răgaz să admire priveliştea. Purta o rochie violet, care îi punea în evidenţa pielea închisă. Părul ei bogat, pe care îl strânsese lejer într-o panglică, i se revărsa pe umeri. Ochii ei frumoşi s-au luminat când s-a întors pe scaun şi şi-a dat seama cine era vizitatorul ei. S-a ridicat.

— Ce faci aici?

— Nu ştii să-ţi întâmpini iubitul? a tras-o spre el, înnebunit după căldura ei tandră.

Ea i-a întors cu entuziasm sărutul tandru, fără grabă, limbile lor întâlnindu-se şi împerechindu-se, de parcă ar fi fost făcute una pentru alta. Unul pentru celălalt.

— Aşa e mult mai bine. Acum ştiu că eşti fericită că mă vezi.

— Sunt mereu fericită când te văd. Poate prea fericită.

— Nu există prea mult când e vorba de fericire.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, i s-au înceţoşat ei ochii. Mă gândesc prea mult la tine.

— Obsesia este reciprocă.

A scos din buzunar o pereche de mănuşi de piele, de mărimea celor pentru copii.

— Ce sunt alea?

— Victoria le-a uitat la Weston House când a fost în vizită. Am fost extrem de fericit să dau de ele în bibliotecă printre cărţi pentru că mi-au oferit motivul ideal ca să-ţi fac o vizită acum, în loc să aştept să vii la mine la adăpostul întunericului.

Ea a clătinat din cap.

— Noi doi facem o pereche extraordinară, s-a îndepărtat ea. Vrei un sherry?

— Da, mi-ar plăcea.

Leela a traversat camera ca să pregătească băuturile. Sticla s-a ciocnit de pahare în timp ce turna băutura. Privirea lui Hunt s-a fixat pe hârtiile de pe biroul ei. A recunoscut sigiliul lui Devon.

— Faci afaceri cu Devon?

— Da. De fapt, sunt pe cale să închei nişte afaceri cu el.

A privit în jos peste hârtii, printre care a zărit un act de vânzare.

— Ce fel de afaceri?

— I-am vândut Parkwood. El intenţionează să o includă în moştenire, astfel încât nici o viitoare contesă să nu mai poată pune mâna pe ea.

— I-ai vândut casa văduvelor? s-a întors el să se uite la ea. Aşa, pur şi simplu?

— I-am vândut-o la un preţ excelent.

— De ce nu-mi spui tot? a iscodit-o el. Ceva nu era în regulă. A studiat-o. Sclipirea din ochii ei, roşeaţa din obraji. Îţi doreai casa aceea.

— Ei bine, mi-a forţat mâna. Ea i-a întins paharul de sherry.

— Cum adică?

— Amenințându-mă că va face publică aventura noastră.

— Devon ştie? a rămas el cu gura căscată.

— Da, a fost vorba pur şi simplu de ghinion. Se pare că are un prieten care locuieşte lângă tine.

— Lady Bellmore.

— Cine este?

— O văduvă. Este amanta lui Devon.

— E adevărat? Şi-a luat ea paharul de sherry şi s-a aşezat în fotoliul ei capitonat. Ei bine, se pare că acesta este norocul nostru că amanta lui Edgar locuieşte vizavi de tine. M-a văzut părăsind Weston House noaptea târziu.

— La naiba! a zis el. Parkwood reprezenta o proprietate foarte importantă pentru Leela, iar lipsa lui de discreţie o obligase să renunţe la ea. Îmi pare rău.

— Nu trebuie, nu e cazul, i-a făcut ea semn spre scaunul de lângă ea. Părea extraordinar de optimistă pentru cineva care tocmai pierduse o proprietate valoroasă. Totul a mers cum nu se poate mai bine.

— Cum poţi spune aşa ceva? s-a foit el pe scaun. Toate astea sunt doar din vina mea.

— Nu mai încerca să-ţi asumi victoria care îmi aparţine doar mie.

— Cum poţi să spui că asta este o victorie pentru tine?

Triumful i-a luminat chipul.

— Pentru că acum am bani să-mi cumpăr fabrica de hârtie.

— Dar cu ce preţ? Ai fost forţată să vinzi Parkwood.

— Casa aceea a simbolizat un refugiu. Tori a fost singura mea legătură cu Lambert Hall şi, acum că Edgar a gonit-o, a venit timpul să întrerup orice legătură cu această casă şi cu cei care locuiesc acolo.

— Chiar nu-ţi pare rău că ai pierdut casa?

— Recunosc, am fost tentată să-i las pe Tori şi pe

domnul Foster să locuiască acolo şi să adune chiriile de la fermele pe care mi le-a lăsat Douglas. Doar pentru a-i face în ciudă lui Devon.

— Să nu-mi spui că ai vândut şi fermele? Din câte ştia Hunt, fermele erau singurele ei surse veritabile de venit. Cu excepţia cazului în care fratele ei, oriunde s-ar fi aflat, nu i-ar fi oferit o dotă.

— Bineînţeles că nu am renunţat la ferme. Desigur, Edgar le-a vrut, dar eu am refuzat. O să aibă doar Parkwood şi nimic altceva, a făcut ea o pauză. În plus, Douglas a stipulat în testamentul său că, dacă vreau să-i vând Parkwood lui Edgar, el trebuie să o cumpere la preţul pieţei.

— Şi să înţeleg că Devon ţi-a promis că va păstra secretul.

— Asta era şi ideea.

— Ai încredere în cuvântul lui?

— În general? Nu. Cu toate acestea, ultimul lucru pe care Edgar şi-l doreşte este un alt scandal legat de familia Devon. Intenţionează să se căsătorească cât mai curând posibil pentru a găsi o înlocuitoare pentru poziţia de contesă de Devon.

— Vei rămâne în continuare contesa văduvă.

— Adevărat. Dar nu intenţionez să ies în societate. Îi dispreţuiesc pe cei din înalta societate la fel de mult cât mă dispreţuiesc şi ei pe mine. Probabil că sunt mult mai dornică să scap de *înalta societate* decât îşi doreşte Edgar să scape de mine.

— Şi ce se întâmplă acum?

— Am trimis deja vorbă avocatului meu, domnul Sherman din Coventry, să se ocupe de documentele pentru cumpărarea fabricii. Apoi, presupun că trebuie să învăţ cum să conduc o fabrică de hârtie.

— Greşit, s-a ridicat el în picioare şi a căzut în genunchi în faţa ei. În continuare, o să-mi fac de cap cu tine.

— Acum? Aici?

El a început să-i ridice marginile rochiei.

— De ce crezi că am inventat o scuză să vin să te

văd?

— A fost foarte isteţ din partea ta. L-a privit ea cum îi dezgolea genunchii îmbrăcaţi în ciorapi.

— Într-adevăr, a fost el de acord. Mâna lui i s-a pierdut sub fustele ei. Şi acum am de gând să fiu recompensat

— Foarte drăguţ din partea ta.

*

Tori a primit coşul cu mâncare de la Leela.

— Chiar trebuie să încetezi să ne mai aduci de mâncare. Nu suntem săraci.

Leela şi-a scos mantia.

— Îmi rezerv dreptul de a aduce cadouri fiicei mele vitrege ori de câte ori am chef. La începutul săptămânii, ea trimisese cărbuni, lumânări şi produse alimentare uscate, inclusiv ceai şi cuburi de zahăr.

— Un cadou din când în când, cu diverse ocazii, fie, a acceptat Tori, dar tu ne-ai dăruit mult prea mult. În curând vom rămâne fără spaţiu unde să le depozitez.

— Nu exagera, a examinat Leela camera. Nu am trimis atât de multe.

Noua casă a lui Tori avea un perete comun cu casa din spatele său. Modesta locuinţă era formată din trei camere micuţe: două camere pe care nu apucase să le vadă, aflate la etaj şi acest spaţiu confortabil care servea atât ca bucătărie, spaţiu de luat masa, dar şi ca sufragerie. O sobă pe cărbune încălzea încăperea. Tavanele erau joase, iar ferestrele înguste proiectate doar pe un singur perete nu ofereau prea multă lumină. Dar Tori păstra totul în perfectă ordine şi s-a simţit cumva acasă, în ciuda condiţiilor sărăcăcioase.

— Amândoi sunteţi întotdeauna bine-veniţi să staţi cu mine la Peckham House, a spus Leela, pentru a nu ştiu câta oară.

Tori a zâmbit. Purta o altă rochie simplă, dintr-o stofă groasă, care se oprea la glezne, dar ochii ei erau limpezi şi

strălucitori, iar o umbră de roşeaţă îi colora obrajii.

— Eşti atât de îngrozită de condiţiile mele modeste de trai?

— Deloc. Vreau doar ca tu să te simţi bine.

Tori s-a dus spre sobă să pregătească ceaiul.

— Sunt fericită. Ăsta este cel mai important.

Leela s-a aşezat pe unul dintre cele două scaune cu spătarul tapisat, singurul loc unde te puteai aşeza din toată camera.

Tapiţeria era atât de uzată, încât Leela nu a reuşit să distingă culoarea originală. Deja făcea planuri în mintea ei cum să le trimită o canapea pentru ca Tori să aibă un loc mai confortabil unde să stea. Leela a privit-o pe Tori cum turna ceaiul.

— Totul este în regulă?

Ochii lui Tori străluceau.

— Totul este excelent. Domnul Foster este amabil, atent şi foarte iubitor, s-a îmbujorat ea rostind ultimele cuvinte, iar Leela le-a descifrat ca pe un semn că Tori considera că ceea ce se petrecea în patul conjugal era de-a dreptul satisfăcător.

— Şi unde este domnul Foster? şi-a sorbit Leela ceaiul.

— Îşi caută un loc de muncă, a explicat Tori aşezată pe singurul scaun din cameră. Sunt două anunţuri de locuri de muncă pe Bond Street pe care le are în vedere. Avem mari speranţe că el îşi va găsi curând ceva de muncă.

— Oamenii încă îl refuză?

— Mi-e teamă că da, a spus ea şi îngrijorarea i-a umbrit privirea. Ai vorbit cu Huntington? E bine?

— Da.

Obrajii Leelei s-au încălzit la amintirea serii în care jucaseră golf pe terenul din grădina lui Hunt. De fiecare dată când rata gaura, trebuia să-şi dea jos o piesă de îmbrăcăminte. Inutil să mai menţioneze că Hunt făcuse tot ce îi stătuse în putinţă pentru a o încălzi.

— Şi? a îndemnat-o Tori, scoţând-o pe Leela din gândurile ei.

— Am vorbit cu ducele. M-a rugat să te asigur că nu-ţi poartă pică şi că îţi acceptă scuzele necondiţionat.

— Este un om foarte bun, a spus Tori, cercetând-o cu privirea. Ai petrecut mai mult timp cu ducele?

— Ne întâlnim ocazional, s-a foit Leela în scaun. Voia să-i spună lui Tori despre legătura ei cu Hunt, dar a considerat că era prea devreme. Cred că s-ar putea spune că am devenit prieteni.

— Da? Sunt atât de bucuroasă, şi-a strâns Tori mâinile pe piept. Hunt merită o prietenă ca tine. Mă face să mă simt mai puţin vinovată să ştiu că nu este complet singur.

— Se descurcă, te asigur.

— Poate că îl va ajuta pe domnul Foster să-şi găsească o slujbă.

— Nu, a spus Leela ferm. Nu va face aşa ceva. Este foarte supărat pe domnul Foster pentru că l-a trădat.

— O! s-a dezumflat Tori un pic. Înţeleg.

— Dar te voi ajuta cât pot eu de mult. Nu-mi place să văd că te confrunţi cu astfel de situaţii dificile.

— Nu este deloc dificil să fii căsătorită cu domnul Foster, a zâmbit Tori. Ştii că nu mi-a păsat niciodată de rochii de mătase şi de baluri strălucitoare. Eu şi domnul Foster facem împreună lucrurile care îmi plac cu adevărat. Citim şi discutăm despre cărţi, mergem la plimbare. Ne înţelegem.

Uşa s-a deschis şi domnul Foster a intrat.

— Draga mea, am sosit.

Purta un costum maro simplu şi avea o ţinută îngrijită. A tresărit când a văzut-o pe Leela.

— O, îmi cer iertare, Lady Devon. Nu mi-am dat seama că avem un oaspete.

— Bine ai venit acasă, dragă! s-a îndreptat Tori spre soţul ei şi şi-a strecurat braţul pe după al lui.

Privirile lor s-au întâlnit şi căldura a apărut între ei. Tandreţea şi atracţia fizică dintre Tori şi soţul ei erau la fel de evidente ca nişte scrijelituri pe un perete.

Leela a simţit o durere în piept. Spre surprinderea ei, o invidia pe fiica ei vitregă. Tori pierduse plăcerile materiale

ale vieţii, dar câştigase un soţ care o iubea, un camarad de drum cu care să-şi împărtăşească viaţa.

— Vino şi salută oaspetele nostru, şi-a atras Tori soţul mai aproape.

— Domnule Foster, a spus Leela. Sper că eşti bine.

— Da. Trebuie să vă mulţumesc pentru darurile generoase. Sper că vă bucuraţi de vizita pe care i-aţi făcut-o… ă… soţiei mele.

Stătea în spatele scaunului lui Tori, cu mâna pe umărul ei. Nu era nici un alt loc în cameră unde să se aşeze.

— Mă bucur foarte mult de compania soţiei dumitale. Totuşi, pe dumneata am venit să te văd.

— Pe mine? a întrebat-o el.

— Pe el? a spus Tori în acelaşi timp.

— Da, a afirmat Leela. Sunt în plin proces de achiziţie a unei fabrici de hârtie care va avea nevoie de un tânăr inteligent care să se ocupe de procesul de producţie. Sper că vei accepta postul. Asta ar implica o mutare în Oxfordshire.

— Dar nu am cunoştinţe despre cum se conduce o fabrică, a protestat el, deşi o expresie plină de speranţă i-a luminat trăsăturile. Nu aş vrea să răspund ofertei dumneavoastră generoase cu o lipsă de profesionalism din partea mea.

— Excelenţa Sa m-a asigurat că eşti un tânăr inteligent. Actualul manager, domnul Avery, va rămâne pe poziţie. Este un om foarte capabil şi te va instrui cum să lucrezi alături de el.

— Fabrica merge bine în acest moment? a întrebat el.

Leela a aprobat din cap.

— Avocatul meu m-a asigurat că fabrica de hârtie este foarte profitabilă sub îndrumarea domnului Avery.

Tori şi domnul Foster se uitau unul la celălalt. Un licăr de speranţă a apărut între ei. Domnul Foster s-a uitat înapoi la Leela şi a înghiţit în sec.

— Este o ofertă foarte generoasă.

Tori a sărit de pe scaun şi cuprins-o pe Leela într-o

îmbrăţişare puternică.

— Îmi eşti atât de dragă. Nu te va dezamăgi.

— Victoria, stai, a spus domnul Foster.

— Da? şi-a privit Tori soţul cu nerăbdare.

— După cum spuneam, oferta dumneavoastră este foarte generoasă, Lady Devon, dar nu pot accepta.

— Nu poţi? s-au rotunjit ochii lui Tori de uimire.

— De ce nu?

— Nu sunt pregătit să conduc o fabrică şi nu aş vrea să profit de generozitatea şi bunăvoinţa lui Lady Devon.

— Nu sunt îngrijorată în ceea ce priveşte abilităţile dumitale, l-a asigurat Leela. Excelenţa Sa a spus că eşti un tânăr extrem de capabil.

— Sunt măgulit că a spus asta, dar nu pot accepta.

— Nu vrei să-ţi las puţin timp să te gândeşti la asta înainte de a-mi respinge definitiv oferta? l-a întrebat Leela.

— Răspunsul meu va fi acelaşi.

— Îmi pare rău să aud asta, a oftat Leela.

Trăsăturile lui s-au înmuiat.

— Apreciez preocuparea domniei voastre pentru bunăstarea fiicei vitrege, a spus el politicos. Vă dau cuvântul meu că voi avea grijă de doamna Foster. Dar nu pot accepta mila. Eu şi soţia mea trebuie să ne urmăm propriul destin.

— Nu este vorba despre milă, iubirea mea, a spus Tori cu blândeţe

. Îţi oferă un loc de muncă.

— Lady Devon are deja un manager capabil. Nu are nevoie de mine. Am învăţat multe în timp ce am lucrat pentru Excelenţa Sa. Sunt convins că experienţa mea mă va ajuta să-mi asigur o situaţie pe baza propriilor mele merite.

Leela a admirat determinarea tânărului de a reuşi fără ajutorul primit din partea familiei bogate a noii sale soţii.

— Sunt dezamăgită, a spus ea cu un zâmbet cald, dar îţi înţeleg decizia.

— Mulţumesc, Lady Devon, a făcut domnul Foster o pauză. În ceea ce-l priveşte pe Excelenţa Sa, regret sincer

orice inconvenient pe care i l-am provocat, dar nu regret că m-am căsătorit cu soţia mea.

— Poate că Huntington va veni în cele din urmă să se convingă singur de asta, a spus Leela, dar va mai dura o perioadă.

Tori s-a încruntat, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva.

— Dar mai este ceva ce nu înţeleg.

— Ce anume? a întrebat Leela.

— De ce a trebuit să cumperi musai o fabrică de hârtie?

Leela a băut şi ultima înghiţitură de ceai.

— Cred că este timpul să aflaţi amândoi cine a scris *Călătorii în Arabia.*

Capitolul 27

— A fost bine? a întrebat Leela goală, îngenuncheată pe podeaua dormitorului ei, în faţa lui Hunt.

— A fost minunat, a privit Hunt în jos la zeiţa îngenuncheată, la sânii ei superbi, la pielea ei netedă şi goală, cu nuanţe calde. Dacă ai fi continuat, aş fi luat-o razna.

Picioarele încă îi tremurau în urma eliberării. Orgasmul fusese rapid şi intens, imaginea buzelor Leelei înfăşurate în jurul bărbăţiei lui fiind la fel de erotică precum cea pe care o simţise când fusese în gura ei fierbinte şi nerăbdătoare. Nu îşi imaginase niciodată că o doamnă educată ar fi putut să fie atrasă de jocurile erotice aşa ca Leela. Ea insistase să înveţe cum să-şi folosească gura pentru a-i aduce plăcere în acelaşi mod în care o făcuse el. Hunt nu fusese suficient de gentleman pentru a-i refuza cererea.

— Putem încerca din nou dacă vrei, s-a oferit ea. Cred că m-am prins cum se face.

— O mi-ar plăcea, a luat-o el de mâini şi a ajutat-o să

se ridice. Dar s-ar putea să mor de plăcere dacă mă desfeţi cu gura ta prea curând. Un bărbat are nevoie de răgaz ca să-şi refacă forţele.

S-au prăbuşit împreună pe lenjeriile de pat mototolite, goi şi îmbrăţişaţi. În ultimele săptămâni, începuse să o viziteze pe Leela la Peckham House, în special la adăpostul întunericului, sosind după ce servitorii plecau după serviciul de după-amiază. Se strecura la miezul nopţii printr-o uşă laterală lăsată deschisă şi pleca la cinci dimineaţa, înainte ca servitorii să-şi înceapă activităţile. Leela îi acaparase gândurile, mai ales când nu erau împreună. Îşi petrecea zilele agitat, aşteptând cu nerăbdare să vină seara, ca să o poată vedea. S-au culcat pe patul confortabil, din puf al Leelei. Hunt era întins, iar Leela ghemuită lângă el.

— Cum merge cu achiziţionarea fabricii? a întrebat-o el.

— Foarte bine. Luna viitoare ar trebui să se finalizeze. Domnul Avery, managerul fabricii, a examinat deja o copie a celui de-al treilea volum şi este gata să înceapă tipărirea de îndată ce lansez comanda.

— Şi ai de gând să-l angajezi pe Foster să administreze fabrica.

— Aşa am vrut, dar m-a refuzat.

— Serios? De ce? Am crezut că este disperat să-şi găsească de lucru.

— Domnul Foster este hotărât să nu accepte ceea ce crede că e un gest de milă din partea familiei soţiei sale. Are încredere că poate reuşi doar bazându-se pe eforturile lui.

— Tânăr fără minte. Ar fi trebuit să accepte oferta ta. Nu va mai primi alta care să fie măcar pe jumătate la fel de generoasă. Dacă ne gândim la felul în care m-a trădat.

— Mi-a spus cât de mult regretă orice neajuns pe care ţi l-a provocat.

— Neajuns, a mormăit Hunt. Halal mod de a spune că m-a transformat în măscăriciul sezonului.

— Ştiu că nu-l poţi ierta pentru ceea ce ţi-a făcut, dar cred că domnul Foster este foarte îndrăgostit de Tori şi s-a

lăsat dus de sentimente. Cu siguranţă poţi înţelege asta.

— Hm, şi-a plimbat el mâna pe spatele ei şi peste şolduri. Cu siguranţă pot înţelege cum este să fii sub vraja unei femei încântătoare. Dar să rişti totul? Să-ţi asumi sărăcia? Să o accepţi de bunăvoie, asta este cu totul o altă chestiune.

Jucăuşă, l-a muşcat de piept.

— Nimeni nu va crede vreodată despre tine că ai fi vreun romantic, domnule Regulile Trebuie Respectate Întotdeauna.

— Au! a plesnit-o el peste fund. Fii atentă. Ai putea trezi fiara din mine.

— Aş vrea să am parte de norocul ăsta, s-a ridicat ea pentru a-şi apăsa buzele de ale lui. Limbile lor s-au împletit încet într-un sărut intens. Excitaţia s-a simţit şi între picioarele lui Hunt iar ea a sesizat asta. Mm, într-adevăr simt cum se trezeşte fiara din tine.

— Ce pot să spun? a zâmbit el. Mă faci să mă simt la fel de ridicol ca un băiat de cincisprezece ani. A sărit din pat.

— Îmi este sete. Voi avea nevoie de nişte apă, dacă mai doreşti să te satisfac.

Ea s-a ridicat şi şi-a aşezat pernele la spate, înainte de a se sprijini de ele.

— Satisfacţia nu a fost niciodată o problemă pentru noi.

El şi-a turnat nişte apă.

— Un adevăr mai mare nici că puteai rosti, a întins el paharul. Vrei?

— Nu, mulţumesc.

A luat o înghiţitură de apă, admirând imaginea încântătoare a corpului ei gol tolănit peste perne. Schimbându-şi poziţia, aproape că s-a împiedicat de o valiză veche şi decolorată, aflată pe podea.

— Ce e asta?

— Una dintre genţile mele de călătorie, a căscat ea, ridicându-şi braţele în aer. Am pus în ea doar lucrurile pe care îmi place să le iau cu mine când călătoresc.

— Şi de ce e aici?

— Le verific, ca să decid ce să iau cu mine când voi pleca în Maroc.

— Pleci? aproape că s-a înecat el cu apa.

— Nu, nu chiar acum, i-a zâmbit ea. Şi-a deschis larg braţele, făcându-i semn. Întoarce-te în pat. Ţi-ai băut apa.

— Când pleci? a întrebat el nervos.

— Nu ştiu sigur.

Muşchii gâtului i s-au încordat.

— Cu siguranţă ai deja ceva în minte.

— Aş vrea să rămân până la lansarea celui de-al doilea volum din *Călătorii în Arabia.* Călătoream când a apărut primul volum şi sunt destul de curioasă să văd cum va fi primit cel de-al doilea.

A pus paharul jos cu o mişcare bruscă.

— Asta se va întâmpla peste trei săptămâni. Al doilea volumul va fi publicat în trei săptămâni şi după aceea ai de gând să pleci în Maroc? Pentru cât timp?

— Cred că voi fi plecată câteva luni. Voi lua un vapor spre Gibraltar şi apoi spre Tanger.

A încercat să-şi mascheze şocul deşi simţea că nu mai avea aer.

— Mă părăseşti atât de curând?

— Eşti oricând bine-venit să-mi ţii companie.

— În Maroc? a spus el zeflemitor. Cred că înţelegi foarte bine că nu pot să-mi las îndatoririle legate de ducat. Am responsabilităţi.

— Şi cu toate acestea, ai dori să nu ţin cont de îndatoririle mele în timp ce viaţa ta poate continua ca înainte.

Hunt a înlemnit.

— N-am crezut că ultimele săptămâni petrecute împreună au fost pentru tine o pierdere de timp.

El ar fi descris această aventură minunată cu Leela drept cea mai bună perioadă din viaţa lui.

— Ştii că nu am vrut să sune chiar aşa, i-a zis ea. L-a privit în continuare foarte atentă. Nu-mi cere să stau aici până când te vei sătura de mine.

— Despre asta e vorba? a întrebat-o el. A păşit spre ea, lovind valiza veche, piciorul lui intrând în contact cu ceva tare din interiorul bagajului. Durerea i-a ajuns la degetul mare de la picior. Nu mă voi plictisi niciodată de tine. În nici un caz.

— Chiar dacă aventura noastră va continua şi în următorul deceniu, în cele din urmă tot va trebui să îţi găseşti o soţie şi să ai un moştenitor.

— Dar mai este mult până atunci. Nu trebuie să ne gândim la asta acum.

— Totuşi, va veni şi acel moment în cele din urmă.

— Despre asta este vorba? Vrei să mă pedepseşti pentru că vreau să-mi fac datoria? Cu siguranţă ştii că aş rămâne cu tine pentru totdeauna dacă aş putea.

— Dar nu poţi. Aşa că trebuie să am grijă şi de viitorul meu, pentru a avea o poliţă de asigurare în momentul în care vei fi ocupat cu responsabilităţile ducatului şi o să ai o soţie şi copii.

— Dar de ce trebuie să pleci acum? a încercat el să-şi ascundă disperarea. Am sperat că vom petrece câţiva ani buni împreună. Ai fost de acord cu o aventură de lungă durată. Ce s-a întâmplat între timp?

— Cred că vina este doar a mea, a spus ea încet. Relaţia cu tine m-a schimbat.

— În ce fel? a vrut el să ştie. Ce făcuse să o alunge? Cu ce te-am jignit?

— Nu ai făcut nimic rău. Ai fost foarte drăguţ.

— Atunci, de ce pleci?

— De când eram tânără, am visat să călătoresc prin lume şi să-mi documentez experienţele. În sfârşit, mă aflu în situaţia de a face acest lucru. Am mijloacele financiare pentru a-mi finanţa călătoriile şi o modalitate de a-mi face cunoscute cărţile în lume. Nu cred că starea aceasta de graţie va dura prea mult. Mă voi întoarce în decurs de un an.

— Ar putea fi la fel de bine o eternitate, a spus el tăios. Spune-mi adevărul. De ce crezi că trebuie să pleci atât de curând?

— Pentru că nu pot suporta să rămân. Mă gândesc la tine constant. Mi-e dor de tine când nu suntem împreună, ceea ce este ridicol pentru că suntem împreună în fiecare seară. Eşti ca o stare febrilă care nu dispare niciodată.

— Şi eu simt la fel. Dar, fiind o persoană raţională, interpretez acele sentimente ca pe un motiv pentru a rămâne împreună cât mai mult timp posibil.

— Devin mult prea ataşată de tine. Mi-ai arătat ce înseamnă să ai cu adevărat parte de un partener romantic.

— Şi, prin urmare, ai cu atât mai multe motive să rămâi cu mine.

— Aşa aş fi tentată, a spus ea tremurând, dar nu pot să-mi construiesc viaţa în jurul tău. Este atât de tentant să te concentrezi doar asupra prezentului şi să nu îţi pese de viitor, dar nu pot. Când o să te căsătoreşti…

A întrerupt-o brusc.

— Nu o să-mi pese niciodată de nimeni aşa cum îmi pasă de tine. Chiar dacă va fi vorba despre soţia mea.

— Dar vei găsi un fel de linişte cu ea, dacă alegi cu înţelepciune. Şi ea îţi va oferi copii. Viaţa ta va fi fericită, chiar dacă nu va fi tocmai idealul pe care ţi l-ai fi dorit.

— Leela, a implorat-o el. O simţea deja atât de departe. De cât timp îşi plănuise evadarea? Te rog să nu faci asta.

— În timp ce tu vei avea îndatoririle tale şi familia ta, eu voi fi o femeie între două vârste, fără soţ sau copii şi cu foarte puţine perspective…

— Dar îmi tot repeţi că nu vrei să te recăsătoreşti.

— Am spus asta. Şi asta am crezut când ţi-am spus-o. Dar timpul petrecut împreună mi-a schimbat perspectiva. Mi-ai arătat cum ar putea arăta o căsnicie plină de iubire. M-ai făcut să îmi doresc să găsesc un tovarăş de viaţă.

— Prin urmare, amărăciunea i s-a urcat din piept spre gât, eşti dornică să mă înlocuieşti înainte să ne dai măcar o şansă.

— De parcă te-ar putea înlocui cineva, a zâmbit ea blând, plină de tristeţe. Dar este posibil să găsesc un prieten iubitor, cineva cu care să-mi împărtăşesc viaţa. Un

om care acceptă faptul că scriu. Cineva care ar putea chiar să călătorească cu mine. Trebuie să fiu deschisă în faţa unei astfel de şanse. Cu siguranţă, nu ai vrea să mă condamni la o viaţă de una singură odată ce terminăm unul cu celălalt.

— Dar de ce trebuie să începi chiar acum?

— Pentru că, dacă mai rămân mult cu tine, nu aş mai avea puterea să te părăsesc. Trebuie să-mi continui munca. Trebuie să mă întorc la călătorii, să mă bucur de lucrurile care mă încântă şi mă inspiră, înainte să mă pierd complet în tine şi în acest vis minunat despre care uneori uit că nu poate fi niciodată adevărat.

Voia să o scuture. Să-i spună ceva care s-o facă să vibreze. Renunţa la tot ce-i legase. De abia reuşiseră să se deschidă unul faţă de celălalt şi deja îl arunca la coş ca pe un rest de mâncare uitat de la cina din seara precedentă. A avut senzaţia că sufletul i s-a spart în milioane de cioburi. Nu şi-a dat seama că ar putea şi aibă parte de atât de multă durere.

— Înţeleg, a întins el orbeşte mâna după pantaloni şi i-a pus pe el

Ea s-a ridicat.

— Stai puţin. Pleci? Acum?

— Cred că tocmai ai pus punct aventurii noastre, a replicat el. Nu mai putea sta. Dacă mai rămânea doar o clipă cu ea, ar fi fost pierdut. Ceea ce face ca acesta să fie un moment ideal pentru plecarea mea.

— Dar nu încă, s-a ridicat ea, întinzându-şi mâna spre halat. Mai avem încă o lună şi ceva pentru a ne bucura unul de celălalt.

Şi-a tras cămaşa peste cap. Încă o lună cu ea, ştiind că totul se va termina în curând, ar fi fost o agonie. S-ar fi simţit de parcă ar fi aşteptat să cadă securea călăului. Nu, cel mai bine era să pună capăt aventurii, o dată pentru totdeauna. Când încă mai era capabil să plece.

— Cred că o ruptură curată e spre binele nostru, nu crezi?

— Nu, nu cred. Nu pleca. Este prea devreme.

El a sesizat panica din vocea ei în timp ce-şi strângea lucrurile.

— Noapte bună, Leela, a rostit el de-abia reuşind să spună cuvintele din pricina durerii sufocante din gât. Îţi doresc mult succes.

— Fugi din nou după ce am făcut dragoste, a răspuns ea. Ai promis că nu vei mai face asta niciodată.

— Nici să nu încerci! a spus el cu sângele fierbând de furie. S-a întors brusc spre ea. Tu eşti cea care mă abandonează şi amândoi ştim asta. Nu pretinde că lucrurile sunt altfel. Tu eşti cea care pleacă. Şi eu sunt cel care trebuie să îmi refac viaţa în timp ce tu fugi din nou.

— Nu fug. Îmi revendic viaţa, munca mea, i-au fremătat nările. Te-ai supărat pentru că refuz să-ţi fac pe plac. Vrei să stau să aştept ca amanta aceea a ta, să fiu o altă jucărie cu care să te distrezi ori de cate ori simţi nevoia. Poate ar trebui să te întrebi dacă vechea ta amantă este încă disponibilă.

Ca şi cum Leela ar fi putut fi vreo amantă pe care ar fi putut să o dea deoparte. În schimb, simţea că pierde o parte din fiinţa lui. Abia putea respira de durere, de parcă i s-ar fi amputat un membru.

— Aş putea să mă interesez dacă Georgina mai este disponibilă. La urma urmei, ea încă locuieşte într-o casă care-mi aparţine.

— Cât de convenabil pentru tine, a spus ea cu amărăciune din spatele lui.

Hunt a deschis uşa şi s-a strecurat în tăcere, călcând cu grijă prin coridorul întunecat, cu degetul mare de la picior pulsând de durere, prefăcându-se că lumea lui nu se prăbuşise chiar în acel moment.

Capitolul 28

— Este un lucru bun că te-ai căsătorit cu *ajnabi,* i-a spus *Citi* Leelei. Un bărbat arab are nevoie de o soţie care

să ştie să gătească.

— Nu m-am căsătorit cu un străin, a corectat-o Leela. Douglas a fost englez.

— *Citi* crede că oricine nu este arab este străin, i-a explicat Reema, una dintre verişoarele recent descoperite ale Leelei

— Delilah are servitori, a spus Hanna, o altă verişoară pe care Leela o întâlnise pentru prima dată în urmă cu câteva zile, după ce venise la Manchester să o viziteze pe *Citi*. Avea atât de mulţi veri încât era greu să le ţină evidenţa. Este norocoasă că nu trebuie să gătească.

— Trebuie să fie frumos să vii doar la masă şi toate să fie deja pregătite pentru tine, a spus Reema melancolică.

Stăteau în jurul mesei rotunde de bucătărie a mătuşii Hajar, rulând frunze de viţă-de-vie. Cel puţin, Leela încerca să îşi desăvârşească tehnica. A aliniat cu grijă amestecul de orez şi carne tocată de miel pe foaia de viţă-de-vie. Îndesând ambele capete, ea a început să ruleze amestecul.

— *Mish hake,* a clătinat din cap *Citi* într-un fel care a făcut-o pe Leela să se simtă că a greşit iremediabil. Nu e bine, a bodogănit bătrâna cu o voce răguşită, condimentată de ani de fumat. O expresie acră era permanent gravată pe chipul ridat al lui *Citi.* Gura ei părea îngheţată pe faţa încreţită din cauza deceniilor de fumat narghilea. Ai pus prea multă umplutură, a admonestat-o pe Leela în arabă. Se va rupe odată ce orezul se va umfla când va fierbe.

Ea a luat *warak enab*-ul Leelei, l-a desfăcut, a aruncat jumătate din umplutură şi a rulat din nou foaia de viţă-de-vie, într-un timp record pentru Leela.

— Imaginează-ţi că nu trebuie să speli vasele niciodată, a murmurat Fiona Kate, sora mai mică a Hannei, cu o expresie gânditoare pe chip. Ar fi un vis devenit realitate.

— Nu mai visa, a spus mătuşa Hajar, mama Hannei şi a Fionei Kate, sora mai mică a mamei Leelei. Pentru că vei spăla vase în curând. Imediat după ce mâncăm.

Buna dispoziţie a sclipit în ochii Fionei Kate.

— Merită să te căsătoreşti cu un *ajnabi* dacă asta

înseamnă să nu mai speli niciodată vasele.

Hanna a studiat-o pe Leela cu nişte ochi creionaţi cu kohl, care se asortau cu părul ei lucios, nisipiu.

— Leela, ai frecat vreodată la o oală?

Leela s-a înroşit.

— Nu cred.

Celelalte fete din jurul mesei au izbucnit în râs. Leela a zâmbit, bucurându-se de tachinările lor blânde. A simţit un sentiment autentic de căldură şi camaraderie în prezenţa acestor tinere femei, chiar unul de apartenenţă, fapt care nu i se întâmplase până atunci. Bineînţeles, se putea amesteca în aristocraţia în care se născuse, mai ales când era îmbrăcată în rochiile ei fine şi făcea apel la manierele de contesă. Dar, în adâncul sufletului, ştia că nu făcea parte din aceeaşi lume.

Faptul că era aici, la masa mătuşii Hajar, o făcea să se simtă diferit. Era prima dată când întâlnea oameni care erau aproape la fel ca ea. Deşi verişoarele ei făceau parte aproape exclusiv din clasa de mijloc, aflate la o diferenţă economică considerabilă faţă de situaţia Leelei, avea încă multe în comun cu ele.

La rândul lor, acestea erau un amestec de cultură arabă şi engleză. Desigur, simţise o afinitate şi pentru rudele pe care le întâlnise în Palestina, dar nu fusese nimic de genul acesta. Femeile acestea tinere, deşi de origine arabă, se născuseră şi crescuseră în Anglia – la fel ca Leela. Fuseseră nevoite să treacă prin aceleaşi experienţe şi dificultăţi majore în existenţele lor. Se simţea ciudat, ca şi când ar fi fost acasă, în acest grup de femei zgomotoase, care râdeau şi se certau de multe ori.

Şi care au ajutat-o să nu se mai gândească la Hunt. Îi era atât de dor de el, încât resimţise despărţirea ca pe o durere fizică. Plecase din Londra aproape imediat după aceea. Revederea lui *Citi* şi întâlnirea cu familia pe care nu o cunoscuse niciodată o ajutaseră să-şi mute atenţia de la golul uriaş din inima ei, lăsat de locul pe care îl ocupase Hunt.

— Delilah, trebuie să ne invidiezi pentru că trebuie să

ne spălăm hainele, a întins Hanna mâna după o altă frunză de viţă-de-vie.

— De fapt, există un lucru care-mi stârneşte invidia, i-a spus Leela.

Sprâncenele întunecate ale frumoasei ei verişoare s-au arcuit şi mai tare.

— Şi care ar fi acesta?

— Cum naiba reuşeşti să ai părul atât de drept?

— Aşa este! i-a aruncat Aliya, o altă verişoară, cu ochi mari de căprioară şi pometi ascuţiţi, o privire complice Leelei. Nu este corect să aibă părul drept. Mi se pare că l-a întins cu fierul de călcat.

— Ce pot să spun? a ridicat Hanna din umeri. Vorbea cu o aroganţă exagerată. *Min Allah.* E un dar de la Dumnezeu.

— Ai părul mamei tale, i-a spus Fiona Rate. Mătuşa Maryam avea părul creţ.

Leela s-a uitat la ea.

— Ai cunoscut-o pe mama mea?

— Desigur. Hanna s-a ridicat să aranjeze foile de viţă-de-vie rulate în ovalul uriaş comun situat în centrul mesei. Toţi cei de aici am cunoscut-o.

— Când aţi cunoscut-o? a întrebat-o Leela.

— Obişnuia să ne viziteze de două ori pe an, a spus mătuşa Hajar.

— Venea de la Londra şi rămânea două sau trei săptămâni, de fiecare dată.

— Serios?

În afară de *Citi,* pe care o vizitase în fiecare vară, familia mamei fusese un mister complet pentru Leela până acum. Ea crezuse că mama îşi abandonase restul rudelor, pentru a se adapta lumii aristocratice a tatei.

Ochii Fionei Kate au sclipit.

— Mătuşa Maryam obişnuia să spună poveşti atât de amuzante despre aristocraţii cu care se întâlnea.

— Nu ştiai? Unde credeai că se duce când pleca de acasă săptămâni întregi? a sesizat Hanna uimirea de pe chipul Leelei.

— Habar n-aveam, a simţit ea cum îi fuge pământul de sub picioare. De ce ţinuse aceste vizite secrete? Îmi amintesc că de câteva ori ea şi tata ne-au lăsat la moşie în timp ce ei erau plecaţi la Londra. Presupun că atunci ar fi putut veni la Manchester ca să vă viziteze. Dar de ce nu ne-a luat pe mine şi pe Alexander cu ea?

Degetele mătuşii Hajar s-au mişcat rapid în timp ce înfăşurau frunză după frunză.

— A crezut că este mai bine să procedeze aşa, ca să nu te deruteze.

— *Khalas*. Destul! s-a ridicat *Citi* de pe scaun.

Era masivă, în special în partea de sus a corpului şi s-a clătinat până la un taburet scund de paie unde se afla omniprezenta pipă de narghilea pe care Fiona Kate o pregătise pentru ea.

— De ce ne-ar fi derutat dacă i-am fi cunoscut familia? a întrebat Leela.

Toţi s-au ridicat, urmând exemplul lui *Citi.* Nu mai aveau frunze de viţă şi oala cu *warak enab* rulat era plină. În timp ce mătuşa şi verişoarele ei au spălat şi au curăţat masa, Leela s-a dus să stea cu *Citi.*

— De ce nu ne-a lăsat şi pe noi să vă cunoaştem? a întrebat Leela. De ce a considerat mama că ne va deruta?

Citi a tras din ţeava narghilelei, inspirând lung şi adânc.

— Tatăl tău era *ajnabi.* Eşti fiica unui marchiz. Noi suntem doar negustori.

— Dar voi sunteţi familia mea.

— Tu şi Alexander sunteţi *kubar.* Fratele tău este marchiz. Trebuia să te integrezi printre cei de rangul tatălui tău.

— Doar pentru că suntem aristocraţi, asta nu înseamnă că eu nu ar trebui să vă cunosc pe toţi, a insistat Leela.

Citi a clătinat din cap.

— Maryam avea dreptate. Ea ştia foarte bine că voi aparţineţi unei alte lumi. Nu poţi fi niciodată una de-a noastră.

— Dar atunci unde mi-e locul? Aristocraţia nu mă acceptă aşa cum sunt. De fapt, ceea ce-mi spui este că nu aparţin nici uneia dintre aceste lumi.

Citi a inspirat lung şi profund din narghilea.

— Trebuie să-ţi găseşti propria identitate.

— Ce înseamnă asta? S-a simţit în egală măsură şi disperată, şi pierdută. Nu înţeleg.

— O să înţelegi într-o zi, a bătut-o *Citi* uşor pe mână.

*

Secretarul lui Hunt şi-a băgat capul pe uşa biroului.

— Îmi cer scuze, se poate Excelenţă?

— Da, ce este, Banks? s-a străduit Hunt să-i vorbească pe un ton blând. Noul său secretar era destul de capabil, dar ducatul era mare şi complicat. Ar avea nevoie de luni întregi ca să-l înveţe pe tânăr. Din nou, l-a blestemat în tăcere pe Foster pentru fuga lui. Pe lângă toate astea, capul îi pulsa de durere şi îşi simţea pieptul prins în continuu ca într-o menghină. Avusese această stare de disconfort încă de la despărţirea lui de Leela, din dimineaţa trecută. Oricât de mult se străduise Hunt să se îngroape în muncă, nu reuşise să şi-o scoată din minte.

Banks a intrat în birou.

— Este vorba despre casa de pe Half Moon Street.

Fosta lui amantă locuia în acel imobil.

— Ce-i cu ea? Ţi-am spus să o vinzi.

Banks şi-a dres glasul.

— Se pare că doamna Redding, actualul chiriaş, nu vrea să părăsească casa.

— Chiar aşa? s-a mirat el. Nu părea a fi stilul Georginei. Ea, mai mult decât oricine altcineva, înţelegea că legătura lor nu era nimic altceva decât o simplă afacere. Şi acum se terminase. Nu o mai vizitase de câteva luni, dinainte de a frecventa Lambert Hall. Pur şi simplu nu reuşise până în acel moment să încheie oficial înţelegerea lor. Nu i-ai trimis doamnei Redding un cadou de despărţire, aşa cum ţi-am spus?

— Aşa am făcut, Excelenţă. Un colier cu diamante şi smarald cu cercei asortaţi. Aţi fost foarte generos.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Nu i-ai transmis că i-am acordat încă o lună în care mai poate locui în clădire până când îşi va găsi un alt protector?

— I-am transmis, Excelenţa Voastră, exact aşa cum aţi spus.

— Şi? şi-ar fi dorit el ca nefericitul să ajungă odată la subiect.

— Se pare că doamna Redding doreşte să vă vorbească.

— De ce? La naiba, Banks, ar trebui să te descurci fără să mă implici pe mine. Foster cu siguranţă ar fi făcut-o.

Urechile lui Banks s-au înroşit.

— Îmi cer scuze, Excelenţă. Mă voi duce personal să o vizitez pe doamna Redding şi voi închide această chestiune o dată pentru totdeauna.

— Nu te mai obosi, şi-a împins Hunt scaunul în spate cu zgomot când s-a ridicat în picioare. Mă voi ocupa personal de Georgina. Nu ar fi avut nici un fel de problemă să o facă. Era evident că nu avea nimic de făcut. Nişte aer proaspăt şi puţină mişcare l-ar fi putut ajuta să-şi limpezească gândurile.

— Îi voi transmite lui Hughes să-i spună vizitiului să se pregătească.

— Nu este nevoie. O să merg pe jos până acolo, a închis el uşa biroului în urma lui.

Era o zi răcoroasă, cu soarele ascuns în nori, însă Hunt de abia a observat lucrul acesta. Îndesându-şi mâinile în buzunarele paltonului, s-a îndreptat cu paşi mari spre proprietatea sa de pe Half Moon Street, o casă îngrijită, cu faţada de cărămidă, unde Georgina locuise în ultimii patru ani. Ea fusese prima lui amantă şi avea să fie şi ultima. Georgina l-a primit imediat ce a sosit.

— Excelenţa Voastră, l-a salutat ea.

Zâmbetul ei era cald şi amabil.

— Bună, Georgina, şi-a scos el pălăria şi haina, dându-le pe amândouă lacheului care aştepta şi care s-a făcut

nevăzut.

— Drăguţ din partea ta că te-ai gândit să mă vizitezi, a spus ea, invitându-l să i se alăture pe canapeaua de stofă.

— Nu prea mi-ai dat de ales.

— Amândoi ştim că nu este adevărat. Nimeni nu-l poate forţa pe ducele de Huntington să facă ceva ce nu doreşte.

El s-a aşezat, fără tragere de inimă.

— De ce a fost nevoie să vin până aici, Georgina?

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Tu eşti cea care mi-a cerut să te vizitez.

— Am înţeles că mă înlocuieşti.

— Nu te înlocuiesc. Doar pun punct înţelegerii noastre.

— După patru ani împreună.

— Exact.

Ce urmărea?

— Nu ai primit cadoul meu de despărţire?

— Ba da. A fost foarte generos.

— Atunci, care este problema?

— Am fost o companie potrivită pentru tine?

— Da, foarte potrivită.

— Înţeleg.

— Eu nu. A lăsat să i se vadă frustrarea. De ce m-ai chemat?

— Pentru că se obişnuieşte ca un protector să pună capăt personal unui acord ca al nostru. Nu prin intermediul unui secretar nou, despre care n-am auzit niciodată şi cu care nu am mai avut nici un fel de altfel de discuţii înainte.

Hunt a înţeles, în sfârşit. Îşi ofensase fosta amantă pentru că nu-i acordase atenţia cuvenită.

— Iartă-mă dacă te-am jignit. Nu am intenţionat asta. Am trecut printr-o perioadă dificilă.

— Am înţeles, a spus ea. Un sentiment de compasiune i-a umplut privirea Georginei, iar el ştia că se gândea la umilinţa publică provocată de fuga Victoriei, dar pe el îl răscolea abandonul Leelei. M-am gândit că ţi-ai putea dori o prelungire a înţelegerii noastre, pentru că rămâi fără nici un

alt angajament.

Nu era o propunere exagerată. Până de curând, înţelegerea sa cu Georgina era una pur şi simplu de afaceri, ideală, din cauza absenţei emoţiei, a ataşamentului sau a oricăror alte complicaţii dezagreabile. Dar acum, ideea de a plăti pentru sex i s-a părut lui Hunt nu numai dezgustătoare, ci şi fără sens şi lipsită de satisfacţie. Cu Leela, sexul fusese mult mai mult decât un act fizic. Nu ar mai concepe vreodată actul de împerechere ca pe unul pur fizic.

— Nu cred, a spus el cu blândeţe.

— Dar ai spus că nu intenţionezi să mă înlocuieşti.

— Este adevărat. Nu îmi iau altă amantă.

— Eşti un bărbat plin de dorinţe. După patru ani împreună, sunt în măsură să ştiu asta.

— Cu tot respectul, Georgina, modul în care îmi satisfac poftele de acum înainte nu mai este preocuparea ta.

Ea şi-a înclinat capul într-o parte.

— Poate că ai în vedere o altă viitoare soţie?

Primul lui impuls a fost să nege. Dar imaginea Leelei i-a fulgerat prin minte. Acei ochi întunecaţi atât de dragi i-au zâmbit, i-au făcut semn. Desigur, nu se putea căsători cu Leela. Cu toate acestea, gândul de a o păstra pe Leela pentru totdeauna l-a izbit pe Hunt cu forţa unui ciocan. La naiba cu ducatul! A dat din cap pentru a alunga această ideea prostească.

Nu gândea limpede. Nu dormea bine. Era epuizat, iar mintea lui nu mai funcţiona ca altădată. Şi totuşi, gândul de a o lua pe Leela de soţie, de a o face ducesa lui, i-a făcut inima să se simtă mai uşoară. Aproape că a simţit o bucurie.

— Chiar dacă aş avea o anumită doamnă în minte, a spus el, mă îndoiesc că ea ar fi de acord.

Georgina i-a răspuns cu un zâmbet neîncrezător.

— Ce femeie în toate minţile nu şi-ar dori să fie ducesa ta? Fata aia care a fugit cu secretarul tău este o proastă. Orice femeie care are măcar jumătate de creier ar

cădea la picioarele tale.

El a zâmbit pentru sine.

— Cu excepţia, poate, a unei femei extraordinare, independente.

— O vei lăsa să-ţi scape atât de uşor?

S-a ridicat în picioare.

— Nu, nu cred că o s-o las.

Capitolul 29

— Căutaţi o anumită casă levantină de comerţ? l-a întrebat domnul Cobb, reprezentantul din Manchester al Commercial Society, un grup format din comercianţii şi producătorii care făceau negoţ în străinătate.

— Sunt multe de acest gen? a întrebat Hunt. Ajunsese la Manchester să o caute pe Leela, fără nici o altă informaţie decât cea scăpată de majordomul de la Peckham House, şi anume că Lady Devon îşi vizita bunica.

— Există cel puţin o jumătate de duzină de case comerciale levantine aici. Domnul Cobb a aranjat hârtiile de pe biroul lui. Exportul de produse din bumbac din Lancashire în Levant este o afacere foarte profitabilă. Lancashire îţi vinde bunurile în întreaga lume prin intermediul nostru, aici, în Manchester.

— Speram ca aceşti comercianţi levantini despre care vorbeşti să facă parte din organizaţia ta.

Cobb şi-a strâns buzele.

— Ei fac parte dintr-un grup separat, dacă mă înţelegeţi. Nu ne amestecăm prea mult cu ei.

— Înţeleg, a spus Hunt. Să o găsească pe Leela s-ar putea dovedi un pic mai dificil decât se aşteptase. Nu-i trecuse prin minte că ar putea fi numeroşi negustori arabi în Manchester. Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că numele de familie este Atwan?

— A, da, s-a luminat chipul bărbatului cu o expresie îngăduitoare. Este foarte util.

Speranţa s-a trezit în Hunt.

— Aţi auzit de ei, să înţeleg.

— Într-adevăr. Sunt unii dintre cei mai prosperi levantini din Manchester. Veţi găsi Atwan Trade Company pe Park Street, chiar mai jos de aici.

Aproximativ o oră mai târziu, după ce a vizitat Atwan Trade Company, Hunt se uita la o casă cu două etaje, cu faţada din cărămidă, cu ferestre mari, care dădeau spre stradă.

— Eşti sigur că aceasta este casa?

— Da, Excelenţă, a răspuns vizitiul. Funcţionarul de la Atwan Trade Company a spus că aici locuieşte familia de negustori de bumbac levantini.

Deşi modestă, după standardele lui Hunt, casa frumoasă, simetrică, părea suficient de mare pentru a găzdui cinci sau şase dormitoare. Anexele amplasate de ambele părţi ale clădirii principale făceau ca toată construcţia să pară şi mai mare. O uşă neagră, din lemn, aşezată între corpul principal şi una dintre aripile noi, mai mici, părea să ducă la o grădină din spate.

— Ce este cu zgomotul ăsta? s-a interesat Hunt.

Cineva bătea o tobă undeva, însoţită de un instrument cu coarde necunoscut care producea un sunet intens şi duios.

— Poate că se distrează, Excelenţă.

Hunt a examinat uşa de lemn care dădea în grădină.

— Muzica se aude din spatele casei?

— Aşa se pare, Excelenţă. Să vin cu dumneavoastră?

— Nu, mă descurc.

Hunt sperase din tot sufletul să o găsească pe Leela aici. Nu călătorise până la Manchester fără să aibă câştig de cauză. Îşi dorea să o vadă. Avea nevoie să vorbească cu ea, să discute despre viitorul lor. Deşi nu prea ştia care ar fi fost acesta. Uşa neagră s-a deschis când Hunt a încercat să bată în ea, aşa că a intrat şi s-a luat după muzică, ajungând într-o grădină mare în spatele casei. A dat peste un grup de bărbaţi şi de femei care dansau şi se ţineau de mână în timp ce se mişcau în ritmul muzicii cântate de doi bărbaţi

aflaţi în apropiere. Unul dintre cântăreţi stătea pe un taburet aflat aproape la înălţimea solului şi bătea la o tobă mică, rotundă. Ţinea partea lungă şi îngustă a instrumentului între coapse, în timp ce bătea ritmul cu palmele desfăcute. Lângă el, un bărbat stătea cu picioarele încrucişate pe pământ, cântând la un instrument cu coarde în formă de pară.

Oamenii pentru care cântau dansau foarte entuziaşti, încrucişând un picior peste celălalt, adăugând salturi cu unduiri. Mişcările lor energice şi bucuria evidentă erau în contradicţie cu tradiţionalele dansuri englezeşti cu care Hunt era obişnuit, care se caracterizau printr-o atitudine politicoasă şi respectarea strictă a paşilor. Bărbatul din fruntea grupului de dansatori, în vârstă de aproximativ douăzeci de ani, era deosebit de talentat şi părea să stabilească ritmul pentru ceilalţi. Aproximativ o jumătate de duzină de bărbaţi se aflau în prima linie a grupului, urmaţi de o mână de femei.

Privirea lui Hunt a surprins-o pe ultima femeie din rând. Faţa îi era îmbujorată, iar ochii îi scânteiau în timp ce urma paşii, poate mai puţin abili, dar nu mai puţin entuziasmaţi, decât ai restului petrecăreţilor. Buclele ei lungi scăpaseră din agrafele în care fuseseră prinse, căzând în cascadă pe spate.

Leela a râs când a ratat un pas. Tânăra de lângă ea, cu părul întunecat, drept şi ochi de abanos superbi, i-a şoptit ceva la ureche, explicându-i paşii pe care trebuia să-i facă, privind în jos la picioarele lor. Chipul Leelei era foarte concentrat în timp ce încerca să copieze paşii de dans ai partenerei sale.

Hunt a simţit cum îl mistuie dorinţa. Îi fusese teribil de dor de Leela. Dar cumva, văzând-o acasă, în mijlocul acestei familii de negustori străini, i s-a părut că era mai departe ca oricând, chiar dacă stătea la doar câţiva metri de el. Pentru cei din înalta societate, Leela se remarcase prin frumuseţea ei orientală, cu părul negru ca noaptea şi pielea arămie. Dar aici, printre rudele mamei ei, nu se distingea de ceilalţi petrecăreţi.

Hunt s-a înfiorat. S-a simţit puţin pierdut. Pentru prima dată în viaţa lui, el era cel diferit. A fost o experienţă extraordinară. Hunt nu mai trăise niciodată senzaţia de a nu face parte dintr-un grup, de a fi singura persoană diferită.

Pierderea fratelui său nu fusese uşoară, dar asumarea rolului de duce venise de la sine. Îi făcuse plăcere provocarea de a conduce ducatul şi se obişnuise rapid cu respectul pe care i-l arăta societatea, datorită poziţiei sale. De obicei, el era cel care dădea ordine într-o încăpere. Dar aici el era un intrus, ciudatul din mulţime. S-a făcut remarcat, şi nu neapărat într-un mod pozitiv. A fost o senzaţie pe care nu o mai simţise niciodată.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, cu ochi albaştri-cenuşii şi păr creţ bogat, s-a uitat la Hunt cu o expresie politicoasă şi curioasă.

— Da, îmi pare rău că v-am întrerupt, şi-a dres Hunt glasul. Sunt ducele de Huntington. Am venit să o văd pe Lady Devon.

— Hunt? a recunoscut el vocea Leelei. Ce faci aici?

S-a întors şi s-a trezit direct în raza privirii ei curioase. Respira sacadat din pricina dansului. Părul îi era răvăşit în jurul umerilor. Era frumoasă.

— Iartă-mă că am apărut aşa, a spus el. Şi-a mutat greutatea pe celălalt picior. Nu am vrut să vă întrerup petrecerea.

— Suntem în familie. Nu ne-ai întrerupt.

— Familie? a cercetat el grădina. Bărbaţii în vârstă care stăteau în jur fumând o narghilea, bărbaţii şi femeile care dansau şi cei care îi priveau, tineri şi bătrâni, stând într-un cerc mare. Câţiva copii alergau prin grădină, ocolindu-i pe adulţi. Erau cel puţin douăzeci şi cinci de persoane. Toţi aceşti oameni sunt rudele tale?

— Bunica, mătuşile, unchii şi verii mei. Nu sunt toţi, desigur.

— Mai sunt şi alţii?

Hunt avea şapte veri în total, de la ambii părinţi,

inclusiv vărul său Alfred, care avea să moştenească ducatul în cazul în care Hunt nu reuşea să aducă pe lume un moştenitor.

Ochii ei sclipeau.

— Aşa mi s-a spus. Mama mea a avut şase fraţi şi surori. Este o familie destul de mare.

Cât de obositor!

— Ce interesant! Ce este acel instrument ciudat?

Tobele s-au oprit şi omul care cânta la instrumentul cu coarde a rămas să cânte de unul singur. Acesta scotea sunete pline de melodicitate, ca nişte ecouri, care păreau din când în când mai agresive şi care presupuneau ciupirea corzilor. Melodia evoca vaste întinderi de pământ şi locuri îndepărtate.

— *Oud*-ul? Este foarte asemănător cu o liră. Este considerat a fi unul dintre cele mai vechi instrumente muzicale din lume. S-a întors să-l conducă în casă. Hai să mergem undeva unde să putem vorbi între patru ochi.

A urmat-o într-o cameră în care trona o masă lungă din lemn, înconjurată de scaune care nu se asortau, unele cu spătar tapiţat, altele cu spătar de lemn. Un foc ardea în vatra de marmură aflată pe un perete al camerei. Cărţi aliniate umpleau nişte rafturi încorporate pe peretele opus.

Hunt s-a uitat în jur.

— Ce fel de încăpere este asta?

— Sufrageria. Haide, nu este la fel de dichisită ca aceea pe care o ai tu la Weston House, dar cu siguranţă poţi să-ţi dai seama că este vorba despre o sufragerie, l-a tachinat ea cu blândeţe.

— Nu am văzut niciodată pe cineva punând rafturi de cărţi într-o sufragerie.

Ea a zâmbit, făcând cute în jurul ochilor. Era fericită să-l vadă.

— Oamenii cu venituri modeste trebuie să exploateze la maximum orice încăpere.

— Mi-am dat seama.

Cărţile confereau o anumită căldură camerei. Şi-o putea imagina pe Leela stând în faţa focului cu o carte în

mână. A făcut o pauză, luându-şi un răgaz pentru a o putea admira. Claia de bucle nărăvaşe, privirea ei serioasă, care i-o susţinea pe a lui. Nu voia altceva decât să şteargă distanţa dintre ei şi s-o ia în braţe.

Culoarea din obrajii ei s-a aprins şi mai tare.

— De ce ai venit?

— Mi-e dor de tine. *Nu pot să stau fără tine*. Şi mă tem că prea multe lucruri au rămas nespuse la ultima noastră întâlnire.

— Şi mie mi-e dor de tine. Dar tot nu văd o rezolvare la problema noastră.

Atracţia dintre ei s-a intensificat. De parcă o mulţime de oameni l-ar fi împins pe Hunt spre ea.

— Am găsit-o eu. Ai putea să te căsătoreşti cu mine.

Ochii i s-au mărit de uimire.

— Să mă căsătoresc cu tine?

— Da. De ce nu? i s-a zbătut lui inima în piept. Nu intenţionase să-i ceară mâna. Cuvintele tocmai îi ieşiseră din gură, ca un vulcan pe cale să erupă. Dar nu şi-a regretat nerăbdarea. Nici o secundă. Amândoi suntem doi oameni responsabili. Putem face ce vrem.

— Cred că amândoi ştim că nu este posibil. Societatea ne-ar distruge.

— Nu i-a distrus pe părinţii tăi. Chiar tu ai spus că ei se iubeau foarte mult.

— Mama ne-a ţinut pe mine şi pe Alexander departe de familia ei, ceea ce nu a fost firesc. În afară de *Citi*, bunica mea, nu i-am cunoscut niciodată pe nici unul dintre mătuşile, unchii şi verii mei până la această vizită.

— Ce legătură are asta cu ideea ca tu să devii ducesa mea?

— Mama ne-a ţinut departe de partea arabă a familiei noastre pentru că ea credea că nu am fi putut deveni englezi în adevăratul sens al cuvântului dacă am fi acceptat această parte a identităţii noastre.

Şi-a adus aminte cât de fericită fusese când dansase cu verii ei.

— Eşti fericită aici, printre ei.

— Simt o legătură clară cu rudele mele de aici, un sentiment de apartenenţă care mi-a lipsit până acum.

Îi era greu să înţeleagă asta. Leela se născuse şi crescuse în cele mai înalte medii şi totuşi ea se simţea cumva acasă aici, printre rudele ei din clasa de mijloc pe care tocmai le cunoscuse?

— Chiar dacă ei sunt doar simpli negustori şi tu eşti contesă?

— Când dai la o parte toate astea, ei rămân familia mea. Mă regăsesc în ei.

— Eşti şi fiica şi sora unui marchiz. Aceasta este în egală măsură o parte din identitatea ta. Eşti făcută să fii ducesă.

— Aş fi o ducesă groaznică, s-a strâmbat ea.

— Am văzut cum ai prezidat masa de la Lambert Hall, a clătinat el din cap. Eşti o gazdă foarte bună, aşa cum te-a învăţat mama ta să fii.

— Pot conduce o gospodărie, dar nu pot să fac ce a făcut mama şi să renunţ la familia mea. Mai ales nu acum, când de-abia i-am descoperit. Nu voi pretinde că această parte a familiei mele nu există.

— Nu ţi-aş cere asta niciodată.

— Spui asta acum pentru că ţi-e dor de mine. Şi mie mi-e dor de tine. Groaznic de tare.

— Sunt sincer. Trebuie să mă crezi. Poţi să vii să-ţi vizitezi familia oricând vei dori.

— Dar tu? Ai să vii şi tu?

El a făcut o pauză. Nu se putea imagina stând, dansând şi râzând cu cei din familia extinsă a Leelei.

Nici cu propria lui familie nu interacţionase în felul acesta. Fiecare interacţiune, atât cu răposaţii săi părinţi, dar şi cu puţinii lui veri fusese marcată de formalism.

— Dacă asta te-ar face fericită.

— Dar pe tine te-ar face fericit?

— Ce mai contează? s-a apropiat el, dornic să o atingă, să-I simtă căldura pielii, dar s-a abţinut. Cu greu. Ideea pe care încerc să ţi-o transmit este că aş face orice pentru tine.

— Şi cum rămâne cu moştenitorii? Sunt, după toate probabilităţile, stearpă.

— Soţul tău era bătrân şi resimţea efectele unui stil de viaţă libertin în momentul în care te-ai căsătorit cu el. Ar fi putut fi o problemă din partea lui.

— Am făcut dragoste de mai multe ori cu tine, a subliniat ea. Nu am rămas însărcinată.

— Dacă nu o să am un moştenitor, asta este. Vărul meu Alfred va moşteni ducatul. Are deja doi băieţi mici. Succesiunea este asigurată.

— Ar trebui să ai propriii tăi copii.

— Prefer să te am pe tine lângă mine decât o grămadă de copilaşi care să atârne de picioarele mele.

— Dar munca mea, scrisul meu?

— Chiar trebuie să-ţi continui călătoriile? a încercat să-şi disimuleze disperarea din voce. Nu ar fi fost încântat de ideea ca ea să plece şi să-l lase singur câteva luni. Nu ai putea găsi ceva despre care să scrii mai aproape de casă?

— Nu va ţine, a zâmbit ea tristă.

— Ba da. Călătoreşte dacă trebuie. Voi sta acasă, aşteptându-te, o să-mi fie teribil de dor de tine, dar nu te-aş împiedica niciodată să continui să scrii.

— O, Hunt. Reţinerea dintre ei s-a evaporat. Ea s-a repezit în braţele lui. El i-a răspuns îmbrăţişării, învăluind-o cu dragostea lui.

— Te rog rămâi cu mine, i-a inspirat el căldura şi parfumul dulce al transpiraţiei în urma efortului amestecat cu mirosul floral al părului ei. Putem să facem ca totul să meargă aşa cum ne dorim.

— Aş vrea, a şoptit ea. Mai mult decât orice.

Buzele lui le-au găsit pe ale ei. A sărutat-o cu nesaţ, profund, transmiţându-i tot ce simţea pentru ea în intimitatea gurii ei. Ea i-a răspuns la fel de entuziastă, limba ei împerechindu-se cu a lui, până când amândoi au rămas fără suflare şi sângele lui era fierbinte şi a avut un impuls firesc să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe masa din sufragerie.

Şi totuşi, oricât de mult ar fi vrut să nu recunoască

asta, a simţit cum îi scapă printre degete.

— Dar nu vei face asta, nu-i aşa, i-a şoptit el la ureche. Nu vei rămâne cu mine.

— Cum aş putea? Nu este vorba doar despre scrisul meu. Vei ajunge să-mi reproşezi că nu sunt ducesa ideală pe care ţi-ai imaginat-o mereu lângă tine.

— Pentru mine eşti femeia ideală, ceea ce este mult mai important, a spus el repede. Sunt un bărbat matur, ştiu ce vreau.

— Nu aş suporta ideea că mă dispreţuieşti. Vei fi victima oprobriului public pentru că te-ai căsătorit cu mine, pentru că nu-ţi pot dărui copii. Şi, în sinea ta, vei da vina pe mine.

— Nu ai cum să ştii aşa ceva. Nu poţi pretinde că îmi cunoşti mintea mai bine decât mine.

— Totuşi, nu voi risca.

— Cum poţi lua o decizie atât de importantă, pornind doar de la presupunerea că aş putea ajunge să-mi regret decizia? Nu este corect pentru nici unul dintre noi.

— Nu este vorba doar despre asta. Până la urmă, suntem mult prea diferiţi, i-a spus ea. Şi tu ştii asta.

Voia să strige că nu este drept ce li se întâmpla, să se revolte împotriva unei lumi care reuşise să-i ţină despărţiţi.

— Noi nu suntem atât de diferiţi, tu şi cu mine.

— Amândoi ştim asta, a spus ea, dar lumea nu ştie.

Capitolul 30

O săptămână mai târziu, Hunt cobora cu paşi mari pe St. James spre clubul White’s, grăbindu-se să ajungă să ia micul dejun cu Griff. Orice, doar să nu se mai gândească la Leela. Nu avea chef să vadă pe nimeni. Dar nu putea să se ascundă la nesfârşit în vechiul mausoleu denumit *acasă* şi să se complacă în durerea lui nici măcar un minut mai mult. În faţa lui, la librăria de la colţul străzii, mai multe persoane erau înghesuite pe trotuarul din faţă, uitându-se la ceva

expus în vitrină, în locul dedicat ziarelor. Grămada de gură-cască l-a forţat pe Hunt să-i ocolească prin stradă, pentru a-şi putea continua drumul. O femeie care se uita în vitrină a clătinat din cap şi a spus: „Asta nu mi se pare a fi ceva nobil”, în murmurele aprobatoare ale mulţimii.

Când a ajuns la White’s, Hunt s-a îndreptat spre sala de mese, unde şi-a găsit prietenul aşezat într-un fotoliu tapiţat din piele maro, cu picioare din lemn, curbate, marca Saber. Griff a lăsat ziarul din mână în momentul în care l-a zărit pe Hunt.

— După grimasa aia de pe chipul tău, înţeleg că ai văzut azi *Times?*

— Nu, încă nu am citit ziarele, a răspuns el. Dormise mai mult, după o altă noapte agitată, fără Leela. Dar ce naiba vrei să spui cu asta?

— Este ştirea zilei, l-a privit vicontele pe Hunt cu o expresie amuzată pe chip. Ştiai adevărul?

— Despre ce? s-a aşezat Hunt pe un scaun asortat de la masa rotundă, aflat vizavi de cel al prietenului său. Nu-mi spune că iar sunt subiect de scandal.

— Nu tu. Dar a apărut un nou scandal.

— Nu mai vorbi în şarade, i-a smuls Hunt exemplarul din Times. S-a uitat la titlu. O, deci până la urmă a făcut-o.

— O, cu siguranţă, i-a urmărit Griff chipul. Nu pari foarte şocat.

— Am descoperit adevărul din întâmplare, când eram cu toţii la Lambert Hall, a spus Hunt uitându-se la titlu:

EL este EA! Adevărul şocant despre nobila doamnă levantină care a scris *Călătorii în Arabia.*

— Cred că Devon şi-a ieşit din minţi, a remarcat Griff. Mai întâi sora lui fuge cu un nimeni, apoi mama lui vitregă mărturiseşte că este o doamnă care îndrăzneşte să muncească. Ca să nu mai vorbim de aspectul scandalos de a fi călătorit fără însoţitor.

— Şşt! a început Hunt să parcurgă cu atenţie articolul, care o cita pe Leela pe larg.

Ea relata despre călătoriile pe care le făcuse şi despre întâlnirea cu rudele ei levantine. „Sunt mândră de munca mea şi mulţumită, deoarece conaţionalii mei par să se bucure de ea”.

— Este o carte al naibii de bună, a sorbit Griff din cafea. Presupun că în sfârşit vrea să-şi asume meritul pentru asta.

— Nu e vorba de asta, a aruncat Hunt ziarul pe masă între ei. I-a făcut semn unui ospătar să-i aducă o cafea pe lângă plăcinta cu rinichi, pâinea şi brânzeturile asortate aşezate pe masă. Nu a făcut-o pentru asta.

— Oare? s-au ridicat sprâncenele lui Griff. Şi cum de ştii tu aşa ceva?

— Pentru că eu sunt… Am fost… O cunosc pe această doamnă.

Interesul a licărit în ochii lui Griff.

— Sunt o mulţime de informaţii interesante într-o singură propoziţie. Ai amabilitatea să-mi spui şi mie despre ce este vorba?

— O iubesc pe Lady Devon şi vreau să mă căsătoresc cu ea.

O senzaţie de uşurare a trecut prin venele lui Hunt. Îi făcuse bine să rostească aceste cuvinte cu voce tare în prezenţa unei alte persoane. A fost ca şi cum ar fi luat în sfârşit o gură de aer curat după ce şi-ar fi ţinut respiraţia timp de o săptămână.

Griff s-a schimbat la faţă.

— Ce-ai spus?

— Motivul pentru care Lady Devon şi-a dezvăluit adevărata identitate ca autor al *Călătoriilor în Arabia* a fost ca să se pună singură într-o lumină proastă în ochii mei.

— De ce? şi-a ridicat Griff bărbia. A fost chiar atât de ofensată de perspectiva de a fi soţia ta?

— Nu mai râde de asta. Lady Devon crede că dacă îşi face cunoscute rădăcinile levantine şi apoi adaugă imaginea scandaloasă a unei femei nobile, care călătoreşte singură şi lucrează pentru a-şi câştiga existenţa, va reuşi să mă determine să renunţ la gândul de a mă căsători cu ea.

— Înţeleg, a spus Griff. Pe chipul lui s-a citit compasiunea. Ea crede că vei da bir cu fugiţii pentru că eşti un bărbat care respectă eticheta şi urăşte scandalul. Şi nu are dreptate?

— Cu siguranţă, detest scandalul, şi-a frecat el ochii obosiţi. Pleoapele îl ardeau. Dar nenorocirea este că nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea.

Griff a muşcat o bucată de pâine prăjită.

— Atunci, du-te după ea.

— Dacă ar fi atât de simplu.

— Şi nu este?

— Nu mai ştiu. M-a întors pe dos în aşa hal încât nu pot să gândesc raţional. Tot ce ştiu cu certitudine este că o admir mai mult decât pe oricine altcineva. Este o scriitoare genială. Nu se fereşte să-şi asume cine este şi ce vrea. Aş fi norocos dacă o femeie formidabilă precum Leela ar consimţi să-şi petreacă restul zilelor alături de mine.

— Doamne, prietene, dacă simţi astfel, de ce mai eşti încă aici cu mine? Ar trebui să fii în genunchi la Peckham House, să o implori să-ţi accepte cererea. Chipul lui Griff s-a întunecat. Nimeni nu poate prezice ce ne aduce ziua de mâine. Nimic nu este sigur.

— Te gândeşti la părinţii tăi, a spus Hunt

— Nu există o zi în care să nu mă gândesc la ei, la… ce li s-a întâmplat. Griff şi-a trecut cu atenţie o mână peste umărul rănit, o rană care nu avea să se vindece niciodată. Nu foarte diferită de rana permanentă din sufletul său provocată de moartea părinţilor . Aş da orice să mai petrec măcar o zi cu ei.

— Îmi pare rău.

Hunt nu ştia ce altceva să spună.

— Mama şi tatăl meu au plecat. Nu-i mai poate aduce nimeni înapoi. Nu acelaşi lucru este valabil în cazul tău şi al doamnei tale.

— Să nu mai ţin cont de nimeni şi de nimic? La fel cum a făcut răposatul meu frate? Ştim cu toţii cum s-a terminat.

— Nu eşti ca Phillip. Să fii cu o femeie decentă, ca

Lady Devon, nu înseamnă să ţi-o cauţi cu lumânarea, aşa cum a făcut fratele tău.

— Întotdeauna am bătut moneda pe diferenţa dintre mine şi fratele meu. Hunt şi-a tăiat plăcinta cu o furculiţă. Era nesăbuit şi pasional. Iar despre mine am considerat că sunt calculat şi rezervat.

— Şi acum?

— Bănuiesc că m-am înşelat. Hunt şi-a băgat o bucată de plăcintă în gură. Poate că, până la urmă, eu şi Phillip nu suntem atât de diferiţi.

*

Hunt a privit în sus la grupul de case construite perete în perete în care locuia acum Lady Victoria. Venise direct de la micul dejun cu Griff. Miasmele de fum şi de canalizare umpleau atmosfera.

Un bebeluş care plângea şi un cuplu care se cearta se auzeau peste zgomotul traficului – trăsuri, căruţe şi cai lăsaţi singuri, care străbăteau strada plină de noroi din spatele lui. Era greu de înţeles cum o domnişoară născută cu mari privilegii putea să cadă de bunăvoie atât de jos.

Hunt îşi petrecuse ultimele două săptămâni încercând să se convingă să ţină seama de avertismentul Leelei. Oare avusese dreptate? Ar fi fost oare posibil ca blamul dat de societate mariajului lor să se dovedească în cele din urmă insuportabil pentru un om ca el, un tradiţionalist care susţinuse şi urmase eticheta? Cu siguranţă că se agăţase de rigorile societăţii ca de o lumină călăuzitoare, ca o protecţie împotriva transformării lui în fratele său sau a oricăruia dintre ceilalţi duci nelegiuiţi din arborele genealogic. Dar conversaţia cu Griff îi stârnise din nou sentimentele. Aşa că venise să-i viziteze pe cei doi oameni pe care jurase să îi evite. Cuplul care renunţase la tot pentru a fi împreună.

A păşit în tunelul îngust dintre două clădiri, care ducea la uşa din faţă a familiei Foster. Locuinţele, construite în urmă cu aproximativ un deceniu, erau

destinate celor cu mijloace modeste. Casele înguste, cu două etaje, împărţeau coşurile de fum, precum şi trei pereţi, lăsând doar un perete pentru ferestre. Lui Hunt nu-i trecuse niciodată prin cap să se întrebe unde locuia secretarul său. Şi dacă i-ar fi trecut prin minte să se gândească la aşa ceva, nu şi-ar fi putut imagina niciodată un loc ca acesta.

Rânduri de rufe înşirate erau răspândite peste tot în curtea comună. Hunt a făcut o pauză, căutând numărul şase, adresa la care locuia acum Lady Victoria împreună cu fostul lui secretar. S-a întrebat din nou de ce venise. Ce se aştepta să câştige forţând o întâlnire cu cei doi oameni care îi trădaseră încrederea şi îl puseseră în cea mai umilitoare situaţie din viaţa lui?

În cele din urmă, s-a decis să bată la uşă. Două bătăi rapide. Lady Victoria i-a deschis uşa, ceva ce nu ar fi făcut niciodată în viaţa ei anterioară, ca fiică şi soră a contelui de Devon.

Ochii ei s-au mărit, şocul i se putea citi pe faţă.

— Huntington?

— Bună, Victoria. Pot să intru?

Neîncrederea i-a umbrit trăsăturile rafinate.

— Da, desigur. Ea s-a dat la o parte pentru a-i permite să intre în cocioaba pe care o numea acum acasă.

— Excelenţa Voastră, s-a înclinat ea din reflex, într-o reverenţă adâncă.

Manierele fine care se regăseau la ea, după o viaţă de lady, erau toate fără valoare acum. Societatea nu ar mai fi acceptat-o niciodată pe Victoria ca pe o adevărată doamnă. Purta o rochie cenuşie dintr-un material gros. Fusta scurtă lăsa să i se vadă botinele uzate. Dar ochii îi erau limpezi şi tenul sănătos. Nu părea deloc nefericită.

— Nu vrei să iei loc?

Camera era mică, dar îngrijită. S-a aşezat pe canapeaua tapiţată care domina spaţiul. Părea a fi nouă.

— Iartă-mă că te-am deranjat.

— Nu este nici un deranj, s-a aşezat ea pe unul dintre cele două scaune decolorate asortate, care flancau

căminul. Stătea, cu spatele drept, la marginea scaunului, ca orice doamnă la o întâlnire de curtoazie. Mă bucur să te văd. Trebuie să-ţi cer iertare.

— De ce? a întrebat el, cu adevărat curios. Regreţi alegerea pe care ai făcut-o?

— Nu, dar detest umilinţa şi durerea pe care ţi le-am provocat. Este singurul lucru care îmi tulbură acum fericirea. Te-ai purtat foarte frumos cu mine. Deşi nu merit respectul tău, tot te admir şi îţi port o mare afecţiune.

El a cercetat spaţiul întunecat. Singura lumină venea de la o fereastră aflată lângă uşă.

— Şi totuşi, preferi să trăieşti în mizerie decât să fii căsătorită cu mine.

— Nu, nu este adevărat, s-a uitat ea în jur. Mi s-a spus că acestea sunt locuinţe destul de decente pentru cei din clasa de mijloc. Cei care trăiesc într-o adevărată mizerie locuiesc în pivniţe, care pot fi umede şi foarte slab ventilate.

— Văd că ai învăţat multe despre clasele inferioare de când te-ai căsătorit.

— Fac partea din ele acum.

— Eşti o lady şi aşa vei rămâne mereu.

— O lady care acum nu numai că serveşte ceaiul, dar îşi încălzeşte şi propria apă.

— Este dificil?

Hunt şi-a imaginat că fierberea apei nu putea fi atât de dificilă. Nici el nu făcuse asta vreodată de unul singur.

— Nu, a mărturisit ea cu un zâmbet ironic, dar am reuşit să mă ard o dată sau două înainte să învăţ cum se face. Pot să-ţi ofer nişte ceai?

— Nu, mulţumesc.

A urmat un moment de tăcere. Cu excepţia zgomotelor care se auzeau de la cuplul care locuia de pe partea opusă a peretelui din spate al Victoriei.

— Mişcă-ţi fundul, nebun beţiv! a strigat femeia prin perete.

— Tacă-ţi gura, curvă nenorocită! i-a răspuns bărbatul.

Victoria şi-a dres glasul.

— De ce ai venit?

— Să te întreb dacă a meritat. Privind în jur, era evident că Victoria renunţase la tot pentru a se căsători cu Foster. A meritat să renunţi la vechea ta viaţă pentru asta?

Ea a zâmbit blând.

— Nu mă aştept să mă ierţi.

— Te iert, a spus el nerăbdător, dar vreau să-ţi înţeleg motivul.

— Este greu de explicat, a privit ea în jos, la mâinile împreunate în poală. Când domnul Foster mă priveşte, este ca şi cum soarele ar străluci asupra mea. Trăiesc cel mai minunat sentiment. Fericirea mea nu are nevoie de bijuterii şi de rochii de bal. Tot ce am nevoie ca să fiu fericită este ca domnul Foster să fie lângă mine. Timpul pe care îl petrecem unul în compania celuilalt este de nepreţuit pentru mine. Nu mă aştept să înţelegi asta.

Şi totuşi, o înţelegea. Ştia ce înseamnă să te bucuri de lumina soarelui Leelei. A privit-o pe femeia minionă şi zveltă care stătea în faţa lui. Părea fragilă, dar, evident, deţinea puterea lui Hercule din moment ce îşi sfidase familia şi societatea pentru a-şi urma inima. Avea mai multă forţă decât Hunt.

— Mă confrunt cu o dilemă asemănătoare cu a ta.

— Ce vrei să spui? i s-a luminat ei faţa. Eşti îndrăgostit?

— Da, dar este o situaţie complicată, a dat el din cap.

— De ce? Pentru că doamna în cauză ar fi o ducesă nepotrivită? Ochii ei s-au mărit. Este vorba despre doamna Redding?

— Amanta mea? a întrebat el şocat. Şi de unde al aflat de existenţa ei?

— Oamenii bârfesc. Dacă este doamna Redding, noul scandal în care vei fi implicat va fi, fază îndoială, chiar mai mare decât ultimul.

— Nu este Georgina. Este, a făcut el o pauză, Lady Devon.

— Leela? Şocul s-a citit pe chipul Victoriei. Nu!

— Îmi dau seama că această veste ar putea fi destul de neplăcută.

Părea uluită.

— Mi-a spus că vă întâlniţi din când în când, dar nu aveam idee că lucrurile au progresat dincolo de prietenie.

— Nu am vrut să te supăr.

— Nu sunt supărată, ci doar surprinsă. Părea că în mintea ei răsucea informaţia pe toate părţile. Cred că aş fi încântată dacă ai reuşi să o faci fericită pe Leela.

— Din păcate, ea a refuzat cererea mea de căsătorie.

— Dar de ce? Nu simte acelaşi lucru pentru tine?

— Ea crede că va trebui să facem faţă dispreţului public şi că voi ajunge să dau vina pe ea pentru asta.

— Ea este o lady, iar tu un duce. Nimeni nu ar îndrăzni să vă respingă.

— Cu siguranţă nu pe faţă, a strâns el din umeri. A studiat-o. Ţi-e dor de ceva din vechea ta viaţă?

— Trebuie să recunosc că am ajuns să apreciez altfel servitorii şi mâncarea delicioasă a lui Cook, a ridicat ea din umeri. Cu toate acestea, nu îmi lipseşte înalta societate. Nu mi-a păsat niciodată de ei, dar s-ar putea să fie diferit pentru tine, o persoană care acordă o mare importanţă faptului de a fi respectabil şi de a oferi un exemplu altora.

— Sincer, ceea ce mă bucură cel mai mult la poziţia pe care o am acum este provocarea de a conduce ducatul într-un mod care să se dovedească profitabil nu doar acum, ci şi în viitor. Dacă m-aş căsători cu Lady Devon, asta ar rămâne neschimbat.

— Atunci, poate că ar trebui să lupţi puţin mai mult ca să o păstrezi lângă tine.

— Poate că ar trebui. Se luptase să se cenzureze şi să nu fie stăpânit de pasiune, temându-se că asta îl va trage în jos pe acelaşi drum al pierzaniei, la fel ca pe fratele său. Cu toate astea, respectarea etichetei îl făcuse să se simtă nefericit. Respectarea regulilor cu siguranţă că nu s-a dovedit a fi aducătoare de satisfacţii. Poate că nu poate fi aşezat totul în viaţă într-un pachet mic şi ordonat.

— Viaţa mea la Lambert Hall a fost cu siguranţă una

supusă rigorilor. Dar, doar după ce situaţia mea a depăşit aceste restricţii, când l-am întâlnit pe domnul Foster, s-a înroşit ea, am simţit că în sfârşit am înţeles ce înseamnă viaţa. Ştiu că societatea crede că nu am luat cireaşa de pe tort pentru că am renunţat la un duce în favoarea rudei îndepărtate a unui baron, dar acel tort este delicios şi îmi satisface orice poftă. Mă simt chiar liberă, să ştii.

— Cum vine asta? Să fii săracă?

— Să fiu liberă de orice constrângere impusă de societate. Îmi dau seama că dacă societatea nu mă bagă în seamă ar trebui să mă simt pedepsită, dar eu nu văd lucrurile aşa. Îmi place mai mult să fiu liberă să fac ce vreau.

— Dar trăieşti în sărăcie.

— Domnul Foster este inteligent şi ambiţios. Am speranţa că el îşi va găsi un loc de muncă şi vom avea tot ce ne trebuie. Şi-a întins braţele larg. Cum poţi să vezi şi singur, nu avem nevoie de multe pentru a fi fericiţi.

Fata era încă tânără şi idealistă. Cu toate acestea, Hunt nu se putea abţine să nu fie invidios pe fericirea ei evidentă şi pe lipsa ei totală de respect faţă de ceea ce credea înalta societate despre ea.

S-a ridicat în picioare.

— Mă voi duce să vorbesc cu Lady Devon.

— Te duci în Maroc?

— Sigur că nu. Să meargă în Maroc ar fi fost pentru el asemănător cu un zbor pe Lună. Mă duc să o văd pe Lady Devon la reşedinţa fratelui ei, aici, în oraş.

Ea a făcut o pauză.

— Înseamnă că nu ai aflat.

— Ce să aflu?

— Leela a plecat. Ne-a vizitat alaltăieri să-şi ia rămas-bun, Credeam că de aceea ai venit.

— Imposibil. Stomacul i s-a strâns. Cartea ei nici măcar nu a fost publicată. Lady Devon intenţiona să rămână în oraş până la publicare.

— Mi-a spus că îi este prea greu să mai rămână aici, chiar şi o zi. Leela îşi făcea griji că, dacă ar fi rămas în oraş,

ar fi putut fi tentată să facă ceva ce nu ar fi vrut. Nu am înţeles atunci ce a vrut să spună, dar cred că acum înţeleg.

— Nu se poate să fi plecat.

— Cred că plănuia să se îmbarce astăzi spre Gibraltar şi apoi, de acolo, spre Maroc.

Hunt s-a îndreptat spre uşă. Poate că până la urmă nu era prea târziu.

— Trebuie să vorbesc cu ea înainte să plece. A ieşit pe uşă şi a luat-o la fugă prin curte, strigându-i peste umăr: Trebuie să plec!

*

Hunt a ajuns la Peckham House îmbujorat şi fără suflare. A bătut la uşa de la intrare.

— Deschide!

Uşa s-a deschis şi în spatele ei şi-a făcut apariţia un bărbat cu pielea arămie şi trăsături ferme. Purta o jachetă maro simplă, pantaloni şi pantofi rezistenţi – ţinuta obişnuită pentru cei din clasa muncitoare. Fără îndoială, un alt servitor levantin de-al Leelei.

Bărbatul l-a privit pe Hunt cu ochi întunecaţi şi cinici.

— Ce arde?

— Poftim?

— Ai bătut la uşă. Unde arde?

El a ignorat insolenţa servitorului.

— Te rog, spune-i lui Lady Devon că are un vizitator. A dat să intre în casă.

Celălalt bărbat nu s-a clintit, forţându-l pe Hunt să rămână în prag.

— Şi tu cine eşti?

— Eu sunt Huntington.

Sprâncenele bărbatului s-au ridicat.

— Ca în „ducele de”?

— Da, a spus el nerăbdător. Te rog, du-te şi spune-i lui Lady Devon că sunt aici. Am de rezolvat nişte afaceri urgente cu ea.

— Tu? Bărbatul şi-a încrucişat braţele peste piept şi s-

a rezemat de tocul uşii, fără a se grăbi. Ce fel de afaceri?

— Cine eşti tu să mă întrebi? s-a răstit Hunt, fiind pe punctul de a-l lua la bătaie. Nu e treaba ta.

— Ca frate al lui Lady Devon, este într-adevăr treaba mea.

Hunt a rămas cu gura căscată. Acest bărbat în haine vechi şi uzate era fratele Leelei, era însuşi marchizul?

— Tu eşti Brandon?

— În carne şi oase.

Hunt s-a uitat bine la bărbat şi şi-a dat seama că avea ochii întunecaţi şi migdalaţi, ca ai Leelei.

— Vreau să o rog pe sora ta să se căsătorească cu mine. Trebuie să o văd. Pot să intru?

Brandon s-a dat deoparte.

— Îţi doresc mult noroc.

Hunt a trecut de fratele Leelei, cercetând holul din faţă de parcă s-ar fi aşteptat să o găsească pe Leela aşteptându-l.

— Unde este?

— Sora mea a plecat azi-noapte târziu spre Gibraltar.

— Imposibil, s-a întors Hunt spre Brandon. Pleacă azi.

— Căpitanul navei a decis să plece mai devreme, deoarece vremea era favorabilă.

Hunt s-a abţinut să nu înjure.

— Nu se poate.

— Nu se poate? a închis Brandon uşa. Îmi dau seama că eşti duce, dar nici măcar tu nu poţi da timpul înapoi.

Hunt şi-a dorit să-i mai taie din atitudinea aceea sfidătoare.

— Nu ai înţeles? Vreau să o fac ducesă pe sora ta. Am de gând să o ridic în rang.

— Ce onoare! Cuvintele au fost spuse cu sarcasm. Ştiu cât de importante sunt titlurile pentru unul ca tine.

— Unul ca mine? Eşti marchiz. Eşti la fel ca mine.

— Nu prea. Spune-mi, Leela ştie că vrei să o ridici în rang?

— Da, desigur.

Hunt şi-a trecut o mână peste faţă. Întârziase. Leela

dispăruse. Cât de prost fusese să-i scape printre degete o viaţă întreagă petrecută împreună.

— Deci, sora mea ştie că vrei să-i acorzi onoarea de a o lua de soţie şi totuşi a preferat să călătorească pe un alt continent. Brandon şi-a întins buzele subţiri într-un zâmbet lipsit de orice urmă de veselie. Mi se pare că ai primit răspunsul Leelei la propunerea ta.

Hunt s-a repezit spre el.

— Ascultă, fiu de căţea…

Brandon s-a îndreptat.

— Fii atent cum vorbeşti cu mine, Huntington. Nu-mi da un motiv să te provoc la duel. Abia aştept.

— De ce? Antipatia evidentă a bărbatului l-a derutat. Doar Hunt nu voia să o dezonoreze pe Leela. Nici măcar nu mă cunoşti.

— O, îi cunosc pe cei de teapa ta şi îmi e de ajuns. Brandon a deschis uşa şi, cu un gest, i-a făcut semn lui Hunt să iasă. Cred că discuţia noastră s-a încheiat.

Hunt a înţeles că nu va mai obţine nimic în plus de la acest nenorocit. Aranjându-şi manşetele, a ieşit fără măcar să-i mai arunce vreo privire lui Brandon, fie şi doar din politeţe, sau să mai facă vreun gest prin care să-şi marcheze prezenţa. Uşa s-a închis cu un zgomot sec în urma lui.

Hunt a rămas pe loc, fără să bage de seamă traficul de trăsuri care traversau piaţa, în timp ce lumea se scufunda în jurul lui. Leela dispăruse. Aveau să mai treacă luni până când o va vedea din nou. Luni în care ea ar fi putut cunoaşte pe altcineva. Un bărbat care ar şti ce doreşte. Cineva care nu ar permite ca un diamant aşa cum era Leela să-i scape printre degete. Şi în tot acest timp, Hunt se va afla la mii de kilometri distanţă. Fără să ştie nimic. Incapabil să-i poată opri.

Se simţea fără vlagă. S-a prăbuşit pe scările de la intrare, fără să-i pese dacă cineva s-ar întreba ce făcea ducele de Huntington pe treptele din faţa casei marchizului Brandon.

Hunt nu se putea gândi decât la imensitatea pierderii

sale. Leela dispăruse.

Totul se terminase.

Capitolul 31

Leela s-a grăbit să treacă de porţile oraşului exact când soarele începea să coboare dincolo de orizont. Ştia că trebuie să se întoarcă din explorarea Gibraltarului înainte de apus, când porţile se închideau şi rămâneau ferecate până a doua zi dimineaţă.

— Ai reuşit, i-a spus soldatul care i-a verificat permisul de şedere. Primise un permis de şedere de zece zile pe Stâncă, după cum era cunoscut Gibraltarul, până când reuşea să obţină permisiunea de a naviga spre Tanger.

— Chiar e nevoie să închideţi porţile oraşului?

Ei i se părea că procedura ţinea de alte vremuri.

— În felul acesta ne asigurăm că Stânca poate fi cucerită doar dacă ne trădează cineva din interior, a răspuns tânărul. Avea părul roşu şi un accent de East End. Deci trebuie să o protejăm.

Ea i-a mulţumit şi şi-a urmat drumul, înconjurată de o mare de oameni cu diverse îndeletniciri. Insula îşi păstrase aerul cosmopolit caracteristic, chiar dacă Spania cedase Gibraltarul Marii Britanii în urmă cu mai bine de un secol. În jurul ei, majoritatea oamenilor erau îmbrăcaţi în costumul popular specific naţiilor din care proveneau. Turci cu turbane şi mauri în haine albe au trecut pe lângă ea, vorbind în limbi străine. A cumpărat curmale delicioase de la un negustor negru, care i-a spus că vine din Timbuctu, de la marginea Saharei. În regiune erau obişnuiţi întreprinzătorii cu nume străine, cum era Manuel Ximenez – Cazare şi băuturi alcoolice.

Leela se afla la răscrucea dintre lumi. Toate naţiunile se regăseau în Gibraltar, având în vedere poziţionarea Stâncii, între Europa, Africa şi Asia. Era o locaţie extrem de importantă şi trebuia apărată, ceea ce explica prezenţa

masivă a soldaţilor
britanici, care erau aproape peste tot pe unde mergea. Era greu să nu observi artileria şi rânduirile de santinele staţionate din loc în loc, de-a lungul insulei.

Leela s-a grăbit spre hanul unde închiriase o cameră, dorind să intre în clădire înainte de lăsarea întunericul. Case făcute din cărămidă, tencuială şi lemn, toate îmbinate perfect, erau aliniate de-a lungul străzilor. Hashem şi fiica sa, Hasna, care o însoţeau pe Leela în călătoria ei, vizitau un vechi prieten, care locuia pe Stâncă. Peste două zile, aveau să plece spre Tanger, iar în răstimp de trei zile urmau să debarce în Maroc. Aproape că ajunsese la destinaţie.

Dar, indiferent cât de mult s-ar fi îndepărtat de Anglia, nu şi-l putea scoate pe Hunt din minte. În luna care trecuse de când îl văzuse ultima oară, se gândise la el în fiecare zi, oriunde s-ar fi aflat. Hunt era prezent mereu în gândurile ei, oricât de banale ar fi fost acestea.

La piaţa de peşte, se întreba ce ar spune el despre vieţuitoarele marine ciudate, în culori strălucitoare. Se gândea la el atunci când explora suprafaţa Stâncii, un tărâm uscat vara, dar înverzit primăvara şi toamna, şi încerca să ghicească ce anotimp ar fi preferat. Când stătea pe stâncile udate de valurile mării, admirând priveliştea spectaculoasă sau pe o piatră dintr-un castel maur, vechi de secole, Leela suferea că Hunt nu era acolo pentru a trăi acea experienţă împreună.

În plus, avea senzaţia că îi lipseşte în permanenţă ceva. Şi atunci îşi amintea că ceea ce-i lipsea era Hunt. Şi îşi reproşa asta, îşi spunea că trebuie să-şi vadă de viaţă. Încerca, dar nu era uşor.

A intrat în casa domnişoarei Duncan şi s-a îndreptat direct spre odaia ei. Trecând pe lângă sala de mese, a auzit-o pe proprietăreasa scoţiană vorbind cu un turist care abia sosise.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu mai avem camere libere.

— Un apartament atunci, a cerut vocea masculină

nerăbdătoare. Cu siguranţă trebuie să aveţi cel puţin un apartament.

Leela a încremenit. Recunoştea vocea aceea. Şi apoi şi-a spus că îşi imaginează lucruri.

— Aţi putea încerca şi la casa domnului Ben Elia, l-a sfătuit domnişoara Duncan pe bărbat. Se află în apropiere, pe Bomb House Lane.

— Bomb House Lane? Asta nu sună prea liniştitor, a remarcat drumeţul. Te trec fiorii doar când auzi cum se numeşte.

Inima Leelei a tresărit. Nu erau închipuiri, era chiar el. S-a repezit în sala de mese.

Drumeţul era cu spatele la ea. Purta o haină veche şi pantaloni din piele întoarsă uzaţi, înfipţi într-o pereche de cizme scâlciate. Pretenţiosul duce de Huntington nu s-ar fi îmbrăcat nici mort într-o astfel de ţinută. Dar Elliot Townsend ar fi făcut-o. Purta aceleaşi gen de haine la prima lor întâlnire la hanul Black Swan de lângă Coventry. Inima Leelei s-a oprit. Poate că era doar o iluzie. Hunt nu avea cum să fie în Gibraltar, nu ar fi plecat niciodată din Anglia.

— Hunt?

I s-a tăiat respiraţia când bărbatul s-a întors. O faţă enervată s-a întors spre ea. O faţă pe care o iubea peste măsură. Apoi trăsăturile lui Hunt s-au transformat într-o expresie de neîncredere plină de bucurie.

— Leela?

— Îl cunoaşteţi pe acest domn? a întrebat-o domnişoara Duncan. Privirea lui Hunt a fixat-o pe cea a Leelei.

— Bineînţeles că mă cunoaşte. Sunt soţul ei.

Leela a strâns din buze pentru a-şi ascunde zâmbetul. Hohote de râs s-au descătuşat înăuntrul ei. Hunt era aici. Nu-şi putea lua ochii de la el. Se temea că ar fi putut să dispară dacă ar fi clipit.

— Este adevărat, doamnă Chambers? a vrut să ştie domnişoara Duncan. El este domnul Chambers?

— Desigur, s-a răstit Hunt, ţintuind-o în continuare pe Leela. Amândoi au înaintat şi s-au apropiat unul de celălalt.

Leela abia s-a abţinut să nu se arunce în braţele lui Hunt.

— Nu pot să cred că eşti aici.

— Unde altundeva aş fi putut să fiu? a luat-o el pe Leela de braţ. Vino, draga mea.

Doamnei Duncan i-a spus:

— Dacă nu vă supăraţi, eu şi soţia mea avem multe de discutat. Încă puţin confuză, Leela l-a lăsat pe Hunt să o conducă spre scările abrupte de lemn.

— Pe aici este dormitorul tău?

Mirosul de haine uzate şi piele caldă îi umplea nările.

— Îţi iei libertatea de a împărţi dormitorul cu mine?

— Suntem chit. Ultima dată când unul dintre noi a rămas fără un loc în care să poată dormi, persoana în cauză fiind tu, celălalt, şi anume eu, s-a oferit cu generozitate să împartă camera cu tine.

— Îmi amintesc, a zâmbit ea. A fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

— Nu pentru multă vreme, a spus Hunt. Seara aceasta este pe punctul să devină cea mai bună noapte din viaţa ta.

*

Leela s-a sprijinit de uşă imediat ce au intrat în dormitorul ei şi s-a uitat la Hunt.

— Ce cauţi aici?

— Am avut impresia că este destul de evident.

El a lipit-o cu spatele de uşă. Unindu-şi degetele cu ale ei, i-a ridicat mâinile deasupra capului şi a sărutat-o cu căldură. Limba lui dornică a ajuns în gura ei binevoitoare. Cu disperare, cu hotărâre, de parcă nu se mai sătura. Leelei i s-au înmuiat genunchii.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, a sărutat-o el pe gât şi şi-a marcat drumul în jos, sugându-i pielea sensibilă. Maxilarul lui aspru şi nebărbierit o irita când o atingea. Strângându-l aproape, Leela savura contactul fierbinte dintre ei. Aceasta era dovada că el era aici, în carne şi oase

şi nu o născocire a imaginaţiei ei.

— Te vreau acum, a spus el.

Corpul mare, cald al lui Hunt, era lipit de al ei, erecţia lui impresionantă atingându-i pelvisul. A început să-i ridice fustele.

Leela nu-şi dorise niciodată ceva mai mult. Se simţea de parcă ar fi fost în flăcări, însă a cuprins-o un acces de panică.

— Nu. Aşteaptă. Opreşte-te.

Hunt s-a potolit cu erecţia încă lipită de ea.

— Să mă opresc?

— Da. Ea a inspirat profund pentru a-şi linişti inima care l-o luase razna. Abia putea să-şi audă gândurile. Te rog, opreşte-te.

— Nu cred că vorbeşti serios, a spus el.

Însă s-a conformat şi s-a retras, astfel încât să nu se mai atingă. A privit-o neîncrezător.

— Am nevoie de un moment să mă gândesc.

— Nu poţi să te gândeşti mai târziu?

— Ce cauţi aici?

— Am venit pe această insulă stâncoasă, uitată de Dumnezeu, să te găsesc. Asta nu-ţi spune tot ce trebuie să ştii?

— Nu chiar. S-a îndreptat, aranjându-şi decolteul rochiei. De ce ai bătut atâta drum până aici?

— Nu este evident? Am venit după tine.

— Nu mă pot aventura într-o altă relaţie cu tine doar ca să ne despărţim din nou. Nu mai pot să trec prin aşa ceva. Un val de emoţie i-a invadat pieptul. Nu cred că voi mai supravieţui.

— Nu am de gând să mai plec nicăieri. Ne vom căsători şi acesta este ultimul meu cuvânt.

Ea a zâmbit.

— Oare? Şi nu crezi că ar trebui să am şi eu ceva de spus în această privinţă?

— Da, desigur, a spus el nerăbdător. Este evident că vom sfârşi prin a fi împreună. Dar, dacă vrei să discutăm despre asta, atunci, hai să vorbim.

— Am mai trecut deja prin asta. Suntem prea diferiţi.

— Prostii. Sunt deja foarte hotărât să-mi îndeplinesc visul. Am făcut rost chiar şi de o licenţă specială înainte de a pleca din Londra.

— Adevărat? l-a întrebat ea, distrasă un moment de la discursul ei. Este valabilă aici?

El a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Ar trebui să fie. Acesta este un teritoriu al Coroanei. Dar, pentru orice eventualitate, am şi o scrisoare semnată de însuşi prinţul regent prin care dă dispoziţie Oficiului de stare civilă din Gibraltar să legifereze căsătoria noastră.

— Ai cerut o licenţă specială de la regent? l-a întrebat ea, neîncrezătoare. A încercat să nu dea frâu liber speranţei calde şi ameţitoare pe care o simţea izvorând în adâncul ei. Şi o să fii de acord să călătoresc chiar şi câteva luni la un moment dat?

— Nu. Aici trebuie să fiu categoric…

Inima Leelei s-a oprit.

— Insist să vin cu tine.

A rămas cu gura căscată.

— Dar nu-ţi place să călătoreşti.

— Nu am spus niciodată că nu-mi place. Cred că ţi-am spus că nu pot neglija treburile ducatului, fiind plecat luni la rând.

— Călătoriile mele durează câteva luni.

— De aceea am angajat un om foarte capabil să-mi ţină locul şi să-mi administreze afacerile cât timp sunt plecat. Sau, presupun că ar trebui să spun că l-am reangajat. Foster a revenit în serviciul meu.

— Serios? Credeam că nu îl vei ierta niciodată pe secretarul tău!

— Nu aş merge atât de departe încât să spun că l-am *iertat*. Însă realizez că dacă Foster nu ar fi fugit cu cea cu care trebuia să mă căsătoresc, nu aş fi acum aici cu tine, mireasa mea sortită. În cele din urmă, Foster mi-a făcut un mare serviciu.

— Amândurora ne-a făcut un serviciu, a consimţit ea.

Şi domnul Foster a fost de acord să lucreze din nou pentru tine?

— Desigur. Nu este chiar atât de prost. Foster se va ocupa de afacerile ducatului în lipsa mea. Ca parte a pachetului lui de bonusuri, el şi Victoria vor locui într-o casă modestă pe care o deţin pe Half Moon Street

— Half Moon Street? De ce mi se pare cunoscută această locaţie? Leela a mijit ochii. Nu acolo îţi găzduieşti amanta?

— Unde *obişnuiam* să-mi găzduiesc amanta. Da. Dar acum voi avea o soţie care să se ocupe de toate plăcerile trupeşti.

— Dar cum rămâne cu scandalul stârnit de căsătoria noastră? Deteşti să fii subiect de bârfă şi de umilinţă. Vor exista voci care te vor ridiculiza pentru că m-ai luat pe mine de soţie, o femeie a cărei mamă era fiica unui negustor străin.

— Aceasta este farmecul voiajului nostru de nuntă în Maroc. Nu voi fi prezent pentru a fi martor la nimic din toate astea. Până ne vom reîntoarce la Londra, peste câteva luni, cu siguranţă un nou scandal îi va lua locul.

Leela ştia că existau multe obstacole în calea mariajului ei cu Hunt, dar pe moment nu-şi mai amintea nimic.

— Dar toate aceste lucruri care ne-au forţat să stăm departe unul de celălalt nu au dispărut ca prin magie.

— În capul meu, cu siguranţă că au dispărut. Mi-am venit în sfârşit în fire, a spus el şi apoi a început să-şi puncteze ideile pe degetele lui lungi şi masculine. În primul rând, nu sunt fratele meu. Nunta cu o femeie deşteaptă, capabilă, extraordinar de talentată şi incredibil de frumoasă nu mă va transforma dintr-odată într-un pierde-vară lipsit de autocontrol. Deşi, i-a făcut el cu ochiul, simt că-mi pierd total controlul ori de câte ori mă priveşti aşa cum o faci acum, ca şi cum ţi-ai dori să mă mănânci pe nerăsuflate.

— Nu te privesc aşa, a protestat ea.

El a punctat un alt gând cu degetele.

— În al doilea rând, Foster poate să-mi conducă

treburile cât sunt plecat, ceea ce înseamnă că moşia este pe mâini bune în absenţa mea. În al treilea rând, deşi probabil nu-mi va face plăcere să călătoresc, vei fi lângă mine şi sunt sigur că vei face tot ce-ţi stă în putinţă să te asiguri că nu-mi regret decizia. El a aruncat o privire pătimaşă în direcţia ei.

Leela a simţi impactul acelei priviri direct în stomac. Şi-a umezit buzele.

— Continuă.

— În al patrulea rând, rudele din Levant fac parte din fiinţa ta, iar eu te ador, aşa că sunt sigur că le voi găsi oarecum tolerabile.

— Foarte generos din partea ta.

— O, intenţionez să fiu foarte generos cu tine, a spus el. Privirea lui a învăluit-o din cap până-n picioare. În toate sensurile.

Ea a rezistat impulsului de a-şi face vânt pentru a se răcori.

— Mai ai?

El a ridicat şi ultimul deget rămas, degetul mic.

— În al cincilea rând şi cel mai important, o persoană foarte înţeleaptă mi-a spus odată că ar trebui să mă căsătoresc cu o femeie care crede că sunt ca luna de pe cer. Acum am găsit-o. De fapt, i-a zâmbit el tandru, se află chiar în faţa ochilor mei.

— Se pare că te-ai gândit la toate.

— Tot ce a mai rămas este să spui da.

— Îmi ceri să mă întorc în înalta societate, s-a cutremurat ea. Să mă supun din nou acelui control. Şi să fiu mereu găsită vinovată.

— Doamne fereşte, s-a strâmbat el. Cu cât frecventam mai puţine evenimente ale înaltei societăţi, cu atât mai bine. Putem accepta doar invitaţiile care îţi fac plăcere. Pe restul le vom arunca bucuroşi la gunoi.

Şi-a muşcat colţul buzei de jos.

— Faci ca totul să sune atât de simplu.

— Amândoi ne-am săturat până peste cap şi nu mai vrem să le permitem celor din înalta societate să ne dicteze

cum să ne comportăm. Este timpul să ne facem propriile reguli. Ca duce, am dreptul să acţionez după bunul meu plac. Şi tu, ca ducesă a mea, la fel.

Ea a zâmbit cu blândeţe.

— Ar fi ceva, nu-i aşa?

El a scos o pungă mică de mătase roşie din buzunar.

— Plănuiam să-ţi fac acest cadou în ziua nunţii noastre. Însă poate că acest lucru te va ajuta să iei mai repede o decizie.

Ea l-a privit în timp ce deschidea punga.

— Ce este?

— Vezi şi singură, i-a întins el punga.

Ea a vărsat conţinutul în palma deschisă, scoţând la iveală un colier şi un pandantiv de aur în formă de jumătate de lună.

— E frumos.

El şi-a scos lavaliera uzată şi şifonată, expunându-şi colierul pereche, din jurul gâtului.

Ochii ei s-au mărit.

— Porţi cealaltă jumătate a colierului meu.

— Exact. Împreună, luna este completă. Ca şi în cazul colierelor noastre, eu sunt întreg doar când eşti cu mine.

— Ce sentiment minunat!

Şi-a pus mâna pe pandantivul lui, perechea jumătăţii ei şi a savurat căldura corpului său.

El şi-a aşezat mâna peste mâna ei, aflată pe pieptul lui.

— Suficient de minunat ca tu să fii de acord să-mi devii soţie? Nu pot promite că ne va fi uşor. Vor fi obstacole în drumul nostru. Dar cred că meriţi. Merită să luptăm pentru *noi.*

Şi-a ridicat privirea spre el.

— Da, *ya umar*, mă voi căsători cu tine. Doar o proastă te-ar refuza.

Chipul lui frumos s-a luminat.

— Să-i mulţumesc Domnului că nu eşti proastă, a zâmbit el. Rămâne stabilit. Ne căsătorim mâine, înainte să navigăm spre Maroc.

— Da, mâine, a consfinţit ea. Nici nu se putea mai devreme.

— Excelent! A ridicat-o în braţe şi s-a îndreptat spre pat aruncând-o pe el.

— Ce vom face între timp? l-a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

— Sunt sigur că o să găsim noi ceva. S-a târât pe pat pe coate şi genunchi, ca un animal care dă târcoale. Poate că ar trebui să încep să caut cuţitul acela ciudat al tău.

Epilog

Londra
Un an mai târziu

Leela l-a privit pe Hunt în timp ce acesta a ridicat paharul.

— Pentru frumoasa şi geniala mea soţie!

El cu greu îi venea să creadă că erau o familie. Încă i se părea că visează. Prietenii şi rudele care se adunaseră la Weston House pentru a sărbători publicarea celui de-al treilea volum al *Călătoriilor în Arabia* şi-au ridicat paharele.

— Vivat! Vivat! au strigat el

Aşezată lângă soţul ei, Leela zâmbea.

— Vă mulţumim tuturor că sunteţi aici pentru a sărbători cu noi. Vă sunt extrem de recunoscătoare. Acum, simţiţi-vă bine, vă rog. Este mâncare şi băutură din belşug.

Oaspeţii s-au împrăştiat, unii îndreptându-se în direcţia salonului, unde îi aştepta un adevărat festin. Alţii s-au adunat în jurul mesei pentru a răsfoi exemplare din *Călătorii în Arabia.* Hunt şi Leela s-au amestecat printre oaspeţii lor.

Mâna lui mare, care-i înconjura talia, a alunecat pe fundul ei.

— Încetează, l-a dojenit ea. Suntem în public.

— Şi înainte îmi era greu să-ţi rezist, i-a şoptit el la

ureche, dar acum că şoldurile tale sunt mai voluptuoase ca niciodată…

— Da, da, ştiu, l-a întrerupt. Abia putea să-şi ţină mâinile departe de ea acum că silueta ei era mai plină.

— Trupul meu este mult mai ofertant, aşa cum îmi tot repeţi.

— Este atât de adevărat şi pentru un motiv atât de bun.

Un val de căldură a învăluit-o pe Leela. Nu putea să nu fie de acord. Avea atât de multe lucruri pentru care se simţea recunoscătoare. Sunetele *oud*-ului şi ale tobelor s-au strecurat în încăpere, dovada că rudele ei ocupaseră unul dintre saloanele mai mici. Nu le-a luat mult timp lui Leala şi lui Hunt să îşi dea seama că muzica, dansul şi narghileaua reprezentau semnele prezenţei rudelor ei arabe aproape oriunde se deplasau.

— Iată-te! a apărut Tori din mulţime cu un bebeluş cu obraji roz în braţe. Băieţelul îşi rodea pumnul de parcă ar fi fost cel mai delicios lucru pe care îl mâncase vreodată. Tori şi-a trecut cu blândeţe mâna peste creştetul bălai al băiatului, acoperit de păr moale ca un puf. Te caută cineva.

Domnul Foster a apărut în spatele soţiei sale, purtând un copil mai mic cu o claie de păr negru pe cap. Hunt a făcut un pas înainte.

— O s-o preiau eu pe fiica mea, dacă nu te superi.

Hunt era în continuare foarte uimit că acest mic înger frumos avea deja părul bogat al mamei ei. Mulţi *bebeluşi arabi se nasc cu păr,* i-a spus Leela când el ridicase în slăvi frumuseţea buclelor lui Maryam, atunci când se născuse. Hunt şi-a apăsat buzele pe tâmpla micuţă a fiicei sale, ştiind că Leela se înşelase. Nimeni nu mai avea un păr la fel de frumos ca al soţiei şi al fiicei sale.

— Eu şi doamna Foster suntem foarte nerăbdători să citim cel mai recent volum al tău, i-a spus secretarul Leelei.

— Aşteaptă până când citeşti *Călătorii în Maroc*, a spus Hunt cu mândrie. Este cel mai grozav manuscris al ei de până acum.

— Hunt spune asta doar pentru că m-a însoţit în acea

călătorie şi a făcut comentarii la fiecare capitol.

— Excelenţă, şi-a făcut apariţia Hughes, majordomul, îndreptându-şi atenţia către Leela. Aţi dori să daţi autografe? Oaspeţii vă aşteaptă.

Leela s-a uitat şi a văzut oameni care aşteptau la rând ţinând în mâini exemplare din cartea ei.

— Du-te, a îndemnat-o Hunt. Mă duc să i-o las pe Maryam dădacei şi mă întorc şi te ajut.

— Nu am nevoie de ajutor pentru a-mi semna cărţile.

— Totuşi. Vreau să te grăbeşti.

— De ce? Petrecerea abia a început.

— Cred că ar trebui să ne apucăm de treabă şi să-i dăruim un frate lui Maryam chiar de pe acum. Sper că următorul nostru copil va fi tot o fată.

— De ce? Ai nevoie de un băiat pentru a-ţi moşteni titlul.

— Exact. A sărutat-o pe obraz. Tu eşti persoana care ştie cel mai bine cât de în serios îmi iau responsabilităţile. Gândeşte-te cât ne vom distra în timp ce ne străduim să ne facem datoria.

— O! Obrajii i s-au înroşit. Este important să ne asigurăm succesiunea. Trebuie să continuăm să încercăm până când reuşim.

— Exact. Dacă mă gândesc mai bine, o voi preda pe Maryam dădacei şi ne întâlnim la etaj.

— Şi să ne lăsăm oaspeţii? Ce vor spune oamenii? Va ieşi scandal.

— Am ajuns să apreciez scandalul.

— Chiar aşa?

— Fiecare scandal în care am fost implicat a adus o mare bucurie în viaţa mea.

— Îţi înţeleg raţionamentul, i s-a oprit ei respiraţia. Voi da repede autografe şi ne întâlnim în dormitor.

— Aşa te vreau. Vezi? Tot timpul am avut dreptate.

— În legătură cu ce?

Ochii lui Hunt au sclipit.

— Ţi-am spus că vei fi o ducesă ideală. Şi tu eşti cu siguranţă idealul meu.

Sfârşit

Mulţumiri

Delilah Chambers şi călătoriile ei au fost documentate

şi influenţate de surse originale, care m-au încântat şi pe care le-am considerat a fi fascinante pentru cititor, incluzând: *Viaţa domestică în Palestina,* bazată pe observaţiile lui Mary Eliza Rogers despre Palestina epocii otomane, culeasă în timpul unei vizite efectuate în 1855, *O vizită în Ţara Sfântă, Egipt şi Italia,* a scriitoarei austriece Ida Pfeiffer, care a scris jurnale de călătorie şi care a vizitat regiunea în 1842, şi scrisorile peregrinei Lady Hester Stanhope, reprezentantă a epocii Regenţei, către medicul ei, publicate în 1845 sub titlul *Memoriile lui Lady Hester Stanhope.* În plus, am fost încântată să aflu detalii despre viaţa de zi cu zi a Gibraltarului în cartea intitulată *Un ghid de călătorie în Spania* (1847). Aceste surse au furnizat informaţii detaliate, care am speranţa că au făcut aceste locuri mai atractive pentru cititor.

Sunt mulţi cei cărora trebuie să le mulţumesc, inclusiv editorului meu Carrie Peron, pentru că a riscat cu aceste personaje care proveneau dintr-un mediu cu care cititorii de romane de dragoste istorice nu sunt familiarizaţi. Şi pentru îmbunătăţirea manuscrisului original cu comentariile şi sugestiile ei, pe care un alt autor le-a descris ca pe „mici pepite de aur”.

Îi mulţumesc redactorului adjunct Asanté Simons, care este întotdeauna doar la un e-mail distanţă, cu un răspuns pregătit, indiferent de întrebare. Amy Halperin, Patricia Barrow şi Chris Cocozza mi-au oferit o copertă extrem de frumoasă, la care ar visa orice scriitor. Mulţumesc tuturor celor de la Avon, inclusiv lui Pam Jaffee, Imani Gary şi tuturor din Departamentul de publicitate Avon, care au făcut posibil ca *O noapte cu ducele* să ajungă la cititori.

Această carte a fost o adevărată întreprindere de familie, în cave au fost implicaţi atât membrii familiei cât şi prietenii. Prietena mea Megann Yaqub s-a asigurat că Leela întruchipează ambele faţete ale moştenirii ei genetice. Sora mea, Amy Hamad, şi prietena mea, Margaret Besheer, m-au ajutat să ilustrez caracteristicile arabe autentice. Ca urmare a sfaturilor de expert primite de la cumnata mea,

Mais Hasan, m-am asigurat că expresiile şi cuvintele arabe sunt corecte. Prietena mea, Faith Lapidus Weiner, m-a asigurat că nu am scăpat nici un detaliu.

Sunt puţine experienţe pe care le savurez la fel de mult ca aceea de a face parte dintr-o comunitate entuziastă de scriitori. Joanna Shupe şi Michele Mannon sunt scriitoarele care m-au ajutat, pline de bunăvoinţă. Vă mulţumesc pentru tot, doamnelor, în special pentru teleconferinţele prelungi în care am lecturat manuscrisul şi pentru timpul petrecut împreună din pricina pandemiei. De asemenea, le sunt extrem de recunoscătoare lui Sarah MacLean, pentru sprijinul acordat încă de la început operelor mele şi a acestei serii, lui Sophiei Jordan pentru generozitatea şi disponibilitatea ei de a răspunde la orice întrebări şi Lenorei Bell, pentru încurajarea şi îndrumarea ei. Şi îi mulţumesc lui Evie Dunmore, pentru că a citit cu atenţie şi a sugerat cu blândeţe unele schimbări necesare. Nici o afacere din lumea cărţilor nu ar avea succes dacă nu ar fi cititorii, bibliotecarii şi bloggerii care ne citesc cărţile şi care le fac cunoscute şi celorlalţi.

Pentru mine, interacţiunea cu voi, prin intermediul reţelelor de socializare sau a e-mailului, reprezintă întotdeauna unul dintre cele mai fericite momente ale zilei. Vă mulţumesc că aţi petrecut câteva ore în compania mea, prin intermediul cărţilor mele. Sper că nu v-am dezamăgit!